

Rahmi Vidinlioğlu
**Şizofreni Yalnız
Oynanmaz**

ŞİZOFRENİ YALNIZ OYNANMAZ

Rahmi Vidinlioğlu

İlyâ

Edebiyat Dizisi

Deliliğin Kısa Tarihi

Uyandı İstanbul güzel bir Ekim sabahı çığlıklar atarak! 1996 yılının kan kokan bir Ekim günü, tüm şehir, Üsküdar semalarından yükselerek İstanbul'un bağrını deşen ezan sesleriyle uyandı. Güneş Boğaz'ı parçalar gibi doğdu o sabah. Gözü yaşlı, yaşlı keşişler gibi uyandı tüm insanlar, hüznle kederin kesiştiği o kavşak noktasında ki, dünyada en çok kaza o kavşakta olurdu!

Bu büyük acı daha güneşin doğuşundan belliydi o sabah, okunan ezanların makamından belliydi, kayalıkları döven kudurmuş dalgalar anlatmaya yetiyordu her şeyi. Kimse bilmez aşk acısının ne olduğunu, nasıl kekre koktuğunu, nasıl bir anafor olup civanmert delikanlıları yuttuğunu; İstanbul'dan başka kimse bilmez! Ama gel gör ki, o da suskundur; konuşursa tüm sokakları sel basar...

Uyandı İstanbul yaşanmadan biten büyük bir aşkın acı dolu haykırılarıyla! Uyandı Boğaz, uyandı İstanbul'un büyük oğlu Kadıköy, uyandı küçük kızı Üsküdar, uyandı Kızkulesi, uyandı meydanlar, insanlar, evler ve boyunları bir ihaneti yeniden yaşar gibi bükülen ağaçlar... Uyandı İstanbul çift müezzinin avaz avaz çığlıklarla okuduğu tek salayla...

İstanbul ki; ne acılara tanıklık etmiş bir şehirdir, yüzyıllardır hiç bu kadar büyük bir acı içinde uyanmamıştı. Ne zelzeleler görmüştü bu şehir, ne gemiler batmıştı Boğaz'ın serin sularının karanlık diplerine, ne iki yüz ellişer binlik desteler halinde yıldızlar yağmıştı otuz üç yılda bir bu şehrin karanlık semalarına, ne cengâver komutanlar kıyasıya çarpışmıştı eşsiz güzelliğine sahip olup bu şehri köleleri etmek için, ne yüzer kiloluk yekpare güller gül eller gibi düşmüştü sur diplerine; yine de bu kadar acılamamıştı hiç İstanbul'un canı, yine de bir kez olsun böyle avaz avaz bir çığlıkla uyanmamıştı...

*

* *

İstanbul, yağız bir delikanlı olan Anadolu'nun sarışın ve asil bir prenses olan Avrupa'dan doğma kızıdır. O İstanbul ki, Antik Çağlar'dan beri aşklara, ihanetlere, entrikalara, şairlere ve Dünya'nın en şiddetli, en acımasız savaşlarına tanıklık eder; herkes onu uykuda sanır, ama o herkesi izler. Bir annenin yavrusunu durmadan izlediği gibi izler tüm insanları; herkes onu cansız sanır, oysa üstüne yuva kuran tüm insanların canlarını toplaşan bir köşesi bile etmez ruhunun.

Evet elleri yoktur, ayakları yoktur onun; sakattır! Suskundur ama dilsiz de değildir; susuyorsa insanları çocukları kadar sevdiğindendir, yoksa bir bağırsa yırtılır Boğaz'ı, tüm gemileri bir anda yutuverir! İstese İstanbul, tüm evleri bir anda yıkar, devirir tüm ağaçları, yutar Karadeniz'i, içer, bitirir Ege'yi. İstanbul bir kızdı mı, unuttur kızlığını, dişiliğinden sıyrılıp cengâver bir savaşçı olur, saldırır.

İstanbul, Osmanlı'ya Bizans'tan mirastır! O durmadan üzerinde yaşayan tüm insanları izler, hepsini dinler. Geceleri soğuktur; her gece tüm âşıkların evlerinde yangın çıkartır ciğerlerinde bir mücevher gibi taşıdığı hüznü.

Burada anlatılacak olan hikâyeye hiç anlatılmamış, hiç yaşanmamıştır daha! Yaşansa ilk İstanbul

duyardı; çünkü tüm insanlar uyurken, fısıldar tüm olan biteni Atina onun kulağına, eğilir Paris, anlatır gördüğü her şeyi, hüznölüdür Berlin konuşmaz pek fazla, ama Moskova hem kendisini hem de Berlin'i anlatacak kadar güçlüdür hâlâ. Anlatılacak olan hikâyeye anlatılmamıştır daha hiç, anlatılmış olsa ilk önce İstanbul duyardı!

Sanılmasın ki şehirler cansızdır, ruhları tüm insanların ruhunu ezer geçer! Sanılmasın ki nefes almaz İstanbul, sanılmasın ki âşık olmaz! Babası Anadolu'dur onun; uygarlıklar beşiğidir, Dünya kurulalı beri hâlâ dimdik ayaktadır, onu yerinden yurdundan edecek bir delikanlı çıkmamıştır daha tarih sahnesine. Annesi Avrupa'dır, deliler gibi severken Anadolu onu, ani bir zenginlik hevesine kapılarak terk etmiştir Anadolu'yu.

Daha İstanbul bebekken kötü bir şekilde bitmiş bir zamanlar destanlara konu olan büyük aşkları; şiddetli geçimsizlik sonucu boşanmışlar tek celsede kıtaların ayrıştığı dönemde! İkisinin de en sevdiği çocuk İstanbul'muş, babası da annesi de paylaşamamış onu, bir o çekmiş kendisine, bir öteki. En sonunda bir yarısı babasında kalmış, diğer yarısı annesinde. Ama o, baba sevgisiyle büyümüştür hep, ruhu tümüyle babasını tanır; annesini ise uzaktan tanır sadece.

İstanbul, aşkı en iyi bilen şehirdir! Gelinlik kız çağındaydı, kaçırdılar onu evinden, yaktılar çirkin bakışlı komutanlar sokaklarını, üzerinde yaşayan insanları bir bir kılıçtan geçirdiler, kazıklara oturtular cengâver delikanlıları. Kulağına bir ezan vakti okunmuş olan şerefli adını bile çaldılar ondan, adına Constantinopolis dediler. O, adını hiç unutmadı! Taş duvarlar ördüler babasıyla arasına, aralarında yalnızca on altı tane giriş kapısı kaldı.

Bizans adlı çirkin bir komutanın tecavüzüyle kaybetti bekâretini. O tenine dokunurken tüm Dünya'nın kentleri utançtan arkalarını döndüler, ağladı tüm denizler, rüzgârlar bu ızdıraba tanıklık etmemek için saklandılar ölüm kokan dağ oyuklarında. Hiç, ama hiç sevmedi İstanbul, sevemedi onu! Zorla ırzına geçtiler çirkin yüzlü komutanlar yüzyıllarca, zorla hamile bırakılıp bir çok çocuk doğurdu. Çocuklarından hiçbirini sevmedi, sevemedi babalarından ötürü.

İstemediğin halde sevişmek zorunda kalmak nedir, en iyi İstanbul bilir. On bir yüzyıl boyunca koynuna çirkin yüzlü komutanları aldı o, onlar öptü dudaklarından, onlar dokundu göğüs uçlarına ki, onların her öpüşü ayrı bir orman yangınıydı, her dokunuşu ayrı bir kasırga!

İstanbul, aşkı da en iyi bilen şehirdir, hasreti de acıyı da! Yüzyıllarca acı çekti çünkü o, gözlerini göğün haşmetine dikip dua etti bu Bizans denen zindandan kurtulmak için, her gece çığlıklarla ağladı! Bitsin diye bu kâbus, her gece Boğaz'ını parçaladı!

Tüm melekler akın akın İstanbul'un haykırışlarını taşıdılar yedinci semaya, tam on bir yüzyıl boyunca! Hangi melek duysa parçalandı kalbi; melekler ağlamaz sanılır ya, yalandır! Melekler bir tek İstanbul'un acı haykırışlarına ağladılar! Gözyaşlarından yedinci semaya köprüler kurup onunla birlikte yalvardılar!

Sonunda 5 Nisan günüydü o haşmetli 1453 yılının, Sultan Mehmet yüz bin kişilik ordusuyla gökyüzüne bir sürü dolusu kuş atar gibi kuşattı tüm surlarının etrafını; İstanbul cengâverliğine tutuldu onun, o İstanbul'un imparatorluklar yıkan güzelliğine. Sonradan öğrendi İstanbul, daha dokuz yaşındayken sevdalanmış meğerse ona bu genç şehzade.

Günlerce uykusuz kaldı Sultan Mehmet İstanbul'un etrafında, heyecandan aç kaldı, susuz kaldı. Kalktı her sabah tan ağarırken, Zeytinburnu'ndan denize yüz sürüp aptest aldı. İki rekât namaz kılıp yüce Hak'tan yalnızca İstanbul'u diledi. Ve elli üç gün süren amansız mücadeleden sonra aldı, kurtardı onu zalim Bizans'ın elinden. 26 Mayısı gösteriyordu tüm takvim yaprakları, Sultan Mehmet yavuz atını şahlandırıp öğleye doğru Topkapı'dan İstanbul'a girdiğinde ve İstanbul ilk kez o gün

tanıdı aşkı. Gelinlik bakire bir kız gibi bastı onu bağrına genç Sultan Mehmet ve halk "*Allahû Ekber!*" nidalarıyla kıydı nikâhlarını Ayasofya'da! İstanbul, ilk kez o gün âşık oldu ve kalbini ilk kez kaptırdı cengâver bir komutana. Çağlar devriliverdi bir anda, yırtılıp atıldı tüm tarih kitapları, yakıldı tüm eski haritalar ve bu büyük aşk yeni bir çağ başlattı!

İlk kez gerdeğe girer gibi girdi İstanbul 26 Mayıs gecesi 21 yaşındaki yakışıklı Sultan Mehmet'in koynuna ve çok geçmeden ay parçası gibi güzel bir kız çocuğu sundu ona. Sultan Mehmet, besmeleyle yüz sürüp Üsküdar koydu dünyalar güzeli bu kızın adını. Bu yüzden Üsküdar İstanbul'un en güzel kızıdır, büyük bir aşkın meyvasıdır, üzerine lanet değil, besmele okumuştur gökyüzündeki melek sürüleri! İstanbul, Sultan Mehmet'in hasretiyle yanarken gecelerce ona bakıp ağlamıştır hep, ona sarılıp dert yanmıştır.

İstanbul, aşkı en iyi bilen şehirdir, kıyamete kadar ömür biçilmiş bir şehirken cengâver bir fani padişaha gönlünü kaptırmak nedir, hiçbiriniz bilemezsiniz! İstanbul, âşıkları bir annenin çocuklarını beslediği gibi besler, nöbet bekler onların başında, çünkü âşıklar ona en önemli vasiyetidir sevgilisinin!

Uyandı İstanbul azılı bir Ekim sabahı çığlıklar atarak! İstanbul böyle büyük bir karmaşayla uyanırken ben her zamankinden çok daha suskundum; uyuşturucu gibi bir hasret olanca hızıyla devam ederken tüm hücrelerimi ele geçirmeye, uzandım kumdan yataklara, ellerimde kan kokan bir sevda susamışlığı ile...

Kim dinlese duyardı elbette İstanbul'un Boğaz'ın kenarlarından durmadan fısıldadığı masalları, rüzgârla düet yaparak söylediği şarkıları yalnızca duymak isteyenler duyardı. Konuşkan bir suskunluktan onunki de; anlaşılabilirse, kuşkusuz, anlayana tüm evrenin sırrını anlatırdı.

Uyandı İstanbul azılı bir Ekim sabahı çığlıklar atarak! Kimbilir kaç cinayet işlenirdi her Ekim İstanbul'un karanlık ve korkak arka sokaklarında, Ekim İstanbul'un en belalı ayıdır çünkü; öylesine zordur İstanbul'un arka sokaklarında Ekim'in orta yerinde yalnız kalmak, uykusuz kalmak, aşksız kalmak... Şizofreniye direnmek öylesine zordur!

İstanbul: *Sevda İmparatorluğu*'mün başkenti... Kim bilir kaç yazara ve kaç şaire yardım ve yataklık etmişti yüzyıllar boyunca. Kim bilir kaç deli divane âşığı bir annenin yavrusunu sakladığı gibi saklamıştı. İstanbul, kaç sevgi katliamına tanık olduğunu kendisi bile unutmuştu ve kim bilir daha kaç karşılıksız aşk görecekti... Uzun geceler boyunca daha kim bilir kaç âşığa şizofreniyi öğretecekti!

Dementia Praecox [\[1\]](#)

Nullum magnum ingenium sine

Ben, daha yirmili yaşlarında bir sevda Don Quijote'u! Binmişim tımarsız eyersiz Rossinante' me de, durdurak bilmeden şiirler düzerim genç Dulcinee'min güzelliğine. Yalanlar Sanço Panza'lık yaparlar bana, üzerime alev toprakları gibi düşerken hasret her gece. [3]

Elbette bir isim yazıyor nüfus cüzdanımda; Cenk diyorlar adıma, ama ben hatırlamıyorum bu adı en son ne zaman kullandığımı bile! Tek başıma birinci çoğul şahısım sanki! Zaten burada anlatılan tüm hikâyelerin isimleri farklı olsa da kahraman(lar)ı aynı, mekân(lar)ı ve zaman(lar)ı aynı...

Yüzüme baksan; kurbağadan tek farkım saçlarımın olması! İşte, ilk bakışta kimsenin gözüne çarpmayan, boylu poslu esmer bir delikanlı. İçime baksan... Ah, daha hiç kimse benim içime bakmaya cesaret edemedi ki! Baksalardı, ah, bir kerecik çiğneyip o kahrolasınca gururlarını bakmayı başarabilselerdi, kim bilir neler görecektlerdi, kim bilir ne masallar anlatacaktı kanlanmış gözbebeklerim! Tam bakmaya niyet edenler, hep bakacakları o son anda korkup kaçtılar. Hiç kimse bakamadı henüz cesaret edip benim alev alev ölüm kokan gözbebeklerime.

Ben, gözbebeklerimde dipsiz uçurumlar beslerim yıllar öncesi tehlikeli bir şairden, [4] çaldığım bakışlarım bir kez bakını içine çeker ve bir daha asla geri vermez!

Yüzüme baksan; kurbağadan tek farkım saçlarımın olması! Çirkin değilim aslında; beni çirkinleştiren ve her gördüğüm aynaya tükürten, kan tükürdüğüm her aynayı kırdırıp cam kırıklarıyla bana incecik bileklerimi kestiren ve kimseye göstermeye cesaret edemediğim grostonlarca acı var avuçlarımda. Aşk var avuçlarımda, geçmişimi kafiyesiz bir şiir müsveddesi gibi buruşturup atmış olan! Ben çirkin değilim aslında; yakışıklı bir prenstim bir zamanlar, beni kurbağa haline getiren evcil acılarım [5] var...

Hayalperestim... Hayallerime rengârenk tüllerin ardından bakarım hep ve renkli dumanlar eşlik eder gözkapaklarımı iskambil evler gibi deviren kedere. Uzun zamandır uyumadım, ama rüyalarım da hiç bitmedi. Kahverengiden elaya transit geçmeye uğraşan hüznü gözlerim, yıllar önce öğrenmişti uyanırken rüya görmeyi!

Çünkü, erken kurulmuş bir düştün son hızla yeryüzüne düşerken göğün göğsünde unuttum gözlerimden birini. Ve görünmez bir gözyaşı gölünde bulanık bir gölgeydi gövdeyi hor gören gözüpek bedenim!

Yalnızım... Islak bir kibritin kifayetsiz kibridir gözbebeklerimi esir alan yalnızlık... Yalnızlığım durmadan zehirli sarmaşıklar diker dibi delik saksılara. Saksı dediğin, yalan; saksı dediğin, odanın ortasına dökülmüş acımasız beton! Gözyaşlarımla sulayarak beslerim her gece bu zehirli sarmaşıkları. Gözyaşı dediğin, yalan; gözyaşı dediğin, imzasız bir intihar mektubu her gece posta kutuma bırakılan!

Sevmediğim bir cadının koynunda saniyeleri sayarım her gece; sevdiğime inanmak istemem bundan! Kimse anlayamaz içimde biriken sancıyı; bir aşk uğruna yüzüme tükürdüler benim, saçlarımdan tutup duvarlara vurdular yorgun bedenimi, gözyaşlarını her gece Marmara'yı taşırdı; gözyaşlarımla adına *med* dediler, sustum, içime çektim acılarımı; suskunluğumu *cezir* sandılar.

Ben daha kimseye göstermeye cüret edemedim avuçlarımda biriktirdiğim sukatılmamış acıyı. Avuçlarımdaki acıyı gören buz kesilirdi, nefesi kesilirdi duyanın, hayal etmeye kalkışanın boynu saraylarda son nefesini veren gayri meşru şehzadeler gibi kesilirdi! [6] Bu yüzden, kendime sakladım

hep acıları, avuçlarımı gidilmemiş bir ülkede bırakıp hep öyle araladım tutkal sürülmüş gözkapaklarımı.

Benim gibi acı çeken herkes, acılarını içine gömer de, yüzyıllarca mezar bekçiliği yapar dudaklarından süzülen ıstıraba. Korkar, acıları içinden fişkırmaya yüz tutsa da haykıramaz tüm benim gibiler!

Ben, olsa olsa, aşkı mutluluğa giden bir araç olarak görmemeyi erken öğrenen *serseri filozoflardan* biriyim. Saçlarımda Boğaz'a yapışıp kalmış zehirli yakamozları beslerim, dudaklarımda ise herkesin artık unuttuğu hüznü intihar şarkıları.

Şiirsel akıntılar, felsefi *denizlere* karıştı artık içimde... Kafamda milyonlarca düşünce ile yürüdüm sonu gelmez kimsesiz dalgalar yurdu sahil boylarında, yürümek iyi gelir sanırdım o zamanlar aşk ıstırabına...

Acıyı gelip geçici bir süreç olarak görmemeyi öğreneli yıllar oldu! Belki de sırf bu yüzden, Dünya denen üstü açık bir tımarhanenin en karanlık hücreğine kilitledim kendimi. Gardiyanım aşk benim, doktorum da, başhemşirem de, hastabakıcım da! Beni geceler boyunca aç, susuz ve uykusuz bırakan bu insafsız gardiyandan başkası değil. Dudaklarımı kemirir aşk benim, durmadan gözbebeklerimi kanatır! Aşkıma şehrin en ünlü psikiyatri kliniklerinde *şizofreni* teşhisi konulur!

*

* *

Bu durum, o acı dolu 1481 yılının Mayıs'ından beri böyledir. Cihan imparatoru cengâver Sultan Mehmet, öleceğini anlayıp İstanbul'la son kez vedalaşarak bu şehirden kaçtığından beri!

“Kaçacağım güzel cananım İstanbul, sus!” dedi ya hani...

“Sus, kimseler duymaya, bu kez fermanım ayrılığı söyler, ölümü gösterir tüm saatler, sus güzel İstanbul, kimseye söyleme, ben kaçarım senden, senin mısralara sığmayan güzelliğin benim âcizane yüreğimi darmaduman eder! Sus canânım, gittiğimi *Sitte Hatun* bile duymasın, ben duramam artık buralarda, gitme vakti gelmiştir, üzerimdeki hakkını helal et!”

Yalvardı ya İstanbul ona, kudurdu ya *deniz*, çıldırdı ya tüm rüzgârlar, sahillere mehtabın ölüsünü vurdu ya o gece dalgalar, yalvardı ya;

“Öleceksen hünkârım?” dedi çığlık çığlığa? “Gel, bağrıma basarım cesedini, gel, göğsümdeki toprakta ver son nefesini.

Sustu Sultan Mehmet, atını şahlandırıp ileri sürdü, dönüp eğildi tekrar İstanbul'un kulağına.

“Ey nazlı cananım İstanbul, duramam ben artık buralarda, sen yum gözlerini; ben senin gözlerine baka baka teslim edemem bu garip cam emanet aldığım Hakk'a. Döner giderim şimdi nazlı cananım. Sus, kimseler duymaya, bir avuç toprağını aldım Galata'dan, bir mücevher gibi soktum onu koynuma, şimdi döner sırtımı giderim. Ölüm beni alırken yüz süremem ben senin toprağına! Şimdi dön sırtını ey nazlı güzel, yum gözlerini, ben sırtımı döner giderim, giderken tüm âşıkları sana emanet ederim! Çünkü bilirim, sen acımasısın, acıtırsın âşıkları, kanatırsın! Fermanım ölümü söyler bu kez, ama burada yaşayan ve yaşayacak olan tüm fani âşıkları sana emanet ederim. Allah'ın yüce merhametine emanet olasın nazlı cananım. Ben artık giderim. Kapa gözlerini, sus, kimseler duymaya! Senden uzakta da ölemem! Kırk sene sevdan ile yandım, tutuştum. Sana yakın bir yerde teslim edeceğim canımı gerçek sahibine, ama nazlı cananım, kapa şimdi gözlerini, fermanım bu gün ayrılığı söyler, çünkü ölümü gösterir tüm saatler...”

Ve sonra hızla sürdü atını Gebze sırtlarına doğru, döndü son bir kez daha ve “Allah’a emanet olasın!” diyerek cevap verdi İstanbul’un tüm cihanı inleten haykırışlarına...

Bir hafta sonra rüzgârlar getirdi hünkârın ölüm haberini İstanbul'a, işte o günden beri, o acılı 3 Mayıs sabahından beri, bir kez olsun toplayamadı İstanbul kendisini! Aşk ve acı tüm sokaklarını, tüm meydanlarını ve dünyalar güzeli Boğaz’ını esir aldı!

Meğer ilaç diye günlerce zerre zerre zehir karıştırmışlar genç hünkârın kanına. Bilirmiş, ilk değil on beşinci suikast denemesiymiş bu! İstanbul’a hiçbir şeyi söylememiş, rüzgârlar da İstanbul’un aşkını görüp saklarmış meğer ondan gerçekleri. İstanbul, bilir bu yüzden acının ne olduğunu! Ve âşıklara göz kulak olmasını gönlünün sahibi Sultan Mehmet vasiyet etti. Bu yüzden bir an bile ayıramaz İstanbul benden gözünü, biraz da Sultan Mehmet’i hatırlattığım için belki de ona, çekemez saçlarımı durmadan okşadığı yosun kokan rüzgârını üzerimden. Ne zaman bana baksa İstanbul buram buram Sultan Mehmet dolar içine. Bu yüzden beni bir an olsun yalnız bırakmaz!..

*

* *

Bedenim dar gelmeye başladı artık taşıdığı ağır tonajlı şizofren ruha! Ardı arkasına yaktığım sigaralara 12 şekerli çaylar ekleyerek hayatımı sürdürme çalışmalarım, doğaçlama *koma provalarına* dönüşüyor artık ve koskoca altı yıllık tıp fakültelerinde “**aşk’ın overdozu**” durumunda kullanılacak panzehirden bahsedilmemiş acil servisteki hiçbir doktora.

Şimdi koşardım geçtiğim bulut koridorlarından aşk akıyor, sevgi ve düş... Ve şizofreni yeni bir beşeri din sanılıyor artık İstanbul'un karanlık sokaklarında! Dönüş yok artık geri...

Ben aşkın tılsımına kapılmış bir büyücü şairim; durmadan remil [\[7\]](#) döker, tarot açarım. Elime ne zaman bir ephemeris [\[8\]](#) geçirsem yıldızlara bakarım, yine de en ufak bir ümit göremem senin beni seveceğine dair; çünkü sen hiç yoksun, hiç doğmamıştın acılı bir Mart sabahı işgal altındayken tüm Dünya...

Ben aşkın tılsımına kapılmış bir büyücü şairim ve ben şair olduysam bu başkalarının suçudur! Heyecanla götürdüğüm çocukça şiirlere gülen, uzun kıvrıcık saçlarına şiirlerimi jöle diye süren edebiyat kulübü başkanı geri zekâlı kızların suçudur...

İçimdeki çocukluğu katleden şiir cahili editörler artırdı şiirimin şiddetini! Ben saf ve çocuksu şiirler yazdıkça birbirlerine gösterip kıs kıs güldüler! Şiirime ilk küfrümü yazarken sigara içerken yakalanan bir çocuk gibi korktum, gibi utandım! Gerisi rahat geldi! Şimdi, yazdığım o şiirleri okuyan o aynı kızlar, o aynı editörler kıs kıs gülmek yerine heykel gibi kaskatı kesiliyorlar! İmzamı görünce yüzlerini kibleye dönüyorlar!

Ben şair olduysam bu, elbette, başkalarının suçudur! Şiir yazmakla adam öldürmek arasında pek fark kalmadı artık! Kime şiir yazsam onu öldürüyorum! Dizelere diziyorum kemiklerini... Çiğ çiğ yiyor ömürlerini içimde saklı duran psikopatolojik sükûnet...

*

* *

Sonu gelmez bir hüznün nöbeti bu benim yaşadığım. *Kanserli düşlerim* beni adım adım ölüme sürüklüyor. Ve henüz hiçbir *onkolog* tedavi etmeye yanaşmıyor kanserleşmiş düş hücrelerini.

Kanserleşti tüm düş hücrelerim, çünkü kendi içimde cevaplanamayan her bir soru taptaze hüsrânlar kattı gönlümdeki düşkırıklıkları koleksiyonuna. Sonra daha da tuzlandı gözlerimden süzülen yaşlar ve

Dünya 'nın en tuzlu okyanusu olarak yazıldı adım tüm coğrafya kitaplarına!

Uzun uzun düşündüm her gece bir mide kanaması geçirir gibi durmadan kıvrandığım geniş yatakta. Bambaşka bir tremor komasına girmiş gibi titriyordu tüm bedenim ve gözkapaklarıma civa sürülmüştü sanki; gerçeklerle yüzleşmek öylesine zordu...

Her gece seks adlı bir Nazi kampında sabun yapıldı tek suçu Musevi doğmak olan kimsesiz aşklarım... Kısa boylu kel keşişler, yüksek tavanlı karanlık katedrallerde bu sabunları ıslatıp otuz bir çektiler... Onlar titreyerek boşalırken kazınmış saç diplerinden ipince su yılanları fişkırdı... Ne zaman uzansa elleri eski bir alışkanlıkla saçlarını geriye atmak için parmak uçlarını yılanlar ısırıldı... Bense geceyarıları o boş katedrallere girip ıslak sabunlar topladım bomboş koridorlardan... Ve o sabunlarla yıkadım her seher vakti çocuksu hayallerimin paramparça cesetlerini...

İlerleyen gecenin karanlık odama doldurduğu hüznü ve matemci ciğerlerime çekip bir kez daha, döndüm, sağıma soluma baktım dikkatlice, kimse yok, kimse yok...

Yine de oturup boş kağıtlara kocaman hayallerimi yazmaya kalkıştım sık sık. Ne zaman yazmaya kalksam hayallerimi karanlık giderek daha da bulanıklaşarak karamsarlaştırdı bir çeyize dantel işler gibi işlediğim tüm düşlerimi. Ve papirüsün icadından bu yana hiç bu kadar çok gözyaşına tanık olmamıştı kağıtlar.

Ahir zamanda yeni bir kıta keşfetmek [\[9\]](#) kadar zordu artık yazmak! Ben ne zaman yazmaya başlasam sen, o lanet olasıca cadı, uzun kumral saçlarını yüzüme sürüp gözyaşlarını koyu siyah bir mürekkep gibi döküveriyordun çizgisiz beyaz kağıtlarımın üzerine. Yazdığını her şey bir anda siliniyordu! Sadece belli belirsiz gözyaşı lekeleri kalıveriyordu kağıtların üzerinde. Eğer tamam 1 ay ab i 1 şey d i m mürekkep yerine gözyaşlarıyla yazılmış tek destan olacaktı yazmaya çabaladığım...

Senelerce, kayanın içinden altın ayıklar gibi imge ayıkladım yüzüne hükmeden kimsesiz şiirlerden! Ve kırılğan aşk mektupları yazdım yeşil reçete [\[10\]](#) koçanlarına!

Bir deliyim belki ben, belki de uzun bir şiirde benliğini yitirmiş *kimsesiz bir imge!* Bir çıkmaz sokak kâbusuydu belki seni sevişim, belki de çocukça bir çılgınlık!

Tüm nehirler birbirine karıştı artık, neydi adi gözlerimden fişkırının, Aras mı, Nil mi, Seyhan mı, Kızılırmak mı, yoksa Niyağara mı?! Altüst oldu coğrafya, durmadan biçimsiz güzelliğine göznuru çeyizler düzer gibi şiirler mırıldanan rüzgâr hangi dağ oyuklarına saklandı şimdi?! Karadeniz'den ayaklanıp Marmara'yı titreten poyraz? hangi şarkıya prelüd oldu, çalındı?!

Sen, bir hayal, bir yalan denemesi! Hani evcilik oynamak için arkadaş bulamayan küçük kızlar, tek başlarına oynamak zorunda kalırlar ya evlerinin bir kenarında, ama o küçük kız öylesine inanır da evcilik oynadığına, oyuncak bardaklardan bile ikişer tane koyar ya sofraya, aynen öyle bir oyun oynamaktayım işte ben de. Bilirim elbette, bilirim aslında senin hiç olmadığını ve asla da olamayacağını ama **şizofreni** de tıpkı evcilik gibi **yalnız oynanmaz!**

Bilirim ben şizofreniyi. **DSM - IV**'den [\[11\]](#) değil, bizzat çıraklıktan başlayarak öğrendim! Bilirim bu oyunu oynarken karşındakine durmadan blöfler yapman gerektiğini, bütün oyun boyunca yalanlarla gerçeklerin hiç durmadan sevişerek ürediklerini ve bu oyunu galip olarak bitirebilmek için elindeki beş kağıdın da as [\[12\]](#) olması gerektiğini, bilirim!

Şizofreni uçsuz bucaksız bir karmaşa tarlasına intihar tohumları ekmektir, sıcacık ekmektir şizofreni İstanbul'un bir tek katığn bile bulunamadığı soğuk gecelerinde; ama sanma ki yazar bunlar *Tababet-i Ruhiye'de* [\[13\]](#) ben bunları bizzat hayatın kendisinden öğrendim!

Ve şimdi bir asker kaçağı gibi ürkerek dolaştığım sokaklarda herkes inzibat sanki; sanki el koymuş ordu kimsenin el sürmeye cesaret edemeyeceği kadar kirlenmiş sokaklara!

Dört duvar kan kusuyor bakışlarıma, teneffüs ettiğim havanın %73'ü hüznü, %21'i intihar ve bir insan için bu kadarı fazla! Ağlamak istiyorum, kıyasıya ağlamak, bir cinayet işler gibi ağlamak, gözaltına alınmak Azrail tarafından, uyuşmak, uyuşturulmak istiyorum, ölmek istiyorum sanki, asmak istiyorum kendimi hayatın korkuluklarına...

Yalan... Yalan... Yalan... *Yalanlar arasında yalınayak* kalmış uzun bir yolun yolcusuyum artık... Yalanlar uzanıp yaladılar dudaklarıma sürülmüş zehirli yakamozları, yalanlar daha yeni başladı... Oyun içinde oyun yazdım kocaman geceler boyunca, uykusuz ve yarı alkollü, yarı korkak...

Hangimiz piyonduk bu oyunda, hangimiz vezir, hangimiz şah, Bakışlarımı kanlı bir mızrak gibi saplayıp bakışlarına, âşık olabileceğimi sanmıştım sana, bu şizofren ruhu sana teslim edebileceğimi belki...

İçimdeki hüzne saklayıp bakışlarımı sordum gecelerce korkak bir koro halinde dört duvara: 'Aşık mı oluyorum yoksa?' Üzerimdeki hüznü ve yalnızlık hissi delip geçti tüm hayallerimi, sustum... Sustukça mahvoldum, mahvoldukça sustum!

İlerleyen gecenin karanlık odama doldurduğu hüznü ve matemci ciğerlerime çekip bir kez daha döndüm, sağıma soluma baktım dikkatlice, arandım, tarandım, kimse yok, kimse yok...

Ve insan kendi kendini mahrum bırakır bazen aşktan... Geçmişteki kara mutsuzluklar ve acılar engel olur sevmene... Gözlerinden bir damla yaş süzülür ve düşer narin yanaklarından dudaklarına doğru... Dudaklarına yalnızlığın tuzlu tadı değer...

İnsan acı da çekmek ister bazen... Her şey gibi acılar da bağımlılık yapar... Tüm sokaklarına üç noktalarla barikatlar kurulmuştur benim gibilerin... Ah! Kahrolasınca yalnızlık ve hüznü! İçimize bir darta saplanan oklar gibi aniden saplanıveren korkular...

Durmadan *Düşler Ülkesine* koşan, gerçeklere gözünü ebediyen kapamış bir ordu var şimdi benim arkamda... Ve periler kocaman beyaz kanatlarını germiş, durmadan yan flütler üflüyorlar gecenin karanlığına... Bembeyaz bulut koridorları döşenmiş yollanma ve kimsesiz unicornlar ayrılık şarkıları söylüyorlar! Derin bir uçurum açılıyor korkarak geçtiğim koridorlardan... Dönüş yok artık geri; olan oldu, yaşanan yaşandı... Şimdi tavandan yatağıma bilmediğim bir lisan damlıyor: Belki *abyssus abyssus invocat...* [\[14\]](#) Belki de *alea iacta est...* [\[15\]](#)

Ey kari! [\[16\]](#) Şimdi dinleyeceğin herşey yalandır... Yalan... Yalan... Yalan ... Bir yalanın utana utana gerçeğe dönüşmesinin, tüm gerçeklerin arsızca yalana dönmesinin ve neyin gerçek neyin yalan olduğunun artık hiçbir öneminin kalmadığı bir kaosun hikâyesidir... Kocaman? hiçbir şeyle tanımlanamayacak kadar büyük bir **acının hikâyesi**...

Deniz Koydum Adını

Deniz koydum adını,

kederi bende kaldı...

Uzak köyler kurdum birbirine

Deniz'ine aldandım...

M-K. Kahraman

Bu büyük acı tam yedi yıl önce başladı. Yedi yıl önce puslu gecenin orta yerinde, kenarda köşede ne kadar acı varsa aşka ve düşlerime dair hepsini birleştirdim ve **Deniz** koydum adını! Sustum sonra. Ben sustukça *yok* oldu dünya gözlerimde, *Deniz* oldu, Azrail'e fazla mesai yaptırdı tüm bu suskunluklarım.

Bu **büyük acı** tam yedi yıl önce başladı. Yedi yıl önce aniden yerleşik hayata geçti tüm göçebe hüznler içimdeki geniş arazide, hüznün adı *sen* oldu, senin adın *ölüm*. Ölümüne koştum sana koşarcasına. Ben sana koştukça dudaklarında alevli patlamalara yol açtı yorgun yüzünden süzülen ortodoks matem. Sen her zaman suskundun, hep susmaya zorluyordun içindeki cayır cayır yangını. İçimden bir ses avaz avaz haykırdı arkandan, duymadın! Duymadın! Duymadın! Ve kaçışların en büyüğüne tanık oldu İstanbul... Öldüm! Ölürken yalnızca senin adını sayıkladım!

Dudaklarımdan beklenmedik bir deprem olup sızan o ad, Deniz, yani senin adın; acının saf, su katılmamış halidir! Acı; aşkın doğada saf halde bulunan şekli. Aşk; senin uğruna kalkışılan ani intiharlarda ölen şizofren şairlerin salalarını okuyan müezzin müsveddesi! Şizofreni, senin herkesten saklamaya çalıştığım, gerçek adın!

*

* *

Platonik aşklar yorgunu çatlak gözbebeklerim senin çocuksu güzelliğinle ilk karşılaştığında aylardan azılı bir Ekim'di... Hani yıllarca aynı mahallede oturur da insan, hiç ama hiç görmez ya komşularını, sonra bir gün yalnızlığın en kuytu köşesindeyken aniden karşılaşıverir ya apartman boşluğunda, işte aynen öyleydi seni ilk görüşüm. Ben de gözümün önünde duran seni aylar sonra gördüm.

Dün gibi hatırlıyorum: Azılı bir Ekim'di, sen dumanlı bir kış sabahı gibi çöküverdin çocuk gözlerimin içine! Etrafta dörtnala çello melodileri ve dolu dizgin kontrbas senfonileri yankılanıyordu... Karlı bir kış manzarası gibi ağarmıştı uzun kumral saçların ve dudaklarından belli belirsiz sevgi sözcükleri dökülüyordu...

Dün gibi hatırlıyorum: Azılı bir Ekim'di, sen yağmurlu bir sonbahar akşamı gibi çöktün çocuk hayallerimin üzerine, tüm kenti kuşatmıştı sararmış yapraklardan sızan ölüm kokusu... Senin gözlerinde çakmaya uğraşan zavallı bir şimşek ve dudaklarındaysa şarap kokan ürkütücü bir gök gürültüsü! Kapattım o zaman tüm ışıklarını şehrin ve zehirli bir yılanıya dayayıp başımı dilimde yarım yamalak peri masalları ile çıkmaya başladım bakışlarından fişkıran camdan merdivene...

Azılı bir Ekim'di senin utangaç yüzün benim şairane bakışlarımla ilk karşılaştığında. Hani olmayacak dualara güzel süslenmiş vurgulu '*Amin!*'ler okur ya hüznü delikanlılar, işte öyle olmayacak bir aşk hayal etmişim ben de seninle.

Ben bakışlarındaki buğuya vurulmuştum önce; öyle hüznü bakardın ki, göreni bir mermi gibi delerdi bakışlarındaki nem! Sonra utangaç sözlerini sevdim, sonra uzun kumral saçlarını, sonra da her

şeyini!

Sen ilk aşkımdın benim; ben ise senin başına gelen ilk büyük bela! Çocukluktan delikanlılığa doğru hızla ilerlerken tüm saatlerim gördüğüm ilk anda çarpıldım sana.

Şeninse yaşlı bir cerrah gibi titriyordu narin ellerin hayatımı kurtaracak o aşk denen tehlikeli ameliyata girerken! Ve ben narkozsuz yarararak göğsümü, çıkarıp senin titreyen avuçlarına koydum kristal kalbimi!

Korkuyordun, biliyordum bunu, biliyordum hayatın sana *ne gözle* baktığını! Elbette korkuyordun! Bir bedendin işte, herkes gibi bedeninin arkasına saklanmıştın sen de! İnsanlar hep ruhunun kılıfına şöyle bir göz gezdirip öyle vermişlerdi sana *kanaat notlarını*. Belliydi, kimi ikmale bırakmıştı güzelliğini, kimi yıldızlı pekiyi vermişti. Ama hepsinin verdiği notlar birbirinden sahteydi. Biliyordum, içinde büyük bir ıstırapla beslediğin o *küçük kız çocuğu* benden önce hiç kimsenin dikkatini çekmemişti.

Ben senin karşına çıktığımda, sen daha ufacık bir kız çocuğuydun. Dünyanın en masum gülücüklerinden birine ev sahipliği yapardı daha ad(al)et bile görmemiş yüzün. Aşk, senin için yalnızca yakışıklı prenlere layıktı. Sen kimseyi sevmedin; kendini bile. Ben yüzüne gülünemeyecek kadar çirkindim senin için. Yüzüme baksan; kurbağadan tek farkım saçlarımın olması!

Ve yalnızca güzelliği sevdin sen; bu yüzden kendinden bile nefret ederdin. Her sabah uzun kumral saçlarımı dümdüz taramak için baktığın aynada karşılaştığın kendi yüzüne bile kan tükürürdü senin bakışların. O kadar önemliydi ki dış görünüş senin için, yeni doğan kız çocuklarını diri diri gömen *Cahiliyye Devri Araplarına* yalnızca seni tanıdıktan sonra hak verdim!

Evet, senin tek değer verdiğin şey güzellikti; dışarıdan bakınca hemen etkileyen bir güzellikti senin tek istediğin. Oysa ilk bakışta görülen hiçbir şey derin olamazdı! Bir güzellik gerçekten güzellikse eğer ilk bakışta görülememeliydi. Ben bu yüzden sevmiştim seni; senin bile göremediğin o muhteşem güzelliği görmüştüm sende! Sen hep bu yüzden acı çekmiştin; güzellik bakan gözdeydi ve sen bunu hiç bilemedin. Oysa, bu ülkenin tüm okullarında zorunlu ders olarak okutuluyordu Aşık Veysel'in "*Güzelliğin on para etmez /Bu bendeki aşk olmasa*" dizeleri!

Aşkın bir diğer adı da acı çekmek olarak yazılmıştı piyasadaki tüm *marjinal sözlüklere* ve bu yüzden hiçbir insan için acı çekmeye de değmezdi artık. Biliyordum bunu! İşte sırf bu yüzden yıllarca uğraşıp *âşık olunmaya layık bir tanrıça* yalanı yarattım. Ve bu yalanın adını **Deniz** koydum. Sen dokuz ay durmadın annenin dölyatağında; ben seni dokuz günde büyüttüm beynimin karanlık odalarında ve Zeus misali alnımı yarıp doğurdum seni. Bu savruk yalana, yalan olduğunu bile bile, ilk ve tek inanan bendim. Tüm psikiyatristler birleşmiş gibi aynı şeyi söylediler bana yıllarca:

“Deniz yok! Onu sen yarattın ve yok edecek olan da sensin! Yok *Düşler Ülkesi*, yok kanatlı atlar; unicornlar da yalnızca eski bir Yunan masalı ve artık içmelisin sana verdiğimiz ilaçları!”

Ben de çok iyi biliyordum senin hiç olmadığını, ama senin var olduğuna inanmak zorundaydım. Yoksa bu katil dünya ile nasıl baş ederdim? Nasıl ayakta kalırdım? Nasıl hayal kurardım? Nasıl?!

Nasıl?! Nasıl?!

*

* *

Sana bir isim verene kadar tek sıkıntım sana bir isim vermektir, isim verdikten sonraki tek sıkıntım ise *o ismi unutmak*...

Seni tanıdığım o azılı Ekim sabahında kapattım birden tavana dikili gözlerimi, yavaşça çöken gece gibi kapandı gözkapaklarım ve dudaklarım yüzyıllardır konuşması yasak bir meleğin ilk kez konuşacağı gündeki gibi ürkek bir heyecanla kıpırdadı, bir fısıltı gibi çıktı içimden kopup gelen fırtına ve birden? "*Deniz...*" deyiverdim.

O an tarihteki en büyük ve en gürültülü yıldırım Üsküdar'ın üzerine düştü! Sanki Cebrail'in [\[17\]](#) kanadı son hızla Dünya'ya çarptı! İstanbul bile bu büyük acıya dayanamayıp kapadı gözlerini. Bir kez daha yavaşça aralandı susuzluktan çatlamış dudaklarım, göz kapaklarım hızla titredi? dudaklarımdan binlerce yıldır yeryüzüne fişkırmayı bekleyen bir yanardağdan fişkiran lavlar gibi fişkırdı harfler: "*De..., Deniz...* "

Sessiz harfler, o an cesetlerin dirileri kiskandıkları kadar kiskandılar dudaklarımdan taze çeliğin üzerine dökülen soğuk sular gibi dökülüveren sesli harfleri. Ve o an Dünya'nın en büyük fay hattı aniden kırıldı Üsküdar'da.

Ve sustum; konuşsam bir harf daha sızıverse çatlamış dudaklarımdan sanki İsrail [\[18\]](#) suru üfleyecekti! Kıyamet kopacaktı sanki!

Hayatıma yön veren tek kelime *Deniz'di* artık! Diğer tüm kelimeleri unutmuştum sanki. Sanki alfabem bu kelimeyi oluşturan beş harften ibaretti ve sanki tüm harfler sessizdi. Bu kelime ne zaman aklıma gelse alev yutmuş gibi oluyordum, cayır cayır bir yangın çıkıyordu tüm hücrelerimde.

Seni tanı(mla)dığım o lanet olasıca Ekim sabahı filtresiz bir sigara niyetine siyanür kokan bir mimoza sıkıştırıp kanayan dudaklarımın arasına, atladım gökkuşağı renginde kanatlan olan bir pegasusun [\[19\]](#) sırtına ve hicret ettim başka bir boyuta.

Öyle bir boyuttu ki bu, tüm takvimler sıfırdan başladı. Aylar Deniz'den başlayıp Deniz'de bitiyordu ve iki ayda dönüyordum senin etrafını. Boyut dediğin yalandı, boyut dediğine Deniz diyordu nüfus memurları; onlar ki, ne katillerin sicilini tuttular, onlar bile ayrı odalarda tutarlar senin kan kokan nüfus kayıtlarını.

Deniz, senin adın; bir kaçış üstü açık bir tımarhane haline gelmiş Dünya'dan, başka bir boyuta geçmek için gereken tek sihirli kelime!

Hani yalnızca isimlerinin baş harfleri yazılır ya mağdur çocukların üçüncü sayfa haberlerine, her şiirime senin adının baş harfleriyle başladım ben: D.A.? D.A....

Gün geçtikçe cırtlak ambülans sirenlerine dönüştü adının baş harfleri kulaklarımda: D.A.di? D.A.di...

Son hızla tımarhanelere sürdü ambülans şoförleri yorgun bedenimi ve daha ben gitmeden çekmişti hemşireler şırıngaya Diazem'i! [\[20\]](#) Diazem'in kısaltması değil miydi sanki adının baş harfleri: D.A. D.A.!

Bu iki harf ne zaman gelse yan yana? Azrail bile saklardı yüzünü avuçlarının arkasına! Şeytanlar kahkahalarla zikrederlerdi durmadan bu iki harfi: D.A.? D.A.! Adının baş harfleri; cehennemin giriş şifresi!

Bambaşka bir kasırganın habercisiydi her aklıma gelişin, her aklıma gelişin yeni bir Azrail melodisi ve ben her melodiyi senfonileştiren deli bir müzisyendim!

Sen ki, tüm amansız depremler avuçlarında ürer; son kullanma tarihi çoktan geçmiş bir masaldır gözbebeklerindeki keder!

Sen ki, daha ilk kullanımda bağımlılık yapan acımasız bir h'eroine! [\[21\]](#) Şırıngaya çektim bakışlarını

ve şah damarıma bastım ilk golden shot'ımı!^[22]

Sen ki, halden bilmez kahpe bir yalancısın, damperli kamyonlarla salyangoz satarsın Müslüman mahallelerinde. Tek sıra dizilir de tüm kuduz köpekler, ağızlarındaki tüm salyaları senin avuçlarına akıtır. Sen, avuçlarındaki salyayı sülfürik bir asit gibi getirip benim gözbebeklerime boşaltırsın! Tüm seri katiller senin adını zikrederek başlarlar tüm sabah kahvaltılarına. Bir öfke varsa ortada, bir cinayet işlenecekse eğer her sabah uyanır uyanmaz maktul olmak en çok sana yaraşır!

Sen ki, engizisyonun elinden burnu bile kanamadan kurtulmayı başarmış tek çocuk cadı! Hani düz bir tepsiydi o zamanlar Dünya, güzel melekler tatlı şaraplar sunardı hani bu tepsiyle tanrılara. Dünya dönmeye başlayan bir küre olduğunda bunu ilk olarak Galileo kutlamıştı hani, sıcak balmumu içerek bomboş bir barda.^[23] İşte sen, o barda garsondun; sıcak balmumu kadehleri taşırdın, taşkın sevinçleri Latince'ye sığmayan delirmiş bilim adamlarına!

Tehlikeli bir küfür olarak öğretti senin adını genç şehzadelere tüm lalalar. “Bu isim tüm Dünya dillerinde küfürdür”, dediler! “Kimin yüzüne söylesen gözbebekleri kanar! Hangi cengâver delikanlı duysa kılcal damarları patlar! Ne zaman bir ayaklanma çıksa mutlaka geri planında afyon yutmuş kör büyücüler onun adını sayıklar!”

Ne kadar şeytan varsa göğün kuytu köşelerinden aşağıya inmek için fırsat kollayan hepsi neşeyle iner yeryüzüne senin gözbebeklerinin kaydırağından. Yeryüzünü yıkamaz çünkü her sabah uyandığında, yıkamaz çünkü yeryüzünü hiçbir şeytan senin buram buram yalan kokan gözlerin olmasa!

Ayyaş İblis her sabah bir kadeh kırmızı şarap eşliğinde sayıklar saçmalamalarını. “Ben,” der hâlâ etrafına toplanan yetmiş yedi oğluna? “bir zamanlar en sevgili kuluydum Allah'ın! Meleklerden hiçbiri hizmetimle yarışamazdı! Cennet önümde yemyeşil bir mısra gibi uzanırdı ve elbette aruzdu hurilerin o yürek çatlatan bakışları!

Bir gün daha tan ağarmadan getirdi zebanilerden biri o kara haberi. 'Deniz...' dedi? ‘Sus!’ dedim, ‘Sus, anladım herşeyi, anladım küfre dönecek artık kiblemin istikameti!’ Ve o gün bugündür, dudaklarıma değen kevser değil, bu lanet köpek öldürenidir.^[24] Evet, insanın yaradılışı ilk habercisiydi Deniz'in doğumunun ve ilk habercisiydi Deniz'in doğumu inkârının ve isyanının!”

Sen, hiç olmadığını bile bile peşinden koştuğum bir tanrıça müsveddesi! Kirpiklerinde şeytan kahkahası getirirdin hep yanıma gelirken, bir de, cinayete yatkın intihar süsü gözbebeklerinde. Yüzünde masumiyetin son sınırını andıran bir tebessüm gizledin. Ne zaman gelse hayalin karanlık odama, dolunayın gölgesine vuran ölümcül melankoli, boğardı beni sığındığım her masalda!

Öyle bir uçurumdu ki Dünya, bu uçurumdan sadece uçarak kurtulabilirdi insan ve kanatlarımdın sen benim, hüznü dolu çılgınlıklarımın uçuruma vuran aksisedasıydın!

Peri pekmezi damlardı senin bakışlarından ve ürkek çocukluğumun hiç gidilmemiş çocuk bahçeleri... Buram buram gotik katedraller akardı senin dudaklarından ve bir de çocukluğumun hiç vizyona girmemiş korku filmleri...

Senin kana susamış dudakların benim dudaklarımdan duyulmamış kehanetler çalardı, -miş'li gelecek zaman hikâyeleri anlatırdı gözlerin -di'li geçmiş zaman süvarisi gözlerime...

Sen, tüm korkak sorularımın sonuna kanlı soru işaretleri koyan en kanserojen yanımdın; birbirinden aykırı düş kuruşlarım! Zehirli mürekkep gibi her an biraz daha kanıma karışan yitirilmiş gözyaşlarını.

Sen, dudaklarımda pıhtılaşmış gül tadı!

Sen, mideme saplanmış evrenin en büyük ağrısı!

Sen, beyaz pelerinlerini yüzümde paramparça eden peri parçası!

Sen, her şafak vakti yüzümü yıkadığım kanlı cam kırıkları...

Sen, avuçlarımda her baktığımda biraz daha parçalanarak içime saplanan sihirli ayna parçası.

Sen, adının her harfinde ayrı bir gizem besleyen yörüngesini şaşırmış dolunay parçam.

Sen, beni sensizliğe? kendini hüzne mahkûm etmiş intihara meyilli tanrıçam.

Sen, hiç olmadığını bile bile taptığım sahte tanrıça! “Afrodit' in Zeus'tan olma kızı,” derdim sana, Zeus Afrodit'le hiç yatmadı oysa!

Senin Psykhe olduğun masallarda ben hep Eros'tum. [\[25\]](#) Gösteremezdim sana yüzümü, çirkindim, kimsesizdim! Sonra değişen zaman paramparça etti destansı düşlerimizi. Sana Pollyanna olmak düştü, bana ise Pinokyo rolü uygun görüldü!

Sonunda anladım; bir bağımlılıktın sen, her anlatmaya çalıştığımda çizgisiz beyaz kağıtlarımın üzerine ölümün soğuk gölgesini düşüren. Sende kopamadığım şeyler vardı!

Sen, hüzünlü bir intihar serenadı!

Sen, şizofrenik bir uzay boşluğuna sonsuz yalan tohumları serpmekten farksızdın benim için.

Sen, *yedinci semaya* açılan tek boyut kapısı!

Şiddetli bir buzul çağının ilk habercisiydi sanki, büzülmüş gözlerindeki bakışlar! Ve tarihteki en büyük isyanın başladığı yerdi gözlerindeki şehvet kokan şehla şehir!

Ne zaman düşünsem seni gözlerimden buz damlardı!

Ne zaman görsem seni gözlerimin saçaklarına tutunan buz, erimeden buharlaşırdı!

Ne zaman duysam buruk sesini zaman, zamansızlığın orta yerinde yapışıp dudaklarıma, beklenmedik ölümlerin nemini bırakırdı.

Ne zaman seni yazmaya kalksam çizgisiz beyaz kağıtlara tüm tükenmez denilen kalemler çektiğim derin acının şiddetiyle tükenirdi avuçlarımda!

Ne zaman baksam sana ağlardın!

Ne zaman sana dokunmak için ellerimi uzatsam anakaradan kocaman bir toprak parçası kopardı.

Ne zaman duysam kızgın sesini şeytan yeni bir kehanetini fısıldayarak vahyederdi kulaklarıma. Bakışların her defasında havada çarpışan iki savaş uçağı gibi çarpışırdı bakışlarımla!

Senin çocuk yüzünün her milimetre karesine yüzyıllardır hükmeden gülümseme ne zaman çarpsa bakışlarımla tuzlu şiddetine gönlümün tüm uçsuz bucaksız haşhaş tarlalarında beş yapraklı yoncalar açardı!

Sen bir kez gülümserdin tüm Samanyolu'nda yangın çıkardı. Ne kadar hayvanat bahçesi varsa hepsinin demir parmaklıkları kırılırdı!

Sen bir gülümserdin, özgürlüğüne kavuşurdu tüm Dünya'nın halkları, şehirdeki tüm kızlar evden kaçardı!

Senin gözlerinden İsrail sızardı ve *Suru Üfletmeye Kışkırtma Cemiyeti*'ydi kurucu başkanı olduğum tek kişilik terör örgütünün adı!

Senin gözlerinden bir damla yaş düşse yeryüzünün tüm ırmakları taşardı! Milyarlarca yıldır sabırla bekleyen doğa bir anda kıyametle tanıştırdı!

Sen bir kez ağladın mı, benim şizofren bakışlarımda yarasa çılgınlıkları cirit atardı. Islak bakışların

psikopat bir şair gibi bakışlarıma durmadan jilet atardı! Parmak uçlarından Zeus sızardı senin, bakışlarından bakışlarıma durmadan Afrodite akardı! Ve sanki Eros saç diplerine kamp kurmamış mıydı?!

Saçının her teli sabahlara kadar kanatırdı avuçlarımı! Bir kez bile dokunamadığım o güzel saçların camdandı! Bir devlet sırrını saklar gibi, bir mücevheri saklar gibi, bir savaştan asker saklar gibi sakladın bu yüzden benden saçlarımı...

Biliyordum, senin saçların camdandı! Birkez dokunacak olsam kırılacaktı! Birkez bakacak olsam büyük bir sırıla çatlayacaktı!

Sen, kurbağa prensler diyarının, *saçları camdan Rapunzel'i!* Göremezdin ki hiç ellerine cam kırıkları saplanmış cesetleri... Bu yüzden hiç kızmadım sana! Ve parçaladım kendimi senden gizlice çaldığım bir tutam saçla...

Kaçmaya çalıştıkça her girdiğim sokağın çıkmazında karşıladı beni ufacık ellerin! Sırılsıklamdı hep uzun düz saçların ve bembeyaz peri pelerinleri giymiştin! Ellerini uzatıp “Buradayım!” derdin. Göz yaşlarımdan yanaklarıma taşan şelâle, en hırçın tsunamilerini yaratırdı evrenin ve gözyaşlarımdan içinde çırpınırken uzanırdı yorgun ellerim senin ellerine.

Gülümseyişinde aksi bir şeytan gizliydi senin, tüm günahlara davetkâr, asi bir şeytan! Bakışlarında serçe cesetleri saklar, gözbebeklerinde intiharlar besledin ve tüm aşklar ölü doğardı cehennemin yamacına dikilmiş gözbebeklerinde. Ve tüm yola çıkan transatlantikler? Deniz denen buzdağına çarparak batardı gözyaşlarımdan okyanusunda!

Bilinmezliğe açılan bir kapıydı yüzünde sakladığın o sahte tebessüm, çekerdin beni! Çekerdin! Çekerdin! Bu öyle bir çekim kuvvetiydi ki, Newton görseydi derhal asardı kendisini o elma ağacına; çünkü ne kütle çekim kuvveti açıklayabiliyordu bunu, ne de gravitasyon [\[26\]](#) kanunu!

Karşıma çıkan ilk ve tek *iç denizdin*, bu çıldırısıya dalgalarla durmadan yüzümü döven deli okyanusta! Yalnızlığımı terk edildiğimde bambaşka biri oluyordum çünkü ben. Haykırıyordum çığlıklarla, duymuyordu hiç kimse! Hiç kimse tutmuyordu durmadan titreyen ellerimden...

Sen, evrende beni kurtarabilecek tek şey gibi gözüküyordun. Böyle olmadığını bile bile buna inanıyordum! *Şizofreni* inandırıyor insanı en olmayacak şeylere bile!

Ben, izin vermiyordum ki hayallerime girmen için sana, hiç izin vermemiştin; sen, bir haydut gibi dalıyordun hayallerimden içeri. Beni bambaşka bir dünyaya çağırıyordun. İntiharlara sürüklüyordun beni, intihar sana giden o uzun yolun başlangıcı gibi geliyordu...

Bir kaşık kırmızı öksürük şurubu gibi değiyordu dudaklarıma senin hiç olmayan dudaklarından sızan sıcak kan! Gerçekten izin vermiyordum ben düşlerimden içeri girmene! Sen hak etmeyi hiç başaramadığın düşlerimi hep hack [\[27\]](#) ediyordun.

Hayalin, her gece hınçla girip odama, “Bu en ciddi eylemimiz, sakın kıpırdamayın!” diye haykıran eğitimli bir intihar komandosuydu! Ve hayalinin kakao rengi gözlerine ne zaman değse gözlerim krema renginde acılar akıyordu gözyaşlarımdan kanalizasyonundan... Ne zaman değse ellerim uzun kumral *saçlarına* ebedi bir sessizlikte müebbet hapis yatıyordu tüm düşlerim!

Senin her kelimen yeni bir acının hiç dinlenmemiş masalıydı, her gidişin hiç gidilmemiş bir cehennemin boyut kapısı! Yokluğun, sadece benim inanmadığım koca bir gerçek, varlığınsa benden başka hiç kimsenin inanmadığı masalsı bir yalandı ve AŞKTI ikisinin arasındaki derin uçurumun adı!!

Seni tanımlamak için bu kadar çok uğraşmama rağmen hâlâ senin kim olduğunu bilmiyordum... Sen

dediğim, ikinci tekil şahıs zamiri kullanarak tanımladığım, Deniz miydi, yoksa başka biri mi? Bilmiyordum! Yüzü nasıldı sevdiğimin, saçları ne renkti? Bilmiyordum! Bildiğim tek şey durmadan seviyor oluşumdu. Sadece seviyordum! Neden, nasıl ve neyi diye sormadan seviyordum! Beyaz mumdan, dibi delik bir sandala binip acemi alevlerin dalga sayıldığı bir *ateş deniz'ine* açılıyordum son sürat! Nereye gideceğimi bilmeden durmadan eriyerek kürek çekişiyordum; ellerimdeki kürekler mumdan, ellerim mumdan, parmaklarım mumdan...

Çekilen tüm bu katmerli acılara inat, sana olan sevgim gittikçe büyüyordu. Daha çok hissediyordum artık acıyı! Rüzgâr tüm vahşetiyle okşarken saçlarımı ve sürerken yüzüme kutsanmış ellerini ben seni daha çok seviyordum! Ayrıştırıyorken aşkımın üzerindeki kara bulutlar ruhumun DNA'larını binbir parçaya ben sana daha çok bağlanıyordum. Savururken rüzgâr beni istediği yöne ben sana daha çok yakınlaşıyor ve anlıyordum aşkın kendine bile yabancılaşmak olduğunu. Sonra daha da tuzlanıyordu gözlerimden senin için akıttığım yaşların tadı! Çekilen acılar arttıkça artıyormuş demek ki gözyaşındaki *sodyum klorür* [\[28\]](#) miktarı!

Sevilecek bir yanım bulabilsem seni sevmekten ebediyen vazgeçecektim! Üstüme büyük bir özenle giydiğim ütüsüz deli gömleğini yırtıp paramparça edecektim! Ama bulamadım; psikiyatri kliniklerindeki doktorlar sana duyduğum masumane aşka **paranoid şizofreni** teşhisi koydular!

İkinci Rönesansın Başlangıcı

Azılı bir Ekim'di, bu upuzun hikâye başladığında... Ekim'in orta yerinden son hızla aşk geçiyordu; o aşk ki, o güne kadar ikimizin de istasyonlarından hep transit geçmişti. Aşık olmak için gereken herşey mevcuttu: yalnızlık katlanılmazdı, sevgisizlik diz boyu... Azılı bir aşk masalıydı, nazlı tütünlerin ardı arkasına yaktığım sigaraların ucunda genç kız saçları gibi yandığı akşamlar. Ve azılı bir İstanbul yalanıydı, yalnızlıktan ürkererek alkole sığınmış hayatlar. Yedi düveli inim inim inleyen çılgınlıklarım? tek mahsulüydü zavallı ve şizofren bir aşkın ve dünyanın tek **Çılgılık Mahsulleri Ofisiydi** yaralı ruhum!

Azılı bir Ekim sabahıydı senin hüznler büyüten yüzünü ilk gördüğümde... XX. yüzyılın bitimine ne kalmıştı ki, topu topu bir avuç hüznle geçirilecek gün, bir ele sığan parmaklardan bile az ay belki. Süt dişlerini daha yeni yeni döküyordu her ikimizin de hayalleri, aşkın ve acının azı dişleri büyük bir ateşle çıkmaya çabalarken.

Sıcak bir Ekim sabahıydı aniden karşılaştığımızda; etraf buram buram aşktı, acıydı, yalnızlıktı... Sanki elini sallasan aşka çarpacaktı. İkimizin de dudaklarını parlak rujlar gibi süsleyen belli belirsiz gülümsemeler, neredeyse küçük çaplı bir kıyamet koparacaktı...

Zaman çok ama çok kötüydü... Her şeyden öte Ekim'di! Ani bir baskın yapsaydı ikimizin de evlerine Narkotik, gecenin en ücra köşelerine özenle zulalanmış ve piyasa değeri hayli yüksek

uyuşturucu gibi bir yalnızlık yakalayacaktı!

Çünkü ikimiz de yapayalnızdık, yalpalatan yalnızlıkların çıkmaz sokaklarında sonsuzluğa uzanan çift şeritli köprüler kuruyorduk herkesten gizli. İçimizde tehlikeli birer fay hattı vardı, sanki ayrılacak birbirimizden depremler olacak, şehirler yıkılacaktı.

Gözbebeklerimizde kimsesiz şelaleler besliyorduk her ikimiz de, sanki baksak birbirimize bir kez olsun umutlar ve maviler ve aşklar sel olup taşacaktı...

Seninle karşılaştığımda, alkol uçurumlarının sentetik izdüşümlerinde bir aksiseda olmuştu artık sesim! “Bırakma beni!..” diye haykırıyordum, “Düşüyorum!” Kime bağırdığımı bilmeden paslı bir çivi gibi çakıyordum titreyen sesimi boşluğa! Düşüşlerimi, ölüşlerimi ve intiharlarımı katık edip kaçak katlar çıktığım kederime, şarap şişelerini rastgele duvarlara vurarak en hassas yerinden kesiyordum bedenimi! Bir ses bekliyor gibiydim karanlığın ortasında! Seni bekliyor gibiydim gözünü gökyüzüne dikmiş çaresizce kıyameti bekleyen yalnız keşişler gibi!

Yalnız başaramazdım, çünkü korkuyordum, hem de çok korkuyordum: Yalnızlıktan, sevgisizlikten, bu intiharların her türlüüne yardım ve yataklık eden gecelerden, hasretin solmuş bir güle çevirdiği sesimin suskunluğundan, kâbuslara beklenmedik U dönüşleri yapan rüyalarımın, bu şehrin ben seni sevdikçe daha da daralan arka sokaklarından, içine düştüğüm aşk denen evrenin en büyük kara deliğinin çekim kuvvetinden ve tam yakaladığımda, diğer tüm mutluluklarda olduğu gibi seni de kaybetmekten korkuyordum; hem de çok korkuyordum! Ve artık engel olamıyordum gözpınarlarımdan yavaş yavaş süzölmeye başlayan yaşlara.

Tütün değil, yalnızlığı sararak yaktığım sigaralar ne zaman sönecekti avuçlarımda?! Sessizliği meze sanıp içtiğim içkiler ne zaman tükenecekti?! Ruhumu esrarına kurban verdiğim peri masalları ne zaman mutlu sonla bitecekti? Platonik aşkların sentetik hayallerini bomboş yataklara yatırdığım ezbere sevişmelerden ne kalmıştı ki geriye? Yoktu hiçbir sorunun cevabı! Seni bekliyordum tüm sorularıma bir yanıt bulmak için!

Cevaplayamadığımız her acımasız sorunun altında kanlı som işaretleri vardı ve bir de ölü yılan kuyuları. Sevmek için yaratılmıştık sanki her ikimiz de, sevecek bir şeyler arıyor gibiydik o işgal günlerinde. Sevecek kuşlar, ağaçlar, defterler arasında can çekişerek kuruyan kırmızı güller ve duvarları yüksek, kuytu okul bahçeleri arıyor gibiydik. Sen üç noktalardan danteller yapıyordun o zamanlar, bense her gece kırdığım şarap şişeleriyle kesiyordum incecik bileklerimi!

Her taraf acı dolu bir karmaşayla kaplanmıştı: Dört yanda Düş **Sokağı Sakinleri** [\[29\]](#) ve yalanlar ve aşklar ve La minör bir şizofreni! Dört yanda **Ümit Yaşar** ve cinayetler ve intiharlar! Dört yanda yıkık dökük akıl hastaneleri ve Akineton [\[30\]](#) ve Norodol [\[31\]](#) ve Diazem...

Azılı bir Ekim'di ürkek avuçlarımıza santim santim dökülen kapkara tabut! O zamanlar cinayetler, intiharlar, aşklar ve ihanetler en çok küçük çocukları zehirliyordu... Ve her ikimiz de daha yeni yeni öğreniyorduk şizofreni *denizlerinde* sonsuzluk gemileri sürmeyi! Bu yüzden çocukluğumuzun ilk sahici Ekim'inde, iki ağır yük gemisinin çarpışması gibi açık denizde çarpıştık birbirimizle tam da şizofreninin en tuzlu yerinde! Çarpıştık ve battık... Adam öldürür gibi battı Güneş, *denizlerde* ne kadar gemi varsa hepsi battı! Aşk kara bir diken gibi battı ikimizin de gözbebeklerine; ikimiz de o dikenini oradan çıkaracak bir cımbız aramadık!

Gerçekten çok zor zamanlardı; çocukların su tabancalarına kan tükürüp namlularını yüzüme doğrulttukları azılı bir Ekim ayıydı! Bir yanda intihar vardı, diğer yanda yalnızlık! Dört yanım **psikoz piskoposuydu** ve İstanbul'un yedi tepesi yedi ayrı zebani kusmuğu!

Herşeyi bir kenara bıraksak bile Ekim'di! O zamanlar, akıl hastanelerinden alelacele firar etmiş bakışlar taşıyorduk gözbebeklerimizde ve bir de karanlığın ortasında ıslak kibritleri yakma telaşı! Çocuktuk, yeni yeni öğreniyorduk ikimiz de hayata *alıcı gözüyle* bakmayı! Ve önü alınamayan bir öfke gibi durmadan kırbaçlıyordu içimizdeki yangını **suskunluğum gramer kuralları!** Belki de sırf bu yüzden karşılaştık bir anda tam da Ekim'in orta yerinde...

Aşka hiç bu kadar ihtiyaç duymazdı insan; gizlenecek daha ne kadar sır kalmıştı ki dört duvardan? Ne zaman dile gelecekti tüm sırların cömertçe paylaşıldığı odalar, o çatlamış çay fincanları? yarışma kadar içilip ani bir sinirle söndürülen sigaralar ve bangır bangır çalan **Düş Sokağı?** İstanbul ne zaman dile gelecekti? ne zaman yutacaktı evleri? ağaçları ve gemileri? Ne zaman sıkacaktı ihaneti göz bebeklerime zehirli bir kurşun gibi? Yoksa o da mi şahit yazılacaktı ani intiharımda?

Belirsizdi saçma soruların anlamsız cevapları! Çünkü her Ekim İstanbul'da geceler uzun, intiharlar yakındır; içilmelidir... İçkinin unutturduğu şeylere şahit olunmuştur sanki bu şehrin kalabalık meydanlarında, en çok da insana kendisini unutturduğuna!

Ekim'in en acımasız günleriydi aslında, âşık olmak için gereken herşeye sahiptik her ikimiz de. Sitemdi artık seslerimizdeki hüznün, sitemdi acılara, anılara! Sanki bir neden arıyor gibiydik, neden arıyormuş gibiydi Azrail.

Aşık olmak için neden arıyor gibiydik ikimiz de, acı çekmek için, hasret çekmek için... Ve ıslak bir sabun gibi kayıp gidiyordu kimseye bahsedemediğimiz çocukça hayallerimiz avuç içlerimizden!

Ve düştü sonunda bu azılı Ekim' in yüzüne taktığı tüm maskeler! Karlı bir tepede kimsesiz bırakılmış çığlıklar gibi çığ olup yuvarlandı aşk ikimizin de gözbebeklerine. Doğumhane koridorlarından çocuk kaçırrır gibi telaşla çıkıverdim senin karşına.. .

Tüm bulutlar çöktü bir anda İstanbul'un üzerine, şimşekler *yedi tepenin* üzerinde düşmeye yer aradılar uzun uzun ve gök aç bir aslan gibi kükredi. Ben hâlâ suskun ve bir ceset kadar hareketsizdim, yaşadığımı anlamak için gözlerimden akan yaşları görmek gerekirdi. Bir damla daha süzüldü gözlerimden, sanki '*Yaşıyorum...*' der gibi ve tüm bulutlar koro halinde eşlik ettiler gözlerimden süzülen zehre.

Güzel bir Ekim gününde sokaklarda dolaşan herkes aniden yakalanıverdi yağmura. Delinmişti sanki gök, dur durak bilmeden yağıyordu yağmur, İstanbul hiç böyle bir yağmur görmemişti; Boğaz'dan fişkırان dalgalar delik deşik bir Neyle tasavvuf musikisi üfler gibi vuruyorlardı terkedilmiş sahillere, şimşekler durmadan paratoner arıyorlardı toprakla uzun uzadıya öpüşmek için, kudurmuştu sanki Boğaz, alabora etmişti küçük balıkçı teknelerini Karadeniz'den esen şiddetli poyraz! Delinmişti sanki bir kevgire dönmüştü İstanbul'un üstünü bir yorgan gibi örten göğün gözbebekleri. Oysa, yağmurun tek sebebinin benim gözpınar 1 arımdan herkesten gizli ve acı dolu bir şekilde kopup gelen iki damla gözyaşı olduğunu İstanbul'dan başka hiç kimse bilemedi, düşünemedi. Meteoroloji fakültelerinde bile öğretilmiyordu ki, acı çeken âşık şizofrenlerin gözlerinden süzülen yaşların, Mikail'in [\[32\]](#) yüreğini paramparça ettiği!

Tam böyle bir zamanda sen bir anda döndün ve tam arkanda sana yalvaran gözlerimin derinliklerine baktın; hayatıma ilk kez o gün geldin. Hayatıma' gelişin hiçbir gelişmeyle karşılaştırılamayacak bir flaş haberdi, kalbimin ana haber merkezine alev almış bir meteor gibi düşen! Geldin; yanaklarında sapsan mimozalar vardı ve ıslak gözbebeklerinde aniden bestelenmeye başlandı aşkımızın ilk şarkısı. Sen la minör'dün elbette bense boynu bükük bir re majör; karşılaştık seninle aşk denen bu hüznü şarkının en güzel yerinde! Geldin, tüm çorak çöller yeşerdi sanki; sanki ait değildi göz bebeklerin bu evrene.

Tüm korkuna rağmen geldin, koşar adım yağan bir yağmur gibi aktın gözbebeklerindeki yüzyıllık mateme! Ve ben katrandan karalar sürerek ıslak kirpik diplerime bir cinayet işler gibi dokundum saçlarındaki kedere!

Geldin, sarıldın bana doludizgin... Geldin, bir bayram yeri gibiydi yüzün, sanki bir halk özgürlüğüne kavuşmuştu, sanki tüm melekler yeryüzüne inmişti; geldin, uzattın ellerini... Ben de uzattım sana titrek parmak uçlarıma ev sahipliği yapan ellerimi... Ve ellerimiz iki galaksi birleşir gibi birleşiverdi boşlukta...

İçimizde biriken tüm tutkuların tutukluk yaptığı, ateşin yakmadığı, buzun erimeden buharlaştığı ve şizofren komutanların

gemileri karadan yürüttüğü o dehşet ve karmaşa dakikalarında tuttun; tuttun ellerimden... [\[33\]](#)

Ve Zilhicce'den Rebiyülevvel'e hızla akarken kurumuş mimozalar gibi takvim yaprakları fişkırdı dudaklarından “Biz arkadaşız!” sözcüğü, o hüznle aşkın seviştiği Ekim sabahı! Bu “bir mısralık macera”[\[34\]](#) sadece iki kelimeyle başladı! Geleceğin tüm sanat tarihçileri ise *İkinci Rönesans'ın Başlangıcı* diyeceklerdi karşılaştığımız o Ekim gününe...

Aşk Delilere Mahsustur

Aşk İstanbul'da acıyla birlikte anılır! İstanbul'un tüm arka sokaklarında ve işlek caddelerinde acıyla çete halinde dolaşan aşk, her babayiğit delikanlıdan dalga geçercesine haraç keser! Bu acı hüznü bir Bizans mirasıdır bu kente; ki, yine bu acıdır kütür kütür küfreden her gece aşıkların kanayan gözbebeklerine...

Haddi hesabı yok artık, genç delikanlıların güzel kızların bedenlerine sahip olmak için söyledikleri şehvet kokan yalanların!

Aşk, bu yalanların üzerine garnitür olarak konulan ucuz bir süs olmuş!

Sabahtan öğlene doğru koşar adım ilerlerken tüm saatler hâlâ uyuyamadığımı anlayarak bomboş yatağın içinde doğruldum, şampanya rengi duvarlara baktım biraz, sonra ahşap pencerelere, sonra hızla sağ tarafıma dönüp yatağın kenarındaki kahverengi ahşap sehpanın üzerinde duran sigara paketinden bir tane aldım ve sigarayı kurumuş dudaklarıma götürerek tahrip gücü yüksek bir bombanın füyesini ateşler gibi çaktım kibriti. Derin bir nefes çektim sigaramdan, bacaklarımı dizlerimden kırarak kendime doğru çektim ve en büyük öğretisini açıklayacak olan filozoflar gibi açtım bu kez dudaklarımı, “Aşk,” dedim fısıltıdan biraz yüksekçe bir sesle. “Aşk, delilere mahsustur..

Sesim odanın içinde defalarca yankılandı. Ve bu sözü bir tek ben duydum!

İçimde derin bir kederle odanın duvarına dayalı yatağıma doğru ilerledim. Yavaşça çok yükseklerden bırakır gibi bıraktım bedenimi yatağın üzerine, başımı yastığa dayayıp dışarıdan hiçbir

yerim görülmeyecek bir şekilde örttüm yorganı üstüme ve yüksek sesle, “Aşk, delilere mahsustur!” dedim.

Gözkapaklarım günlerdir süren uykusuzluğa daha fazla dayanamayarak yavaşça kapandı ve hızla tatlı bir rüyaya geçiş yaptım.

*

* *

Sana âşık olmak zorundaydım! Her mevsim ceset çıkardı benim bakışlarımdan, yağan her yağmur ölü ele geçirirdi bu şehrin aşkın ve acının terörüne gönüllü militan olmuş tüm arka sokaklarını!

Durmadan yüzündeki tebessüme gömüp tüm ölü yılanları, senin bakışlarındaki ürkek çocuğa sarılıp ağladım yedi yıl boyunca ve hatta kirpiklerinden süzülen alaycı şeytan kahkahalarından sevgi bile dilendim! Buram buram tüten bir intiharın koynunda sabahlara kadar seviştim yokluğunla ve avuçlarımda erimiş elmaların kabuklarını özenle soyup bir kara büyü yapar gibi taktım senin uzun düz saçlarına...

Aşk dediğin şiirsel olmalıydı! Ölü yılanlardan çaldığım zehirli gözyaşları ve avuçlarımdan durmaksızın sızan kanla yazdım *tarifi imkânsız aşkın* şiirini! Şiir gibi değil, hayat gibi yazdım tüm mısraları ve ölüm gibi kafiyelere tutsak ettim tüm hayatımı...

Aşk dediğin acımasız olmalıydı! Sert ünlem işaretleri serpiştirdim saçlarındaki günahkâr elma kabuklarının arasına, bir ayrılığı yeniden yaşar gibi öldüm kan kokan avuçlarında ve derin soru işaretleri bıraktım nemli gözbebeklerindeki ölü serçe çılgınlıkları koleksiyonuna!

Aşk dediğin imkânsız olmalıydı! Sımsıcak gecelerde bile titreyip yokluğunun sızısıyla bir fincan sıcak çay ikram ettim duvarlara düşen hayaline... Üşüdüm, yalnızlığın acısıyla tir-tir titreyip donar gibi tuttum hayalinin ellerinden ve yanar gibi düştüm evrenin en derin uçurumundan! Uzun upuzun, acı dolu bulut koridorlarında kanatlı atlara binerek gezdim tüm evreni! Tütün niyetine kanserojen hasretini sardım ve dumanında eridim içtiğim her sigaranın...

Tüm acıları master halinde bıraktım hiç yaşanmamış gibi, hiç kurulmamış cümleler gibi, bıraktım tüm acıları, kanser gibi bir hasrete uyuşturucu gibi bir hayalle direndim! Direndim! Direndim! Direndim!

İsim olmaktan fiil olmaya terfi ettim sonra, *sevmek* oldum, sevmenin master halinde kaldım, sonra fiilden zamire dönüşerek kavruldu, alev alev bir şehvetin koynunda kavruldu gecelerce, ben değil **biz** oldum... Kocaman bir **okyanustum** ben; benliğimden sıyrılıp **Deniz oldum!**

Aşk?! Yalandı! Hiç yaşanmamış ve yaşanamayacak kadar büyük bir ütopyaydı! Ve ben henüz hiç sevmemiştim seni. Bir ütopyaya âşık olmak nedir bilemezsin. Elini uzatırsın bir boşluğa, tutamazsın!

Biliyordum, aşk delilere mahsustu... Aşkın ne olduğunu ise aslında kimse bilmiyordu. Anlatmaya çalıştıkça kağıtla öpüşen kalem yakıyordu kağıdı, alev alan kağıt bir anda kül oluyordu, kaleme sığıyordu ateşi, kalem yanıyordu, kül oluyordu, *aşk kağıda yazılmıyordu*, yazmaya kalkışınca da ortada bir tek kül kalıyordu; bu kül alınıp deniz'lere serpiliyordu. *Ortada aşk adına bir tek kül kalıyordu*, kül rengi bir acı, is kokan bir yalnızlık ve alev alarak ateşe dönüşmenin coşkun sevincinin ardından kül olmanın getirdiği acı azap kalıyordu! Aşk anlatılamıyordu!

Hiç yoktan acılar yaratmak değil miydi sanki aşk denen yalan? Hangi akıllı başında insan âşık olurdu, öyleyse?! Aşk *normal insanlara* oyun gibi gelirdi, tıpkı şizofreni gibi. Seks denen iğrençliği gizlemek için arkasına saklanılan bir paravan sanırdı normal insanlar aşkı! Tıpkı şizofreniyi dikkat

çekmek için numara yapan insanların oyunları sandıkları gibi!

Aşk denilen şey tüm dünya dillerindeki en kirletilmiş, en çok kötüye kullanılmış ve anlamı en çok değiştirilmiş kelimeydi. Tüm filologlar saklamaya çalışıyorlardı bu hadiseyi, bunu sözlüklere yazmaya kalkışanları [35] kongrelerinden kovuyorlardı, ama gerçeklerin ortaya çıkmasına yine de engel olamıyorlardı. XXI. yüzyılda aşk, yalnızca kraliçelere ve tanrıçalara layık bir ayrıcalıktı.

Artık olabildiğince ucuzlamıştı aşk İstanbul sokaklarında, güpegündüz alınıp satılıyordu sanki. Yüzyıllardır bu sokaklarda aralıksız hüküm süren hayâ bir anda ortadan kaybolmuştu, cilveli genç kızlar yerlerini korkunç bakışları olan cadılara bırakmış, delikanlılar ise aşk yerine kudurmuş aç köpekler gibi et peşinde koşmaya başlamışlardı.

Aşk, *alelade bir bedeni sahiplenmek* sanıyordu artık insanlar, ruhu başka bir ruha akıtmak hiçbirisi için cesaret edilebilecek bir şey değildi. Tüm hayatını bir insanı mutlu etmeye adanmak, kalkışılacak işlerden değildi! Herkes, eline geçirdiği bir bedeni sahiplenip, *aşk* diyordu bu barbarlığa!

İstanbul'un bir zamanlar bilgelik kumaşları [36] satılan pazarlarında artık herkes sevgiyi alınıp satılan bir şey zannediyordu. Ve böyle bir andayken İstanbul'un kulaklarını okşayan tek gerçek '*Seni seviyorum...*' lar belki de benim dudaklarımdan süzülüyordu.

İstanbul ki, ne sekiz sütuna sür manşet aşklar gördü, hiçbirisi benim aşkımın yanından bile geçemez; ne babayiğit delikanlılar attı kendisini İstanbul'un gözlerinin önünde aşk alevlerine, hiçbirisi benim elime su bile dökemez!

Delilik gerekirdi âşık olmak için! Akli başında birisi âşık olmazdı, istese bile olamazdı; çünkü aşk delilere mahsustu.

Şizofreni âşık olmaya engel değil; AKSİNE SEBEPTİ! Biliyordum bunu, belki de sırf âşık olabilmek için delirmiştım, ya da diğerlerinin dediği gibi, delirdiğim için âşık olmuştım yalancı bir tanrıçaya! Belki ben güzel bir tanrıçaya ulaşmaya çalışırken deliren ilk şairdim ve belki de ben şair bile değildim... Ama bir şeyden emindim: mutlu olmak için acı çekmek şarttı ve aşk acının katmerlisiyle beslenmedikçe aşk diye anılmazdı!

Tüm tarih incelenseydi aşkın tarihinin delilerin tarihi olduğu görülecekti elbette! Aşk ve delilik bebeklikten beri birlikte büyümüş ikiz kardeşlerdi! Aşkın olduğu her yerde mutlaka delilik gösterirdi kendisini; çıkar, izinsiz eylem yapardı, molotofkokteyli atar gibi atardı sessiz çılgınlıklarını; zaten aşk ve delilik birleşince hiç kabına sığmazdı! Aşk ve deliliğin ortaklaşa kullandıkları kaba bilim adamları evren derlerdi.

Ben de çok iyi biliyordum ki, aşk yalandı, yitirilmiş sevgililer asla geri dönmeyeceklerdi, güzel tanrıçalar asla vermeyeceklerdi gönüllerini şizofren şairlere, kanatlı atlar ve unicomlar da zaten hiç olmadılar, *Düşler Ülkesi*'nin Gözyaşı Şelaleleri'nden hiçbir peri kızı da su içmedi. Ama şizofreni gerçektir, gerçektir gecelerce yüzme bilmeden atlanan *halüsinasyon Deniz*'leri, gerçektir aylarca sessiz bir depresim gibi ruhları içten içe kemiren inziva, gerçektir Akineton, gerçektir Norodol...

Ve dayanılmaz bir karmaşaydı Dünya denen yer. Sıkılmıştım, kaçmıştım, sığınmıştım acılara, aşka! Daha çok acı çekeceğimi bile bile atmıştım kendimi aşk denen alev kuyusuna! Çünkü aşk, delilere mahsustu ve delileri bu Dünya'nın zulmünden koruyacak tek şey aşktı!

Kendime bile itiraf edemediğim herşey aşktı: çocukluğum, ölüşlerim, intiharlarım, yalanlarım, hayallerim, kaçışlarım, gülümseyişlerim, sevinçlerim, her şeyim, her şeyim, her şeyim...

Bir tek acılar yoktu aşkta! Bir tek acı çekmeye ihtiyacım vardı, büyümek için, güçlenmek için acı

çekmeliydim! Sırf bu yüzden gönüllü asker olarak kaydoldum bu şizofren âşıklar ordusuna; her yana uzun menzilli füzeler gibi düşerken hasret cephede en önde ben koşuyordum!

Gerçek aşk, bu kadar zor dayanıklılık testlerinden geçmeyi başarabilendi zaten, aşk bu acıların çemberinden geçerek alıyordu *aşk* unvanını!

Asıl aşk, aşkın öldüğünü her noterin gözünü bile kırpmadan onayladığı bir sırada yaşanandır çünkü! Herkes aşkın anlamını değiştirmişken, ucuza satmışken bedenini ve bir promosyon malzemesi olarak sunmuşken aşkı bedeninin yanbaşıda, aşkı yeniden dirilttim ben!

Aşk mutlu etmezdi insanı, ben biliyordum bunu, sırf bu yüzden âşık olmuştum belki de sana; acı çekmek için! Mutluluklar geride insanın kafasında sadece soluk bir fotoğraf karesi bırakarak çabucak unutulup gidiyordu hayatta. Mutluluk çarçabuk yaşanıyor, bitiyor ve silinip gidiyordu ama acı öyle değildi. Acı paslı bir çivi gibi çakılıyordu insanın beynine ve *ukala bir felsefe öğretmeni* [\[37\]](#) gibi *yaşam dersleri* veriyordu insana. İnsan acı çektikçe büyüyor, acı çektikçe olgunlaşıyordu ve ne yazık ki doğanın değişmez bir kuralıydı olgunlaşan herşeyin aynı zamanda *çürümesi*.

Tüm sözcükler çoktan tükenmişti, çoktan tükenmişti *aşk* kelimesinin tüm şairane imgeleri. Acı kalmıştı bir tek, saf ve su katılmamış bir acı sadece. Ne kadar istesem de, tek bir kelime bile yazamıyordum artık! Çektiğim acı anlatılamayacak kadar özeldi. Susmaktan başka ne yapılabilirdi ki?! Bağıra bağıra susmak düşerdi gözlerime ve haykıra haykıra benzin bidonları dökmek yüreğimdeki alevlere...

Bir Gidişin Anatomisi

Gittin! Seni benden, beni senden koparttılar! Kahpe bir intihara dönüş bileti kesti gişedeki Azrail! Tımarhanelere kaldırdılar beni, kollarıma kocaman serum şişelerinde gözyaşları bağladılar!

Gidişini kanıtlayan en büyük delil olmuştu *hiç gelmeyişin!* Gelmeyişine *ölüm* dedim, gidişine *kıyamet*; binlerce kez diriltilip kahpe bir sevdanın mahşer yerinde milyonlarca kez sorguya çekildim! Her sorgumda ayrı ayrı cehennemlere mahkum edildim...

Başlamadan bitti aramızdaki herşey! Bitti! **Sen, “Bitti!” bile diyemedin!** “*Başlayan şeyler bit(t)er, ben seni sevmeye daha başlamadım ki...*” dedim!

Bitti! Her bitiş yeni bir başlangıcın fragmanıydı! Aramızda sıradağlar gibi duran aşılmaz engel “Biz arkadaşız..” diye başlayan o çocukça masal değil, gözü dönmüş psikiyatristlerin yazdıkları ufacık bir kağıt parçasıydı: “Şizofrenik semptomlar...” diye başlayan ve “. ..gözlem altında tutulmalı!” emir kipiyle noktalanan!

Kaç kimliğim vardı ki geceye yansıyan? Söyle kaç gerçekti birbirimize anlattığımız “Biz arkadaşız...” diye başlayan masalların, kaç yalan?!

Gittin, birdenbire herşey değişti! Herşey! Herşey! Herşey! Nasıl koptuysam gözlerinden, nasıl koptuysa intihar gözbebeklerimden birdenbire, nasıl âşık olduysam sana birdenbire, nasıl öldüysem birdenbire anlamım uzak uçurumlarda yitirdiğim bakışlarında işte öyle düştüm intihar denen zehirli ahtapotun yapış yapış kollarına!

Gittin! Gidişinin ardından hemen unuttum seni! Unuttum! Unuttum! Unuttum! Unuttuğumu unutup utandım sonra! Utancımdan utanıp tekrar unuttum seni! Tekrar! Tekrar! Tekrar!

Kurduğum gereğinden uzun cümlelerde kaybettim seni, kurduğum gereğinden uzun düşlerde kaybettim benliğimi!

Gittin! Acısı genizler kavuran zılgıtlar çekildi uzun uzak uçurum yamaçlarında! Ve tatlı bir sabah uykusu gibi giriverdi ölüm koynuma! Şizofrenik bir alacakaranlığa saplanarak sildim gözlerimden bir kanlı iltihap olup yanaklarıma şelale misali dökülen gözyaşlarımı ve koştum lavaboya! Bir avucumda onlarca kırmızı antibiyotik, diğerinde yapış yapış su yılanları...

Banyodaki beyaz lavabonun kanlı seramiğine yapış yapış su yılanları dökülüyordu gidişini ağır çekimle saniye saniye izlediğim sihirli aynadan! Boylu boyunca boyamıştı tüm duvarları ruhumdaki habis yaradan akan lacivert kan! Cesaretim, ruhumun köşebentlerine ha bire tahrip gücü yüksek bombalar döşeyen tek kişilik bir terör örgütüydü artık ve bakışlarındaki intihar ağdı ateşledi tüm füyelerimi!

Anlamıştım gideceğini, daha sen gelmeden önce... Bakışlarında serçe cesetleri [\[38\]](#) saklıyor, gözbebeklerimde taptaze intiharlar besliyordun! Varlığın, intiharlara gebe nemfomanyak [\[39\]](#) bir periydi! Apansız çöküveren geceyi fırsat bilip koyu siyah bir matemın gölgesi gibi düşüvermiştin kanayan avuçlarıma!

Obsesyon [\[40\]](#) diyorlardı adım her anışıma, şizofreni diyorlardı bu şehirde avuçlarıma emanet bıraktığın yangına!

Gittin, avuçlarıma buz gibi hayaller, cayır cayır intiharlar emanet ederek! Bırakıp beni koskoca şizofrenik bir alacakaranlığın kahrolasıca katatonyasında, [\[41\]](#) iki galaksiyi birbirinden ayırır gibi, ayırır gibi yetim kalmış ikiz bebekleri, ayırdın ellerini ellerimden, düşlerini düşlerimden, hücrelerini hücrelerimden...

Hiçbir şey olmamış gibi döndün arkamı ve gittin! Geleceğimizi çizdiğim gözlerinin derinlikleri ani bir ölümün prova baskısını yapar gibi nemlendi! Bir kara delik olmuştı dokunmaya çalıştığım ellerin; uzatıyordun ellerini, değişiyordu zaman, değişiyordu mekân, değişiyordu boyut...

Ansızın çöken geceye, güdümlü bir füze gibi çakılıveren hasret, *adı konulmamış intiharlara* sürükledi yorgun bedenimi!

Giderken parlak bir ışık çevreledi aniden etrafını, uzatıyordun ellerini, tutamıyordum, uzatıyordun ellerini, düşüyordum! Daha yaratılırken farklı kılınman için dudaklarına kondurulan öpücükler celladım oldular. Çatlamış dudaklarımdan süzülen pıhtılaşmış kanda boğuldum!

Koptum senden! İçimdeki tüm öfkeler şizofrenik bir melankoliye kesin dönüş yaparken koptum hızla avuçlarımdan. Buram buram ayrılık kokuyordu çünkü parmak uçların, yalnızlık ve ölüm kokuyordu. Avuçlarında yeşerttiğin matem, adım adım yaklaşan intiharlarıma ev sahipliği yapıyordu!

Her geçen saniye aşkına daha fazla yenik düşüşüm, biraz daha yıprattı ruhumu! Sağ yanımda

hayalin cirit attı her gece, sol yanımda beyaz pelerinler giydirilmiş peri cesetleri!

Sen hiçbir şeye aldırmadan, gittin! Gittin! Gittin! Gittin! Bıraktın beni!

Adı Konulmamış İntiharlar

Uzaksın artık, hiç olmadığın kadar uzak, hiç olmadığın kadar yabancısın bana! Gittin sevgilim! Ben acıyarak terk ettiğin bir şizofrendim! Uykusuzluktan tüm şehre ninniler söyledim... İlahiler ikram ederdim her gece tüm meleklerle! Gittin sevgilim! Gidişine yenik düşmemek için intiharı seçtim!

Ben; acıyarak reddettiğin bir şizofrendim! Ürkütücü düşler kuran, ipe sapa gelmez şiirler yazan, zavallı bir şizofren! Gittin, paragraflar dolusu intihar koydun bir zamanlar şefkatini tattırdığın avuçlarıma, kırarak parmak uçlarında gizlediğin sihirli aynaları, zehirli kanlar sürdün dudaklarıma!

Suçum şizofrenik bir tutku ve katatonik bir kinle bağlanmaktıysa sana hayatın her köşesine buram buram intihar kokan tığlarla sevda dantelleri işlemek mi düşecekti payıma? Bunu hiç bilemedim! Gittin sevgilim! Gidişine yenik düşmemek için intiharı seçtim!

Koptun benden! Nasıl aniden çıkarsa fırtına, nasıl aniden çarparsa şimşek, nasıl aniden üflenirse sur ve bir anda koparsa kıyamet işte öyle aniden koptun benden, bir kıyamet gibi koptun benliğimden!

Seni benden acı dolu bir haykırıyla koparttılar; hidrojeni oksijenden ayırır gibi, bir gezegeni bir yıldızın yörüngesinden ayırır gibi, Boğaz'ı İstanbul'dan ayırır gibi ayırdılar sana tutunmuş ellerimi, çekip aldılar hayatımı hayatından ki, hayatım artık bir hayrattı senin hayatına!

Bana bomboş bir kalp, bomboş bir evren bırakarak, ellerindeki sevda kavanozlarının hepsini kırıp içlerine zehirli yılanlar doldurarak, geldiğin kadar çabuk, ve hiç gelmemişsin gibi yaparak, gittin!

Ve ben gözlerindeki hüznü dolu tebessüme rehin verip ruhumun tüm derin okyanuslarını, bedenimi sığ bir hasret nehrinde salamura bıraktım!

Kaçmalıyım artık senden! Kaçmalıyım bakışlarının çekim kuvvetinden, çünkü bakışlarım intihara dümen kırmış başıboş bir transatlantik artık ve çarpı çarpacak bakışlarındaki büyük buzdağına!

Kaçmalıyım artık senden! Çünkü bir ölü çocuk cesedi gibi soktun tüm acıları koynuma, “Al bununla uyu,” dedin!

Gittin sevgilim! Gidişine yenik düşmemek için intiharı seçtim!

*

* *

Eski bir arkadaşın hüznü kokan pespembe dudaklarından duydum gidişinin gerçek nedenini. Dedi ki: “Problem değilmiş kurbağadan farksız yüzün onun için; ama cinayet bile işlemiş şizofrenler! Bu yüzden korkmuş, bu yüzden reddetmiş senin aşkını. Bu yüzden esirgermiş senden bir küçücük selamı.

Bu yüzden dilekçe vermiş savcılığa; yalnızca sen sorumlu olacaktıydın eğer ona bir şey olacak olursa!”

Ah, nereden öğrendin ki sen, henüz argo sözlüklerine bile girmeyi başaramamış bu acımasız küfürleri?! Doğrudur uzun zamandır acımasızca bir cinayete hazırlandığım; ama senin değil, kendimin katili olacağım!

Sanki tüm hayat tükendi. Tüm mutluluklar evlatlıktan reddederek miraslarından menettiller beni. Ve intihar, şefkatli bir anne gibi bağrına basıyor şimdi ürkek bedenimi.

Her gece yavaşça uzanıyorum yatağıma ve kapıyorum *yüzüme sığmayan gözlerimi*. [\[42\]](#) Açıp kollarımı iki yana Azrail çağırma ayinime başlıyorum; dört yanımda uçuşan zebaniler duyulmadık sorular fısıldıyor kulaklarıma...

Ve artık derin bir karın ağrısına dönüşüyor intihar... Ölüm inanamayacağın kadar yakın gözüküyor gözüme. Uzun uzun yollar açılıyor karanlığın yoğunlaşıp terk ettiği bu şehirde. Karanlık ve gece ayrı ayrı ilan ediyorlar bağımsızlıklarını. Tüm insanlar, ağaçlar, yollar, arabalar, evler... Hepsi derin bir uykudalar. Bir ben uyumuyorum geceleri. Ve benimkisi de uzun bir uykuya hazırlık aslında.

Herşey hazır! Biledim bıçakları, mumları tazeledim, ne kadar kırmızı antibiyotik varsa gizli kapaklı çekmecelerde hepsini yanyana dizdim, tüm silahların şarjörlerini doldurup mermileri ağızlarına verdim...

Ne zaman seni düşünsem aklıma gelen tek şey intihar oluyor. İntihar, senin nüfus kağıdında yazmamasına rağmen en sık kullanılan adın! Oysa intihar yalnızca bir kaçış; okyanusun ortasında alabildiğince büyük bir fırtınaya yakalanan bir gemi nasıl yanaşırsa karşısına ilk çıkan limana işte öyle sarılır aşk denen girdabın içine düşen ruhlar intihara. Ne denli korkakça bir kaçış olduğunu bile bile intihara doğru koşar adım ilerliyorum. Ve bunu hiç kimse görmüyor!

Sırf korktuğum için yeniden yalancı düşlere sığınıyorum. Elimdeki kör jileti tebeşir, bileklerimi karatahta sanıyor, taptaze hasretliklerle kokuşmuş intiharları aynı paydalarda eşitlemeye çalışıyorum. Karamsarlık ruhumun en dipteki hücrelerine kadar işlemiş. “*Belki*” denizlerinde boğulmamak için “*ya olmazsa!*” yılanlarına sarılıyorum...

Anlayamıyorum hasret denilen hapishanenin içinde kaybetmiş olduğum kendimi. Çare olmayacağını bile bile, belki çare olabilir diye, içimde inanılmaz bir uyuşma isteğiyle ürkekleşerek alkole bandırıyorum yorgun bedenimi. Ve soluksuz kalıyorum yine hasretinin sentetik uçurumlarında!

Sen benden uzaklarda, çok uzaklarda herşeyden habersizken, ben her şeyden uzakta, hiçliğin kucığında, açlıktan ölmek üzere olan bir bebeğin annesini beklerken ki sabırsızlığıyla, ölümü bekliyorum. Ölümün soğuk memelerinden siyanür emiyorum aç bir bebek gibi. Ve sade artık şiirlerime yazdığım tüm yan cümleler, olabildiğince yalın...

Sadece ayakta kalamayacak, direnemeyecek kadar korkak olanlar intihar eder. Ama nasıl ki, fırtınanın ortasında kalmış bir geminin kaptanı düşünemezse sığınacağı limanın sağlam olup olmadığını, intihara kalkışanlar da asla düşünemez sonunda ne olacağını. Amaçlanan yalnızca *bir anlık kaçıştır ve kaçmak yalnızca korkakların işidir*.

İntiharlarıma sığınıyorum sen ne zaman boğucu bir esrar dumanı gibi dolsan ciğerlerime. İtiyor beni eski dostum! “Sen yalancısın... Ölmek istemiyorsun...” diye haykırıyor. Ölümün çırılçıplak sesi yankılanıyor saatlerce İstanbul’un yalnızlığa esir olmuş tüm arka sokaklarının üzerinde. Korkularım giderek paranoyalara dönüşüyor. Kimse yok beni anlayabilecek... Beni sevebilecek... Durmadan terleyen avuçlarıma dolu dolu şefkat boşaltacak kimse yok! Kimse yok... Çok denedim bu yüzden

intiharı. Ama başaramıyorum!

Başaramıyorum ölmeyi, çünkü İstanbul tutuyor bileklerimden fişkırان kanı, avuçlarımda sıkı sıkı tuttuğum kırmızı antibiyotikleri kanlı lavabolara o düşürüyor, o alıyor elimden paslı bıçakları, ben uyurken o boşaltıyor her sabah bir ayın yapar gibi doldurduğum silahın şarjörünü, o kovalıyor durmadan tepemde küfürler yağdıran sağır zebani sürüsünü ve o kopartıyor her seher vakti kendimi uzaya astığım o kalın ipleri...

Ama yıllar sonra ilk defa bu kadar yaklaştım intihara. Herkese blöf yapabilirim, herkesi korkutarak dikkatlerin kendi üzerime çekilmesini sağlayabilirim, ama bunu kendime yapmam için hiçbir neden yok. Bir de herkesi kandırsam bile, İstanbul'u asla kandıramam! O anlar hiç olmazsa numara yaptığımı, o zaman salıverir rüzgârları tutsak ettiği göğsünden, o zaman çeker ay ışığının önünü kapatan bulutları, üfleyerek uzaklaştırır semalarından ölümü; bilse numara olduğunu böyle derin hıçkırıklarla ağlamaz, gözyaşlarının zehirlediği balıklar sürüler halinde sahillere vurmaz!

Ah, bilse keşke numara yaptığımı! Ama çok ciddiym, bir tek İstanbul görüyor şehrin semalarında avuçlarını ovuşturarak kahkahalar atan küfürbaz zebani sürüsünü. Hepsi büyük bir keyifle bekliyor benim ölümümü. Zaten bir intihar yalnızca o zebanileri sevindirir; onlar ki efendileri İblis'in hizmetinde, insanların üzerine milyonlarca yıldır durmadan pislik yağdırırlar, onlar ki âşıklara intiharı, gümüş bir kadehle tatlı bir şarap gibi sunarlar!

Ne beni bir duyan var, ne de bana müdahale edebilen biri. Ama ben bu kez, dikkat çekmek için değil, senden kurtulmak için *tek yol* olarak gördüğümünden sımsıkı sarılıyorum intihara. Yalnız İstanbul görüyor bunu, eriyor içi, bir erozyon olup durmadan akıyor Marmara'ya. Ve son hızla kayıyor ayaklarının altındaki Dünya.

Sık sık intihar senaryoları kurmakla meşgul ediyorum kafamı. İlaç içersem midemi boğazımdan sokulan o iğrenç hortumla yıkar, kurtarırlar. Bileklerimi kessem hem çok canım yanar hem de en yakın hastaneye götürüp dikerler. Yüksekten atlasam ölmeme riskim var, ölmezsem sakat kalırım ve bu daha beter! Silahla vursam kendimi yöntem garantili olmasına rağmen silahı bulmak zor. En başarılı intihar yönteminin kendimi asmak olduğuna karar veriyorum böylece.

Ne zaman intiharı düşünsem gösteriyor Azrail kara saplı mızrağını ve İstanbul'un tüm sokaklarına buram buram ölüm kokusu yayılıyor. Sanki engizisyon toplamış da tüm şairleri, hepsini aynı anda ateşe vermiş, etraf öyle fena halde yanık şair kokuyor! Sen yerine ölüm geliyor her gece beni almaya. Benim kurumuş dudaklarıma sen yerine, intihar derin öpücükler konduruyor!

Ölümle karşılıklı bir masaya oturup tek zarla barbut atmak nedir hiç kimse bilemez ve hep yedi gelir kahrolasınca ölümün zarı! Profesyonel bir kumarbazdır ölüm; hile yapar, dümen kurar, durmadan taş çalar, blöf yapar İstanbul'un arka sokaklarındaki âşıklara! Ve ölümün nasıl hile yaptığını bir tek İstanbul görür!

Geçmişim gayri meşru intiharlara gebe; intihar, bir aksiseda beni bedenimden çalıp sana götüren. Bir kez daha büyümlü sesine kapılıyorum ölümün...

Ölüm en pislik hilesini yapıyor; senin sesine çok ama çok benziyor ölümün sesi. Sen sanıyorum onu, sana koşar gibi koşuyorum ölüme! "Seni seviyorum" diye haykırıyorum, çıkmıyor sesim ve çığlıklarım bir tek İstanbul'un kulaklarını sağır ediyor.

Soğuk, buz gibi bir ölüm doluyor odamın içine, dört dönüyorum odanın içinde, korkuyla bakıyorum duvarlara; odam sanki terkedilmiş bir morg gibi! Hızla açıyorum yarım bıraktığım şiirlerimi biriktirdiğim çekmeceleri, çekmeceler sanki morg çekmeceleri ve şiirler ani bir kalp krizinde

hayatını kaybetmiş cesetler gibi. Tavana dikilmiş gözlerim duyulmamış bir zebani masalı anlatıyor her gece boşluğa. Karanlığa gömülmüş odayı bir projektör gibi aydınlatan kocaman bir ışık saçılıyor tavandan, korkularına alışıyorum yavaş yavaş! Ve durmadan, evrende yalnızca benden esirgenen, senin o tatlı gülüşün geliyor aklıma...

Ölüm bambaşka bir hâl alıyor gözümde; sevimsizliğini gitgide şefkate terk ediyor ve bağrına basıyor beni!

Ölümler öylesine zor ki! [\[43\]](#) Ve sade artık akıttığım tüm gözyaşları, dokunaklılıklarını kaybetti boğazıma düğümlenen tüm hıçkırıklar. Yağmur gibi sessiz ve derinden kopup gelen gözyaşlarını, suskun oldukları kadar kanlılar. Ve ölüme kesilmiş, iptali mümkün olmayan birer bilet gibi, her saniye biraz daha büyük bir acıyla yanaklarıma düşüyorlar.

Oysa ölümün yollarını ezbere bilirim ben. Suskunluk ne zaman gelip beni hapsetse bu dört duvar arasına, ben, hep ölüme koşarım en engebeli patikalardan. O patikalar ki; yüzyıllardır yağmur görmemiş, benim gözyaşlarımla yeşermiş ağaçlarla kaplı, çimenleri gözbebeklerimde hınçla söndürdüğüm sigaraların izmaritleriyle dolu...

Hasretin gerçekten de katlanılmaz bir hal aldı artık. *Hastalıklı düşüncelerim* uzun geceler boyunca birbirini kovalarken durmadan yepyeni düşünceler ekleniyor *üzerinde uzun uzun düşünülecekler* hanesine. Yağmurun ve şizofreninin verdiği acı az geliyormuşçasına ufacık yüreğime intihar korkusu da çörekleniyor.

Ağlıyorum; gözükmüyor, yağmura karışıyor sanki gözyaşlarını. Ve hissedebiliyorum artık tüm hücrelerimde yaklaşan ölümün buruk ko(r)kusunu. Kaçmaya çalıştıkça daha çok düşünüyorum önümdeki melankoli çukurlarına ve çıkmak için debelendikçe bu çukurlarda yüz bin kez ölüyorum. Ölüyorum! Ölüyorum! Ölüyorum!

İşte bu yüzden şimdi git, geri al savcılığa verdiğin o dilekçeyi, “Ben hayvanım” de! “Katili oldum beni dünyada en çok seven insanın. Bilemezdim ona ‘Hayır!’⁵ derken kendisini öldüreceğini. Bu sabah kapıma tabutunu getirdiler; yeşil bir örtüyle değil, benim gömleğimle örtülmeyi istemiş meğer...

Onun mezarına bir avuç toprak atmak istedim de, yeryüzündeki toprak bile dokunmak istemedi artık kirli ellerime! Ben nerelere giderim artık?! Ayağımı basacağım her yer deprem, kafamı kaldırıp baktığım her yer kapkara bulutlar arasından sızan şimşek... Beni ne çok severmiş meğer o, bilemezdim, bilemezdim! Azrail bile dokunmak istemiyor artık çirkin tenime. Uzun kumral saçlarım bembeyaz olup bir gecede tümüyle dökülüverdi yastığıma...

Nasıl ölürüm artık! Kasmaz mı beni bu kara toprak?!

Ve eğer o savcı senin yüzüne tükürmezse sen kendi yüzüne tüküren ilk insan olarak geç Dünya tarihine...

Terk Edilmenin Psikopatolojisi

İçimde geçmişe ve sana dair öyle çok acı birikmişti ki, alt alta yazılsa hiç utanmadan şiir olacaktı! Bu yüzden kesip bileklerimi kör bir jiletle giderken söylemeye bile korktuğun her kelimeni tek tek heceledim. Ve kanımla yazdım kimseye söylemez diye tüm sırlarımı korkusuzca paylaştığım dört duvara: “Bir şi-zof- ren-sin sen! Se-ni se-ve-mem!”

Bu dört duvar sana büyük bir zevkle ihbar etti yalnızlığımı, güçsüzlüğümü ve ürkekliğimi...

Sen git şimdi! Gidişine tüm melekler isyan etsin... Git şimdi, ölümüne ağıtlar yaksın gözü yaşlı şairler... İntiharlar tadalım, ölümler koklayalım ayrı ayrı yerlerde, fakat birlikte... Ve uzayın derinliklerinden büyük bir aşk aksın içimize...

Şimdi sen kendine kaç! Kendinden hesap sorsun yaşlı gözlerin! Hesap sorsun intihar! Hesap sorsun aşk! Aynalara hesap ver hesabını bana vermeden önce!

Kendine kaç sen bu gece eve gidince, kirpik diplerine yapışan acıları akıt gözyaşları şelalelerine! Sil gözlerinin güzelliğini saklayan o rimeli, sil dudaklarındaki kan rengi ruju, sil ki dudaklarının çıplaklığına rüzgâr çarpsın! Arkasına saklandığın makyajdan başla suratındaki maskeleri parçalamaya!

İçine kaç! Orada beni göreceksin, içinde hiçbir vasıtanın artık sefer yapmadığı o son durakta beni bulacaksın! Ve neyi kaybettiğini göreceksin! İşte o zaman başlayacak aşk! Aşkın ne olduğunu kendinle yüzleştğinde anlayacaksın ancak!

Ölü Tanrıçalar Diyarı burası... Gözü yaşlı melek sürüleri ağıtlar yakmaya çoktan alıştılar. Git, elbette! Giderken kana boya *Düşler Ülkesini* çepeçevre saran bembeyaz bulutlan! Git artık! Giderken kır tüm pegasuslarımin kanatlarını! Yangınlar mı çıkacakmış ruhumda? Bırak çıksın! Çağlayanlar mı fişkıracakmış gözbebeklerimden? Bırak fişkırsın!

Sen git! Ben alıştım artık acıları içime gömmeye! Avuçlarımda aşkının kırmızı çelengini taşımaya çoktan alıştım!

Git gidebildiğin yere kadar! Ölü Tanrıçalar Diyarı burası! Bir Tanrıça cesedi daha çok gelmez, içimdeki *şizofren şairler mezarlığına*..!

*

* *

Gideceğini bile bile sevdim seni, bana bunca acı çektireceğini bile bile! Bana asla yetmeyeceğini bilmeme rağmen her şeyimi sana adadım. Mutlu olmaktan zaten çoktan vazgeçmiştim; yıllarımı seni mutlu etmek için harcadım. Bazen yaş olsa da gözlerinde, bazen somurtsa da yüzün, mutlu olduğunu sandım çoğu zaman seni mutlu ettiğime inandım.

Gideceğini bile bile sevdim seni; beni en zor günümde yapayalnız bırakacağını bile bile! Gittin diye sana kızmadım!

Beni bıraktın diye kızmadım sana; yalnızca kırıldım! Kocaman bir camekân gibi kırılıp etrafa savruldum! Öyle ani terk ettin ki beni, şaşkınlıktan kızmaya vakit bulamadım! Hiroşima bile bu kadar şaşırmamıştı üzerine kocaman bir atom bombası düştüğünde, Nuh kavmi bile bu kadar şaşırmamıştı gök yarılıp üzerlerine binlerce ton yağmur boşandığında, Newton bile bu kadar şaşırmamıştı kafasına elma düştüğünde, Arşimet bile bu kadar şaşırmamıştı suyun kaldırma kuvvetini bulup çırılçıplak hamamdan dışarı fırlayarak, “Eureka! Eureka!” diye bağırdığında... Hiç kimse ve hiçbir şey bu kadar çok şaşırmamıştı tarihte!

*

Şaşkınlığımdan ne yaptığımı bilmiyorum. Gittiğinden beri bitkisel hayattayım. Ateşim 40 derecenin altına hiç düşmedi ve giderek artırıyor şiddetini yaşadığım iç kanama. Şensin ruhumdaki atardamarları neşter olmuş sözlerinle patlatan! Durmuyor, dinmiyor içimdeki tarifsiz acı! Olmuyor, olmuyor, olmuyor! İçimdeki kanamayı durdurabilecek tek doktordun, ameliyatın en önemli yerinde “Sıkıldım artık, taşıyamıyorum!” diyerek beni masada öylece bıraktın ve gittin. Tüm ameliyathanedekiler arkandan bakakaldılar. Ne demek sıkılmak? Ne demek taşıyamamak? Hayat kurtaracak bir doktorun sıkılmaya hakkı var mıydı? Bunları sordum yanı başımda kırk bir Yasin okuyan anestesiste; hiçbir cevap veremedi.

Gittiğinden beri gayya kuyusundayım. Önüm ateş, arkam alev, sağım yangın, solum karanlık! Zebanilerin gümüş maşrapalardan döktükleri kaynar sularla abdest alıp kızgın saçlar üzerinde namaz kılıyorum. Gece oldu mu şeytan, durmadan meze tabakları yolluyor yanı masadan! Meze tabağında zehir zıkkım bir vaat: “O geri dönecek!”

Biliyorum bir daha asla geri dönmeyeceğini, ama yine de memnuniyetle kabul edip bu mezeleri gözlerimle öpüyorum şeytanın kirli ellerini!

Gittiğinden beri her yan karanlık! Günlerdir Güneş doğmuyor, belli ki bir daha da doğmayacak. Çünkü fırlayınca dudaklarının mancınığından o “Ayrılalım!” emir cümlesi, çıktı Dünya bir anda

Güneş’in yörüngesinden ve rotası meçhul bir yolculuğa başladı. Son hızla ilerliyoruz şimdi uzayın derinliklerine doğru. Karşımıza yeni bir yıldız çıkar mı? Bizi ısıtır, bizi aydınlatır mı? Yıldız bizi kabul etse bile, diğer gezegenler buna göz yumar mı? Her yanımıza meteor yağmaz mı?! Bunları sordum acil serviste kalçama sakınleştirici iğne saplayan kör hemşireye; hiçbir cevap veremedi.

Gittiğinden beri yağmur yağıyor şehrin üzerinde, eski sokaklar yeni nehir yataklarına dönüşüyor son hızla. Kilometrekareye düşen gözyaşı oranını hesaplamaya çalışan delirmiş bir istatistikçiyim artık. Kendi odama bakarak çiziyorum raporlarıma ekleyeceğim grafikleri. Bu kadar gözyaşı nereden gelir? Dayanır mı bir çift gözün musluğu doldurmaya kocaman bir odayı, tuzlu gözyaşlarıyla? Kim gevşetti gözlerimin ana vanalarını? İnsanın her şeyi su olsa bu kadar yaş akar mı gözlerinden? Bunları sordum gözyaşıma su faturası kesmeye gelen Kirâmen Kâtibin meleklerine; hiçbir cevap veremediler. Gözlerimin sayacına mühür vurup gittiler. Şimdi ne zaman seni düşünsem gözlerim gürül gürül “tısss”lıyor.

Gittiğinden beri her sabah avuçlarımda buluyorum tüm dişlerimi! [\[44\]](#) Yüzümü ellerimle örtüp yokluğunla öpüşüyorum uzun uzun. Yokluğun her gece benden önce giriyor buz gibi yatağıma ve her sabah benden önce uyanıp itinayla hazırlıyor kahvaltımı. Gümüş bir tepsiyle yatağıma kadar getirip kahvaltı niyetine uzatıyor önüme intihan...

Yeniyetme kız çocuklarının şuh kahkahalar atarak dolaştığı o sıcak mı sıcak yaz gecesinde, sırtıma ceket niyetine küflü bir ihanet giyerek çıkıyorum İstanbul’un hiç çıkılmamış sahnelerine!

Kim bilir ne zamandır ölümü düşünüyorum, kaçmayı, sığınmayı bir şeylere!

Kim bilir ne zamandır mor sarmaşıklar yetiştiriyorum avuçlarıma yuva kurmuş kederde!

Yıkılıyorum an be an yıkılan uygarlıklar gibi; kör gözlerim bakışlarında boğdurulan ilk şehzade! Gözyaşlarını tüm okyanusların atası ve sevgim kanıyla yıkanan ilk cenaze!

Ucu yanık defter yapraklarından taşan, sonu gelmez bir feryat bu içimde yuva kurmuş aşk; öyle asi, öyle yanık, öyle şizofrenik! Ve ben aşkı inkâr eden ilk şair kavminin elebaşısıyım; öyle günahkâr, öyle korkak, öyle rezil!

Gözyaşı tufanında yapayalnız kalmış bir Nuh gibi kendi etime çakıyorum bu yüzden beni bindirdiğin ay(kı)rılık gemisinin paslı çivilerini!

*

* *

Geri gönder benden (ç)aldığın ne varsa! Geri gönder sana verdiğim ne varsa! Şiirlerimi gönder mesela, yüzlerce sayfa tutan mektuplarımı, binlerce mısrayı... Bidonlara doldur senin için akıttığım gözyaşlarımı; damperli bir kamyonun kasasına yükle! Bana gönder! Ben üzerime benzin diye o gözyaşlarını döküp, sana yazdığım o aşk mektuplarıyla tutuşturacağım bedenimi!

Arabeskse arabesk! Orhan'sa Orhan, Ferdi'yse Ferdi! Yeter artık, yakacağım kendimi! Katlanamam yoksa, kaldıramam bu acıyı! Öleyim ulan, öleyim! Öleyim! Öleyim! Ne olacaksa olsun artık!

"Batsın Bu Dünya"dan başlayıp *"Sabahçı Kahvesi"nde* son bulsun müzik setindeki kaset! Durmasın bir daha çalsın, bir daha, bir daha! Sabaha kadar çalsın, dolsun uzun ince limonata bardaklarına Tekirdağ rakıları! Biri boşalırken ötekisi dolsun! Dolsun ulan gözlerim; bir kez daha ağlasın bu kahpe terk edi(li)şe, yokluğunun zehir zıkkım sancısına!

Rakıyla oynanmaz kızım, sen bunu bilmezsin! Bir balerin kız gibi süzülür dudaklarından midene ve döndürüverir başını! Ah, sen nerden bileceksin; sen hiç rakı içmedin ki!

Şimdi bana yaptıklarını hangi hakim duysa idamla yargılar seni; şansın varsa, yani hakiminsafılgününe denk gelmişsen müebbetle kurtarırısın! Öyle büyük birer hakaretti aylardır yaptığın, söylediğin her şey! Varlığın, nefes alışın bile suçtu! Asılman şarttı artık; önce yağlı bir ilmekle aşılmalı, sonra kurşuna dizilmeli, sonra da cansız bedenini yakılarak ibret için sokaklarda gezdirilmeliydi! O kadar büyük birer suçtu bana karşı işlediklerin, hadi beni bir kenara bırak, aşka karşı suçtu, hayata karşı suçtu!

Orhan'sa Orhan, Ferdi'yse Ferdi! Kulaklarıma dolsun şimdi arabeskin en sert melodileri! Rakı ulan bu, rakı kadehimdeki! Şeffaflığı sek içilişinden, sanma ki gözyaşlarımdan başka suyla kirlettim içkimi!

Meze olsun bu gece bana acı terk edişin, utanayım! Utanayım gözyaşlarımdan; öyle bir ağlayayım ki kıpkırmızı bir nehir yatağına dönsün yüzüm! Sek rakıyla pansuman yapayım gözlerimden damlayan ayrılık denen bu iltihaba! Öleyim ulan, öleyim! Ne olacaksa olsun artık!

*

* *

Zehirli yılanlarla oynuyor içimdeki tecahülü arif! [\[45\]](#) Terk edilmek, ne biçim şeyse artık, zehir içirtiyor insana çatallı yılan dillerinden! Yeni bir mitoloji kurmaya karar verdiriyor insana; içinde *aşk* olmayan yepyeni bir mitoloji! Ne yapayım şimdi?! Nerelere gideyim? Kirpiklerimin balkonundan aşağıya sarkan bu haylaz şizofreniyi hangi akıl hastanesine yatırayım?! Hangi kızı öpeyim şimdi sen diye?! Hangi kadının tenine değsin yalnızlıktan titreyen parmak uçlarım?

Yeter artık yeter; sayı saymayı unuttum! Abaküs boncuğu olsun bana iri elâ gözlerin; hiç değilse **ikiye kadar** saymayı öğretsin! Einstein'ın mezarına kırmızı şarap döksün hüznüm ki, seni ışık hızıyla

bana getirsin! İzafiyet, bir aşk zafiyeti olup dolsun ciğerlerime! Adaklar adasın serseri benliğim geri dönmene.

Önümde ve arkamda, sağımda ve solumda, altımda ve üstümde ne kadar in, ne kadar cin, ne kadar melek varsa şahit yazılsın aşkıma!

Yeter artık yeter; yazı yazmayı unuttum! O uzun saçların dolmakalem olsun, mürekkep diye çeksın içine gözyaşlarımı ve hiç yazılmamış harfler yazsın gözbebeklerimi ortadan ikiye ayıran kederin günah defterine! *Aşk* yazsın mesela, *hasret* yazsın!

*

* *

Yavaş yavaş çözdüm düğmelerimi ve köpük dolu sıcacık bir küvete bırakır gibi usulca bıraktım çırılçıplak bedenimi ayrılığının gayya kuyusuna! Her yanımdı yandı bir anda, yandım, kavruldu, yine de, “Gitme, yanımda kal!” diye haykıramadım sana!

Öyle çok acıtıyor ki canımı bu ayrılık, kozadan yeni çıkmış kelebekler ölüyor avuçlarımda! Sığınarak gönlüme yuva kurmuş desibeli yüksek çığlıklara salıyorum kelebekleri gökyüzüne, sana yolluyorum! Avuçlarımda pespembe, avuçlarımda koyu kahve kelebek tozları ile dua etmeye başlıyorum sonra: *Geri dön bana!*

*

* *

Hoparlörlerden şehrin atardamarlarına yayılıyor bangır bangır ney sesleri; neylerden süzülen İsrail üfürükleri!...

Nerde bozuldu bizim akordumuz? Re majör’den la minör’e geçerken olmasın sakın?! İçine atıldığımız rezilliği kimler ayakta alkışladı?! Şu dost sandıklarımız olmasın?

Hani biz İbrahim soyundandık; bu yüzden mi soyunup ayrılık denen *ateş denizine* atladık?!

Hani yakmazdı bizi kâfirlerin yaktıkları ateş? Hangi kavim daha günahkâr olabilir aşkı inkâr eden etmeye kalkışan kadar?! Bak, İstanbul’un göbeğine kocaman bir ateş yaktı bu kâfirler ordusu. İkimizin de ellerini yaktı bu ateş...

Hani sevgilim, hani biz başkaydık?! Yeryüzünde aşka inanan hiç kimse kalmasa bile biz devamızdan caymazdık? Peki, neden üçüncü dereceden yanık şimdi avuçlarımız?! Kim reva gördü bize bu acıyı?!

Hani biz yaradılında Yaradan’ı görüp sonu gelmeyecek ibadetimize öyle başlamıştık?! Şimdi ne değişti? Yoksa Kabil’i katil eden sebep, bizim aşkımıza da mı göz dikti?!

Arkasına bile bakmamıştı Lut, aşkı inkâr eden karısını helak edilmeye hazırlanan kentte bırakıp giderken! Ama ben bırakmadım seni; sana bağışladım terk etme şerefini!

Ben şendeki *Yaradan Yansımasını* sevmiştim; şimdi ise şeytanın genel distribütörlüğüne soyundu her hareketin! Adım adım (in)kâr ortağı oldun sanki İblis’in!

Şimdi *Şeytan Ayetleri* iniyor gözlerine; sure sure, bâb bâb, tekvin tekvin...

Bilsen Neler Öğretti Yokluğun

Sensizlik bir şamar gibi yüzüme vuruldukça ben hep sessizliğe sarılırdım dört elle. Vücudumun her santimetre karesi tutkal gibi yapış yapış bir tutkuyla öpüşürdü hasretinle. Bir ihanetle yeni baştan yüzleşir gibi kilitlerdim o zaman evin tüm kapılarını!

Sarıldığım sensizlik, unutulmuş bir ilahi okur gibi sıyrılırdı gecenin ipekten geceliğini ve ben bir tanrıçaya tapar gibi öperdim sabahlara dek yokluğunun yorgun bedenini!

Sensizliğin sonsuz ovalarında yeşeren intihar çiçekleri fotosentezle değil, kanımla beslenirlerdi geceleri. Çizgisiz beyaz kağıtlarımın üzerine dökülen zehirli bir mürekkep lekesiydi sensizlik; gitgide bulanıklaşarak akardın içime!

Sensizlik, en kalabalık yalnızlığımıydı benim, en frenlenemeyen, en şizofren yanımlı!

Sensizlik, suratıma hunharca geçirilmiş panter pençelerinin bakışlarımda bıraktığı parmak izi! Sensizlik, sessizliğin en yüksek oktavında yazılmış, çığlık çığlığa söylediğim en kutsal ilahim!

Sensizlik, ölüm gibi bir düştten tam öleceğin anda uyanmak...

Sensizlik, en anlatılamayan masalı oysa evrenin, anlatmaya çalıştıkça aslında hiçbir şey anlatmadığını anladığın, anlatılamayacak bir masal sensizlik!...

Sensizlik, bir uçurum gibi akarken yaralı ruhuma, melankolik serçeler çığlıklar içinde kıvranarak ölürlardı şehrin تنها sokaklarda.

Sensizliği tanımlamaya kalkışınca en hüznü haliyle doğardı Güneş, ağaçlar ağlamaklı olurlardı ve koskoca bir sensizlik daha uykularıma taşınırdı!

Uyanırdım! Yastığımda gözyaşı, yorganımda kan lekesi! İçimdeki boşluğun tüm gücüyle ele geçirirdi tüm hücrelerimi.

Hangi *Düş Sokağı* melodisine demir atsam içimde birbiri ardına depremler olurdu? Kullandığım alfabeden hangi harfi çıkarsam içimde açtığın boşluk yok olurdu? Giderken bıraktığın soruların hepsi yetimdi, cevapsızdı, zordu!

*

* *

Yoktun! Kimbilir kaç gece odamı kelebek bastı, aşkına adanmış hayallerim hasretinden kimbilir kaç ormanı yaktı! İçimde her gece biraz daha yetim kalan çocukluğum, içimi milim milim kemiren yokluğunla aynı paydalarda eşitlenemedi, ölümden beter hasretin hiç sadeleştirilemedi!

Hayalinle sevişirken yastığıma sıırılsıklam eden gözyaşlarımda delirmiş bir kahinin sihirli aynasıydı! Avuçlarına koymuştum ben o mukaddes mirası, o kırık dökük ayna parçalarını! '*Geleceğimi söyle bana,*' dedikçe, tenime sapladın avuçlarındaki tüm cam kırıklarını!

Yoktun! Kıyametin gözbebeklerinde kopacağını kulağıma sürekli yeni kehanetler fısıldayan, kırmızı döpiyesler giymiş ölü kız çocuklarından duydum...

Bir bilsen neler öğretti yokluğun bana. Şimdi ben intiharın tek veliahtı, aşk bağımlısı sersem bir şehzade! Sense korkak bir Azrail müsveddesisin, ağzın burnun kan içinde...

Yoktun! Her sabah şehrin tüm arka sokaklarını birbirine katan çığlıklarla kopan şafak tanık oldu sadece yavaş yavaş eriyişime...

Gözü dönmüş menopozlu hemşireler, her sabah bir orgazm sigarası yakar gibi kırdılar sakinleştirici tüplerini uzun ve ojeli tırnaklarıyla! Ve yeni bir ülke fetheder gibi çiftleştirdiler Akineton ile Norodol'ü aynı şiringada...

Üç noktalar, giderek *güç noktalar* oldu hayatımda... Sen, yoktun! Yoktun! Yoktun! Yoktun! Durmadan Akineton masalları anlattım yeşil Diazem kapsüllerine...

Yapayalnız masallar, yapayalnız haykırışlar, yapayalnız intiharlar yaşadım...

Yitik bir ilahi gibi yankılandı uzak uçurumlarda yitirdiğim sesin kulaklarımda! Yoktun, senin için özenle sakladığım basamaklardan göklere uzanan sonsuz bir merdiven yaptım ve kurban edip sihirli Denizatlarımı bakışlarına hükmeden peri masalına, kanlanmış gözyaşlarımın buğusuyla destanlar yazdım!

Yoktun! Durduk yerde hiç yoktan Dopamin salgıladım dolu dizgin. Üç vardiya çalışan bir Noradrenalin fabrikasına kesin dönüş yaptı tüm hücrelerim. Kaynar sular içtim avuçlarımdan dolu dizgin akan kandan şelaleden, avuçlarımdan sızan iltihaplı çağlayandan bir yudum sundum hayalinin nemli gözbebeklerine!

Yoktun! Yeni öldürülmüş kavuniçi kurbağalar yağdı gökten! Tüm frenleri patladı sihirli cinlerimizin çektiği kırık dökük at arabasının! Bu yüzden bir gündüz vakti ay ışığında, yakarak limanlarıma sığınmış tüm çürük gemileri yırtık elişi kağıtlarından sarhoş kedimerdivenleri yaptım!

Yoktun! Gözü kara bir sarhoşluğa davetiye çıkarırcasına gezindi siluetin her gece odamın kana susamış duvarlarında. Mors alfabesiyle kekeme şiirler yazdı yağmur odamın kırık dökük camlarına!

Bir şairdim ben, annemin memelerine yapışmadan çok önce şiirin çeşmesinden kana kana zehir içmiştim. Sense şiiri alt alta yazılan *kafiye*li *dörtlükler* sanırdın. Şiirlerimi sana getirecek olan postacı, belki de bu yüzden aniden öğreniverdi karısının kendisini aldattığını. Ve belki de sırf bu yüzden benzin döküp sana yazdığım şiirlerin bulunduğu zarfla tutuşturdu deliler gibi sevdiği karısının güzel suratını...

Sen şiire yazılan her mısranın *baş harfi büyük olur* sanırdın. Yani sen şiirden anlamazdın! Belki de sırf bu yüzden kaçırılıp vahşice tecavüz edildi, bir kutu çikolata karşılığı şiirlerimi sana getirecek olan masum kız çocuklarına...

Sen hakikaten şiirden anlamazdın! Belki de sırf bu yüzden sana yazdığım şiirleri *hiç okumadın!*

Yoktun, sürgüne gönderip dudaklarımdaki belli belirsiz tebessümü, klavyenin tıkırtıları arasında büyük bir sessizlik senfonisi besteledim.. Adının geçtiği tüm şarkıları bir CD'ye kaydedip kırdım! Kırdım! Kırdım! Kırdıkça kırıldım, kırıldıkça kırdım!

Adının geçtiği tüm masalları yatağımın başucuna koyup sızdım! Sızdım! Sızdım! Sızdım pıhtılaşmış bir kan olup kudurmuş bir yanardağa dönmüş gözbebeklerine! Sızdım yitirilmiş bir melâike olup çoktan vazgeçmiş olduğun düşlerine... Yine de içimde yarattığın boşluk sığmadı hiçbir dünya haritasına!

Durdurulmuş zamanın derinliklerinde yedi milyon yıl bekledim. Yalnızdım, uykusuzdum; çürüdüm, eridim! *Deliliğimin en büyük deliliydin!* Delirdim! Delirdim! Delirdim!

Beklenen zamanın gelişini bekledim. Yalnız, yapayalnızdım, ıslanmışım. Otobanda ezilmiş bir köpek yavrusuna bakar gibi acıyarak yalnızlığa terk ettiğin insan, yedi milyon yıl öfke biriktirdi içinde! Hesabı sorulmayacak mı sandın? Unutulacak mı?!

Milyonlarca jilet yarası var şimdi bileklerimde, milyonlarca yalan gözbebeklerimde, ceplerime harçlık niyetine intiharlar doldurdum ve çıktım göklerin efendisine... “İste!” dedi... Sustum... “Öldür beni!” diye haykırdım sonra... “Öldür beni! Öldür beni! Öldür beni!”

İlerleyen zamanın derinliklerinden gelen ayak sesleri ile nefes nefese kalışlarımdın artık... Süfli^[46] cinlerle bölüşülmüş ve daha hiçbir insana sunulmamış kocaman bir yalnızlığın *En İyi Kadın Oyuncusuydun...*

Dudaklarımın sunağından sızan kanda boğuldum... Ölemedim! Ölemedim! Ölemedim! Yüzyıllardır yağmur görmemiş bir toprak gibi çatırdadı gözbebeklerim... Üç noktalara hapsedildim... Ben hıçkırıklara kefensiz gömüldüm... Sen her zamanki gibi sessizliği seçtin... Her gün yirmi dört saat yetmedi senin için ağlamaya...

Öldürdün sonunda beni! Öldürdün! Öldürdün! Öldürdün! Yüzdün ruhuma dar gelen derimi bedenimden! Koparttın yüzüme bir cenaze marşı gibi çöken gözbebeklerimi gözlerimden!

Öldürdün sonunda beni! Sana en çok ihtiyacım olan anda öldürdün beni sessizliğine, öldürdün beni vurdumduymazlığıyla! Ve kontrolden çıkmış bir şizofreninin katatonyasında gömdün beni sağanak gözyaşlarıma...

Ellerimde senin için yeşerttiğim *intihar çiçekleriyle* son kez gelip çaldım kapını...

Evde yoktun! Evde yoktun! Evde Yoktun!

Yokluğunun Yorgunluğu

Aslında sen hiç yoktun, ama korktum bir kere, korktum bir alev gibi fişkırp radyasyon gibi dalga dalga yayılan buz tutmuş yalnızlıktan. Öldüm, bir imla hatası gibi öldüm şiirin kollarında ve astım kendimi şizofreninin orta yerinde günahkâr bir elma^[47] ağacına...

Aslında hiç tanışmadık seninle yedi yıl önce! Sadece ben tanıştığımızı yazmışım senaryomun başına. Sonra yedi kat semâ girdi aramıza, ben uzak bir evrende, hiç gidilmemiş bir ülkede, hasretini büyüttüm yedi milyon yıl. Uzun şizofrenik nöbetler boyunca avuçlarımdan sızan kanı mürekkep sanıp çizgisiz beyaz kağıtlara kustum öfkemi! *Nöbetlerim geldi ağladım, nöbetlerim gitti kovaladım...*^[48]

Ardı arkasına şiirler yazdım sana ve bakışlarının şiddetine kurban verdim ruhumun tüm cesaretini. Öylesine acıydı ki yokluğun, yazdığım tüm şiirleri bir anda aleve verdim! Yaktım! Yaktım! Yaktım!

Çekip alırdın beni her şeyden; sen en bunalım yanımdın benim, en korkak, en çocuk, en ölümcül, intihara en yatkın yanımdı! Soğuk gecelerin ortasında, buz gibi sessiz ve bir o kadar da telaşlı bir

suskunluğa hapsolurdum! Yavaş yavaş dökülmeye başladır gözyaşlarını yarım ayın tüm çıplaklığıyla ağırlaştırdığı gecenin ortasına ve avuçlarımda senin için biriktirdiğim tuzlu gözyaşlarıyla yıkardım nöroleptiklerin [49] harap ettiğı yüzümü!

Oysa sen hiç yoktun, hiç olmamıştın, doğmamıştın karanlık bir Mart sabahı işgal altındayken tüm Dünya! Sen, saçlarında sapsan *küstüm* [50] çiçekleri besleyen hüznölü bir tanrıçaydın.

Sen hiç yoktun, olmamıştın, doğmamıştın, doğmuş olsan ilk İstanbul duyardı ve ruhunu uzaydan aşağıya bırakırdı! Varlığın, benliğime düşman, kanserli bir hücre gibi hızla çoğalarak içimde bir yerlerde ele geçirdi ruhumu! Sen, hiç olmadın, olamazdın; varlığın, varlığımı tehdit eden en büyük düşmandı!

Aries [51] intihar ederdi sen doğmuş olsan; Koç Burcu bir saniye bile beklemeden çarpıştırdı Balık Burcu'yla, altüst olurdu astroloji, yıkılırdı Babilliler'den beri bilinen tüm kehanet teorileri biranda! Sen hiç yoktun! Sen doğmuş olsan delirirdi tüm tabiat, meteor yağardı sen doğarken tüm sokaklara!

Sen yoktun, olamazdın! Sen yoktun ve hiç olmadın! Ben hep yalnız, yapayalnızdım... Her gece kana kana su içtim, odamı dolduran ay ışığının avuçlarından. Karanlıkta yazdığım şiirlere sabaha karşı karanlık besteler yaptım. Notaların karanlığında beni yakalayan hayalinin saçlarına mor papatyalar taktım.

Sen yoktun ve hiç olmadın! Yavaş yavaş yitti sanki saçının her telinde ayrı ayrı beslediğın gizem, gün geçtikçe değıştin. Bir melektin seni ilk sevmeye başladığımda; ben seni sevdikçe şeytanlaştın!

Sen hiç yoktun ve ben seni ararken hep yanlış insanların kapılarını çalarak seni sordum onlara. Senin telefonun diye aradığım yanlış düşen numaralarda karşıma çıkan saçmasapan insanlarla aşklar yaşadım. Seni sordum onlara: “Tanımıyoruz,” dediler.

Zaten seni benden başka tanıyan hiç kimse yoktu. Tüm psikiyatri öğrencilerinin iştahını kabartan bir doktora tezi konusuydu adın!

Sen herkesten farklıydın! Bakışlarında izlediğim o sinemaskop ayrılık, yok edilmeye hazırlanan bir kavmin yaptığı son yasak ayindi. Sen bir sevgili değildin benim için! Sen yoktun! Sen doğmuş olsan batıdan doğardı Güneş ilk cuma günü erkenden, [52] yanardağlar korkudan göklere kadar uzatırdı kollarını, tüm buzulları erirdi kutupların, her kıtanın adı mahkeme kararıyla Atlantis [53] olurdu birdenbire... Sen doğmuş olamazdın!

Ne zaman gerçeklerden kaçmak istesem, ne zaman zor gelse hayat hemen sana uzatıyordum ellerimi. Bir kurtarıcı gibi, bir ilahe gibi sığınyordum sana. Neden yaptığımı bilmeden, düşünmeden ve anlamadan uzanıyordum. Sevgi desen değildi, sevdiğinden korkmazdı insan; tutku desen değildi, aşk desen değildi bu yüzüme desen desen işlenen büyük acı!

Şizofreniydi bu, apaçık bir *beyin parçalanması*, bir hafıza kaybı, bir intihar kayığına binip baştan başa gzmekti tüm evreni, şizofreniydi bu su katılmamış acının gerçek adı! Kuşkusuz seni istediğim kadar bir **insanı** isteseydim onu mutlaka elde ederdim. Senin bu yüce sevgime karşılık vermene engel olan tek şey gerçekte hiç varolmamandı; yoksa dünyanın en zalim kızı bile olsa dönüp gülümserdi beni bu sonsuz acıdan kurtarmak için, gelir koyardı kalbini avuçlarıma...

Sen yoktun! Ne zaman aklıma gelsen ardından büyük bir acıyla düştüm şizofreninin yapış-yapış kollarına. Bu hep böyleydi. Ben, sevmiyordum ki seni; olsa olsa sevdiğime inanmak istiyordum. Sen sadece şizofreninin bir habercisiydin benim için. Normal zamanlarda unuttuğım, hiç aklımın ucundan bile geçirmediğim sen, şizofreninin alevlendiğı dönemlerde boy gösteriyordun sadece hayatımda.

Sen, olsa olsa, sancılı bir hastalık belirtisiydin benim için...

Suskunluğun Gramer Kuralları

Odama hemen hemen dolduran geniş yatakta kollarımı iki yana doğru biraz daha açtım ve sustum! Konuşkan bir suskunluktan benimkisi, anlaşılabilirse kim bilir ne kadar da çok şey anlatırdı.

İstanbul çok iyi anlıyordu benim suskunluğumu, çünkü o da suskunluğa mahkûm edilmiş güzel bir prenestir, dudakları vardır, ama konuşamaz; konuşursa yutar evleri, gemiler durmadan karşı kıyıya ceset taşır. Konuşursa, acıtır insanların canlarını. Suskunluk ebediyete kadar kaderidir onun, onun adı İstanbul, suskunluğun ne demek olduğunu en iyi o bilir!

Uzattım yapayalnız yattığım geniş yatağa kollarımı ve her intihara karşı teyakkuzda beklettiğim gözlerimi tavana diktim. Suskunluğum, beklenmedik bir doğum sancısı gibi saplandı içime ve gözlerimden bir damla yaş süzülürdü yanaklarıma...

Ben ne zaman susmaya kalksam bakire intiharlar çiftleşiyor -miş'li gelecek zaman serserisi bakışlarımda. Ölüm, bir bitiş olmaktan çıkıp aniden yeni ve daha hiç tadılmamış bir yaşama dönüşüyor ıslak gözlerimde ve gözlerimden süzülen yaşların sesi çığlıklarımınla düete tutuşuyor, yeni bir şafak beklerken tüm şehir alacakaranlık içerisinde.

Kimse ama hiç kimse duymuyor attığım bu çığlıkları; bir tek İstanbul duyuyor! Duyan rüzgâr kaçıyor, duyan zebaniler bile uzaklaşıyor şehrin semalarından! İstanbul her sabah yeni bir güne daha uyanırken martıların hüznün kokan sesi karışıyor hasretin sağlam surlarına isyan bayrakları diken bu çığlıklarına.

Sıyrılıyor acı dolu son bir çığlık daha her sabah şafağın gölgesinden ve usulca kırmızıya dönüyor acının rengi Üsküdar semalarında. Acıya bulanmış uzun bir gece daha bitiyor. Ben yine sessiz, çaresiz ve avuçlarım kan içinde... Avuçlarımdaki kanı her sabah gizlice İstanbul süpürüyor; ben uyurken o alıp Boğaz'ının serin sularına karıştırıyor avuçlarımda biriken kanı. O kanın bir damlası bile tüm Boğaz'ı kıpkırmızı bir ruj gibi boyuyor her sabah.

Ben ne zaman susmaya kalksam sen o lanet olasıca cadı, odama geliveriyorsun. Düşüncem, iç sesim sustuğunda bambaşka bir boyutta seninle randevulaşarak durmadan attığım o sessiz çığlıklara kefensiz gömülüyorum. Bulut bulut açılıyor bulanık bakışların odanın orta yerinde ve bulutlar duru birer duman olup burkuyorlar yüreğimi! Hasret gibi ince, hasret gibi soğuk ve hasret gibi ölüm kokusuna bulanmış kapkara topraklar atıyor kırmızı kanatlı melekler, kendimi diri diri gömdüğüm aşk denen çocuk mezarlığına. Bunu bir tek İstanbul görüyor, bir tek onun bilekleri kanıyor bu acının şiddetiyle!

Giderek daha da artıyor yokluğuna inat sevgim. Galiba sana olduğumdan daha çok âşığım yokluğuna, beni yalnız bırakmana, hasretlere, intiharlara, durmadan burnumu deviren bu acımtırak

Azrail kokusuna... Şizofreni dipsiz bir girdap, sürekli içine çekiyor beni. Suskunluğum gitgide artıyor ve gitgide daha da anlamsız bir paranoyaya dönüşen korkularım merdivensiz bırakıyor beni suskunluğun kör kuyularında. Melankolik yanım gitgide şizoidleşerek bir deli suskunluğa dönüşüyor... Susuyor... Susuyorum...

Susuyorum, ölür gibi susuyorum. İntiharımı geciktirme çabası bu, '*Sen belki bir gün beni seversin!*' in tam Türkçe çevirisi. Bir kaçış bu! Her şeyden... Herkesten! Ama en çok da beni ben yapan senden... Korkuyorum, konuştuğumda kasırgalar kopacak sanıyorum, ama ben sustukça sürekli merkez üssü yaralı kalbim olan büyük çaplı depremler oluyor ve duygularımın enkazı altında kalıyorum. Beni şizofreni denen bu enkazdan sağ çıkarabilecek tek gücün konuşmak olduğunu bile bile susuyorum. Sustukça duygularımın ağır enkazı altında ezilerek can çekişiyorum. Öylesine susmuşum ki, kendi iç sesime bile yabancılaşmışım.

Deliler gibi istesem de konuşmayı, sırf onların planları bozulmasın diye konuşmamayı bana kabullendirdiler. Susmam yetmedi onlara, beni ben yapan düşlerime bile barikatlar kurdular. Sevmeme bile izin vermediler, sevsem de bir türlü söyleyemememe neden oldular. En çok ihtiyacım olan şeyi, cesaretimi, benden çaldılar. Kendimden bile nefret etmeme neden oldu onların kokuşmuş, sevgiye düşman, biyonikleşmiş istekleri.

Peki, kimdi onlar? Kimdi bu kadar ağır itham cümlesinin içinde çoğul gizli özne olarak yer alan canavarlar?

Onların adı yoktu, yazmazdı hiçbir yeşil reçetenin altında diploma numaraları! Onların yüzleri yoktu ve beyaz gömleklerine hiçbir şizofrenin gözlerinden fişkıran kan sıçramamıştı!

Onların adı yoktu, cellatların hepsinin yüzünde maske vardır çünkü ve tarihte bilinmez hiçbir celladın gerçek adı! Bu yüzden adı yoktu onların; kimileri *psikiyatrist* der onlara! Hepsi bu!

Her şeyim hiçbir şeyim oldu artık, hiçbir şeyim ise her şeyim. Hiçliğin sonsuzluğunda derin mi derin bir çukur ve hatta kara delik oluyor hasretin. Durmadan kendi içime gömülüyorum; yırtık kolilere doldurup durmadan kendi içimdeki çocuk mezarlığına taşıyorum düşlerimi! Hiçbir şey beni, *hiçbir şeyin* korkuttuğu kadar korkutamıyor. *Hiçbir şey* suskunluk demek çünkü ve suskunluk herkesten habersiz ölümle eşitlenir benim daracık beyin damarlarımda.

Aylardır durmadan uğraştığım sorular, uzun oldukları kadar cevapsızlar da. Her cevapsız kalan soru biraz daha arttırıyor içimdeki gereğinden fazla korkuyu ve ben korktukça müebbet bir cevapsızlığa mahkûm oluyor içimdeki tüm sorular. Ne *denizi* galeyana getiren gözyaşlarımdan utanıyorum kâbuslara kesin dönüş yaparken düşlerim, ne de intihar etmekten çekiniyorum infilak ettirirken sahilleri gizli saklı şiirlerim!

Ölmemeye çalışıyorum aslında içine düştüğüm bu kör melankoli çukurlarında. Aşk beni öylesine yaralıyor, beni kendi benliğimden öylesine uzaklaştırıyor ki, çektiğim acıların üzerine amansız bir fay hattı çizdiği dudaklarımın arasından kendime bile yabancı sözcükler dökülüyor. Aşk sandığım, acılar sandığıma koyarak adına *aşk* dediğim şizofreni, aç bir sülük gibi durmadan emiyor kanımı. Ve anlayamıyorum artık hiç kimseyi, hiçbir şeyi, kendimi bile anlayamıyorum. Bu yüzden susuyor... Susuyor... Susuyorum!

Şizofreni Trenleri

Kim bilir daha kaç tren geçecek gönlümün paslı demiryollarından... O trenler ki, tüm yolcuları intihara meyillidir, tüm makinistleri şizofren... Ve raylara elektroşok sızan makinistlerin gündüz düşlerinden...

Artık kimsenin uğramadığı, uğramaya tenezzül bile etmediği bir istasyon olmuş yüreğimden, kim bilir daha kaç ceset çıkarılacak!? Kaç yolcu daha gelmeyen trenlerin hüznü ile asacak kendisini elektrik trafolarına!? Kaç sonuçsuz otopsi daha yapılacak içimdeki suskun sevgililere!? Sevgililerimin üzerinden daha kaç tren geçecek?

Yataklı vagonları olan bir akıl hastanesi, bu, durmadan sonsuzluğa giden tren! Bu trenin tüm yolcuları manik depresif, tüm kondüktörleri şizofren! Cezai ehliyeti yok hiçbir makinistin ve artık âdet görmüyor hiçbir hemşire!

Sen ve ben işte ilk kez bu trende karşılaşmıştık! Ben kıdemli bir şizofrendim o zamanlar, sense yanlışlıkla istasyonlarımdan geçiyordun! Pencereden görmüştüm seni ışık hızıyla yolalıırken altımdaki tren!

Ölmeleri beklenen delileri ışık hızıyla cehenneme götürüyorduk! Ben fazlasıyla profesyonelleşmişim, treni tek başıma bile sürebiliyordum! Sen fazlasıyla seviyordun beni, hep treni sürebilmeme şaşıırıyordun! Sanırım artık söylemenin vakti geldi; tren kendi başına gidiyordu sevgilim : Ben sadece *playback* yapıyordum...

Bu trende kim bilir kaç çocuk doğdu... Elbette, sen de o çocuklardan biriydin! O çocuklar ki hepsinin babası ben, anneleri sonsuzluk... [\[54\]](#)

Bir türlü hırslarını alamayan psikiyatrist müsveddeleri bu trende öldürürlerdi şizofrenleri! Elektroşok yaparlardı cesetlere bile! Litrelerce kan boşanırdı şizofrenlerin bakışlarına canı hemşirelerin âdetten kesilmiş gözbebeklerinden!

Evet, son hızla ölüme yol alan bir akıl hastanesiydi bu sana âşık olduğum tren!

Kimyasal Zebaniler

Beklenmedik bir istekle kalkıverdim yatağımdan, öylesine yavaş ve dikkatli hareket ediyordum ki, beni gören robot sanırdı. Sanki her adımım bir öncekinin taklidiydi, aklımda binlerce muamma ile cam kenarında duran müzik setine doğru ilerledim, ellerim ezbere biliyordu basacakları tuşları, bu yüzden hiç bakmadan açtım müzik setini. Aylardır durmadan çalan *Düş Sokağı Sakinleri* adlı gruba ait bir CD, bir kez daha doldurdu odanın tüm atmosferini. Aynı yavaş hareketlerle bir sigara daha yakıp caddeye bakan camın kenarına geldim. Yavaşça aralayarak perdeyi, birilerinden saklanıyormuş gibi dikkatlice, İstanbul'un tüm sokaklarına menopozlu bir kraliçe gibi hükmeden puslu havaya baktım uzun uzun, insanlara baktım, ağaçları ve göklerde gezinen kuşları izledim, sanki bir tek benim zamanım durmuştu.

Hayat tüm hızıyla akıyordu İstanbul'un sokaklarında ki, o sokaklar Dünya'nın en güzel ve aynı zamanda en acımasız sokaklarıdır! Sadece benim zamanım duracak kadar yavaşlamıştı, zaman geçmiyordu sanki, sanki sabah olmuyordu hiç, sabahlar gece olmamak için var güçleriyle direniyordu...

*

* *

Ne kadar korkak olabilir bir insan ölümü yanına getiren soğuk gecenin umursamaz tavırlarıyla canım teninden ayırmak için fırsat kolladığını bile bile beklerken? Pencereleri sonsuzluğa açılan bir evde, bulutlara köprüler kurarak geceyi sabaha bantlamaya uğraşan bir şizofren ne kadar korkabilir yalnızlıktan? Hangi umarsız, hain rüzgâr okşar saçlarını karanlığa birer atom bombası misali düşüveren yıldız tozlarını izlerken geceler boyu? Ölü doğan bir insan ne kadar korkabilir ki intihardan?! Ne kadar zor geçebilir milisaniyeler? Cesaret denilen sonsuz kuyunun içine atlarken ruhunun kaç parçasını bırakabilir insan geride kendisini bekleyen yalnızlığa? Bir şizofren ne kadar korkar saldırmaktan? Ne kadar şizoidleşebilir bir âşık? Ne kadar derin intihar planları kurabilir bir korkak? Ve hangi asit havuzuna atsan şizofreni içerisinde kıvranan bir ruhu, gecelerce kulakları sağır eden yalnızlık senfonileri ölümün taze melodisiyle öpüşür uzun uzun? Hangi keskin karar, koşarak atladığı ölümün kollarından koparıp melankolinin koynunda gecelerce uyutur insanı?

Hangi bedene soksan bu asi, bu kendine herkesten çok düşman ruhu, gökkuşakları ıslanmaz artık gözyaşlarımla tuzuyla? Hangi müzisyen hangi armoniyi kullanarak besteleyebilir ki Azrail'in her biri birbirinden daha ürkütücü şarkılarından herhangi birini? Ve evrenin tüm notaları, tüm armonileri ve tüm tınıları yanyana gelse yazılabilir mi hayatını bitiren, yitirilmiş bir cesaretin senfonisi?

Hangi insani değer anlatabilir saldırmak zorunda kalmayı? Hangi kâbusa yuva yapar sokak serserileri? Hangi aşka katlanamaz hiç âşık olmamış ve asla da olamayacak kadar duygusuz bu insanlar? Hangi kahpe senaryonun oyuncusu direnebilir şizofreni karşısında? Hangi yalancı cesaret gösterisi, ben cesaretimi tümüyle yitirmişken bir senfoni fısıldayabilir benim kulaklarıma?

Sorular uzun, sorular cevapsız; soruların cevapları her şeyden çok akıtır şizofrenlerin kanlarını...

Hiçbir şey yok, bomboş avuçlarım ve gittikçe derinleşiyor ruhumda herkesten gizli besleyip büyüttüğüm o iltihaplı yara. Durmadan yağmur ıslatıyor, sen olmadan benim için bomboş ve anlamsız gözüken tüm sokakları... Ve çok iyi anlıyorum ki, yağmurla birlikte daha bir acı oluyor aşk, daha bir kanatıyor gözbebeklerimi şizofreni...

*

* *

Çok kötü bir baş ağrısı ve boğazımda yüzyıllardır yağmur görmemiş bir çöl hissi ile uyanarak

gözlerimi zorlukla açıyorum artık her sabah.

İnanamayacağın kadar kötü yapıyor bu ilaçlar beni... Her sabah yaşlı bir fahişe gibi öksürerek uyanıyorum. Boğazım sanki yıllardır su değmemiş gibi hararetle kuruyor. Dudaklarım... Dudaklarım nasıl da çorak topraklar gibi kuruyup çatırdıyor! Ellerim... Sanki ellerim benim değil, durmadan avuçlarım terliyor, sanki bu parmaklar bana ait değil, sanki her dokunuş bana başkasından yarımıyamalak tercüme ediliyor! Gözlerim... İlaçlar durmadan kanatıyor gözlerimi! Bu lanet olasıca ilaçlar bir anda değil, yavaş yavaş öldürüyor beni!

Her an biraz daha fazla eritiyor bunlar beni... Kanımı emiyor bu Akineton, kirpikdiplerimi kemiriyor bu *Norodol*! Bu ilaçları içtiğimde ne kadar acı çektiğimi bir tek İstanbul bilir! Bir tek o gördü çünkü, ayışığının bile olmadığı zifiri gecelerde şizofreninin yüreğimi nasıl yaktığını.

İçmek istemiyorum artık bu ilaçları; hani diplomalarından aldıkları güçle bana saldıran psikiyatristler kocaman bir kavanoz baldıran zehri [\[55\]](#) verseler gözümü kırpmadan içerim, ama ilaçlar, ilaçlar eritiyor beni...

O ilaçlar ki gözü dönmüş büyücü kimyagerlerin parmak uçlarından steril farmakoloji laboratuvarlarına süzülerek doğmuş sağır ve kör zebanilerdir, bir kara büyü yapar gibi çift sıra halinde yerleştirilmişlerdir plastik jelatinlere. Ve ben an be an ölüyorum bu ilaçları içince!

İlaçlar, o *kimyasal zebaniler*, durmadan odun taşıyor çünkü benim cehennemime. Ne zaman bu ilaçları içsem sen o güzel ve ulaşılmaz tanrıça, silik bir imge olup yitiyorsun avuçlarımda. Ne zaman karışsa kanıma bu ilaçlar, tüm melodilerim susuyor, hayat duruyor! Durdurulmuş bir hayatın orta yerinde sensiz kalıyorum. Susuyorum o zaman ve durmadan tüm klinik psikofarmakologlara duyulmamış küfürler yağıdırıyor sessizliğe mahkûm edilmiş gözbebeklerim. İlaçlar ruhumu acıtıyor çünkü, beni adeta robotlaştırıyor.

İlaçlar ne kadar acıtır şizofrenlerin canlarını, hiç kimse bilmez! Çünkü hiç kimse bilemez zifiri karanlıklarda sekiz oktavlık sessiz çığlıklarla bestelenmiş isyan şarkılarının notalarını okumayı!

İlaçlar... Öldürüyor bunlar beni... Durmadan kanatıyor bu ilaçlar incecik bileklerimi! Cadılar bayramının resmi içeceği bunlar! Ne zaman öpüşse bu ilaçlar damarlarımda gezinen alyuvarlarla her yanda yassı mumlar yakarak seni çağırıyor sanki içimdeki satanist hahamlar... Sen küçük bir şeytansın ve bu ilaçlarla beslenerek büyüyorsun durmadan!

Ne zaman bu ilaçları içecek olsam intihar durmadan kapımı yumrukluyor ve ben sürekli '*Evde yokum!*' numarası yapıyorum...

Diplomalarında yazan *psikiyatrist* küfrünü şerefli bir unvan sananlar, yıllarca ilaç kullanma cezasına çarptırıldılar beni! Uyuşturulacağım yalnızca sana âşık olduğum için! Uyuşturula uyuşturula öldürüleceğim artık bu kentte âşık olmayı tehlikeli bir akıl hastalığı zannettikleri için!

Ve şimdi bana diyorlar ki: “Yetmez bu ilaçlar sana, gel, tımarhanelerimizde bir süre daha konakla!” Yatamam onların kliniklerine, yatamam akıl hastanelerine! Yatmamak için çok fazla nedenim var!

Ben hasretinin acı azabı ile cebelleşirken, o akıl hastanelerinde durmadan zehir zıkkım iğneler vurdu çıldırmış hemşireler delik deşik kalçalarıma! Akinetondur o kliniklerde zehirlerin padişahı ve *Norodol* diyorlardı bildiğimiz zıkkıma! 1 mg.lık delikanlı

Akineton girince enjektörün içinde 5 mg.lık kancık *Norodol*'un koynuna, '*Milli oldum!*' sanıyordu ve ikisi birleşip insafsızca akıyorlardı damarlarımda.

İki günde bir zalim cellatlar gibi geliyordu ceplerinde taşıdıkları kartvizitlerinde *Uzman Psikiyatrist* yazan gözü dönmüş deliler odama ve giyotine götürür gibi götürüyorlardı beni aç karnıma elektroşok odasına! Şakaklarıma bağlanan elektrotlardan sızan 250 mA.lık [\[56\]](#) elektriğin damarlarımda gezen *aşk* denen yalanı öldürebileceğini sanıyorlardı. Oysa onlar elektrik verirken benim dudaklarımdan fişkırان köpüklü salyalarda bile senin seceren okunuyordu! Zorla sokulduğum o sara nöbetleri hiçbir şeyin titretmeyeceği kadar titretiyordu bedenimi ve her titreyişimde mors alfabesiyle senin açık adresini yazıyordu bacaklarım hızla çarptığı yatağa!

İçmeyeceğim artık bu *kimyasal zebanileri*; artık bir kez bile izin vermeyeceğim damarlarımdaki kanla buluşmalarına! Çünkü bu ilaçlar yalnızca ölmeme engel oluyor; tabii bunları içince ölmediğimi iddia edebilecek kadar insafsız olabilirsen! Bu kadar insafsız olmak kolay değildir, kolay değildir insanlıktan bu derece sıyrılmak; en az on sene sürer bu yüzden psikiyatrist olmak!

Gece Çöktü mü Şehrin Üzerine

Gece çöktü mü şehrin üzerine, ben oturur, bitmeyecek bir şiire daha başlarım... Esrarkeş kızlar simsiyah saçlarına sarı kınalar yakar... Gürül gürül bir yağmur gelir, çömelir odamın ortasına... Ben oturur, bir şiiri daha yakarım kalbimin hiç bitmeyecek yangınında!

Artık hiç kimsenin hatırlamaya yanaşmadığı ağlamaklı şarkılar mırıldanır dudaklarım... Ben oturur, bir sigara daha yakarım içine esrar diye kına kattığım...

Gece çöktü mü şehrin üzerine, ben oturur, kör jiletle bileklerimi keserim... Ağır gelir hasretin; ben tanımadığım kızlara aşk mektupları yazarım bileklerimden fişkırان masmavi kanla... Ağır ağır gelir hasretin; gelir, çömelir kalbimin ortasına! Ben oturur intihar mektupları yazarım hiç geri dönmeyecek hüznü tanrıçalara...

Gece çöktü mü şehrin üzerine, uzun bir uykusuzluğa daha hazırlanan bedenim susar ve bunalımın orta yerinde yitirilmiş bir cesaretle tırmanmaya başlarım hüznün *göge manan merdivenlerine*.

Gece çöktü mü şehrin üzerine, eli yüzü yanık çocuklar boyalı yılan yumurtalarını ıpslak öpücüklere boğar!

Gece çöktü mü şehrin üzerine, çığrından çıkmış deliler içimdeki tımarhanenin paslı demir kapılarını yumruklar...

Gece çöktü mü şehrin üzerine, dönüp durur etrafımda küçücük kırmızı şeytanlar ... Her biri eğilip kulaklarıma senin adını fısıldar ve onların her fısıldayışında benim **kulaklarım kanar...**

Suskun sevgililerin yatak odalarında kuduran bakışlarımdan orta yerini işgal eden şizofrenin tahtına çıkar paranoya binbir renkli törenle... Dopamine terk eder yerini şairlerin kılcal damarlarında gezinen melankoli...

Çünkü gece çöktü mü şehrin üzerine, indirir içimdeki hüznün camını çerçevesini göğün!

*

* *

Gece yaşlı gözlerimin önünden geçen bir milyon vagonlu ağır aksak bir kara tren!

Gelen her gece bir gardiyan gibi çöküp başımın üzerine kapatır tüm demir parmaklıklarını Dünya denen cehennem. Gece çok uzaklardan gelirken mutluluk hariç her şeyi getirir sanki zindandan soğuk odama. Gecenin bu suskun sesi çok ama çok korkutuyor âşık şizofrenimi ve karanlık her şeyden çok çürümüş düşlere yardım ve yataklık ediyor artık İstanbul'un tüm sokaklarında...

Rutinleştiriyor işte gece çekilen her türlü acıyı. Acı çekmek için yaratılmışım! Ya da o böyle olduğuna inanmak istiyorum! Gece balkanlardan getirdiği soğuk hava yetmiyormuş gibi bir de katlanılmaz melankoliyi getiriyor hasretten *dharmaduman* olmuş odama. Kapılar bir açılıp bir kapanıyor aşkın soğuk, ürkek ve karanlık koridorlarına. Tam kaçacakken yaşanması gereken bu acılardan, bir umutla girdiğim tüm odalar daha da derin bir hayal kırıklığına boğuyor beni. Bilinmeyen, daha hiç tadılmamış acıların özlemi sarıyor dört bir yanı. Büyük bir umutla girdiğim tüm odalarda beni hep yalnızlık karşılıyor! Hiçbir şey yok odalarda; bir kırık iskemle, bir de durmadan tavanı aydınlatan kocaman bir kara delik! Bakıyorum içeriye; kimse yok, hüznü dört duvar, gözyaşları sızıyor duvarların sıva çatlaklarından! Ve kimse yok...

O kadar çok gayri meşru acıya gebe ki geceler, alkol, sarhoş etmenin ötesinde, cennete sığınma kapısı gibi değişiyor hep dudaklarıma ve İstanbul'un arka sokaklarında sarhoş olmak hiç olmadığı kadar zor artık ölü doğanlara!

Her Kız Sana Benzer

Nasıl yüzleşirim şimdi hayat denen yalanla! Nasıl çıkarım sokağa? Bütün insanlar cellat, bütün insanlar adam öldürmeye yemin etmiş seri katiller gibi bakıyor yüzüme! Nasıl çıkarım dışarıya? Hem de hangi kızı görsem seninle karşılaşacağımı bile bile? Bir kez daha nasıl atarım kendimi hayat denen gayya kuyusuna?

Her kız sana benzer; seni tanıdığım o lanet olasıca Ekim sabahından beri her kızın nüfus cüzdanında senin adın yazılıdır!

Sokaklarda sürü halinde gezen hayalin, hangi kızın yüzüne baksam onun ruhuna girmekte! Bu koca Dünya'nın hangi toprağına ayak bassam toprağın gözleri ayak parmaklarımı kesmekte!

Sokaklarda lise çıkışı keyifle dolanan her kız, yüzüne senin bakışlarım sürmüş süs diye; tramvaylarda kocaman bir kız kalabalığı; hangisinin yüzüne baksam senin bakışların duruyor

gözbebeklerinde!

Senden sonra çok kız girdi hayatıma. Yirmi mi, otuz mu yoksa kırk mı? Saymadım! Kiminin bakışları benziyordu sana, kiminin duruşu, kimininse gülüşü... Kiminin saçları hatırlatıyordu seni bana, kiminin gözleri, kimininse yürüyüşü... Hepsinin tek ortak noktası sendin; hayatıma giren bunca insanın hiçbirinin adını yazmadım aklıma. Kimilerinin adları telefon defterlerimde konakladıysa da, uzun süre kalmayı başaramadılar o defterde bile.

Sana yazdığım şiirleri götürdüm onlara; kendilerine yazdığımı sandıkları bu şiirlerle şımardılar, yüzlerine abartılmış bir gurur yuvalandı! Hiçbiri o şiirleri aslında sana yazıyor olduğumdan haberdar değildi ve olamazdı da!

*

* *

Sokağa çıkamam ben, çıkamam sokaklara, ne istersen iste benden, her şeyi yaparım, ama sokağa çıkamam! Kıramam beni boydan boya kaplayan kabuğumu!

Dışarısı korkunç, dışarıdaki sokaklara cehennem ekmişler; ateşle suluyorlar günde beş vakit! Durmadan duyulmamış küfürler ediyor insanlar yüzüme! Çıkamam dışarı! Çıkamam! Yıkamam duvarlarımı, güçsüzüm, korkağım, saldırganlığım korkumdan! Korkuyorum, deli gibi korkuyorum yaşamaktan!

Nasıl yüzleşirim şimdi hayat denen yalanla! Kimse anlamayacak beni, saldıracak tüm insanlar, durmadan jilet atacaklar korkak bakışlarıma! Yıldırımlar düşecek o kalabalık sokaklarda yüreğime, Richter'in anasına bacısına söven depremler bir tek beni enkaz altında bırakacak, bir tek benim gözbebeklerim çatırdayacak amansız depremlerde!

Bir katilim sanki de, yürüdüğüm sokaklarda herkes sorgusuz sualsiz tükürüyor yüzüme! Ne geliyorsa akıllarına, sövüyorlar! Sokaktan geçen herkes bir tecavüzcüye bakar gibi bakıyor gözlerime! Gözlerimde sanki yangın çıkıyor, alev alıyor bakışlarım insanların çirkin yüzlerini gördüğümde! Aklımdan geçen tek şey, korku, endişe, şüphe ve yanılsama; kocaman bir kaosun orta yerinde bağdaş kurup bağıriyorum avaz avaz! Hiç kimse duymuyor!

Yürüyorum sabahın erken saatlerinde şehrin puslu sokaklarında, sokaklardaki her ağaca bir şair kendini asmış! Dönüyorum, bakıyorum dört bir yana: Yoksun! Yok aşk! Yok şizofreni!

Sabahın erken saatlerinde ben dört dönüyorum bir şeylerini kaybetmiş bir deli gibi İstanbul'un kalabalık meydanlarında! Gidiyorum, önüme geleni durdurup soruyorum, "Saçları," diyorum, "saçları upuzundu ve eladan kahverengiye kesin dönüş yapmış gözleri vardı..." "O..." diyorum sonra, bir haykırış oluyor sesim, "O ölmüş olamaz! Deniz ölmüş olamaz!"

Beni gören herkes acıyor, "Delirmiş, yazık!" diyor hüznünlü kadınlar. "Aşık mı olmuş?" diye soruyor yaşlı adamlar birbirine, dövüyorlar dizlerini ve "Vah vah!" diyorlar sonra benim duyamayacağım bir sesle!

Yürüyorum sabahın erken saatlerinde şehrin puslu sokaklarında, her ağaca bir şair kendini asmış! Tüm düş kuranlar firarda, *deniz* sanki galeyana gelip şehri yutmuş! Vapurlar, durmadan ceset taşıyorlar karşı kıyıya! Herkeste büyük bir matem, herkesin gözbebeklerinde yuva kurmuş sancılı bir ölüm korkusu! Tüm sokak lambaları patlamış, tüm vitrinlerin camları kırılmış ve yazılmadık tüm şiirler yazılmış sanki!

Ve ben bir şeylerini kaybetmiş bir deli gibi, dört dönüyorum İstanbul'un kalabalık meydanlarında!

Kulaklarıma dolan avaz avaz bir ihanetin cırlak ayak sesleri ve dudaklarımda ucuz bir tükenmez kaleminden sızan mürekkep lekesi ile çıkıyorum hayatın karşına!

Bakıyorum boylu boyunca senin yokluğuna, ciyak ciyak bir intihar doluyor birden şehrin kulaklarına ve ucuz bir tükenmez kalem olup karışıyor kanım İstanbul Boğaz'ına!

İstanbul'un orta yerinde, kollarımı iki yana açıp gözlerimi göğe dikerek bir melek kurban eder gibi sessizce kapatıyorum gözkapaklarımı! Kıpırmızı alevlere bulanmış gökyüzünden ceset kokan taze kanlar yağıyor ve yarılıyor gök, yarılıyor yer, yarılıyor İstanbul'un bile bakışları!

Bu yüzden sokaklardan korkuyorum, seninle karşılaşmaktan korkuyorum! Bir deli gibi dört dönüp şehrin kalabalık meydanlarında önüme gelen herkese seni sormaktan korkuyorum.

Sokaktaki her kızın yüzünde seninle bir kez daha karşılaşmaktan korkuyorum! Çünkü seninle her karşılaşmam hiç yapılmamış bir boğa güreşi ve artık yaşlı bir matadorum ben! Katlanamam, dayanamam seni bir kez daha görmeye! Korkuyorum, deliler gibi korkuyorum!

Uzatıyorum ellerimi, yoksun! Yok aşk! Yok şizofreni! Yok hiçbir şey!

Kocaman bir bilinmezliğe açıyorum gözlerimi o zaman, yokluğunla bir buzhaneye dönen odada bir şiir daha yarım kalıyor, bir yazı daha yazılamıyor, bir hayat daha yaşanamıyor, bir intihar daha pusu kuruyor kapımda ve ben sana doğru upuzun bir yolculuğa daha çıkıyorum.. Valizime bir tek gözyaşlarımı dolduruyorum; yolculuğa hazırım!

Somutlaşınca Erir Tüm Tanrıçalar

İnsan sevdiğini düşmanından daha zor affedermiş güzel tanrıça... Ağlamak düşer bize bu neşeli bahar sabahında! Sabah sabah kanlı gözyaşları akıtmak düşer kendini yitirmiş güzel tanrıçaların peşi sıra... Ve bu sabah bize en çok sevmek yakışır güzel tanrıça; ölümüne sevmek hem de, kaçmak yerine duru dumanların arasına!

Oysa sen tecavüze uğramış bir Pollyanna maskesi takmışsın yüzüne ve gözlerin bir büyücüye saçma sapan cadı hikâyeleri anlatıyor! Bense durdurulamaz bir erozyon olup süzülüyorum gözbebeklerinden içeriye!

Bak, dışarısı ne kadar soğuk, insanların gözleri kan kusuyor âşıkların bedenine! Herkes, ama herkes nefret ediyor bizden, bir tecavüzcüye bakar gibi bakıyorlar artık âşıklara! Ve biz terkedilmiş evler gibi uzak iki tepeden birbirimize bakıyoruz yüz milyonlarca yıldır...

Sen benim sana gelmemi istiyorsun, gel diye yalvarıyor bakışların; gelemem, ayaklarım yok, biliyorsun! Ben sana gel diye yalvarıyorum; gelemezsin, ayakların yok, biliyorum! Terk edilmiş iki ev gibi bakıyoruz şimdi birbirimize iki uzak tepeden ve içimizde hayaletler gibi cirit atıyor eski aşklar.

Korkuyorum güzel tanrıça tut ellerimi... Altımdaki toprak kayıyor! Dünya böyle bir erozyonu daha hiç görmedi! Altımızdaki Dünya kayıyor güzel tanrıça! Uzat, uzat, uzat ellerini... [\[57\]](#)

Somutlaşınca erir tüm tanrıçalar... Somutlaşma sakın! Kanatlarında hüznü bir şarkının melodileri yankılanmalı, gözlerinden süzülen kana aşkın tarihi yazılmalı!

Somutlaşınca erir tüm tanrıçalar... Avuçlarında biriken kana iyi bak! Nasıl da kanar kalbin üzerine düşen mateme inat! Nasıl soğuk bir rüzgâr çarpar da yüzüne anlamsızlaşır tüm kelimeler...

Somutlaşınca erir tüm tanrıçalar... Ve cehenneme gül ağacı dikmeye çalışmak değil midir sanki sevdalanmak?

Somutlaşınca erir tüm tanrıçalar... Sesin manasız bir küfür olur artık geceye inat... Dudakların sana, ellerin dudaklarına yasak... Yaktığın mumlar, durmadan avuçlarına damlar... Olabildiğince uzak bir ülkeye yıldırım düşer... Kimsesiz yıldırımlar yağmurlarla öpüşürler uzun uzun... Dudaklarında yalnızca avuçlarına damlattığın mumun buruk tadı kalır... Ve tanrıçalar soru sormazlar...

Somutlaşınca erir tüm tanrıçalar... Artık tüm cümlelerin baş harfleri küçük, tüm sokakların sonu çıkmazdır... Hincın çıkartılamayacak kadar büyüktür... Sen çıkartmaya çalıştıkça kör bir bıçak gibi keser içini... Yalnızlığına küfredersin uzun uzun...

Somutlaşınca erir tüm tanrıçalar... Kanatlarındaki büyülü ışıltıyı kaybetme sakın! Somutlaşınca erir tüm tanrıçalar... İçimdeki tanrıçalığına dokunma sakın!

BÖLÜM II

MAYISTOS MASALLARI

Mayistos Masalları

*Mayıs 'ın 16 'sında yağan yağmurdun
Sel olup Ağustos 'un 22 'sine aktın...
Ve böylece başladı Mayistos Masalları*

2003 yılının güzel başlayan bir Nisan sabahı, İstanbul'un en güzel kızı olan Üsküdar'ın merkezine çok yakın bir yerde, otuz yıllık bir apartmanın ikinci katında bulunan evimin kapısı sessizce açıldı. Kapıdan orta boylu, iri elâ gözlü, sarıya çalan uzun kumral saçları tepeden toplanmış ve yirmili yaşlarda olduğu her halinden belli, oldukça güzel bir genç kız girdi. Bu, yıllardır beraber olduğum (ruh)eşim Selin'den başka kim olabilirdi ki...

Hatırlamıyordu hiç kimse Selin adlı bu güzel kız çocuğu ne zaman doğdu, ne zaman düştü bir ay parçası gibi İstanbul'un kucağına?!

Selin'in yavaşça kapısını aralayarak girdiği ev, son bir yıldır beraber yaşadığımız evdi. Ne zaman Sultan Mehmet gelse İstanbul'un aklına eğilir, kızı Üsküdar'ı koklar, ona sarılır, yosun kokan rüzgârlarla durmadan gözyaşlarını Karadeniz'e taşır; bu yüzden her gün en az yirmi beş saat çarpar İstanbul'un gözleri benim hayatıma.

Bu apartmanın da dış sıvası, caddeyi boydan boya kaplayan tüm diğer apartmanlar gibi yer yer dökülmüştü. Oturduğumuz bu küçük evin iki tanesi oldukça dar olmak üzere üç odası vardı, ama bir salonu yoktu. Zaten bir salona ihtiyacımız da yoktu; ne salonu dolduracak kadar eşyamız vardı, ne de o salonda misafir edecek arkadaşlarımız. Mutfak evin giriş kapısının tam karşısındaydı, diğer üç oda ve banyo, mutfaktan sonra gelen uzun ve asla Güneş görmeyen karanlık koridor boyunca dizilmişti. Koridorun en sonundaki odayı yatak odası olarak kullanıyorduk, onun yanındaki oda küçük bir çalışma odasıydı ve diğer oda ise oturma odası olarak kullanılan, yalnızca bir koltuk takımından ve bir masadan ibaret sade bir odaydı.

Selin, Marmara Üniversitesi'nin Edebiyat Fakültesi'nde ikinci sınıf öğrencisiydi, ailesi Ankara'da oturuyordu. Selin, her şeyimdi benim; "Her şeyim..." derdim ona insan sesinin bürünebileceği en

şefkatli ve en sevecen tonuyla, “Her şeyim..”

Selin son günlerde hiç beğenmiyordu durumumu. Birkaç günlüğüne ailesini görmek için Ankara’ya gitmişti ve ne olmuşsa o zaman olmuştu. Zaten o ne zaman benden birazcık uzaklaşacak olsa her şey berbat oluyordu. Onun olmadığı geceler boyunca defalarca halüsinasyonlar görmüş, sabaha kadar onun dönmesini beklemiş ama sonunda uyuyakalmıştım.

Yine eskiye dönüyor gibiydim. Kimseyle konuşmuyor, sokağa çıkmıyor, olabildiğince az yemek yiyor, telefonları bile açmıyordum. Korkuyordu Selin bana bir şey olmasından ve beni kaybetmekten deli gibi korkuyordu. Ben ilk aşkıydım onun, dahası Selin, yalnızca benimle beraber olmak için yaratıldığına inanıyordu artık. Ben ise son günlerde yine Deniz’den başka hiçbir şey düşünemez olmuşum. Selin’e söylememeye çalışsam da, o çok iyi anlıyordu Deniz’in üzerimde ne kadar derin bir etki bıraktığını. İçin için kıskansa da Selin Deniz denen yalanı, belli etmezdi hiç bana, bir annenin çocuğuna sarıldığı gibi sarılıp benimle birlikte ağlardı.

“Geçecek bebeğim, inanıyorum sana,” derdi hep. “Yeneceksin onu bir gün ve biz sonsuza dek mutlu olacağız!”

Çünkü Selin karşılıksız sevmiştii beni, çıkarsız ve art niyetsiz... Yalnızca sevmiştii, benden öncesini hatırlamıyordu hiç, hayata başlamak için sanki yıllarca yalnızca beni beklemişti. O, beni sevmek için yaratılmış bir melekti sanki; çünkü sadece melekler görevlerine onun kadar sadık kalabilirlerdi.

Selin, eğer beni birazcık bile tanıyorsa yeni bir şizofreni komasına girmeme ramak kaldığını çok iyi biliyor olmalıydı, bu yüzden korkuyordu, deliler gibi korkuyordu. Benimle birlikte geçirdiği son üç yıl boyunca çok iyi öğrenmişti şizofreninin sık sık tekrardan ortaya çıkan bir hastalık olduğunu. Şizofreni öyle birkaç hafta süren basit bir hastalık değildi; tam bitti zannederken tekrarlar, ikimizin de hayatını berbat ederdi.

Şizofreni ne zaman çalsa kapılarımızı her ikimiz de durmadan geri alırdık avuçlarımızda tuttuğumuz kum saatlerini. Zaten Selin’in benden ayrı bir yaşamı yoktu artık, ben iyiysen iyiydi, kötüysen o da kötüydü. Şizofreni genellikle bahar aylarında ortaya çıkar, eylülün gelişiyle korkuya kapılır ve şubatın ortalarına doğru çeker giderdi hayatımızdan. Her sene tekrarlanan rutin bir şey olmaya başlamıştı artık bu iğrenç komalar.

*

* *

Sessizce girdi Selin kapısı ardına kadar açık yatak odasına. Uyuduğumu gördü, oysa uyumuyordum ama hareket de edemiyordum. Yavaşça ve sessiz adımlarla ilerleyerek üzerimdiki yorgani ancak başım görünecek kadar çekti, aynı yavaşlıkla yatağın köşesine oturup ürkek dokunuşlarla okşadı saçlarımı ve boynuma doğru eğilerek yumuşacık bir öpücük kondurdu. Sanki sihirli bir güvercin İstanbul’un sokaklarından birine en güzel tüyünü düşürdü, sanki bir meltem okşadı Boğaz’ı, o kadar güzel bir öpücüktü bu. Uyanmadım; Selin beni uyandırmamaya özen göstererek yataktan kalktı ve kapıyı yavaşça çekerek odadan çıkıp mutfağına doğru yöneldi. Ocaktaki demliğe çay suyu koydu, dolabı açarak kahvaltılıkları mutfaktaki yuvarlak yemek masasının üzerine özenle yerleştirdi. Çay olana kadar mutfak tezgâhı üzerindeki bulaşıkları yıkadı ve çayı demlenmeye bırakıp yeniden yattığım odaya girdi. Bunların hepsini gözlerim kapalıyken gördüm!

Oda oldukça karanlıktı, Güneş yağmurun ardından bir süreliğine şehrin üzerinde yükselmeyi denemiş, ancak başarılı olmayarak yine yerini puslu bir havaya bırakmıştı ve ben asla açmazdım perdeleri. Selin önce büyük camın kenarına gelip koyu vişne çürüğü rengindeki perdeleri yavaşça

çekti, gün ışığı sanki yüzyıllardır girmemiş gibi bir anda doluverdi odanın ciğerlerine. Yatarken açık bıraktığım müzik setini de kapatan Selin, yatağın başucuna oturdu ve yanağıma kocaman bir öpücük kondurarak;

“Aşkım...” dedi. “Hadi uyan artık... Saat iki buçuk!”

İstemeye istemeye de olsa kalktım yataktan, isteksiz bir sesle “Günaydın,” diyerek, yavaş hareketlerle yatak odasının yanındaki banyoya girip lavaboda elimi yüzümü yıkadım. Tam banyodan çıkacağım sırada gözlerim birden aynadaki yansıma çarptı, gözlerimin altı mosmor olmuştu ağlamaktan, bakışlarımı zorlukla aynadaki yansımamdan çekerek yüzümü kapının arkasında asılı duran havluyla sildim ve mutfak masasında beni bekleyen Selin’e doğru aynı yavaş hareketlerle ilerledim.

Kahvaltı masasına oturup masanın ortasında duran şeker kabına doğru uzattım kolumu, başım eğikti ve şeker kabına hiç bakmadan, ellerimle bir avuç şeker alarak çay fincanına attım. Düşen şekerlerin fincandan taşırdığı sıcak çay damlaları yüzüme değince irkildim. Korkulu ve endişeli gözlerle beni izleyen Selin, dudaklarına doğru götürdüğü çay fincanından bir yudum aldıktan sonra fincanı yavaşça masaya bırakıp, bana doğru uzandı.

“Neyin var bebeğim?” diye sordu en üzgün sesiyle. Sesindeki hüznün ve koruyucu melek ifadesi gözlerine de yansımıştı.

“Yok bir şeyim...” deyiverdim en isteksiz ses tonumla. Selin’in gelmiş olmasından rahatsızlık duymuş gibi bir halim vardı. Sanki geceler boyunca onun bir an önce geri dönmesi için dua eden ben değildim.

Selin başını iki yana sallayarak dudaklarını büktü. “Tabii tabii, hiçbir şeyin yok...” diyerek yanıtladı bu baştan savma yalanımı ve her zamankinden çok daha dikkatli bakmaya başladı normalden en az on kat daha yavaş ve isteksiz hareket eden bedenime...

“Bir şey yemeyecek misin bebeğim?” diye sordu.

“Canım hiçbir şey yemek istemiyor...” diye cevapladım bu soruyu da, aynı isteksiz tavırla.

Sanki Selin bir cehennem zebanisi gibiydi ve mahşer yerinde hesap veriyormuş gibi hissediyordum onun her sorusunu yanıtlarken. Ne yapacağını bilemeyen Selin, çantasından çıkardığı paketten bir sigara alıp yakarak bana uzattı ve ardından bir tane de kendisine yaktı. Tabaklarda büyük bir hüznle bekleyen kahvaltılıklara her ikimiz de dokunmadık.

Kısa süren fakat oldukça korkutucu bir sessizliğin ardından, Selin yere diktiği gözlerini korkuyla bana çevirdi.

“Bu sabah ilaçlarını içecek misin bebeğim?” diye sordu.

Birden ürperiverdim, tüm tüylerim birer iğne olup saplandı sanki derime, gözbebeklerimden alev fişkırdı sanki; sanki saçlarım bana ait değildi, gerçek olup olmadığını kontrol eder gibi saçlarımı ellerimle arkaya doğru ittim, sonra yavaşça Selin’e döndüm.

“Hayır!” dedim.

Sert bir “Hayır!”dı bu ve Selin biliyordu artık bunun hiç ama hiç hayra alamet olmadığını. İçmiyordum ilaçlarımı, her gün neredeyse zorla içiriyordu Selin bana o lanet olasıca ilaçları; bana âşık bir hemşire gibiydi zaten, biliyor gibiydi bana bakmazsa bir gün bile yaşayamayacağımı. Her gün ilaçlarımı içeceğine dair söz

verirdim ve her gün de sözümü tut(a)mazdım. Selin’i üzmemek için *beyaz yalanlar* söyledim,

içime atardım durmadan, içimden dudaklarıma kadar yükselmiş yangını.

“İyiym...” derdim.

Selin inanmazdı bu yalana, ama hep inanmış gibi yapardı. İnanmak zorundaydı, başka hiçbir çaresi yoktu çünkü. Ben kötü olursam o beter olurdu!

“İyisin tabii ki bebeğim ve eminim çok daha iyi olacaksın...” derdi, durumumun gün geçtikçe daha da kötüye gittiğini göre göre.

Hiç ama hiç sevmiyordum ilaçları, tıpkı tüm diğer şizofrenler gibi.

“Artık ilaç içmeyeceğim!” diyerek gözlerimi çivilemiş olduğum kahvaltı masasından yavaşça kaldırıp Selin’e en kötü bakışlarımdan birisini fırlattım.

Öyle büyük bir acıyla baktım ki Selin’in suratına, İstanbul bile korkudan gözlerini yummak zorunda kaldı. Selin, bu bakışı görünce yüz kızartıcı bir suç işlemiş gibi hissetti kendisini ve boynunu eğdi. Ama kısa süren bir suskunluğun ardından tüm cesaretini yeniden toplamayı başardı.

“Ama neden?” diye sordu, “Neden, bebeğim?!”

“Çünkü... ilaçlar öldürüyor beni!” dedim. Sesim bir suçluyu azarlayan sinirli bir komiser gibi yankılandı tüm mutfakta. Yine de büyük bir umutla tuttu Selin ellerimden.

“Hayır!” dedi büyük bir inançla. “İyileşeceksin bebeğim! Emin ol, daha iyi hissedeceksin bunları içince kendini, iyileşeceksin!”

Durdum! Hiçbir şey gelmedi aklıma, o kadar umut dolu, o kadar sevecendi ki sesi, ilaçları içmememi haklı gösterebilecek bir tek neden bile bulamadım.

“Lütfen, Selin,” dedim yalnızca, “üstüme gelme, o ilaçları içmeyeceğim!”

Selin, hayatında hiç içmediği bu ilaçların ne kadar acımasız olduklarını benim kanlanmış gözbebeklerimden biliyordu. Ama o da çaresizdi, içirmek zorunda olduğunu düşünüyordu bu ilaçları bana. Belki iyileşebilirdim, belki de yeniden mutlu olabilirdik, belki eskisi gibi olabilirdi yine her şey, belki...

Selin, bu düşünceler içerisinde, oturduğu sandalyeden hızla kalkarak arkamda duran buzdolabının kapağını açtı, yeni bir cinayete hazırlanan acımasız bir kiralık katil nasıl doldurursa silahının şarjörünü, aynen öyle aldı jelatinlerin içinden ilaçları ve avucunda üç tabletle geldi, diz çöktü önümde, masada duran su bardağı ile birlikte ilaçların bulunduğu avucunu bana uzattı.

“Hadi bebeğim,” dedi, “iç şunları!”

Bir süre Selin’in avucunda duran ilaç tabletlerine baktım, sonra yavaşça uzatıp titreyen parmaklarımı ilaçları avucundan aldım ve gözlerimi sımsıkı yumarak hepsini bir yudum su eşliğinde yutuverdim. Selin’in büyük bir sevgi ve umutla yalvaran gözlerini görmeseydim hiçbir şey bu ilaçları içiremezdi bana.

Masanın üzerinde duran sigara paketine uzanıp bir sigara daha yaktım ve Selin kalkarak buz gibi olmuş çayımı döküp demlikten fincana çay doldurdu ve önüme koydu, bu kez şekerleri de fincanın içine attı. Çayımdan bir yudum aldıktan sonra hüznle yalvaran gözlerimi onun üzerine diktim.

“İlaçlar...” dedim birden. Sesimdeki hüznün tüm mutfağı karartmıştı sanki. “Öldürüyor bunlar beni... Durmadan kanatıyor bu ilaçlar bileklerimi! Cadılar bayramının resmi içeceği bunlar...”

Selin, büyük bir suçlulukla saçlarımı okşadı ve bana doğru eğildi.

“Aşkım,” dedi, “emin ol daha iyi olacaksın... Sana ihtiyacım var, ayağa kalk! Haftalardır görmedim

gerçekten gülümsediğini. Toparlan artık ne olur, eskisi gibi sarıl bana, gülümse, beni sevdiğini söyle... Ne olur, aşkım, donuk bakışlarını canlandır, ağlayan bakışlarıma can ver, sana ihtiyacım var!”

Ağlamamak için zor duruyordum, böyle anlarda hiç bakamıyordum onun inanç yuvası yüzüne, çayımndan bir yudum alarak fincanı giderek daha fazla titremeye başlayan elimden masaya bıraktım, yavaşça kafamı Selin’e çevirdim ve boynumu okşayan elini dizime doğru götürerek sıkıca tuttum. Selin’in gözlerinin içine bakmaya başladım; donuk bir bakıştı bu, başım durmadan spastik bir çocuk gibi sağ yanıma doğru düşüyordu. Sıkı sıkıya tuttuğum elini bırakmamıştım, söyleyecek hiçbir söz gelmiyordu aklıma, ona karşı kendimi suçlu hissediyordum. Öylesine inanıyordu ki Selin her şeyin düzeleceğine ve mutlu olacağımıza, ben her an biraz daha fazla şüpheleniyordum onun insan olduğundan.

Derin bir nefes aldım ve birden, “Seni seviyorum...” diyerek sarıldım Selin’in omuzuna. Ve acıdan titreyen dudaklarımı kemirerek konuşmaya başladım:

“Kraliçem; Deniz, yine o lanet olasıca cadı, senin tahtına göz dikti... Bırakma beni, bana zarar veriyor o, beni kölesi etmek için uğraşüyor! Bırakma beni, sarıl, daha sıkı sarıl, onun düşlerimi benden çalmasına izin verme!.. Ne zaman öpüşse bu ilaçlar damarlarımda gezinen alyuvarlarla her yanda yassı mumlar yakarak Deniz’i çağırıyor sanki içindeki satanist hahamlar... Deniz denen küçük şeytan, bu ilaçlarla besleniyor aşkım, ne olur bırakma ellerimi!”

Ve annesini kaybetmiş ufak bir oğlan çocuğu gibi hıçkırmaya başladım, gözyaşlarıma eşlik eden hıçkırıklar Selin’in içini deldi geçti... O da en masum ve en hüznü gözyaşlarıyla eşlik etti bana, kendisine sıkı sıkı sarılmış beni kollarımdan tutup biraz ileri iterek yüzüme yaklaştı ve dudaklarımdan öptü. İkimizin yanaklarından süzülen tuzlu gözyaşları dudaklarımızda iki *deniz* olup buluştu, buluşup iki *denizden* tek *okyanus* oldu. Islak gözlerimin içine baktı Selin.

“Aşkım,” dedi birden, sesindeki umut tüm şehri aydınlatmıştı sanki; “ben hep burada olacağım, kraliçen seni ne zaman yalnız bıraktı? Yeter ki sen kraliçenin ellerini bırakma!”

Son cümleyi söylerken yüzüne haylaz ve kıskanç bir kız çocuğu maskesi takmıştı sanki. Bu muzır sözleri beni azıcık da olsa gülümsetmeyi başardı. Parmaklarımı yavaşça gözlerime götürüp gözyaşlarımı sildim ve hiç zaman kaybetmeden kapatıp gözlerimi, ruhumu ıslak dudaklarıma doğru sokulan sevgilime teslim ettim.

“Seni seviyorum...” dedi Selin.

Sanki dudaklarından ruhu akıyordu içime; öyle değişik bir öpüşmeydi yaşadığımız. Selin, dünyadaki en büyük umutla sarıldı bana.

“Şimdi daha iyisin...” dedi. “Ne dersin, aşkını? Öyle değil mi?”

Sadece güzel bir tebessümle karşılık verdim ve başımı sallayarak onayladım onu, Selin bir kez daha hayat vermişti bana, hem de intihar durmadan kapımı yumruklarken ve ben sürekli '*Evde yokum!*' numarası yaparken... Selin, hınzır bir çocuk gibi aniden oturduğu sandalyeden kalktı ve kolumdan çekelemeye başladı.

“Hadi aşkım,” dedi, “içeriye geçelim...”

Biliyordum bunun anlamını. Beni alıp yatak odamıza götürdü, odaya girer girmez evde bizden başka hiç kimse olmamasına rağmen odanın kapısını kapadı ve beni duvara doğru itip dudaklarıma yapıştı. Sonra ikimiz de büyük bir hızla yatağa yuvarladık bedenlerimizi...

Aşk Ölümü Yener

*İnsan bir kere ölür
Her gün ölen umutlarımızdır
içimizdeki
Paramparça olmuş sevgilerdir
Ümit Yaşar Oğuzcan*

Oldukça kısa süren öpüşmemizin ardından ansızın durdum, sanki tüm sokaklardaki insanlar durdu, zaman durdu sanki. Ne olduğunu anlamaya çalışan Selin'in gözlerine baktım ve yavaşça kulağına doğru eğildim.

“Kötüyüm bebeğim...” diye fısıldadım.

Yatakta doğrularak kolumu yavaşça Selin'in arkasında duran sehpaye doğru uzattım ve sigara paketinden bir tane alarak, paketten çıkardığım sigarayı büyük bir hüznle yaktım. Sonra paketten bir tane daha çıkarıp Selin'e uzattım. Selin dokunsan ağlayacak gibiydi, titreyen parmağını uzatıp tuttuğum paketten bir sigara da o aldı, yaktığım çakmağı elimden hızla alarak, sigarasını kendi yaktı ve çakmağı sinirle sehpanın üzerine fırlattı. Üzgünlüğü her halinden belli bir şekilde boynunu kolumun altına koyarak ayaklarını kendine doğru çekti ve suçlu bir kedi gibi kıvrıldı.

“Neler oluyor bebeğim?...” diye sordu, titreyen bir sesle, “Yoksa sevişmek istemiyor musun?”

Sigaramdan bir nefes çekerek dumanı tavana doğru hızla üfledim ve bakışlarımı odakladığım duvardan çekip cama doğru yönelttim.

“Kötüyüm Selin!” dedim. İsyan eder gibi çıkıyordu sesim. “Deniz... Nefret ediyorum ondan... Gerçekten nefret ediyorum! Ama o; o asla bırakmıyor yakamı!”

Beni güzel bir sevişmeye tam başlarken durduran gerçek şey, gözlerimin önünde pahalı bir Van Gogh tablosu gibi duran Deniz'in gülümsemesi miydi, yoksa erkekliğimi öldürmeye yemin etmişçesine durmadan bana saldıran ilaçlar mıydı, bunu tam olarak ben de bilmiyordum. Ama durdum! Durmak zorunda hissettim kendimi! Selin'i derin bir hüznün nöbetinin içine atarak durdum! Durdum ve sanki yıkıldı tüm Dünya, Selin'in hüznü gözlerinin önüne!

İçindeki anakaradan kocaman bir parça koptu Selin'in, ne zaman Deniz adını duysa diri diri gömülürdü zaten! Günahkâr bir kavmi yoketmekle görevlendirilerek yeryüzüne indirilmiş bir melek sürüsüydü Deniz'in adının geçtiği her cümle ve Ad'dı belki Selin'in gerçek adı, belki Semud, belki Nuh, belki de Lût! Kolumu beline dolayarak yatakta doğruldu ve kül tabağındaki sigaradan kocaman bir nefes çekti.

“Bunca zaman sonra yeniden aramıza girmesine nasıl izin verirsin aşkım?” diye sordu sitem dolu bir ses tonuyla.

Çıldırasıya bir acı kaplamıştı Selin'in yüreğini, kalkıp caddelerdeki tüm camekânları parçalamak geliyordu içinden, bütün evleri yakmak. Yine de geçmezdi belki siniri! Bu kadar incinmiş hissediyordu Selin kendisini; bir hazine gibi önüne sunduğu güzel bedeni, bir kez daha tatmıştı reddedilmenin derin acısını! Biliyordum tüm bunları; onu ne hissettiğini anlayacak kadar iyi tanıyordum ben! Ama yine de engel olamamıştım kendime; keşke Deniz'in adını hiç anmasaydım... Keşke...

“Nasıl izin verirsin?” diyerek tekrarladı Selin sorusunu.

Hiçbir cevap vermeden, hızla yataktan kalkarak müzik setine yöneldim ve Selin'in kapattığı müzik CD'sini yeniden çalıştırdım, sesini açtım ve yatağa geri döndüm. Bu kez yatağın içine girmek yerine bağdaş kurup yatağın üzerine oturdum.

Büyük bir masumiyetle baktım Selin'in aşk çiftleştiren gözbebeklerinden içeri ve derin bir suskunluğa saplandım. Hiç kimseye anlatamamıştım zaten benim inim inim inleyen yalnızlığımı. O kadar çok şey vardı ki içimde her anlatmaya kalkıştığımda engellendiğim.. Anlatmak istiyor, ama derin bir korkuyla içime çekiyordum acılarımı! Susuyordum!

Sessizliğe daha fazla tahammül edemeyen Selin kıvrıldığı yatakta doğruldu ve o da benim gibi bağdaş kurarak tam karşıma oturup sıkıntıdan terleyen ellerimi avuçlarına aldı.

“Anlat aşkım,” dedi sevecen bir çocuk sesiyle, “seni dinliyorum..”

Hiçbir şey söyleyemedim! Deliler gibi istiyordum konuşmayı ama başaramıyordum. Dudaklarımı açacak gibi oluyordum ama kelimeler boğazımda düğümlenip kalıyordu.

Konuşamayacak kadar yorgundum.. Suskunluğum bu yüzdendi, ama yalnızca susmuyor sanki ölüyordum! Yalnız, yapayalnızdım sanki! Selin en güzel gülümsemesini güçlükle de olsa suratına yansıtarak “Neyin var bebeğim?” diye sorduğunda, yalnızca “Deniz...” diyebildim!

Bu bir kadın için ne kadar zordur bilemezsiniz! Deliler gibi sevdiğin adamın ağzından başka bir kadının adının sızması, hem de bu adın sızarak birlikte yattığınız o yatağın üzerine kara bir leke gibi sürülmesi ne demektir, hiçbiriniz bilemezsiniz! Paramparça oldu Selin bir kez daha! Tuttu yine de yüzündeki gülümsemeyi, belli etmedi içinde ansızın çıkan orman yangınına bana!

“Anlat bana bebeğim!” dedi yeniden, büyük bir sevgiyle sarılarak omuzuma, “Anlat ne olur!”

Derin bir nefes alarak susmaya devam ettim.

Çok önceleri çıkmalıydı Selin karşıma, sevgisizlikten yorgun düşmüş ve bir uçurumun kenarında ellerimi ilk gelene uzatacağım bir andayken karşıma ilk çıkan o olmalıydı. Başka bir insana uzatmıştım ellerimi. İtti o insan beni... Tutmadı ellerimden! Beni o dipsiz uçuruma itti! Ben çağırmamıştım onu. O beni bulmuştu o derin uçurumun kenarında! Ve öyle büyük bir sevgisizlik ve yalnızlık dehlizinde geçmişti ki hayatım, önüne çıkan ilk kişiye bu sevgisizliğimden öç almak için sarılabıldım tüm benliğiyle... Ve karşıma ilk çıkan da Deniz'di!

Selin'in heyecanlı ve sevgi dolu bakışları bile beni kendime getiremiyordu. Neden yaptığımı bilmeden, gözü kara bir idam mahkûmu gibi durmadan susarak yalvarıyordum ona. Arada bir hüznle yanan sigaradan derin nefesler alıp bir kova boyayı sinirle tuvale fırlatan ressam gibi üflüyordum dumanı odanın ortasına, ve tıpkı o ressamların yaptığı gibi bambaşka bir resim oluşturuyordu bu durum!

Selin, bütün sevgisini akıttığı parmak uçlarıyla sıkı sıkı tuttu yeniden ellerimden, bir sigara daha yakarak dudaklarımın arasına tutuşturdu ve kendimi yeniden gömmeye çabaladığım suskunluğu bir çırpıda bozuverdi.

“Artık yanımdayım, bebeğim,” dedi. “Bak, tüm sevgimi sürdüğüm ellerimi uzattım sana, çıkacaksın o uçurumdan yukarı ya da ben de oraya düşeceğim!”

Bu sözü duyduğumda tüm tüylerimin diken diken olduğunu hissettim, ne kadar da çok seviyordu bu kız beni, ya beni kurtaracaktı ya da o da atlayacaktı içinde yıllardır debelendiğim dipsiz uçuruma! Bu ne büyük bir cesaret gösterisiydi! Sevgiyle onun nemlenmiş gözlerine bakarak hafif, ama etkileyici bir tebessümle gülümsedim ve sevgiyle gözlerimi yumarak dudaklarına doğru sokuldum. Ufak, ama hiçbir kelimeyle anlatılamayacak kadar heyecanlandırıcı bir öpücük bıraktıktan sonra dudaklarımı güçlükle dudaklarından çektim.

“Sen başkasın aşkım! Sen başkasın! Sen başkasın!” dedim. Tekrar tekrar aynı kelimeleri söylüyordum; bir şey ne kadar acıtmışsa canımı onu söylerken dudaklarım o kadar çok titrerdi ve kelimeleri tekrar ederken başımı iki yana sallayarak dudaklarımı kemirirdim. Şimdi de aynısını yapıyordum! Bu çaresizlik halimi gören Selin’in yüreği paramparça oluyor ama bana hiçbir şey belli etmemek için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Çünkü ben onu ağlarken gördüğümde, İstanbul Boğaz’ı alev alırdı, tüm Marmara Denizi petrol olup bu yangına akardı, göğü kapkara bir duman kaplar, yıldızlar öksürük komasına tutulurdu. Tuttu bu yüzden Selin kendisini, tuttu gökyüzüne sevdalı çıldırmış bir uçurtma olmuş acılarının ipini sıkı sıkı!

“Seninle yeneceğiz onu...” diye devam ettim içimdeki hüznün henüz ateşlenmemiş tüm füyyelerini de ateşleyerek; “Şizofreni bir adım ötemde beni bekliyor ve bir adım geride ise ölüm... Oysa *şizofreni âşık olmaya engel değil; aksine, sebeptir!* Akıllı bir insan âşık olmaz, istese bile olamaz! Çünkü *aşk delilere mahsustur!* Ama yine de yeneceğiz şizofreniyi! Saldıracağız var gücümüzle Deniz denen yalana! Ve yeniden âşık olacağım sana, hiç olmadığı kadar saf, hiç olmadığı kadar çocukça!”

Selin suskundu, sadece büyük bir tebessümü sereserpe yaydığı yüzünü bana çevirmiş ve sessizce beni dinliyordu, sanki büyüleyici sesimi ilk kez duyuyor gibiydi. Ve çatlamış dudaklarımdan ezbere bir şiir okur gibi dökülmeye başladı kelimeler:

“Yalnız başaramam aşkım, bırakma ellerimi!”

Ve artık engel olamıyordum gözpınarlarımdan yavaş yavaş süzölmeye başlayan yaşlara, eğdiğim boynumu kaldırıp Selin’in yüzüne baktım, Sevgi dolu parmaklarıyla sildi yanaklarıma dökülen yaşlan.

“Buradayım bebeğim,” dedi ağlamaklı bir sesle gülümseyerek. “Ben diğerleri gibi değilim, ben bırakmam seni...” Ardından, hızla sarıldı bana ve omuzuna dayanıp ağlamama izin verdi.

“Eğer rahatlatacaksa seni,” dedi büyük bir hüznle, “*ağlama duvarın* da olurum senin!”

Karmakarışık duygular içinde sessizce hıçkırarak ağlamaya devam ettim. Neden ağladığımı bilmiyordum, neden hıçkırdığımı bilmiyordum, ne yapmaya çalıştığımı bilmiyordum! Sadece ağlıyordum! İçimde bedenimi kontrol eden benden başka bir güç vardı sanki! O ne emrederse onu yapıyordum! Şimdi ağlamamı emrediyordu! Ağlıyordum!

Birkaç dakikalık bir ağlamanın ardından yavaşça doğruldum ve tekrar Selin’in gözlerine baktım, o da söyleyecek hiçbir söz bulamıyordu. Ama güçlükle gülümsedi ve okşadı saçlarımı.

“Neden susuyorsun bebeğim?” diye sordu.

“Korkularım beni suskunluğa hapsediyor,” diye yanıtladım. “Ve hiçbir kelime suskunluğun anlattığı kadar çok şey anlatmıyor senin yanımdayken. Sana acı çektiremem. Bile bile seni mutsuz edemem. Sen bu her biri birbirinden daha acımasız, buram buram intihar ve ihanet kokan gecelere mi layıksın? Seni tüm bu intiharlara ortak edemem. Ölmeliyim belki de. Ölüm çok olağan gelmeye başladı artık.

Deniz'i düşündükçe aklıma gelen sıradan bir şey..."

Selin, uzun zamandır sabırla koruduğu sakinliğini bir anda bozuverdi.

"Ölünecekse," dedi bağırarak, "beraber öleceğiz bebeğim, seni bırakmayacağım.. Ben herşeye razıyım, her şeye, her şeye diyorum, anlıyor musun beni? Çünkü ben senin Deniz'i sevdiğinden bile daha çok sevdim seni, sana adadım hayatımı, bir başkasını seven, başka bir kız için senelerdir acı çeken birisine, yani sana adadım tüm sevgimi! Şimdi bak, bak gözlerime, nasıl beraber ağlıyorsak, nasıl aynı yerden geliyormuş gibiyse gözyaşlarımız Azrail'imiz de aynı anda aynı yerden gelecek, öleceksek de beraber öleceğiz! Bunu aklına sok artık!"

Şaşırdım, aklına söyleyecek tek bir kelime bile gelmeyen bu kez bendim. Haklıydı Selin, bana adamıştı hayatını, çıkarsız ve art niyetsiz sevmişt, her şeyiyle kabullenmişti beni, başka birini bile kabullenerek acısını içine gömmüştü benim için. Ben de biliyordum tüm bunları, ama giderek kötüleşiyordu hayatım, ona daha fazla acı çektirmek istemiyordum. Ama o, az önceki sözleriyle Dünya'nın en büyük çölünü bile yemyeşil bir ovaya çevirirdi! Mahcup oldum bu sözlerin karşısında, içimdeki ses, "Ayağa kalk!" diye bağırıyordu sanki.

"Ayağa kalk ve hiç olmazsa Selin için yaşa! Buna mecbursun, direnmelisin! Deniz'in de şizofreninin de diğer herşeyin de canı cehenneme, ama Selin 'i yarı yolda bırakamazsın! İntihar edemezsin! "

İçimden gelen seslerle durmaksızın çınlarken kulaklarım Selin boynunu hüznle yere eğdi.

"Ama," dedi dudaklarını büyük bir utançla bükerek, "eğer sıkıldıysan benden, giderim. Sen mutlu ol diye giderim. Aşkımı sensiz de yaşarım ben, yaşatırım bu aşkı! Bitirmem!"

Besbelli yanlış anlamıştı beni, ondan sıkıldığımı sanıyordu, yanıliyordu oysa, her zamankinden de çok ihtiyacım vardı ona ve onun sevgisine, ama intiharı kafama koymuştum bir kere! Selin'i geride gözü yaşlı bir şekilde bırakmak istemiyordum belki de. Bu konuşmalarla tüm fikirlerimi altüst etti.

"Hayır kraliçem," dedim, hızla Selin'in ellerini tutarak, "hayır, istediğim sadece senin daha fazla üzülmemen. Gitmen, hayatta isteyebileceğim en son şey, biliyorsun. Sana şimdi her zamankinden daha çok âşığım ve hep olduğundan da çok ihtiyacım var sevginin sıcaklığına. Birlikte yeneceğiz onu! Birlikte!"

"Bir gün gelecek", diyerek yanıtladı beni hüznle gülümseyerek, "Deniz bitecek, emin ol bebeğim, eriyip gidecek hafızandan, adını bile hatırlamayacaksın o cadının ve yalnız sen ve ben olacağız, başbaşa kalacağız. O yolcu, ben hancıyım. Tıpkı ondan sonra gelen tüm yolcuların geçip gittiği gibi o da geçecek!"

Fazlasıyla şaşırdım Selin'in sözlerine. "Allah im, bu bir insan olamaz, " diye düşündüm. "Hiçbir insan bu kadar sabırlı ve hoşgörülü olamaz! Acaba Deniz bir başkasını seviyor olsaydı katlanabilir miydim buna? " diye sordum ve korkarak sıralamaya devam ettim kendi içimdeki soruları...

"Bu kıyamet kopartacak kadar büyük acıyı yüreğime gömüp sevgiyle tutabilir miydim onun ellerinden? Bu kadar büyük bir sevgi ile bakabilir miydim ona? Gececeğine ve bir gün onu bırakıp beni seveceğine inanabilir miydim? "

Kafamı hızla iki yana sallayarak, kendi kendime sorduğum soruların hepsine yine kendi içimde dürüst ve olabildiğince kısa bir cevap verdim; "Hiç sanmam! "

Sonra yavaşça suskunluğumu terkederek, "Seni gerçekten seviyorum," diyerek yanıtladım Selin'i. "İnan bana, gerçekten, tüm kalbimle seviyorum!"

Selin’ in yüzüne hükmeden hüznü bir hamleyle devirerek yerine gökkuşağı renginde bir gülümseme koyuverdi bu cümlem.

“İşte,” dedi Selin, bir çocuk gibi sevinerek, “bu bana fazlasıyla yeter...”

Suçlu bir çocuk gibi utangaç bir hüznle duran yüzümü bir kez daha gülümsetmeyi başarmıştı işte. Yatağa uzandım ve onu da hızlı bir hamleyle yanıma çektim. Sarılıp sevgiyle okşadım sırtını.

“Sevgilim,” dedim, “bir gün bitecek değil mi içinde çırpındığım bu Deniz kâbusu? Kurtulacağız değil mi her ikimizde bu anlamsız acıdan?!”

“Elbette,” diye yanıtladı beni, hiç duraksamadan, “elbette geçecek. Seni hiç hak etmedi ki o!”

Selin haklıydı, Deniz hiç hak etmemişti ona duyduğum derin sevgiyi. Selin bunca şey yapmasına rağmen hâlâ Deniz’e verdiğim önemi vermiyordum ona, veremiyordum, evet âşıktım âşık olmasına, hem de deliler gibi âşıktım, ama Deniz... Deniz bambaşkaydı!

Gülümsememi biraz daha arttırıp bu sefer ben sokularak öptüm Selin’in dudaklarından, bulunduğumuz odadan başlayarak tüm Dünya’ya hükmeden sessizliği zıpkın gibi deşerek kulağına eğildim.

“Aşkım,” dedim en muzır fısıltımla, “nerede kalmıştık?”

“Beni bu kadar bekletirken düşünseydin...” diyerek karşılık verdi Selin bu aşk oyununa ve yaramaz bir çocuk gibi sırtını dönerek kollarını birbirine doladı. Biliyordum beni heyecanlandırmak için oyun oynadığını. Ben de hiç zaman kaybetmeden sürdürdüm bu oyunu.

“Yalvarsam,” dedim, “sabahlara kadar yalvarsam seni bir kez daha öpmeme izin vermez misin?”

Selin oyunu tüm benliği ile sürdürdü, önce yavaşça bana doğru döndü, narin parmaklarını boynumda ve kollarımda gezdirerek dudaklarını büktü.

“Bilmem,” dedi, şımarık bir çocuk sesiyle, “düşünmem lazım...”

Yüzünde en güzel gülümsemesi vardı Selin’in, herşeyi ama herşeyi unutmuştuk ikimiz de, sanki birkaç dakika önce bir kâbusun içinde değildik, sanki büyük bir acıyla kıvranmıyorduk ikimiz de az önce! Sadece bu güzel aşk oyununun içine dalmış ve hem oyuncu, hem senarist hem de izleyici olmanın tatlarını ayrı ayrı yaşıyorduk.

“Hadi kraliçem, kapat gözlerini,” dedim, sanki yalvarıyormuş gibi bir sesle, “ve seni bir kerecik daha öpmeme izin ver...”

Ve Selin, yavaşça indirerek mutluluktan saniyede binlerce kez kırpışan gözkapaklarını, kendisini şehvetli kollarıma bıraktı.

*

* *

Coşkulu sevişmemiz sona erdiğinde karanlık tüm İstanbul’u esir alarak falakaya yatırmıştı çoktan ve her ikimiz de oldukçayorgun düşmüştük. Uzun zamandır ikimizi de bu kadar mutlu görmek mümkün değildi. Nasıl olmuşsa, o hüznü dakikaların ardından, o konuşmaları sanki hiç yapmamış gibi, kendimizi bu coşkulu sevişmeye kaptırmış, zamanın nasıl geçtiğinin bile farkına varamamıştık.

Ben keyifle bir sigara yakarken, Selin de mutfığa yönelmiş, iki fincan çay hazırlayarak geri dönmüştü. Elindeki fincanı uzatırken gözleri gözlerimden taştan mutluluğa çarptı. Hayattan başka hiçbir şey istemiyordu Selin, gerçekten istemiyordu, yeter ki beni bu kadar mutlu görsündü; hüznü yapışıp kalmasaydı hiç benim binbir farklı aşk masalına ev sahipliği yapan bakışlarıma. Bu mutluluğu

tarif etmek çok zordu Selin için; çünkü o kendi mutluluğunu sadece bana odaklamıştı. Bu yüzden sevişmemizin getirdiği rahatlıktan çok benim hayata sarılmam mutlu etmişti Selin'i. Tüm kalbimle inanıyordum bunlara...

Ezbere Sevişmelerimizden Söyle Ne Kaldı Geriye

Orgazmın taklidi yapılabilir, ama mutluluğun asla!

Selin çayını bitirip hızla yataktan kalktı ve banyoya yöneldi. Bana da gelmek isteyip istemediğimi sordu ama kendimi çok yorgun hissettiğim için bu teklifini reddettim.

Selin'in gidişi ile bomboş kalan odada, sessizce sevişmemizi düşünüyordum. Avuçlarımı ısıtan çay fincanından büyük bir yudum daha alarak boşluğa sabitledim hüznü bakışlarımı. Selin ne kadar da mutluydu giderken. Hiçbir şey istemiyordu benden. Sadece onu sevmemi istiyordu. Oysa sevişme sırasında oynadığım *mutluluk oyunu* oldukça yormuştu beni.

Evet, hepsi alçak birer numaraydı, Selin'i üzmemek için kederimi içime gömerek yüzüme gülümseyen bir maske takmıştım, o maskeyle öpmüştüm deliler gibi sevdiğim kadını, yalancıktan sevişmiştim onunla, yalancıktan dokunmuştu parmaklarım onun güzel bedenine, ama yalnızca onu mutsuz etmemek için yapmıştım bunu. Kendi arzularımdan sıyrılmış, sadece onu düşünerek sevişmiştim onunla! Bir cenazede kahkaha atar gibi hissetmiştim kendimi, ama yine de öpmüştüm onu, gülümsemiştim o arkasını dönünceye kadar!

Eğer Selin değil de bir başkası olsaydı, kesinlikle sevişmeye kalkışmazdım, ama dayanamıyordum, dayanamıyordum onu mutsuz görmeye! Zaten içtiğim ilaçlar neredeyse öldürmüştü erkekliğimi. Ne sertleşebiliyor, ne de cinsel bir istek duyuyordum, tüm hormonal dengem altüst olmuştu, ama yine de onu mutlu etmek için tüm acılarımı bir süreliğine rafa kaldırıp sevişiyordum onunla. Sadece öpüşmelerden ve hassas dokunuşlardan ibaretti haftalardır sevişmelerimiz. İstemiyordum bana dokunmasını. Dokundukça içim acıyordu çünkü, sertleşememenin getirdiği acı utancın altında bütün ruhum eziliyordu.

Selin biliyordu bunun ilaçlardan kaynaklandığını. Uzun süre önce, bir gün bu konuda yaşadığımız bir kavgada neredeyse dövecek kadar sinirlenmiştim ona ve o gün açıklamıştım bunun gerçek nedenini. Selin, çok utanmış ve çok üzülmüştü bu durumdan dolayı; oysa o, benim artık kendisini beğenmediğimi sanıyordu.

İlaçlar gerçekten kötü şeylerdi, adeta *kimyasal zebanilerdi* onlar; iki sevgilinin arasına cehennem perdeleri takan. İlaç içmediğim eski sağlıklı dönemlerimde, Selin'in en ufak hareketiyle bile tahrik

olacak kadar yüksek bir cinsel güce sahiptim. Selin bunu çok iyi biliyordu ve ilaçları içmeyi bırakınca, yani iyileşince eski cinsel gücüme kavuşacağımdan emindi. Ama ben hiç kabullenemiyordum bu durumu, erkekliğimi tümüyle kaybettiğimi düşünüyordum. Eskiden dokunduğum zaman beni delirten Selin'in bedeni, şimdi çırılçıplakken bile etkilemiyordu beni.

Selin odadan çıktığında odada zorlukla koruduğu yüzündeki gülümsemeyi bir anda silip atmıştı. Bunu bir tek İstanbul görmüş, o gelip fisıldadı bunları kulağıma. Anlamış Selin ne kadar örtsem de üstünü, görmüş numara yaptığımı, mutlu olmadığımı... Mutlu edemediğini düşünmüş artık Selin beni, “Acaba, ” diye düşünmüş, “beni mi beğenmiyor? Yoksa ben mi tahrik edemiyorum onu artık? ”

Benim onu üzmemek için bu iğrenç oyunu oynadığımı biliyordu oysa, hem de çok iyi biliyordu, ama bu gerçeği kabullenmek o kadar zordu ki onun için, dişiliğinden utanıyordu adeta, tüm vücudundan tiksiniyordu böyle anlarda ve öyle olmadığını bile bile benim mutsuzluğumdan sadece kendisini sorumlu tutuyordu.

İlaçlar, umurunda bile değildi Selin'in. Ne olursa olsun, beni mutlu edebilmesi gerektiğine inanıyordu. Banyoya girdiğinde göğüslerine kadar süzülen gözyaşlarını duştan akan su gizlemişti. Bunu bir tek İstanbul görmüş, çünkü bir tek hüznü şehirler ayırabilir, acıyla akıtılan bir damla gözyaşını koca bir okyanusa karışsa bile... Bunların tümünü sadece İstanbul görmüş ve o gelip fisıldadı her şeyi benim kulağıma...

Sevmiyordu artık Selin kendisini, eğer ben sevmiyorsam onu o da sevmiyordu! Ben sevgiyle bakmıyorsam eğer, eğer onu mutlu etmek adına numaralar yapmaya bile kalkışıyorsam sıkılmış olmalıydım ondan. Böyle düşünüyordu Selin. Banyodan çıkıp uzun kumral saçlarını taramak için aynaya bakarken, yalnız kendi duyabileceği bir sesle, “Ne olursa olsun mutlu edeceğim seni,” diye fisıldadı kendisine, “ne olursa olsun sevgilim!”

Diğer yandan ben eğer sevmeseydim onu yalancıktan numaralara girişmezdim. Biliyordu Selin bunu, hem de çok iyi biliyordu. Ben sıkılmışsam hemen söylerdim, Selin'i aşağıladığım bile olurdu bazan sinirlenip, ama numara yapıyorsam bu ancak sevgimden olmalıydı. Başka türlü oyun oynamazdım ben Selin'e.

Eskisi gibi olmasını istiyordu Selin, ikimiz de unutmalıydık zamanı, zaman ikimizin dudaklarından göğüslerine doğru kayarak aşkın alevinde buharlaşan bir su damlası olmalıydı sevişirken! Orgazmın dehşetiyle titreyen bedenlerimiz ruhlarımızı dışarı atmalıydı, ruhlarımız çıkıp bedenlerimizden yatağın üzerinde yatan zavallı et parçalarına bakarak çılgınca kahkahalar atmalıydı. Bir sigara yakarak unutmalıydık ikimiz de tüm dünyayı ve bizi bambaşka bir evrene götüren bir boyut kapısı olmalıydı sevişmelerimiz. Tıpkı eskiden olduğu gibi...

Eskiden her sevişmemiz ayrı bir şölendi, ayrı bir ülkenin özgürlüğüne kavuşmasıydı. Ben ne zaman öpsem onu tüm çocuklarbayram yapardı, ne zaman dokunsa parmak uçlarım göğüslerine tüm söylenmedik şarkılar bir ırmak olup aramızdan akardı. Eskiden, herşey çok güzeldi, Deniz hep vardı ve şizofreni de; ama eskiden herşey çok güzeldi! Eskiden bu kadar güçsüz değildim ben!

Selin her zamanki umudunu bu konuda da kaybetmemeye kararlı gözüküyordu. Onun sevdiği benim bu halim değildi ve bu hastalık bitince ben geri dönecektim, sonuna kadar inanıyordu Selin buna ve beni o geri döndürecekti belki de...

*

**

İlaçların ençok bu yanından nefret ediyordum, uzun uzun eski günlerimi düşünüyordum Selin

yanıma geri geldiğinde. Bir *aslan* dan farksızdım, sevişmekten yorulan Selin ’ i ısrarlarımla canından bezdirirdim eskiden. Ya şimdi, bu lanet olasıca ilaçlar, bu *kimyasal zebaniler*, bir koaladan bile daha isteksiz hale getirmişlerdi beni.

“*Acaba,* ” diye düşündüm sinirle saçlarını kurulamaya çabalayan Selin’e bakarak, “*anladı mı numara yaptığımı?*” Salakça bir umutla onun herşeyden habersiz olduğuna inanmak istedim, hem de onun beni kendimden bile daha iyi tanıdığını bile bile!

Canım iyice sıkılmıştı, boğulacak gibi olmuştum bu düşünce aklıma gelince. Uzandığım yatağa kendimi iyice bıraktım ve gözlerimi yavaşça kapattım. Kısa bir süre sonra gözlerimi yeniden açtığımda boşlukta yavaş yavaş beliren dumanlarla karşılaştım ve elimdeki çay fincanını hızla yatağın yanına bırakarak dumanlan izlemeye koyuldum.

Dumanlar, bembeyaz bir bulut gibi duruyordu odanın orta yerinde. Selin’in şaşkın bakışları arasında ayaklarımı dizlerimden kıvrarak mideme doğru çektim ve kollarımla ayaklarımı tutarak duvara yaslandım. Giderek artan korku ve merak tümüyle ele geçirdi tüm ruhumu ve birdenbire bulutların arasında gülümseyen o tanıdık yüzü gördüm. Deniz, bir peri kızı gibi bembeyaz kıyafetler içerisinde gülümsedi bana.

“Deniz...” deyiverdim en ürkek sesimle, “sen misin?”

Sesim odanın içerisinde yitti gitti, beynimi usul usul kemiren bu soruyu daha da heyecanlanarak yeniden sordum:

“Deniz... sen misin?”

Selin iyice paniklemiş, yanaklarımı avuçlarının arasına almış, bana sesleniyordu, ama cevap veremiyordum. Buruk sesim bir kez daha boşluğa karışırken Deniz, bir peri kızı gibi sessizce duruyordu odanın ortasında. Dümdüz taranmış, uzun kumral saçları, narin boynundan beline doğru ipek bir şal gibi dökülüyordu. Bir adım daha attı bana doğru, Selin’i heyecanla iterek oturduğum yatağın üzerinden kalktım ve odanın ortasına doğru yavaş adımlarla ilerledim.

Her adımda Deniz’e biraz daha yaklaştıkça dudaklarımda zehirli bir öpücük gibi taşıdığım o soru, tekrar tekrar döküldü odanın ortasına:

“Deniz... sen misin?”

Boğuk sesim, Selin’in çaresiz hıçkırıklarına karışıp odanın içinde kaybolup giderken, Deniz birden ufacık ellerini uzatıp ellerimi tuttu ve yavaşça kulağıma eğildi.

“Tabii ki benim...” dedi.

Kalbim yerinden çıkacak gibiydi, *Deniz* deyip, Deniz’e değip bir anda Deniz oldum! O ise hiç konuşmadan yalnızca bir peri kızı gibi gülümsüyordu ve iki eli de sıırıslıklam avuçlarımda kaybolmuştu. Odayı çepeçevre saran bembeyaz bulutlar büyük bir hızla iki yana doğru açılarak kocaman bir koridor oluşturdular ve koridorun sonundaki delikten akan gözalıcı ışık, çarpıverdi bir anda ıslak gözlerime.

İki yana sert bir rüzgâr tarafından ayrılmış gibi dağılan bulut koridorunun önünde duran Deniz’in ufacık elleri, bir adım ötedeydi sanki; uzattım ellerimi, bir geri adım atarak kayboldu sislerle dolu koridorda! Üzerinde beyaz ama bembeyaz *peri pelerinleri* vardı, ve her zamanki gibi sıırıslıklamdı saçları; uzattım ellerimi boylu boyunca, koştum, koştum, koştum, büyük bir umutla uzattım hüznün kokan ellerimi; kimse yoktu!

İşte yine Deniz’e koşuyordum uzun bir koridordan, öyle bir koridordu ki bu; dibi bataklık, üstü

sonsuzluk! Deniz'e gönderiyordum paket yapıp tüm korkularımı. *Tüm umutlarını birer birer yargılayıp asıyordum!* Öyle bir umuttu ki içimdeki; dibi bataklık, üstü sonsuzluk. Deniz'e koşuyordum uzun bir bulut koridorundan, aşka koşuyordum durmaksızın, boyunları vurdurulmuş çocuk şehzadeler arasından... Dönüyordum umutla bakıyordum etrafıma, her yanımda ihanet kokuyordu, her yanımda sonsuzluk...

Deniz'e koşuyordum uzun bir koridordan ve milyonlarca palyaço kostümü sereserpe bırakılmıştı yerlere! Öyle bir kostümdü ki seçip üstüme giydiğim; her yanı gözyaşlarıyla yıkanmış! Öyle bir palyaçoluktu ki Deniz'e aşkımda; dibi bataklık, üstü sonsuzluk... Deniz'i tanıdığım günden beri tüm palyaçoların kanlanmış gözlerinden bataklık damlıyordu, sonsuzluk akıyordu. Yalnızlığın ise hiçbir dilde karşılığı yoktu! Deniz'e koşuyordum sırf bu yüzden, uzun, upuzun ve hiç olmayan bir koridordan...

Koridorun içerisinde bir anda yapayalnız kaldım. Her yanda kırık dökük aynalar vardı ve hangi aynaya baksam Deniz'in kanayan gözlerine çarpıyordu paranoyak bakışlarım. Çok geçmeden, koridorun ilerisinde bembeyaz elbisesiyle yeniden ortaya çıktı.

“Buradayım...” deyiverdi.

Ölümler çoğaltan bakışları yeniden değdi sanki yüzyıllarca sonra nemli bakışlarıma bakışları; bambaşka bir evrenin boyut kapısıydı, bakışları; saçlarında filizlenen yaban mersini, çağırıyordu beni bakışları, durmadan başka bir evrene çağırıyordu!

Koşa koşa geçtim koridordan... Ben koştuğumda Deniz uzaklaşıyor gibiydi, sonunda soluk soluğa yanma gelip secde ettim onun bakışlarına! Avuçlarımdan sızan kan doldururken tüm koridoru, geceye çöken pessimizme [\[58\]](#) keskin bir kan kokusu eşlik ediyordu... Ve bakmaya bile korktuğum uzun kumral saçlarında ölü serçe cesetleri devriye geziyordu!

Kan rengi dudakları çarptı sonra gözlerimdeki mateme, keskin bir bıçak gibi saplandı dudakları bakışlarıma! Bakışları yeni bir intiharın en belirgin melankolisiydi, paramparça olmuştu üzerindeki şeffaf peri pelerinleri ve ceninler ölüyordu ıslak saçlarında birbiri ardına!

Benzeri görülmemiş bir melankoliyle yeniden çarpıştı bakışlarımız ve bu yetim bakışlar, yapayalnız bir çocuk gibi, bir kez daha iltica talebinde bulundu intihara!

Uzattı Deniz ellerini, buz gibi soğuktu, yanıyordu cayır cayır, uzattı ellerini, bir ışık patladı avuçlarında ve hızla içine çekti beni bu ışık! Uzattı ellerini, o parlak ışık kümesi bir anda çevreledi etrafımı, Deniz'in avuçlarında yeni bir evrenin varoluşunu izledim; geleceği gördüm onun kanlı avuçlarında! Kan kokan dudakları ağlamaya meyilli bir su perisiydi artık ve parça tesirli bakışları delip geçiyordu tüm evreni!

Dudaklarımdan istemsiz dökülen mısralarsa evrenin en güzel şiirlerini oluşturup yaktılar İstanbul'un bile tüm bedenini! Yandı hisarlar, yandı sokaklar, alev alev yandı Boğaz, vapurlar karşı kıyıya durmadan ceset taşıdılar!

Gittikçe parlaklaştı Deniz'in etrafını çevreleyen ışık kümesi ve araladı kanatlarından sarkan çocuk cesetleri çok daha büyük bir komanın esrar perdesini! Kiralık katil bakışlarından fişkıran alev yağmaladı tüm yarım yamalak düşlerimi!

“Uzat ellerini!” dedim yalvararak.

Uzattığı ellerinden avuçlarıma paramparça cenin cesetleri boşalttı, korktum! Dünya tarihi daha böyle korkunç bir şey görmedi! Ve sessiz çığlıklarım galeyana getirdi İsrail'i; bir anda üflendi sura ve kıyamet koptu sanki iki kaşımın arasında!

Sonra avuçlarında tüm evrenin *yok oluşunu* izledim, sonra Deniz'in avuçları da kristal bir küre gibi paramparça oldu avuçlarımda! Derin bir acı duydum tam içimde bir yerlerde, midemle kalbim arasında gidip gelen bir acıydı bu, tüm ruhum bu acıyla titredi, kendimi hiç bu kadar kötü hissetmemiştim, bir anda Deniz'in ellerini bırakarak önünde diz çöktüm, boynumu yere eğdim ve avuçlarımı yüzüme kapatıp hıçkırıklarla ağlamaya başladım.

“Neden?!...” diye sordum, bir haykırış olmuştu yıllardır buruk bir hüznle çıkan o sesim. “Neden seni ne kadar sevdiğimi anlamıyorsun? Neden inanmıyorsun bana? Nedir bu her yanımdan durmadan akan kan? Nedir bu avuçlarıma boşalttığın kanlı cenin cesetleri? Nereden getirdin bu kocaman koridoru odama?!”

Sağ elimi yumruk yaparak göğsüme götürdüm, üzerimdeki gömleği hızla çektim ve başımı bir anlık da olsa kaldırarak Deniz'e baktım, sonra boynumu tekrar eğerek, avuçlarımı yeniden yüzüme kapatıp bağırmaya başladım:

“Neden?!... Neden?!... Neden?!...”

Hıçkırıklarım o kadar artmıştı ki, neredeyse katılmak üzereydim, yüzüm ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu. Avuçlarımı yavaşça yüzümden çekerek dehşetle baktım ellerime; avuçlarım kanıyordu.

Sonra bir anda, tıpkı ortaya çıktığı gibi sessizce yok oluverdi Deniz odanın ortasında, onun gidişiyle koridor da bir anaför olup kendi içine döne döne kayboldu; kanayan avuçlarıma bakakaldım!

Başımı birçok kez hızla iki yana sallayarak kendime geldiğimde avuçlarım ıslaktı, sanki gözlerimden akan yaşla yıkanmış gibiydi avuçlarım. Ama avuçlarımda bir damla bile kan yoktu!

Derin bir nefes alıp boynumu eğdiğim yerden kaldırarak önce yukarı sonra da hızla etrafıma baktım; odanın ortasında dizlerimin üstüne çökmüş, ağlarken buldum kendimi. Selin çığlık çığlığa hıçkırıyor, “Kendine gel bebeğim! Ne olursun kendine gel artık...” diye yalvarıyordu. Onun gözlerinin içine baktığımı görünce büyük bir heyecanla boynuma sarılıp, “İyi misin bebeğim?! Yalvarırım bana iyi olduğunu söyle...” dedi. Bakakaldım boşluğa!

Sanki Deniz hiç yoktu, hiç gelmemişti sanki! Sanki bir bulut koridoru açılmamıştı odasının ortasında! Sanki avuçlarım hiç kanamamıştı! Sanki!...

Güçlkle doğruldum, yavaş hareketlerle yatağa doğru ilerlerken, Selin biraz sakinleşerek beni yatağa yatırdı ve saçlarımı okşadı.

'Yoksa, ' diye düşündüm büyük bir şaşkınlıkla, 'zaman mı durdu ya da duran yalnızca benim zamanım mı?'

Bir türlü kabullenmek istemiyordum yaşadıklarımın bir hayalden ibaret olduğunu. Bunu biliyordum bilmesine ama inkâr ediyordum; kendime bile itiraf edemiyordum Deniz'in kendi uydurduğum bir yalan olduğunu.

Olan biten herşeyi gerçek gibi yaşıyor, gördüğüm hayale kendimi kaptırıyordum. Ancak Deniz yok olup gittikten sonra anlıyordum yaşadığım her şeyin hayal olduğunu! Çünkü Deniz yoktu! Olamazdı!

*

* *

Şakaklarıma çöreklenen ağrının şiddeti giderek artarken yataktan kalktım ve yavaş adımlarla banyoya girdim, lavaboda ellerimi ve yüzümü yıkadıktan sonra uzun uzun aynadaki yansımama baktım, yüzüm darmadağın olmuş gibiydi; perişan gözüküyordum. Musluğu yeniden açarak avuçlarıma doldurduğum suyu birkaç kez daha çarptım yüzüme, kendime gelemiyordum, sersem

gibiydim.

“İlaçlar,” diye mırıldandım, “hiçbir şey düşündürmüyor bana!”

Yüzümü bile silmeden banyodan çıkarak odaya döndüm ve bir sigara yakıp Selin’in yanına uzandım.

Sigaramdan derin bir nefes çekerek odanın ortasına doğru üfledim.

'Acaba,' diye düşünmeye başladım, 'ne zaman bitecek Deniz denen bu kâbus? Ne zaman uyanacağım?!'

Selin’in ısrarları sonucu içtiğim ilaçlar iyice etkilerini göstermeye başlamışlardı. Dudaklarım ve ağzım kuruyor, midem sanki *deniz* tutmuş gibi bulanıyordu. Başımı öne eğerek düşünmeye başladım; intiharı çıkaramıyordum bir türlü aklımdan. Gittikçe şiddetlenen bir karmaşa haline gelmişti artık tüm düşüncelerim. Susuyordum ve tüm hayatım duruyordu. Suskunlaşan bedenime inat ruhum gittikçe daha da kuduruyor ve intihar beni içten içe ele geçiriyordu.

Yavaşça uzandım yeniden yatağa ve kapadım gözlerimi!

Acıması Yoktur İlaçların

İlaç kullanmayı reddetme şizofrenide en sık karşılaşılan sorunlardan biridir.

Şizofreni - Sorular ve Yanıtlar

Çok kötü bir baş ağrısı ve boğazımda yüzyıllardır yağmur görmemiş bir çöl hissi ile uyanarak gözlerimi zorlukla açtığımda saat sabahın onbiriydi ve odanın ışığı hâlâ yanıyordu.

Ayaklarımı yere sürüyerek ve duvara tutunarak zorlukla banyoya girdim ve lavaboda yüzümü yıkadım. Midem inanılmaz bir şekilde bulanıyordu. Birkaç kez öğürerek, kusacağımı düşündüm ama midem bomboş olduğu için bu zaten mümkün değildi. Bir elimle midemi tutarak yavaşça mutfığa yöneldim ve buzdolabından önce soğuk su şişesini alarak ardı ardına iki bardak içtim, boğazımdaki kuruluk kolay kolay denecek gibi görünmüyordu. Buzdolabından birkaç kahvaltılık çıkarttım ve çay suyu koyarak odadan sigara almaya gittim. Bu sırada evin kapısı sessizce açıldı ve Selin elinde poşetlerle içeri girdi.

Odadan döndüğümde kapının önünde Selin’le karşılaşp şaşkın gözlerle ona baktım, onun gerçekten gelip gelmediğinden emin olmak ister gibi bir halim vardı.

“Hoş geldin aşkım,” deyiverdim ürkek bir ses tonuyla.

Kapının önünde sevecen gözlerle beni izleyen Selin, “Hoş bulduk aşkım,” diyerek bana doğru

uzandı ve gülümseyerek öptü dudaklarımı. “Uyuyorsundur sanmıştım bebeğim, erkencisin bakıyorum...” diyerek sürdürdü konuşmasını ve sevgi dolu gözlerle gülümsemeye devam etti.

“Okulda olman gerekmiyor muydu aşkım?” diye sordum.

Selin, yavaşça eğilerek yanağımı avcu ile okşadı ve kaşlarını sevgiyle yukarı kaldırıp dudaklarımı büktü.

“Evet,” dedi, “ama senin bana bu kadar ihtiyacın varken okula gidemezdim herhalde, değil mi bebeğim?”

Ardından da çayı demlemek üzere mutfaktaki tezgâha doğru hızlı adımlarla ilerledi. Ben de onunla birlikte mutfığa girdim. Selin’in benimle ilgilenmesinden oldukça hoşlanmıştım ve yaşadığım berbat baş ağrısına rağmen gülümsemeyi başardım.

“Sen bir tanesin aşkım,” dedim sevimli bir ses tonuyla, “emin ol, bir tanesin...”

“Sen de öylesin bebeğim...” diyerek yanıtladı Selin ocaktaki çayı demlerken ve içindeki mutluluk sadece tüm evi değil aynı zamanda tüm şehri de baştan aşağıya ısıttı.

Uzun zamandır evden dışarı çıkmıyor, Selin’den başka hiç kimseyle konuşmuyordum. Selin, taze ekmek, birkaç gazete ve sigara getirmişti.

“Bugün seni daha iyi gördüm aşkım...” dedi Selin gülümseyerek çayları koyarken. Bana moral vermeye çalıştığı her halinden belliydi. Daha iyi görüldüğümünden değil, ama Selin’in benim öyle olduğuma inanmak istemesinden dolayı söylenmiş bir sözdü bu.

“Kötü sayılmam,” diye yanıtladım, gazetenin manşetini okurken, “tabi ilaçların yan etkilerini saymazsak...”

Selin, her zamanki derin umudundan bir parça bile kaybetmediğini belli eden bir bakış fırlattı bana.

“Düzeleceksin bebeğim,” dedi. “Ve sonra asla ilaçları içmek zorunda kalmayacaksınız...”

İnanmak istedim bu sözlere. Selin o kadar güzel söylüyordu ki bunları, bunlar masal bile olsalar duyan mutlaka inanırdı. Çayımı yudumlarken gazeteye göz gezdiriyordum, tam başlıkları okurken Selin hızla uzanıp gazeteyi elimden çekerek katladı ve boş duran sandalyenin üzerine koydu.

“Hadi aşkım,” dedi, “bir şeyler yiyelim, sonra okursun...”

“İştahım yok...” demeye çalıştıysam da Selin ufak bir ekmek parçasını dudaklarımdan içeri itiverdi. Tıpkı yavrusunu besleyen bir anne gibiydi.

Selin’in gösterdiği bu sevgi ve özveri karşısında zorla da olsa yemeye başladım ve benim için oldukça fazla denebilecek kadar atıştırdım. Günlerdir mideme hiç bu kadar fazla yemek girmemişti. Metabolizmam adeta yeniden toparlanmaya başladı. Beni kendime getiren yediğim yemek miydi, yoksa Selin’in insanüstü ilgisi ve sevgisi miydi, bu konu oldukça şüpheliydi gerçekten.

Selin’e doğru eğildim ve kulağına yaklaştım.

“Seni seviyorum bebeğim...” deyiverdim.

O kadar samimi ve içten bir şekilde fısıldamıştım ki bunu, kızcağızın yüreği neredeyse yerinden fırlayacaktı.

O gün herşey yolunda gözüküyordu, Selin mutluydu, çünkü ben fazlasıyla iyi görünüyordum; ben güvende hissediyordum kendimi, çünkü Selin bedenini ve ruhunu siper etmişti benim için ve beni incinmekten koruyordu.

İstanbul mutluydu, rüzgârlar Karadeniz’den getirdikleri yosun kokusunu tüm sokaklara cömertçe

dağıtıyorlardı.

Bu güzel kahvaltının huzurunu kaçıran tek şey Selin'in "İlaçları içme vakti aşkım," diyerek avuçlarındaki ilaçları bana uzatmasıyla başladı. Büyük bir acıyla kıvranır gibi buruşturdum yüzümü.

"Bugün ilaçları içmesem olmaz mı aşkım, lütfen?" diye adeta küçük bir çocuk gibi yalvardım.

"Hayır," dedi Selin güzel dudaklarını bükerek. "Hadi bebeğim, emin ol daha iyi olacaksın..." diyerek avucundaki ilaçları yeniden bana uzattı. Her zamanki gibi istemeye istemeye de olsa ilaçları içtim. Selin'i üzgün görmektense ilaçları içerek ruhumun paramparça olmasına bir kez daha rıza gösterdim. Ama ilaçları içtikten sonra hızla ona döndüm.

"Aşkım," dedim, "artık içmek istemiyorum bu lanet olasıca ilaçları. Anla beni artık ne olur. Gözlerimden kan fışkırıyor bu ilaçları her içişimde, yapma ne olur, öldürme artık beni!"

Hüzünlü ve suçluluk akan gözlerle çaresizce beni süzdü. Boynunu bükerek kül tablasında yanan sigaradan bir nefes çekti ve tekrar bana döndü.

"Ben de biliyorum bu ilaçların senin canını çok acıttığını, ama mecburuz bebeğim," diye yanıt verdi, otoriter ama sevgi dolu bir sesle, "iyileşmek için bu ilaçlara mecburuz..."

Bana hakvermesine sevinerek, büyük bir sevgiyle sarıldım ona.

"Aşkım," dedim, "öldürüyor bunlar beni, görmüyor musun? Eğer bu kadar kötü hale sokmasalar, sana hiç kızar mıyım? Yalan söyler miyim sana 'İlaçları içeceğim...' diye? Artık anla beni bir tanem, çok ama çok acıtıyor canımı bu ilaçlar!"

Selin galiba ilk kez o gün tümüyle hak vermişti bana bu konuda, çünkü o sırada gerçekten çok kötü görünüyordum, suratımın üzerinden kamyon geçmiş gibiydi, ilaçlar gün geçtikçe bana daha fazla zarar veriyordu ve Selin ilaçların beni fiziksel olarak ne kadar hırpaladığını gerçekten bilmiyordu. Çünkü onun damarlarındaki kana daha hiç karışmamıştı bu nöroleptik denen zehirler. Yine de sevgiyle avuçlarının arasına aldı buz kesmiş yanaklarımı.

"Sana tümüyle hak veriyorum aşkım," dedi, "ama yine de içmelisin bu ilaçları, bizim için, geleceğimiz için içmelisin. İyileşmek için şimdilik bunlara ihtiyacın var. Ne kadar kötü olursan ol, ben hep yanında olacağım, inan bana bebeğim. Bir an bile bırakmayacağım ellerini. Sen yeter ki iyileş aşkım, olur mu?" diyerek donuklaşmış bakışlarıma aldırmandan dudaklarıma en tatlı öpücüklerinden birisini kondurdu. Bu öpücüğün ardından zorlukla toparlandım ve yeniden ciddiyetimi takındım.

"Çok zor aşkım," dedim, "gerçekten çok zor!"

Yeniden büyük bir umutsuzluğa kapıldığım her halimden belliydi, Selin'in ellerini bileklerinden tutarak hızla yanaklarımdan çekti ve boynumu yere eğdim.

"Aşkım," dedim, "gözlerime bak, şu durmadan kanlanan gözlerime! Bu lanet olasıca ilaçlar bir anda değil, yavaş yavaş öldürüyor sevgilini! Kendine gel aşkım, kendi ellerinle öldürüyorsun sevgilini!"

Sessiz gözyaşlarıyla yalvarıyordum ve Selin daha kötü olmamdan korktuğu için ağlayamıyordu; bunu biliyordum. İçine akıtıyordu gözyaşlarını, ama yüreği darmadağın olmuştu bu halimi görünce. Yoksa bu sözleri, çaresizlikten bükülen dudaklarımdan kim duysa, ağlardı!

İşin en kötü yanı doğru söylüyor oluşumdu, ilaçlar tam bir rezaletti! Bu yüzden acı nasıl çekilir, en iyi şizofrenler bilir. Diplomalarda yazan *psikiyatrist* küfrünü şerefli bir unvan sananlar, yıllarca ilaç kullanma cezasına çarptırıyorlardı şizofrenleri! Şizofrenler iyileşsin ya da iyileşmesin, onlar için

önemli olan bu değildi, senelerce, durmadan, bu ilaçlar karışacaktı onların kanlarına.

Ve başka hiçbir çaresi yoktu Selin'in. İlaçları bırakınca daha kötü olmamdan korkuyordu. Bunu daha önce defalarca tartışmıştık. Doktorlar öyle öğretmişlerdi ona da! Yoksa kendi elleriyle mi öldürüyordu sevgilisini?! Bu son sözüm defalarca yankılanmış olmalıydı Selin'in kulaklarında...

“Hayır aşkım!” dedi Selin birden.

İttiğim ellerini yeniden sevgiyle yanaklarıma yerleştirdi ve büyük bir umutla sürdürdü konuşmasını.

“İyileşmen için buna mecburuz! Ben çok mu istiyorum sanıyorsun senin acı çekmeni?! Hadi bebeğim, toparlan da eski günlere dönelim artık. Bakışlarınla sev beni yine, bakışların bakışlarıma peri masalları anlatsın! Hadi bebeğim, toparlan! Sana ihtiyacım var... Sensiz yaşayamam ben! Ayakta duramam! Sen öğrettin bana yürümeyi! Sen tuttun ellerimden! Mecbursun ayağa kalkmaya, bizim için mecbursun! Sen gidersen ben ayakta kalamam! Ne olur bebeğim bırakma ellerimi! Nasıl aştıysak bundan öncekileri bunu da aşacağız! İnanıyorum sana! Sen güçlüsün!”

Selin'in içinde olduğu bu Pollyanna psikolojisini bir türlü anlamlandıramıyordum! İçine düştüğüm şizofreni denen girdap yıkıyordu tüm umutlarımı, tüm umutlarım suya düşmüş can çekiyorlardı.

Zayıftım, güçsüzdüm, direnemişiyordum ve pes etmişim! Selin ise, elindeki tek silah olan gülümsemesiyle var gücüyle direniyordu şizofreniye! O, gerçekten seviyordu beni, inanıyordu bu yüzden en olmayacak şeylere bile. Ama şaşıırıyordu, bir zamanlar gücü ve haşmetiyle onu kendisine âşık eden adam nasıl olur da böyle küçük bir çocuk kadar güçsüzleşebilirdi? Nasıl korkardı yaşamaktan bile?

Her güçlü erkek, dünyanın en güçlü komutanı bile olsa, sevgilisinin gözünde çocuktur daha! Korunmaya muhtaç bir çocuktur! Sevmeye, öpülmeye ve sevgiyle saçlarının okşanmasına muhtaçtır! En güçlü erkeklerin bile sevgililerinin karşısında âciz kalmalarının tek nedeni budur! Ve acı çeken bir erkeği ancak seven bir kız kurtarabilir şizofreniden, gerisi yalandır, tıpkı şizofrenin tümüyle yalan olduğu gibi!

Derin bir umutsuzlukla dudaklarımdaki kelimeleri tek tek yerlere dökmeye devam ettim:

“Bundan öncekilerin hiçbirine benzemiyor bu seferki...” dedim. “Bu sefer her zamankinden çok daha kötü hissediyorum kendimi! Seni seviyorum! Ama sevmek yetmiyor bazen! Parçalanıyorum anbean! Gözlerinin önünde ölüyorum, görmüyor musun? Lütfen ısrar etme artık aşkım! O ilaçları bugün son kez içtim!

Eğer ısrar edersen tıpkı diğer herkesle olduğu gibi seninle de konuşmayı kesmek zorunda kalacağım! Affet beni ama artık o ilaçları içmeyeceğim! Beni biraz daha öldürmene izin vermeyeceğim!”

Bu son sözleri duyan Selin daha fazla engel olamadı gözyaşlarına; çok ciddiydim, tüm dışarıdaki Dünya ile ilişkimini kopartmıştım, bir tek onunla konuşuyordum ve Selin'in gecelerce korkarak beklediği o dehşet anı sonunda gelip kararlı bir zebani gibi karşısına dikilmişti: Yoksa onu da mı dünyanın dışına atacaktım! Zaten en çok bundan korkuyordu!

Ama hiçbir şey olmamış gibi, büyük bir sevgiyle uzattı ellerini bana ve sıkıca tuttu titreyen ellerimi.

“Ne olur bebeğim,” dedi, “beni sensiz bırakma, dayanamam buna! Ölüyorum, bir an bile yaşayamam sensiz! Beni öldür ama sensiz bırakma! Kapatma kapılarını bana! Ne olur beni sevdiğini söyle! Yalvarırım!”

“Seni sevmediğimi söylemedim ki ben, seni dünyamdan da kovmuyorum...” dedim yalan kokan donuk bir sesle ve durmadan terleyen parmaklarım uzun uzun kıvrandı Selin’in ufacık avuçlarında.

“Ama sen anlamıyorsun artık beni! Onlarla işbirliği içindesin! O ilaçları içmeyeceğim dedim sana! Hepsi bu! Eğer bir kez daha açarsan bu konuyu hiçbir şey yapmayacağım, tıpkı dışarıdaki herkese davrandığım gibi davranacağım sana da: susacağım! Kendi kalabalık yalnızlığıma çekileceğim! Sensizlik ne kadar acıtsa da canımı susacağım, bakışlarım bakışlarıyla çarpışmayacak hiç, sen de dışarıdaki düşmanlarımdan biri olacaksın!

İlaçlar beni santim santim çürütüyor çünkü! Sen de ortak oluyorsun bu cinayete! Sevgilinin ipini kendi ellerinle çekiyorsun! Anladın mı beni aşkım? Artık o ilaçları içmeyeceğim! Çünkü sen, seni deliler gibi seven sevgilini kendi ellerinle ölümün soğuk kollarına yolluyorsun! Bir anda da değil üstelik, adım adım, acı çektire çektire öldürülüşüme ortaklık ediyorsun!”

Beni uzun zamandır hiç bu kadar kararlı görmemişti Selin, üstüne üstlük çok da mantıklı konuşuyordum, kopuk kopuk saçmalamalarım benzemiyordu bu konuşmalar, hak vermiyor da değildi Selin, ama, ama, ama... Amalar amansız birer korku olup aleve veriyordu işte yüreğini! Gözbebeklerinden fişkıran yaşları silerek sarıldı bana...

“Peki bebeğim,” dedi usulca, “haklısın, çok rezalet şeyler bu ilaçlar, bundan sonra ilaç içmeni istemeyeceğim senden, ama tek bir şartla...”

“Nedir aşkım şartın?” diye sordum derin bir nefes alıp sonunda onu ikna ettiğimi düşünerek. Boynunu eğdiği yerden hızla kaldırıp, masanın üzerindeki paketten bir sigara alarak yakan Selin, ilk nefesi çektikten sonra her zamanki gibi sigarayı bana uzattı. Ardından bir şeyler düşünüyormuş gibi kısa bir süre tavana baktı.

“İlaçları sana Hakan Bey verdi, değil mi?” diye sordu.

Büyük bir hınçla kafamı sallayarak hiç konuşmadan onayladım.

“Öyleyse,” diye devam etti hınzırca gülümseyerek, “gidip onunla görüşelim ve ilaçları bırakma nedenlerini bana anlattığın gibi ona da anlat! Ve bir daha o ilaçları içme!”

Bu fikir hoşuma gitmişti, doğrusu Selin’i kovacağımı söylememe rağmen bunu yapmaya hiç ama hiç cesaretim yoktu. Açık açık blöf yapıyordum. İlaçlardan kurtulmak için onu ikna etmek zorunda olduğumu çok iyi biliyordum ve Selin aslında çok da zor olmayan bir şey istiyordu benden. Hakan Bey, son üç aydır beni tedavi eden psikiyatri uzmanıydı, onu ikna edebileceğimi düşünerek Selin’e döndüm.

“Tamam aşkım,” dedim, gözlerim heyecanla ışıldadı, “haklısın, ilaçları o verdi, ona söyleyerek ilaçları bırakabilirim! Ama daha onunla randevumuza on gün var! On gün daha o *zehir drajelerim* içmemi mi istiyorsun benden? Şimdi ilaçları bırakayım, görüştüğümüz zaman Hakan Bey’e söylerim ilaçları bıraktığımı! Olur mu bir tanem?”

Selin, teklifinin kabul edilmesinden dolayı oldukça mutlu görünüyordu, ama benim doktor kontrolü olmaksızın on günü ilaçsız geçirmemin büyük bir faciaya neden olabileceğini düşünmüş olmalı ki suratı birden asılıverdi. Sigarasından derin bir nefes daha alarak kısa bir süre daha düşündü ve sevgi dolu parmaklarını avuçlarıma götürdü.

“Olmaz aşkım,” dedi kaşlarını kaldırarak, “randevuyu daha erkene alamaz mıyız sence? Mesela yarma?”

“Bilmiyorum,” diye yanıtladım, “daha önce hiç denemedim ki.”

Heyecanla gözlerimin içine baktı Selin. Kısa bir süre çözüm üretmek için düşündü ve ardından gözleri bir şey keşfetmiş olmanın getirdiği heyecanla parladı.

“Hakan beyin kartı vardı sende aşkım, nerede o?” diye sordu.

“Odada, çalışma masasının ilk çekmecesinde, kartvizitlerin arasında olması lazım, ne yapacaksın Hakan Bey'in kartını?” diyerek yanıtladım onu sıkılgan bir sesle. Ne yapacağı apaçık belliydi.

Selin hemen oturduğu sandalyeden kalkarak odaya geçti, çalışma masasının çekmecesini açarak karman çorman kağıtlar arasında Hakan Bey'in kartını aramaya başladı, o kadar karışıktı ki burası, alelacele aldığım notlar, telefon numaraları, bir sürü kartvizit, hızla karalanmış devrik cümlelerden oluşan şiirler, hepsi buradaydı. Kartvizitleri tek tek gözden geçirirken Hakan Bey'in kartını buldu. Heyecanla diğer kağıtları çekmeceye koyarak çekmeceyi itti ve hızlı adımlarla mutfığa doğru ilerledi. Mutfığa girdiğinde ben kendime çay koyuyordum.

Üzerinde "*Uzm.Dr. Hakan Özcan*" yazan beyaz kartviziti bana gösterdi.

“Hakan Bey'in kartı bu, değil mi aşkım?” diye sordu.

“Evet o olması lazım...” diyerek yanıtladım.

Selin büyük bir sevinç içerisinde çantasından cep telefonunu çıkartarak bana uzattı.

“Hadi aşkım,” dedi, “Hakan Bey'i ara ve yarın görüşüp görüşemeyeceğinizi sor. Çok acil bir durum olduğunu söyle.”

Tereddütle telefonu elime aldım ve bir elimdeki kartvizitin üzerindeki numaraya bir de Selin'in yalvarır gibi bakan sevecen gözlerine baktım, Selin haklı gözüküyordu. Titreyen parmaklarımla numarayı yavaşça çevirdim.

“Alo,” dedim ürkek bir sesle. Karşıma Hakan Bey'in sekreteri çıkmıştı.

“Hakan Bey'le görüşebilir miyim, ben Cenk, hastasıyım...” diyerek devam ettim. Sekreter beni hatırlamıştı, hemen Hakan Bey'i bağladı.

“Efendim,” diyerek kibarca açtı telefonu Hakan Bey, oldukça sevimli ve güven veren bir ses tonu vardı.

“İyi günler Hakan Bey, ben Cenk, hatırladınız mı?”

“Evet tabii ki hatırladım Cenk, nasılsın?” diyerek yanıtladı Hakan bey, kendisinden gayet emin ama daha önce kendisini hiç aramamış olan benim aramış olmama da fazlasıyla şaşırarak.

“İyi olduğum söylenemez...” diye sürdürdüm konuşmamı, “Sizi bu nedenle rahatsız ediyorum zaten, eğer yarın müsaitseniz sizinle görüşmemiz mümkün mü? Biliyorum randevumuza daha on gün var, ama bu çok acil bir konu...”

Sesimdeki karamsar ifade Hakan Bey'i oldukça endişelendirmişti, ertesi gün de muhtemelen önemli bir işi yoktu.

“Umarım çok kötü bir şey yoktur,” diyerek yanıtladı beni, “ama madem önemli olduğunu söylüyorsun yarın öğleden sonra saat birde görüşebiliriz seninle.”

Randevuyu erkene aldığım için sevinerek Selin'e bakıp sevinçle gülümsedim ve göz kırptım.

“Peki, çok teşekkür ederim. Yarın görüşürüz. İyi günler...” diyerek telefonu kapattım ve meraklı

gözlerle benden bir açıklama bekleyen Selin'e dönüp yeniden gülümsedim.

“Tamam aşkım,” dedim, “istediğin oldu, yarın saat birde görüşeceğim Hakan Bey'le!”

Selin oldukça sevinçliydi, içinden bir ses Hakan Bey'in beni ilaçları içmeye ikna edeceğini söylüyor olmalıydı, diğer yandan benim ikna kabiliyetimin ne kadar kuvvetli olduğunu da çok iyi biliyor ve yarınki seansın ne kadar karmaşık geçeceğini tahmin etmeye çalışıyordu. Selin, mutfakta oturmaktan sıkılmıştı, elimden tutarak beni yatak odasına sürükledi ve beni yatağın üzerine oturtup kendisi de yanıma oturdu. Başını omzuma dayayarak gözlerini uzaklara dikti.

“Herşey eskiye dönecek, değil mi aşkım?” diye sordu hüzünlü bir çocuk sesiyle.

“Bilmiyorum...” diye yanıtladım bu zor soruyu, “Hiçbir şey bilmiyorum...”

Kendimi yukarı çekerek, yatağın kenarına dayandım ve kollarımı birbirine doladım. Selin de kısa süre sonra yavaşça yanıma sokuldu.

“Gülümse biraz bebeğim...” deyiverdi saçlarımda şefkatle gezindirirken parmaklarını, “gülümsemene gerçekten ihtiyacım var...”

Somurtan yüzümü gülümsetmeye çalıştıysam da başaramadım, bunu yapamamış olmama sinirlendim, ellerimle Selin'in okşadığı saçlarımı sinirle geriye doğru attım.

“Numara yapmıyorum ki Selin!” dedim.

Ona sadece çok kızdığım zamanlarda ismiyle hitap ederdim ve o da bunu çok iyi bilirdi. Bu yüzden beni kızdırdığını anlayarak hüzünle boynunu yere eğdi.

“Kendimi ne kadar zorlarsam zorlayayım bir şeyler yolunda gitmiyor! Hastalığının getirdiği karmaşa yetmezmiş gibi bir de bu ilaçlar, offfff!” diyerek iki elimle birden başımı tuttum, başının çok ağrıdığı belliydi. Gitgide daha fazla sinirlenerek sürdürdüm konuşmamı.

“Umarım yarın Hakan bey ilaçları kesmeyi kabul eder, yoksa seni de kaybedeceğim, çünkü seni kaybetmek pahasına bile olsa artık o ilaçları içmeye hiç ama hiç gücüm kalmadı!”

Elinden oyuncağı alınmış bir çocuk gibi hüzünlü gözlerle süzdü Selin tüm bedenimi, parmakları göğsümde gezinip duruyordu ve boynu hâlâ suç işlemiş küçük bir kız çocuğu gibi eğikti.

“Bunları duymak ne kadar acı, bilemezsin bebeğim,” dedi. “Seni kaybetmek ölümden de beter benim için.”

Hâlâ blöf yapıyordum, onu kaybetmeyi göze alamazdım, ama ilaçlar da dayanılamayacak kadar çok acıtıyordu canımı. Blöf yaptığımı ikimiz de biliyorduk, ben de, Selin de! Ben, onu ikna ettiğimden emin olmak istiyordum ama Selin hâlâ ikna olmuş gibi görünmüyordu, yalnızca yaptığım blöfe Hakan bey kozu ile karşılık veriyordu.

“Sokaklar...” dedim sıkkın bir sesle. “Uzun süredir çıkmadığım o sokaklarla yarın yeniden yüzleşmek zorunda kalacağım! Ve bu tahmin bile edemeyeceğin kadar korkutuyor beni!”

İstanbul'un sokakları karmaşıktır, korkutur şizofrenleri, sokaklarından son hızla ölüm geçer İstanbul'un, istasyonları ceset kokar! Sokaklarında gülümseyebilmek her babayiğidin harcı değildir! Bu yüzden haklıydım!

“Ben seni yalnız bırakmayacağım ki bebeğim,” dedi Selin, bana biraz daha sokularak, “ellerinden tutacağım ve beraber gideceğiz Hakan bey'le görüşmeye...” Selin'in gösterdiği bu olağanüstü ilgi ve şefkat beni bir an için mutlu etse de, onunla birlikte sokağa çıkma fikri beni daha çok yaralıyordu.

“Bu daha beter!” deyiverdim; “Sen, yani hayatta en değer verdiğim varlık, en çok sen tanık

olacaksın korkularıma, o zayıf halimi görecekisin, acıyacaksın bana! Ve beni o halde görmeni gerçekten istemiyorum!”

Kırıldı Selin, bir deprem gibi yürüdü yüreğine bu aşağılayıcı sözler, kırıldı Selin, tarih daha böyle bir kırılma görmedi! Benim böyle düşünebileceğimi kesinlikle tahmin etmemişti oysa, tüm iyi niyetiyle bana yardım etmek istiyordu, ama ben itiyordum onu, neredeyse kovuyordum. Bu ne kadar da büyük bir acıydı!

“Sana inanamıyorum!” dedi Selin. Kızgın ve incinmiş olduğu her halinden belliydi. “Neden acıyacakmışım ki sana?! Sen benim herşeyimsin, her şeyim, anlıyor musun beni, her-şe-yim-sin! Sana ait olan hiçbir şey yabancı değil bana! Seni herşeyinle seviyorum ben, neden anlamak istemiyorsun beni? Seni asla böyle bir durumdayken yalnız bırakamam!”

Ençok Selin’in benimle dalga geçmesinden korkuyordum, yüzüme karşı söylemese bile sokaktaki o zayıf halimi görerek bana acımasından korkuyordum! Sinirli bir sesle somurttum.

“Tamam,” dedim “sen de gel benimle, güzel bir eğlence çıkmış olur sana, bir sirk maymunundan bile daha komik oluyorum sokağa çıkınca, herkesten korkuyorum, yanına çerez de al istersen, bir güzel eğlenirsin o güçsüz halimi seyredip!”

Selin her sözümde biraz daha kırılıyordu. Bir enkaz gibi çöküyordu yüreği, kendi içinde mahsur kalıyordu sıradağlar deviren acısı. Amacı elbette benimle dalga geçmek değildi ve benim o güçsüz halimden zevk alacak kadar acımasız olmamıştı hiç. Bunları ben de biliyordum. Büyük bir sevgiyle gülümsedi sadece.

“Bebeğim,” dedi, “sen ne dersen de, seni yalnız bırakmayacağım! Sadece senin sokağa çıkmaya yardımcı olmak istiyorum, neden anlamak istemiyorsun ki?!”

En az benim kadar şüphelendi İstanbul da bu sözleri duyunca Selin’in insan olduğundan, dönüp baktı arkasına, rüzgârlara sordu onlar da şaşırdılar, dalgalara sordu, şaşkınlıktan dillerini yuttular, martılar şok oldu, tir tir titredi kayalar, hepsi koro halinde tek bir ağızdan:

“Bu bir insan olamaz!” dediler! “Hiçbir insan sevemez başka bir insanı bu kadar!”

“Tamam, tamam!” dedim sıkkın bir sesle. Tartışmak istemediğim zamanlarda tartışmayı kesmek için kullanırdım hep bu sözleri. İçtiğim ilaçlar etkilerini göstermeye başlamış, yavaş yavaş sersemleştiriyordu beni, gözlerimdeki o duygu yüklü anlam silinerek yerini donuk ve anlamsız bakışlara bırakırken, Selin kalkıp sıkıntıyla bir sigara yaktı.

“Neler oluyor Allah’ım?” diye mırıldandı, parmaklarını saçlarına götürüp yavaşça saçlarını kulaklarının arkasına attı. “Bu nasıl bir karmaşa, nasıl bir dengesizlik? Nasıl bir donukluk bakışlarındaki? Beni bile düşman olarak görmeye başlamışsın! Ne yapmalıyım? Ne yapmalıyım?”

İçtiği sigarayı parmaklarının arasından bana uzattı, donuk bakışlarımla tek bir noktaya aralıksız bakıyordum ve hiçbir tepki veremedim.

“İçmek istemiyor musun bebeğim?” diye sordu.

Yine hiçbir tepki vermedim, sonra parmaklarındaki sigarayı dudaklarıma götürdü, bir nefes çektim ve odanın ortasına üfledim dumanı, sersem gibiydim.

“Neler oluyor aşkım?” diye sordu Selin umutsuzca.

“Hiçbir şey...” diye heceleyerek yanıt verdim kafamı yavaşça iki yana sallayarak.

Kırılan hangimizdi? Gerçekten belli değildi! Selin söylediğim ve kimsenin kaldıramayacağı o ağır sözlerin altında ezilmiş ve ruhu incinmişti, ben elime bir bıçak alıp defalarca saplasaydım yüreğine

şüphesiz bu kadar acıtamazdım onun canını. Şizofreni ise Selin'in benimle dalga geçmek istediğini düşündürecek kadar çığrımdan çıkarmıştı beni. Haklı olan hangimizdi? Gerçekten belli değildi! Ortada ne suçlu vardı ne de işlenmiş bir suç! Ortada sadece gözbebeklerimi parçalayan bir keder vardı ve Selin hiç anlayamıyordu bu kederi, ve bu kedere *şizofreni* tanısı koyuyorlardı tüm tıp fakültelerinde...

“Ben gideyim artık...” dedi Selin usulca.

“Nereye?” diye sordum, vurdumduymaz bir tavırla, sanki laf olsun diye sormuş gibiydim bu soruyu.

“Gitsem iyi olacak, benden rahatsız oluyor gibisin!” diye geveleyerek hüznle boşalttı içindeki kederi odanın orta yerine, gözleri bir cinayeti canlı canlı izlemiş gibi bakıyordu ve eminim kalbindeki sancıyı tarif edecek bir kelime yer almıyordu henüz hiçbir sözlükte.

“Saçmalama,” diyebildim yalnızca, “saçmalama Selin!”

“Saçmalamıyorum, baksana burada oluşum seni mutsuz etmekten başka bir işe yaramıyor, gidersem belki daha fazla mutlu olursun!” diye devam etti konuşmasına, ardından saçlarını hüznle geriye atarak ve sinirlendiğini belli eden bir yüz ifadesi ile hızla ayağa kalktı. Yataktaki durumumda en ufak bir değişiklik bile yapmadan, yavaşça gözlerimi diktiğim yerden kaldırıp boş ve anlamsız bakışlarla Selin'e baktım.

“Derdim seninle değil Selin, biliyorsun!” dedim boynumu yeniden yere eğerken, “Sen gitmek istiyorsan git, ama ben gitmeni istemiyorum, gitmek istemeni bana mal etme!”

“Artık bana karşı bile dürüst değilsin!” dedi.

Neredeyse ağlayacaktı, gözbebeklerinden içeriye zorla geri çektiği gözyaşları birer benzin damlası olup düşüverdiler kalbindeki yangına.

“Gitmemi istiyorsun,” diye devam etti. “Eskisi gibi değilsin, sevmiyorsun beni, sadece bana katlanıyorsun, söylesene, yalan mı söylüyorum?! Sevişirken bile numara yapıyorsun! Anlamadığımı mı sanıyorsun?!”

Hüznle eğdiğim boynumu yavaşça kaldırıp başımı ona doğru çevirdim. Bu sözler gerçekten çok acıttı canımı. Kendimi savunmak zorunda olduğumu hissettim.

“Numara yaptıysam eğer,” dedim, “yalnızca seni mutsuz görmemek için yapmışımdır! Biliyorsun bana verdiğin o lanet olasıca ilaçların beni ne hale getirdiğini. Ama sen hâlâ ilaç içmemi istiyorsun!”

“Lütfen, yalan söylemeni istemiyorum artık!” diye karşılık verdi, söylediklerime inanmadığını belli eden bir sesle, ve ses tonunu biraz daha yükseltti.

“Biliyorum, sıkıldın benden artık! Şizofreni bir yandan, paranoyaların bir yandan, Deniz bir yandan, ilaçlar bir yandan ve ben de tuz biber oluyorum, değil mi? Seni hiç mutlu edemedim ki zaten ben! Tek istediğim seni mutlu etmekti! Kendi mutluluğumu bile hiçe sayarak herşeyi yaptım seni mutlu etmek için! Ama sen hiç anlamadın! Bir kez olsun mutlu olmak için çaba göstermedin!”

“Ne diyorsun sen Selin?” diye sordum.

Sinirlenerek, oturduğum yataktan yavaşça kalkıp doğruldum, yatağın yanındaki sigara paketinden bir sigara alarak yaktım ve derin bir nefes çekerek, hüznü bakışlarımı yavaşça, ayakta duran Selin'e çevirdim ve yineledim sorumu.

“Ne saçmalıyorsun aşkım sen?”

“Saçmalayan hangimiz acaba?” diyerek yanıtladı, dudaklarını ufak bir kız çocuğu gibi büktü ve

hızla yürüyerek pencerenin kenarına gitti, perdeyi hüzünle aralayarak dışarıya baktı biraz ve aynı hızla bana döndü.

“İstemiyorsan beni,” diye bağırdı, “söyle, gideyim! Tüm hayatından gideyim! Ama eğer gerçekten seviyorsan beni, bırak sana yardım edeyim! Hep yanında olayım! Beni hayatının dışında bırakma, bırak bir nefes olup ciğerlerine dolayım! Bana artık sahte sevgi numaraları yapma!”

Boynumu eğdiğim yerden güçlkle kaldırarak Selin’e baktım.

“Seni ne kadar sevdiğimi biliyorsun aşkım...” dedim oldukça yavaş kelimelerle kekeleyerek. Sanki konuşmayı yeni öğrenmişim, sanki bir robottum, öyle tekdüze bir ritimle konuşuyordum.

“Affet beni, ve üstüme gelme ne olur, çok kötüyüm ve sana ihtiyacım var, ne yaptığımı bilmiyorum, bir dakika önce yaptıklarım bir dakika sonra çok saçma geliyor... Kopuyorum Dünya’dan, Dünya kopuyor parmak uçlarımdan! Bari sen böyle yapma!”

Bu sözlerimi duyan Selin, biraz olsun sakinleşti ve yavaşça gelerek yanıma oturdu. Durmadan yere eğilen boynumu elleriyle kaldırıp çenemden tuttu ve yüzümü kendi yüzüne çevirdi.

“Seni ne kadar sevdiğimi anla artık bebeğim,” dedi yalvaran bir sesle, “sen benim herşeyimsin!”

Eğilip dudaklarımı öptü ve parmaklarıyla yanaklarımı okşadı.

“Şimdi ben öbür odaya gidiyorum bebeğim,” dedi, “sen kendinle baş başa kal, biraz düşün, seni ne kadar sevdiğimi düşün, bizi düşün, geleceği düşün, inanıyorum ki bu iyi gelecek! Yarın erkenden seni uyandırırım ve beraber Hakan Bey’in yanına gideriz, olur mu?”

Hafifçe kafamı sallayarak hiç konuşmadan onayladım. Selin beni yavaşça itterek yatağa yatırdı ve tıpkı bir bebeği uyutur gibi üzerimi örttü.

“Hadi biraz uzan, yarma kadar dinlen,” diyerek, dudaklarıma bir öpücük daha kondurdu.

Parmaklarımla bir süre saçlarını okşayarak bir heykel kadar donuk bir şekilde yatan bedenimi izledi. Sonra yavaşça ayağa kalktı.

O geceyi hemen hemen hiç yataktan çıkmadan geçirdim. Sabaha kadar aralıklarla uyudum, uyandım ama hiç yataktan çıkmadım. Sabah Selin sözverdiği gibi erkenden beni uyandırdı ve güzel bir kahvaltının ardından evden çıktık.

Daha dış kapı kapanır kapanmaz akıllalmaz korkularım bana hükmetmeye başladı. Yavaşça merdivenleri indik ve sokak kapısından dışarı çıktık. Selin yüzünden gülümsemeyi hiç eksik etmiyordu, tüm gücüyle gülümseyerek destek olmaya çalışıyordu bana.

Sokaktaki yokuştan aşağıya doğru yavaşça ilerledik. Saat daha on ikiydi ve randevuya bir saat vardı. Ama Hakan Bey’in muayenehanesi Şişli’de olduğu için, olası bir trafik sıkışıklığını da hesaba katarak evden biraz erken çıkmıştık. Üsküdar’dan Şişli’ye gitmenin en mantıklı yolu vapurla karşıya geçmekti.

İskeleye doğru beraber yürümeye başladık. Korkulu gözlerle hiç konuşmadan çevreye bakıyordum. Selin elimi sıkıca tuttu ve kulağıma eğildi.

“Buradayım aşkım, korkmana gerek yok...” dedi.

Gömlek cebimdeki sigara paketinden çıkardığım bir sigarayı hızla yakarak, dudaklarımla arasına yerleştirdim. Sokaktaki tüm kızlar Deniz’e benziyordu. Hepsi Deniz’di sanki. Boynumu eğerek yürümeye devam ettim, beni konuşturmaya çalışan Selin’e hiç cevap vermeden suskun ve panik halinde korkularımla uğraşıyordum. Hangi insanla gözgöze gelsem, bana küfrediyorlarmış gibi

geliyordu.

“İnsanlar,” dedim, “öldürecek gibi bakıyorlar bana, sanki hepsi nefret ediyor benden, sanki hepsi yıllardır ceplerinin bir köşesinde biriktirdikleri nefretlerini benim üzerime boşaltıyorlar...”

“Sakin ol bebeğim,” diye yanıtladı elimi biraz daha sıkı tutan Selin, “hiç kimse seni tanımıyor, hiç kimse sana bakmıyor bile!”

“Herkes,” diyerek aynı panikle konuşmaya devam ettim, “ama herkes katil maskesi takmış, sanki saldıracak bir şey arıyorlar... Arabalar, aşkım, arabalar üzerime doğru geliyor, hepsi beni ezmek istiyor sanki, binalar üzerime çökmek için fırsat kolluyor... Sanki herkes ama herkes intihar komandosu bu şehirde, birazdan kimin üzerine sardığı bombayı patlatacağı belli değil!”

“Kimse kimseyi tanımaz bebeğim bu şehirde, hem neden seni öldürsünler ki, sen onlara ne yaptın?” diye sevecen bir ses tonuyla sordu Selin, karşıdan karşıya geçmek için ışıklara geldiğimiz sırada yeşil yanmasını beklerken. Burnumdan alev püskürüyordu, öyle panik bir havam vardı ki, sanki ilk kez insanlar arasına giriyordum, herkese o kadar sinirli bakıyordum ki, yanlışlıkla benimle göz göze gelenler korkarak hemen başlarını çeviriyorlardı.

Meydana inen yokuşu geçip iskelenin karşısındaki büyük caminin önündeki yaya geçidine geldiğimizde, etraf çok daha kalabalıklaşmış ve kalabalıkla birlikte korkularım da tüm ruhumu ele geçirmişti. Hâlâ hangi kıza baksam Deniz’i görüyordum. Selin hariç, her kız, hiç istisnasız her kız, Deniz’e benziyordu. Arada sırada duruyor, bir kızın yüzüne uzun uzun bakakalıyor ve ancak beni çekeleyen Selin’in ısrarlarıyla kendime gelebiliyordum.

Işıklardan karşıya geçerek Beşiktaş İskelesi'ne doğru yürümeye başladık. Denize baktım, o dünyalar güzeli Boğaz’a; yüzüme uzun zamandır ilk kez yosun kokusu çarptı. Hiç konuşmadan iskeleye yanaşan vapuru izledim uzun uzun. Sonra vapura binerek ikinci kata, balkona çıktık. Hava, oldukça güzeldi, insanların hemen hemen hepsinin neşesi bundandı, bir tek ben panik halinde, sürekli etrafımı kolluyordum, sanki yangının ortasında kalmış bir akreptim de kendimi zehirlemeye yer arıyordum. Bugün kahvaltıdan sonra ilaçlarımı da içmemiştim. İlaçları içmiş olsaydım daha az korkardım etraftan, insanları hissedemeyecek kadar sersemleştirdim. Ama ilaçları da içmemiştim ve bir daha da içmeyi düşünmüyordum.

“Bak aşkım,” dedi bu sırada Selin sevimli bir sesle, “şu denizin güzelliğine bak, Kızkulesi’ni görebiliyor musun? Ne kadar da güzel gözüküyor, yüzümüze vuran şu rüzgâra, ciğerlerimize dolan şu deniz havasına bak! Martılara bak aşkım, bunlar hiç mi mutlu etmiyor seni? Bak aşkım, İstanbul kucak açıyor bize! Aşkımız karşısında İstanbul bile küçük dilini yutuyor!”

“Hadi aşkım,” dedi sonra yalvarır gibi bir sesle, “birazcık gülümse! Gülümsemeni özledim, gülümse ki, tüm Boğaz ruhuma aksın, gülümse ki, Deniz denen cadı yanan bir tanker olup Boğaz’ın dibine batsın, gülümse aşkım, gülümsemene gerçekten ihtiyacım var!”

İçten bir gülümsemeyle karşılık verdim Selin’in bu şairâne sözlerine. İstanbul’un ne hale geldiğini ise hiçbiriniz tahmin edemezsiniz! Eğer Deniz yanan bir tanker olup batacaksa Boğaz’ına bir damlacık bile kanı akmazdı İstanbul’un, Selin’in gösterdiği bu özveri karşısında! Büyük bir hızla çekip onu dibine, sonsuza kadar hapsederdi Deniz denen yalanı! Ah, keşke elleri olsaydı, kollan olsaydı keşke, onu daha denizin üzerindeyken boğardı elbette! Bir kez daha durdu, herkesten gözünü kulağını çekip düşündü İstanbul kocaman bir an boyunca:

“Allah’ım,” dedi kendi kendine “Selin adlı bu kız bir insan olamaz! Eli yüzü insana benziyor, dudakları insan, bakışları bir insanın bakışları, ama bu bir insan olamaz!”

Beşiktaş'a indiğimizde çok daha mutlu görünüyordum, belli ki Selin tümüyle değiştiriyordu beni, her sabah bir doz ilaç yerine bir kez öpseydi, hiç şüphesiz, daha çabuk iyileşirdim. Şüphelerim azalmamasına rağmen hareketlerim çok daha normalleşmiş, yavaş yavaş dışarıdaki dünyaya uyum sağlamaya başlamıştım. Beşiktaş İskelesi'nde de her gördüğüm kız Deniz'in yüzünün aynısından giymişti yüzüne ama ben çok daha sakindim, etrafa saldırgan gözlerle bakmıyor, hatta sık sık Selin'e dönüp gülümsüyordum. İskelenin biraz ilerisinden kalkan Şişli minibüslerinden birine binerek Şişli'ye çıktık.

Hakan Bey'in muayenehanesinin bulunduğu, Abide-i Hürriyet Meydanı'nın yakınlarındaki iş hanının önüne vardığımızda saat daha bire çeyrek vardı. Kapıda durarak bir sigara yaktım, Hakan

Bey hastaların seans sırasında sigara içmesine izin vermiyordu. Çünkü tıp fakültesinde doktor olacak öğrencilere sigaranın akciğer üzerinde yaptığı felaket etki, resimlerle ve sigara içen akciğer kanseri hastaların kadvraları üzerinde canlı canlı gösterilirdi. Tüm doktorlar sigara endüstrisinin para kazanmak adına insanları zehirlediklerini okulda çok iyi bir şekilde öğrenirlerdi. Ancak hastalarına yazdıkları ilaçların hastalara ne kadar zarar verdiğini hiç öğretmezlerdi tıp fakültelerinde. Öyle ya, sigara endüstrisi para kazanma üzerine kuruluydu ama ilaç endüstrisi oldukça hümanistti. Olsundu, ilaç firmaları insanların iyileşmesini istiyor ve bu uğurda çalışıyorlardı, ya da toplumu bu şekilde çalıştıklarına inandırmışlardı. Bunları düşünerek sigaramı keyifle içtim. Tüm seans boyunca sigarasız kalmak benim için oldukça zor oluyordu. Bu yüzden derin nefesler çekerek kapının önünde sigaramı söndürdüm ve dördüncü katta bulunan muayenehaneye doğru çıkmaya başladık. Uzun zamandır asansöre de binemediğim için merdivenleri kullanarak yukarıya çıktık. Muayenehaneye girdiğimizde saat bire on vardı.

Muayenehaneye girer girmez bizi, Hakan Bey'in, yirmi beş yaşlarında görünen, uzun boylu ve siyah kıvrıkcık saçları ensesinden sırtına doğru uzanan güzel sekreteri karşıladı.

“Hoş geldiniz,” dedi sevecen bir sesle. “Randevunuz var mıydı?”

“Evet,” diye yanıtladım bu güzel sekreteri, neredeyse boş olan bekleme salonundaki koltuklardan birine otururken, “dün Hakan Bey'i arayarak randevu almıştım.”

“Tamam, hatırladım, içecek bir şeyler alır mısınız?” diye sordu sekreter gülümseyerek. İkimiz de herhangi bir şey içmek istemediğimizi söyledik.

Hakan Bey'in muayenehanesi, bir psikiyatrist için oldukça genişti. Bekleme salonunun haricinde bir de hastalarla görüşülen geniş bir odası daha vardı. Bekleme salonunda sekreterin oturduğu bir masa, ortalama on beş kişinin rahatlıkla oturup bekleyebileceği kadar, deri kaplanmış oldukça sık koltuklar, koltukların arasında camdan, oval olarak kesilmiş sık sehpa, sehpa'nın üstlerinde ve altlarında düzenli bir şekilde yerleştirilmiş ve o aya ait oldukları her hallerinden belli renkli kapaklı aktüel dergiler, caddeye bakan camın kenarında dört beş büyük saksı içerisinde gerçek çiçekler ve sekreterin masasının arkasındaki geniş duvarı boydan boya kaplayan, tümüyle kitapla dolu, cevizden yapılmış bir kitaplık vardı. Açık şampanya rengi duvarları, Salvador Dali ve Van Gogh tablolarının iyi çerçevelenmiş parlak posterleri süslüyordu. Posterleri ilk gördüğümde Hakan Bey'e, hangi posterin kimin resmi olduğunu hiç duraksamadan söyleyerek onu oldukça şaşırtmıştım. Çünkü posterlerin altında bunların kime ait oldukları yazmıyordu!

Sekreterin oturduğu masada ufak bir monitörü olan sık bir bilgisayar vardı ve Hakan Bey hasta kayıtlarını bilgisayar ortamında tutuyordu. Aynı zamanda bilgisayardan müzik yayını da yapıyordu. Bu muayenehaneye ilk gelişimde, Hakan Bey'e, bilgisayardan çalan enstrümantal müziğin kime ait olduğunu da söyleyerek tıpkı posterlerde olduğu gibi onu fazlasıyla şaşırtmayı başarmıştım. Hakan Bey, ne kadar kuvvetli bir belleğim olduğuna daha o gün karar vermişti.

Muayenehanenin sahibi olan Dr. Hakan Özcan, önce Hacettepe'de yedi yıl süren İngilizce tıp eğitimini tamamlamış, girdiği Tıpta Uzmanlık Sınavını ilk senede kazanmış, ardından İstanbul'a dönerek Çapa Tıp Fakültesi'nin Psikiyatri Ana Bilim Dalı'nda dört yıl süren uzmanlık eğitimini başarıyla bitirmişti. Ardından Kanada'ya giderek, University of Toronto, Clarke Institute of Psychiatry'de iki yıl süreyle Bipolar (Manik Depresif) hastaların tedavi edildiği klinikte psikozlar konusunda uygulamalı eğitim gördükten sonra yeniden İstanbul'a dönmüş ve halen Çapa Tıp Fakültesi'nde araştırma ve çalışmalarını yürütüyormuş. Tüm bunları onun hakkında yapmış olduğum bir internet araştırması sonucunda öğrenmiştim. Bunların doğru olduğunu kendisi de onaylamıştı.

Profesörlüğe kadar ilerleyeceğinden hiç kimsenin en ufak bir şüphesi bile olmayan bu zeki adam,

otuzlu yaşların ortalarında olmasına rağmen en az kırk beş yaşında gözüküyordu.

Bekleme odasında geçen on dakika boyunca Selin, bir an olsun elimi bırakmadı. Üç aydır tedaviye devam ediyor olmama rağmen, Selin benimle buraya ilk kez geliyordu ve muayenehanedeki sıcak ortam onda oldukça fazla bir güven uyandırmıştı. İçinden bir ses sürekli, “*Hakan Bey’in beni iyileştirebileceğini*” fısıldıyor olmalıydı.

Çok geçmeden Hakan Bey, odasından bekleme odasına açılan kapıda, hastasını yolcu ederken görüldü. 1,70 boylarında, saçları oldukça dökülmüş, yuvarlak ve tümüyle traş edilmiş yüzüne apayrı bir anlam katan ince siyah çerçeveli yuvarlak gözlükleri olan, sevecen bakışlı bir doktordu Hakan Bey. Hastasını yolcu etikten sonra bekleme salonunda kendisine bakan Selin’e ve bana doğru yaklaştı, elini uzatarak elimi sıktı.

“Merhaba, nasılsın?” diye sordu sevecen bir tavırla. Ve cevap vermeme bile fırsat vermeden elini Selin’e uzatarak onu da selamladı.

“Bu Selin...” diyerek ürkek bir sesle takdim ettim. Hakan Bey, uzun zamandır merak ettiği birine bakar gibi bir kez daha dikkatlice baktı ona.

“Sizinle tanıştığıma çok sevindim Selin Hanım,” dedi, “Cenk sizden çok bahsetmişti...”

Görüşme odasından içeri girer girmez ferah bir hava karşıladı beni. Bu oda hemen hemen tümüyle kitapla kaplıydı. Koyu başak sarısına boyanmış olan duvarlara dayanan üç büyük kitaplık, ağzına kadar kitapla doluydu. Görüşme odasında bunun dışında Hakan Bey’in oturduğu, güzel bir malzemeden yapıldığını belli eden geniş bir masa, masanın önünde iki tane geniş deri kaplı koltuk ve koltukların arasında da camdan bir sehpa vardı. İş hanının arka sokağına açılan pencerenin önünde ve duvarların köşebentlerinde zarif saksılar içerisinde gerçek çiçekler bulunuyordu. Masasına oturan Hakan Bey, bana da eliyle işaret ederek geniş masanın önünde bulunan, oldukça geniş ve rahat olduğu her halinden belli, siyah deri kaplı koltuğa oturmamı söyledi. Koltuğun olanca rahatlığına karşın oldukça rahatsız bir şekilde koltuğa oturdum, bacaklarım birbirine yapıştı ve kollarımı bağlayarak midemin üzerine koymuştum.

“Görüşmeyeli nasılsın?” diye sordu Hakan Bey sevecen bir tavırla.

“Sayenizde,” diyerek yanıtladım sinirli bir sesle, “eskisinden çok daha kötüyüm!”

Hakan Bey, gerçekten böyle bir tepki beklemiyordu, çünkü tedavim ilk başladığı günden beri çok uyumlu davranıyor, Hakan Bey’e duyduğum saygıyı bir an olsun kaybetmiyordum. Genellikle şizofreni hastaları saygı çerçevesinde konuşmazlardı, Hakan Bey bir psikiyatrist olarak bunu biliyordu ama ben ilk kez bu kadar sert bir tepki vermiştim.

‘İştleyeniden başlıyoruz...’ diye düşünmüş olmalı.

Sonra afallamasını bir kenara bıraktı ve hemen toparlanarak, “Biraz açar mısın?” diye sordu.

Derin bir of çekerek arkama yaslandım ve midemin üzerinde bağlı olan ellerimi iki yana açarak sinirle salladım.

“Norodol...” dedim. Neredeyse Hakan Bey’e saldırarak ona vuracakmış gibi gözüküyordum ve bu halim Hakan Bey’i oldukça endişelendirmişti.

“Beni öldürüyor bu Norodol...” diyerek devam ettim, sinirli bir sesle kelimeleri kesik kesik söyleyerek, “Hastalığım zaten oldukça ilerledi, menzile ulaştı, uykusuzluğum ve halüsinasyonlarım son raddede, bir de bu Norodol’ün yan etkileri ile uğraşamıyorum artık! Yeterince derdim var Hakan Bey, bir de verdiğiniz bu zehirlere katlanacak gücüm kalmadı!”

Bu tepkiler Hakan Bey için hiç de şaşırtıcı değildi, hiçbir hasta, istisnasız hiçbiri, ilaç kullanmak istemezdi ve hastalar bu nedenle psikiyatristlerle sıklıkla tartışırlardı. Hakan Bey de, bundan önceki çoğu hastası ile bu konuyu tartışmıştı mutlaka.

“İlaçlar,” dedi bilgiç bir ses tonuyla, “senin daha çabuk iyileşmen için, sana yardımcı olmaları amacıyla kullanılıyor, biliyorsun!”

“Ya da,” diyerek en ukala ses tonumla cevap verdim, “dopamin salgısını bloke ederek hayatımı altüst ediyor, dopamindeki azalmanın yanısıra testosteron salgılanmasını da durduruyor ve noradrenerjik sistemi tümüyle çökertiyor!”

Hakan Bey böyle bir açıklamayı hiç beklemiyordu, benimle ilgili şaşırtıcı sürprizlerden biri daha ansızın karşısına dikilmişti. Bugüne kadar hiçbir hasta ilacın etkileme mekanizması konusunda bu kadar bilimsel ve doğru bir açıklamaya girişmeye cüret edememiştir. Ne diyeceğini şaşırان Hakan Bey masasında bana doğru eğilerek dudaklarını büktü.

“Hiç,” dedi, şaşkın bir ifadeyle, “bu kadar karmaşık bir nedenden ötürü ilaçları bırakmak isteyen bir hastam olmamıştı.”

“Ama ben istiyorum!” diye yanıtladım kendimden gayet emin bir şekilde. Bir an önce ilaçların bırakılmasını onaylatarak oradan gitmek ve bir daha da asla geri gelmemek istiyordum.

“Peki,” diye sordu Hakan Bey, öğrencisini tahtaya kaldırmış bir öğretmen edasıyla arkasına yaslanarak, “ne yapmamızı önerirsin?”

“İlaçları tümüyle bırakmayı tabii ki!” diye yanıtladım.

“Aslında,” dedi Hakan Bey az önceki bilgiç tavrına geri dönerek, “seni rahatsız eden gerçek şey dopamin salgısındaki blokaj değil, sanırım ilacın yan etkileri?!”

“Haklısınız,” diye yanıtladım, “ama ilaçların yan etkisini azaltacak bir yöntem de olmadığına göre ilaçları bırakmaktan başka hiçbir çarem yok!”

Hakan bey düşünceli bir şekilde önündeki kağıtlara hızla notlar aldı ve kısa süre sonra tekrar bana döndü.

“Şizofrenide,” diyerek sürdürdü konuşmasını, “ne olursa olsun ilaç tedavisini bırakmamız mümkün değildir! Böyle bir durumda hastalık tümüyle ilerler ve kontrolümüzden çıkar! Eğer ilaçları bırakırsak seni nasıl tedavi edebiliriz? Emin ol ki, bu mümkün görünmüyor!”

Umutsuzluğa kapılarak bacaklarımı yeniden birbirine yapıştırıp öne eğildim, parmaklarımı birbirine geçirerek kollarımı ileriye doğru uzattım.

“Peki bir çözüm öneriniz var mı Hakan Bey?” diye sordum umutsuz bir sesle.

Hakan Bey, kendisinden emin ve gayet sakin bir şekilde açıklamaya devam etti.

“Elbette, tüm ilaçların yan etkileri var,” dedi, “Ama ilaçların yan etkilerine katlanmazsan iyileşmen de mümkün değil!”

“Bu bir çözüm değil, problemin ta kendisi!” diye bağırarak karşı çıktım bu iddiaya.

“Belki,” dedi Hakan bey arkasına yaslanarak, “daha farklı alternatifler deneyebiliriz. Mesela ilaçları içmek sana zor geliyorsa sana ayda bir kez iğne vururuz ve bir ay boyunca ilaç içmek zorunda kalmazsın. Ne dersin?”

“Bu çok saçma!” diyerek kızgınlıkla ellerimi salladım, “Depo antipsikotiklerin yan etkilerinin çok daha yüksek olduğu herkesçe bilinen bir gerçek! Ayrıca haloperidolün depo formu da yok!”

“Bu kadar şeyi nereden biliyorsun?!” diye sordu.

“Çok basit,” diye yanıtladım küstahça gülümseyerek, “düşmanlarımın beni ne tip silahlarla vuracağını önceden öğrenmek için düşmanlarımın yayımladığı bilimsel dergilere [\[60\]](#) gözetiyorum. Hepsi bu!”

Hakan Bey tüm bunların bir kamera şakası olması gerektiğini düşünmüş olmalı. Meslek yaşamında hiç bu kadar garip bir hastayla daha karşılaşmamıştır muhakkak. Hastaların çoğu ilaçların adlarını bile tam telaffuz edemezken ben ilaçların etkilerinin anlatıldığı klinik materyallerden oluşan bilimsel dergiler okuyordum.

“Biz senin düşmanın değiliz,” dedi sinirli ve otoriter bir sesle, “sadece sana yardımcı olmaya çalışıyoruz, kullandığımız ilaçlar da silahlarımız değil!”

“Her neyse,” diyerek kısa kesmeye çalıştığımı hissettirdim ve “ben artık ilaç kullanmayacağım!” diyerek sürdürdüm konuşmamı.

“Sanırım,” diyerek cevap verdi, “başka bir alternatif daha var. Yan etkileri çok daha az bazı yeni ilaçlar piyasaya sürüldü. Ama daha bu ilaçların klinik etkinliği kanıtlanmış değil. Senin tedavine belki bu ilaçlardan biriyle devam edebiliriz.”

“Ne gibi?” diye sordum ve kaşlarımı alnıma kadar kaldırıp dalga geçer gibi gülümsedim.

“Sanırım daha önce hiç kullanmadığın ilaçlar bunlar, çünkü piyasaya yeni sürüldüler” dedi, aynı şekilde gülümseyerek öne eğilen Hakan Bey. “Bir de bu ilaçları deneyebilirsin diye düşünüyorum, ne dersin?”

“Açık söylemek gerekirse,” diye yanıtladım ve sıkılgan bir tavırla arkama yaslandım, “beni en çok ilgilendiren bu ilaçların cinsel fonksiyonu ne kadar etkilediği! Yani öncekiler gibi yan etkileri var mı cinsel yaşam üzerinde?”

Hakan Bey, mahcup bir tavırla başını öne eğerek gözlerini ölümcül bakışlarımdan kaçırmaya özen gösterirken ilaçları aslında neden bırakmak istediğimi de anladı.

“Evet,” dedi bana bakarak, “belki bu ilaçlar da cinsel fonksiyonu azaltabilir ama eskisi gibi tümüyle öldürmeyeceği konusunda garanti verebilirim!”

Bunu duyduğumda ilaç kullanma fikrinin o kadar da kötü olmadığını düşünmeye başladım.

“Peki, diğer yan etkiler?” diye merakla sordum.

“Aslında, diğer ilaçlardan en önemli ayrım noktası, yan etkilerin görülme sıklığı,” diyerek ikna edici bir ses tonuyla açıklamaya koyuldu Hakan Bey. “Örneğin, mide bulantısı, ağız kuruluğu, terleme gibi yan etkileri yok...”

Sevmiştim bu ilacı, nasıl olurda bir ilaç tüm bu yan etkileri ortadan kaldırırды? İnanmak istemiyordum buna ama Hakan Bey gayet ciddi gözüküyordu.

“İlaç konusunu biraz ertelese...” dedi. “Başka bana nelerden bahsetmek istersin? Mesela Deniz? Hâlâ hayaller görüyor musun? Ve en önemlisi korkuların ne âlemde?”

“Aslında,” diye cevap verdim, birdenbire konunun değişmesinden rahatsızlık duyarak, “herşey çok daha kötü. Artık hiç sokağa çıkmıyorum, çok derin bir korku var üzerimde ve en kötüsü de sokaktaki hangi kıza baksam Deniz’e benziyor! Hayaller, sürüyor, evet, ama beni asıl korkutan şey hayallerim değil; intihar!”

İntihar kelimesini duyan Hakan Bey bu konunun üzerine gitmeye karar verdi.

“Biraz daha açar mısın, intihardan ne kastediyorsun?”

“İntihardan kendimi asmayı kastediyorum!” diye hüznü dolu bir sesle karşılık verdim, “Saçma olduğunu bilmeme rağmen bir türlü intihar etme fikrini üzerimden atamıyorum! Sürekli intihara sığıyorum, intihar planları kuruyorum! Yaşam felsefem, intihar üzerine kurulu durumda son günlerde! Her an biraz daha yaklaşıyorum intihara ve bu durum beni zannettiğinizden daha fazla korkutuyor. Aslında bir yanım intihar etmeyi isterken diğer yanım yaşama sıkı sıkı sarılıyor! Selin; beni en çok düşündüren konu o, eğer o olmasaydı şimdiye kadar çoktan asmıştım kendimi ama ne zaman intihar etmek üzere yataktan kalksam aklıma o geliyor ve ister istemez intihardan vazgeçmek zorunda kalıyorum!”

Tüm bunları hızla ve panik içinde birbiri ardına sıraladım ve hüzünlü bir şekilde öne eğildim.

“İşte, beni en çok korkutan şey bu!” diyerek devam ettim, “Birgün Selin’e duyduğum sevgiyi de göremeyecek kadar büyük bir paniğe kapılarak kendimi asacağım!”

Hakan Bey, oldukça endişelendi ve durumun ciddiyetinin farkına vardı. Gözlerini resmen dehşet bürümüşü!

“Böyle karmaşık bir durumdayken kesinlikle ilaçları bırakamayız!” dedi. “Hatta senin şu durumda evde kalman bile oldukça sakıncalı görünüyor!”

“Peki ne yapılması gerekli?” diye sordum korkulu gözlerle Hakan Bey’e bakarak.

Sakinliğinden taviz vermeyen Hakan Bey, önündeki kağıtlara baktı ve yavaşça bakışlarını yüzüme çevirdi.

“Açık konuşmak gerekirse,” dedi, “hastalığın gittikçe ilerliyor, bu durumda klinik tedaviden başka bir şey önermemiz mümkün değil! Hem başlayacağımız yeni ilaçlara klinikte daha kolay uyum sağlayabilirsin, hem de intihar etmen konusunda duyduğun derin şüpheyi yok edebilirsin. Emin ol, hastanede güvende olacaksın!” Bu sözleri duyar duymaz beynimden vurulmuşa döndüm! Gözlerimden alev püskürmeye başladı sanki!

“Ne yani?” diye sordum, neredeyse bağırır gibi bir sesle, “Beni hastaneye yatırmaktan mı bahsediyorsunuz?! Defalarca denenerek başarısız olmuş bir yöntemi mi teklif ediyorsunuz bana yeniden?! Sabah akşam bana uyuşturucu iğneler saplamalarına göz yummamı mı istiyorsunuz?! Elektroşokla beynimi darmadağın etmelerine izin vermeme mi bekliyorsunuz benden?”

Neredeyse Hakan Bey’e saldırmak üzereydim. Hakan Bey’in şaşkın bakışlarına aldırmadan oturduğum koltuktan hızla kalktım.

“Kusura bakmayın Hakan Bey,” dedim en sinirli ses tonumla, “ama bu önerinizi kesinlikle kabul edemem! Her ne kadar beni anlamamakta direnmiş de olsanız, yine de ilgilendiğiniz için teşekkürler!”

Ardından sinirden titreyen elimi Hakan Bey’e uzattım, hâlâ şaşkın gözlerle bana bakan Hakan Bey, “Görüşmemiz daha bitmedi sanırım...” demeye çalıştıysa da oldukça kararlıydım.

“Görüşmemiz ebediyete kadar bitti Hakan Bey!” diyerek hızla kapıya yöneldim.

Beni sakinleştirmenin başka bir yolu olmadığını gören Hakan Bey, ben kapıyı açmak üzereyken, “Bir dakika...” dedi ve telaşla, “Beni yanlış anlamamı istemiyorum!” diye ekledi.

“Çok alınganlaşmışsın, beni yanlış anlıyorsun!” diyerek beni sakinleştirmeye çalıştı, “Lütfen oturur musun? Son sözlerimi söyleyeyim, gitmek istiyorsan daha sonra git, lütfen!”

Biraz sakinleşerek Hakan Bey’in masasının önündeki koltuğa her an kalkacakmış gibi oturdum.

“Evet,” dedim sinirle, “sizi dinliyorum!”

Hakan Bey, önündeki reçeteye alelacele bir şeyler karaladı ve bu reçeteyi bana uzattı.

“Peki,” dedi, “hastaneye yatma konusunu biraz düşün, ama bu ilaçları kullan lütfen, daha önceki ilaçları içmeyeceğin belli oluyor, bu reçeteye yazdıklarım az önce bahsettiğim yan etkisi daha az olan ilaçlar...”

Sıkılğan bir hamle ile Hakan Bey’in elinden aldığım reçeteye baktım, sonra reçeteyi hızla katlayarak cebime koydum. İlaçların hiçbirinin adını bilmiyordum. Gerçekten yeni olmalıydılar!

“Seninle haftaya bugün görüşelim...” dedi Hakan Bey, gülümseyerek.

“Ne görüşmeye geleceğimi, ne de yazdığınız lanet olasınca ilaçları içeceğimi sanmıyorum!” diye sinirli bir şekilde yanıtladım bu teklifi.

“Peki,” dedi, suyuma gitmeye çalışarak, “ne yapmayı planlıyorsun?”

“Eve gidip kendimi banyodaki kalorifer borusuna asmayı!” diye yanıtladım hiç duraksamadan, sanki bu soruyu bekliyormuş gibi. Hakan Bey, gülümsemesini yüzünde tutmaya çalıştıysa da başarılı olamadı, dehşet ve endişe gözlerinden başlayarak tüm bedenini etkisi altına aldı.

“Tamam, tamam” diyerek yanıtladı, neredeyse kekeleyerek, “biraz sakin ol istersen. Şimdi seninle görüşmemiz bitti, haftaya kadar gelip gelmemeyi düşünerek mantıklı bir karar vereceğine inanıyorum. Ancak, senden bir şey rica edeceğim...”

“Nedir?” diye sordum.

“Selin,” dedi Hakan Bey çekinceli bir ses tonuyla, “hazır buraya kadar gelmişken, onunla senin hakkında kısa bir görüşme yapmak istiyorum. Dışarıda oturarak bize biraz izin verirsen sevinirim.”

Çok daha fazla sinirlenmiş olmama rağmen saldırganlaşmaktan korkarak, “Peki,” diye yanıtladım, elimi uzattım ve “Umarım sizinle bir kez daha görüşmek zorunda kalmam Hakan Bey...” diyerek Hakan Bey’in elini sıktım. Ardından arkama bile bakmadan, suratım bir karış, bekleme salonuna çıktım, Hakan Bey bu kez beni yolcu etmedi, ufak kağıtlara hızla notlar alarak dosyamın içine koydu ve Selin’in içeri gelmesini bekledi.

Bu ufak kağıtlardan birine hızla aldığı notlardan birinde şöyle yazıyordu: “Suisidal düşünce içeriği maksimal düzeyde seyrediyor, en kısa zamanda hospitalizasyonu gerekli. Haloperidolün yan etkileri nedeniyle hasta tarafından bırakılması üzerine, risperidon ağırlıklı yeni bir tedaviye başlandı...” *Bunu odadan çıkarken kulaklarıma İstanbul fısıldadı...*

Bekleme odasında, meraklı gözlerle bana bakan Selin’e, “Hakan Bey seninle görüşmek istiyormuş!” dedim.

Ve Selin ürkek adımlarla görüşme odasına doğru ilerlerken ben de bekleme odasındaki koltuklardan birine oturdum. Kısa bir süre sonra oturduğum koltuktan hızla kalkarak güzel sekreterin şaşkın bakışlarına aldırmadan sekretere yanaştım, muayene ücretini ödedim. Sonra aynı sinirli tavırlarla tekrar bekleme odasındaki koltuklardan birine oturdum. Sekreter beni daha önce hiç bu kadar sinirli görmemişti. Ellerim ve ayaklarım durmadan titriyordu, bir süre kenarında çiçekler olan cama doğru baktım, Selin çıkmadan hızla koşarak camdan atlamayı düşündüysem de bunun yeri ve zamanı olmadığına karar vererek vazgeçtim.

Hakan Bey, çekingen ve merak dolu bakışlarla görüşme odasına giren Selin’i ayağa kalkarak selamlamış ve az önce benim oturduğum koltuğa oturmasını rica etmiş. İçerde yaşanan herşeyi bana Selin anlattı...

“Selin,” demiş buruk bir sesle, “sana iyi haberler vermek isterdim, ama sanırım duyacakların pek

Selin görüşme odasından çıktığında ben bekleme salonunda sınırlı bir şekilde oturuyordum ve kapının açılmasıyla yerimden fırladım, Selin'in ağlamaklı yüzünü görmeme rağmen hiç aldırmadım,

yavaşça muayenehaneden çıktım. Selin arkamdan geldi. Merdivenlerden hızlı hızlı inip iş hanının önünde bir sigara yaktım ve derin bir nefes çekip başımı tutarak saçlarımı hızla arkaya ittim. Dehşete kapılmış gözlerle beni izleyen Selin, “İyi misin aşkım?” diye sordu.

“Buraya gelmeden önce,” diye cevap verdim çok ama çok sinirli bir sesle, “emin ol, çok daha iyiydim!”

Şişli’den minibüsle Beşiktaş’a indikten sonra yavaş adımlarla iskeleye doğru yürümeye başladık. İkimizin de ağzını bıçak açmıyordu, sanki üzerimize büyük bir ölüm sessizliği çökmüştü.

Üsküdar’da vapurdan indiğimizde Selin omuzumdan tutarak beni durdurdu.

“Aşkım,” dedi yumuşak bir sesle, “Hakan Bey sana yeni ilaçlar yazmış galiba, reçeteyi versene, bir bakayım.”

Cebimden sinirle reçeteyi çıkararak Selin’e uzattım.

“Bunları alacak mısın aşkım?” diye sordu, sinirli tavırlarıma hiç aldırmış etmeden.

“Sen reçeteyi gördüğüne göre artık almak zorundayım!” diyerek yanıtladım ve yol üstündeki bir eczaneye girerek ilaçları aldık. Eve gidinceye kadar ikimiz de bunun dışında tek bir kelime bile etmedik.

Sen Tımarhaneleri Bilmezsın

Kahpe bir intihara dönüş bileti kesti gişedeki Azrail!

Tımarhanelere kaldırdılar beni, kollarıma kocaman serum şişelerinde gözyaşları bağladılar!

Eve girdiğimizde saat çoktan dört olmuştu. Eve girer girmez mutfığa geçerek çay demleyen Selin, elinde iki fincan çayla yanıma geldi. Ben odada yatağın üzerinde sinirli ve suskun bir şekilde sigara içiyordum. Elindeki fincanlardan birini bana uzattı, hiç konuşmadan yavaşça uzanarak fincanı aldım. Ve Selin, suskunluğa daha fazla dayanamayacağını düşünerek korkuyla açtı dudaklarını.

“Aşkım, Hakan Bey’le ne konuştuğunuzu ve seni bu kadar sinirlendiren şeyin ne olduğunu anlatacak mısın?” diye sordu.

“Geri zekâlı doktor bozuntusu benim hastaneye yatmam gerektiğini söyledi!” diyerek yanıtladım, neredeyse gözbebeklerimden alev fişkıracaktı.

“Eğer gerekiyorsa,” dedi en sevecen sesiyle, “neden hastaneye yatmayacaksın ki bebeğim?”

Bunu duyunca tüm kontrolümü bir anda kaybettim. Birden Selin’in de onlardan taraf olduğunu düşünmeye başladım. Buna katlanamayacağımı düşündüm ve büyük bir hırsla ayağa kalkarak bağırmaya başladım!

“Selin!” dedim bas bas bağırarak. “Sen kimden yanasın? Söylesene!”

“Tabii ki senden yanayım aşkım, tek istediğim senin daha iyi olman!” diyerek ortamı sakinleştirmeye çalıştı ama iyice sinirlenmişim.

“Hastaneye yatmayacağım, Selin! O lanet olasıca ilaçları da yalnızca yeni oldukları için aldım, belki işe yararlar diye! Ama hastaneye yatmayacağım!”

Selin, ayağa kalkarak boynuma sarıldı ve ağlamaklı bir sesle, “Neden hastaneden bu kadar korkuyorsun aşkım?” diye sorarak devam etti, “Daha iyi olman için gerekiyorsa yatabilirsin... Seni tümüyle kaybetmekten elbette daha iyidir. Hakan Bey hastalığının ilerlediğini ve tedaviyi bırakırsan seni kaybedebileceğimi söyledi. Seni kaybetmek istemiyorum aşkım, anla beni, çok korkuyorum bundan! Düşünmesi bile deli ediyor beni! Emin ol, hastanede hiç yalnız bırakmam seni, her gün

yanma gelirim!”

Boynuma sarılan Selin’i sonuna kadar sessizce dinledikten sonra hızlı bir hareketle kollarından kurtuldum, hatta onu ittim.

“Kes artık!” diye bağırdım. Ardından, “Bir kez daha hastane lafı duymak istemiyorum!” diyerek parmaklarımı saçlarıma geçirdim ve saç diplerimi yolarak yere diz çöktüm, yumruğumu büyük bir acıyla sıktım ve yeri yumruklayarak ağlamaya başladım. Selin bir anda karşılaştığı bu büyük tepki nedeniyle hem oldukça üzülmüş, hem de pişman olmuştu; beni sakinleştirmeye çalıştı, bana sarılmaya kalkıştı, ama onu ittim!

“Lütfen Selin,” diye bağırdım, “bana yaklaşma, sana vurmak istemiyorum!”

Benimle birlikte yere diz çökerek ağlamaya başlayan Selin, “Rahatlatacaksa vur!” dedi. “ Emin ol, yanmaz canım!”

“Lütfen Selin, lütfen, lütfen, lütfen!..” diye hıçkırarak ağlamaya devam ettim. İstanbul bile daha bu kadar acı yüklü bir ağlamayla karşılaşmamıştı. O kadar acıdı ki ben ağlarken içi, tüm sokaklarını aleve verip kendisini yakmak istedi!

Sonra hıçkırıklar içinde ağlayarak okumaya başladım Selin’e tımarhanelerin ne olduğunu anlatan ve Denizle yazılmış "*Sen Tımarhaneleri Bilmezsin!*" başlıklı bir mektubu...

*

* *

Uzun zaman önce bir akşam üzeri, katlanılmaz bir baş ağrısı ile uyandığımda dört tarafı duvarla kaplı taş bir yatakta buldum yıkılmış bedenimi. Buraya nasıl geldiğimi hatırlamıyorum, sadece buradaydım. Çünkü suçluyum, insanlara saldırmışım, hayal kurmuşum, âşık olmuşum, şizofrenim, yani hayvandan da beterim. Dünyanın en büyük hapisanesinde hapsedilmeliyim. Öldürülmeliyim hatta!...

*Sırf sana, yani aslında hiç olmayan bir tanrıçaya âşık olduğum için görülmemiş işkenceler tasarlıyor, buradaki gözü dönmüş doktorlar kilitli kapılar arkasında! Bahsetmeseler de bundan uluslararası tıp kongrelerinde, **Tababet-i Ruhiye** dedikleri kutsal kitaplarında ballandıra ballandıra anlatıyorlar bu işkenceleri! Burada deli dedikleri, deli diyerek delirttikleri insanları her seher vakti ölüme götürüyorlar!..*

Etrafımı çepeçevre saran dört duvar, yıllardır yosunla öpüşmekten, koyu yeşil bir ruj sanıyor üstüne sürülen acımasız terkedilmişliği. Dört duvarı olan dar bir oda bu, zincire vurularak içine hapsedildiğim yer. Ama bazan duvarlar birbirlerine yaklaşıp daracık yapıyorlar odayı; mesela seni düşündüğüm zaman. Duvarlar birbirleri ile kucaklaşıp hasret giderirken beni aralarında ezdiklerinin farkına varamıyorlar. Çünkü çok iyi biliyorlar ki, durup karşılıklı bakışmak yetmez hiçbir şeye; sarılıp öpüşmek ister her şey birbiriyle ve uzun süren hasretlerin ardından birbiriyle kucaklaşan yalnızların coşkusu altında bir fil sürüsünün ezdiği karıncalar gibi kalır koskocaman halklar!

Odadaki dört duvarın hiçbirine ayrıcalık gösterilmemiş; hiçbiri dışarıya açılan bir pencereye sahip değil Yalnız birinin üzerinde daracık bir kapı var; o da çok uzun zamandır kilitli. Tavan ve zemin ise azınlık psikolojisi ile ağlaşıyor her gece. “Duvarlar iktidarda!” diye haykırıyor tavan zemine, “Bizi adamdan sayan yok!” Ve nem sanılıyor tavanın gözlerinden zemine damlayan isyan!

Duvarlardan birinin eskiden bir penceresi varmış, hastabakıcıdan duyduğuma göre; sonra tuğla ile örüp üstüne sıva geçmişler. Benden önce burada yıllarca kalan, pencerenin demir

parmaklıklarından kafasını uzatıp duyulmamış küfürler edermiş gelen geçene. Bu yüzden başhekimin emriyle örüvermişler pencerenin bulunduğu yeri. Bu odanın benden önceki sahibi çığlıklar atarak öldüğünde bu yüzden kimse duymamış sesini. Onun cesedini beyaz bir ceset torbasına sarıp çıkarttıktan sonra pencerenin yeniden açılmasına karar vermişler, ama olmamış, ihmale gelmiş, söylenenlere göre.

Duvarlardan geniş olanının üzerinde bir televizyon var, ama bir cihaz değil bu, projektörden yansıyan bir ışık gibi düşüyor görüntüler duvarın onca yılın rutubetine inatla direnerek beyaz kalmayı başaramamış köşesine. Evet, ekran büyük, görüntü de sağlam; ancak tek bir kanalı gösteriyor sadece ve sesi de kısılmıyor! Kafasına eserse açılıyor televizyon, cam isterse kendi kendisine kapanıyor. Keşke ekran küçük olsaydı, ama televizyon başka bir kanala ayarlı olsaydı. Çünkü bir haber kanalı bu ve durmadan cinayet haberleri yayımlıyor. Spikerlerin hepsinin yüzünde cellat maskeleri var ve tüm cinayetlerin zanlısı olarak senin adın geçiyor. Yokluğun durmadan altyazıyla bildiriliyor bana. “O gitti, dönmez artık geri...” yazısı geçiyor önce, sonra da “Hiç gelmemişti ki zaten!” serzenişi...

Ne güneşin doğuşunu görüyorum burada, ne de karanlığın çöküşünü; saatin akşam sekiz olduğunu demir kapının büyük bir gıcırtyla hafifçe aralanıp bir el tarafından içeriye bakır tas içerisinde yiyecek uzatıldığında anlıyorum. Geri kalan zamanı anlamak içinse her saniye ayrı bir çizik atıyorum bileklerime elimde yokluğundan artakalmış son paslı jilette.

Bakır tasın yanında üç günde bir plastik bir şişede su veriliyor, iki günde bir de yarım somun küflü ekmek! Ekmeği odadaki kuş cesetleriyle bölüşüyorum: bu yüzden bir duvarın kenarı ufalanmış ekmek parçalarıyla dolu. Suyun tamamına yakını ben içtikten sonra kalanını duvarlara serpiyorum; bu yüzden tüm duvarlar ağlamaklı!

Her gece, saat gece yarısını geçti mi, bir Ramazan davulcusu geçiyor koridordan canhıraş bağırarak. Aylardan ister Recep olsun ister Şaban, isterse Zilhicceyi göstereyim tüm takvimler; bu adam her gece gelip çalıyor davulunu! Bağırıyorum; susmuyor! Küfür ediyorum; umursamıyor! Hiç kimse susturamıyor zaten onu, bir de bas bas bağırıyor geçerken: “Aşk öldü! Aşk öldü!”

Yokluğuna alışma etütleri yapıyorum bu karanlık odanın yıkık dökük duvarlarına kanımla senin portrelerini çizerek! Ben senin portrelerini çizmeye çalışırken ellerindeki ucu keskin asâlarla yorgun bedenimi tavaflandırıyor simsiyah elbiseli cadılar! Anlaşılmaz bir yağmur serpiştiriyor şehre, göğe gerilmiş bulutlar! Görmüyorum yağmur yağdığını ama hissediyorum; sen bilmezsin, şehre ne zaman yağmur yağsa benim burnum kanar.

Bu karanlık odada cirit atan şeytanlar her gece duyulmamış intiharlar fısıldıyorlar korkudan kızarmış kulaklarıma! Serseri bir kurşun gibi yumrukluyorum o zaman bomboş koridora açılan demir kapıyı! Kimse duymuyor çığlıklarımı!

Duvarlardan birine dayalı olan taş yatağa uzatıyorum bedenimi ve bitli bir battaniye gibi çekiyorum üzerime yokluğunu. Uykuya dalmadan az önce kulağıma yanaşan yavru bir şeytan, yarın sabahki kurul toplantısında “paranoid şizofreni” tanısı koyacaklarını fısıldıyor sana duyduğum derin aşka! İnaniyorum...

*

**

Tımarhanelerde delileri öldürürler.. Kendisini doktor sanan deliler üstlerindeki beyaz gömlekleri bir şeref işareti olarak taşıırken, aynı renkte gömlekler giydirdikleri insanların

kollarını arkadan bağlarlar!

Her sabah altıda ölme sırası bana da geliyor, hastabakıcılar beni uzun ve karanlık bir koridorda sürükleyerek elektroşoka götürüyorlar. Hepsi sağır hastabakıcıların, ne kadar çığlık atarsan at, ne kadar yalvarırsan yalvar, duymazlar! Azrail 'in başbayisi cellatlar gibidir onlar, ama cellatlardan daha acımasızdırlar Cellatlar yalnızca bedenini katlederler insanın, bu hastabakıcılar ise duygularını. Duygusuz bir bedenin ne kadar ağır olabileceğini bilemezsin. Bilemezsin!

Mazhar Osman, Kraeplin'den öğrenmiş elektroşok tekniklerini. Şimdi buradakiler, bir peygamber sanıyorlar Mazhar Osman 'ı ve sorgusuz sualsiz uyguluyorlar öğrencilerine öğrettiklerini! Elektroşok dediğin sadece ve sadece duygularımı öldürüyor, beni saldırmaktan alıkoyuyor ve aynı zamanda yaşamaktan da. Zangır zangır titretiyor tüm vücudumu beynime rasgele verilen yüksek dozlu elektrik. Duygularımın parmak uçlarımdan süzülüp boşluğa karışarak yok olduğunu görüyor, her an biraz daha kahroluyorum. Ağzımdan fışkıran salyalar, dünyanın en tesirli zehri sanki, değdikleri yerde canlı bırakmıyor! Dört kişi zor tutuyor beni! O korkunç işkence tezgâhına yatmamak için her sabah ufacık çocuklar gibi çığlıklar atıyorum! Çığlıklarım duyulmasın diye izole etmişler elektroşok odasını. Ve bu odada bir anda değil, yavaş yavaş öldürüyorlar beni acı çektire çektire öldürmeyi kendine meslek edinmiş doktor ve hemşireler...

Elektroşoktan sonra kurtulduğumu sanma; saat yedi olduğunda daha da büyük bir işkence ile yüzleşiyorum her sabah. Başhemşire iğneden ne derece korktuğumu hiç umursamayarak Akineton la Norodol 'ü karıştırıp bir darta ok saplar gibi saplıyor iğneyi kalçama. Norodol diyorlar burada vasiyet mektubuna ve Akineton deniyor bana o mektubu imzalattıkları kalemin adına! "Beynimdeki tüm hücreleri, tüm hayallerimi, tüm umutlarımı, tüm aşklarımı, mutluluklarımı, sevinçlerimi ve özlemlerimi, psikiyatristlerin acımasız emellerine alet edilmek üzere bağışlıyorum!" yazıyor o mektupta, ve tüm doktorlar kanlı başparmaklarını basarak onaylıyorlar vasiyetnamemi! Yediğim iğnenin kıtalar ayırıştırıcı acısını kalçamda hissederken canı başhemşirenin iğrenç yüzünü bir an daha görmemek için çıkıyorum odadan, karanlık koridorda yalpalaya yalpalaya hücreme gitmeye çalışıyorum ama gidemiyorum; o kar anlık ve nem kokan koridora birer ikişer düşüp sızıyor hayallerim, sızıyor kanım, sızıyor aşkım; sızıyorum! Sonra hastabakıcılar gel ip yerden böcek süpürür gibi, koridordan sürükleyerek buz gibi hücreme atıyorlar uyuşturulmuş bedenimi...

Hücreme atıldığımda kana susamış dev yılanlar, kaçmaya çalıştıkça köşeye sıkıştığımı görerek sivri dillerini tüm bedenime saplıyor ve kanımı emiyorlar. Boğazıma yapışıyor en büyük yılanlardan biri ve şah damarımdan ısırtıyor beni. Boğazımdan kesilmiş bir öküzün boğazından fışkırır gibi fışkıran kan duvarlara sıçrıyor... Duvarlar bile korkudan arkalarını dönüyorlar! Duvardan pıhtılaşarak akan kanları gördüğümde tarifi imkânsız bir acı kaplıyor tüm bedenimi, cenin gibi çekip bacaklarımı karnıma inanılmaz bir korkuyla ağlamaya başlıyorum o zaman ve çığlıklarım, kocaman tımarhanenin ürkütücü suskunluğunda bir çiğ tanesi kadar etkisiz kalıyor.

Çok geçmeden yeşil benekli ejderhalar geliyor kan kokusuna. Alev tükürüyor ejderhalar üzerime ve ben tüm bedenimin alev alev yandığını hissederek korkudan bayılıyorum!

Kırmızı pelerinli, uzun sivri kulakları olan yeşil cüceler, baygın bedenimin başında kahkahalar atıyorlar. Attıkları kahkahaların şiddetine uyanıyorum. Doktorlar tüm bunların benim beynim tarafından üretildiğinde ısrar etseler de, çok iyi biliyorum ki sabah yediğim o iğnedir bunların tek sorumlusu!

*Bir sarhoşluk düşüyor içime, unutarak bana verilen **kimyasal zebanilerin** gözbebeklerimi*

kuruttuğunu kimse anlamıyor; ağlamaya yelteniyorum, gözlerim doluyor, doluyor, doluyor... Kana bulanmış bir damla gözyaşı daha düşüyor kandan nehirlerle beslenen okyanusa. Ağlıyorum, ağladığım kadar artıyor acılarım ve ben ağladıkça daha da fazla acıtıyor ruhumu bu tımarhane. Herkes biliyor aslında ne derece öldürüldüğümü. Ölüyorum. Yavaş yavaş, acı çeke çeke! Çünkü aşk karıştı kanıma! Çünkü şizofrenim! Çünkü aşkın adı şizofrenidir bu diyarlarda! Acı çekmeliyim! Acı çeke çeke öl(dürül)meliyim!

Onlar güçlüler... Ellerinde çok güçlü silahları var, kütür kütür küfrediyor doktorların gözleri yüzüme ve tüm hemşireler korkutucu pençeleri olan aç kaplanlar gibi saldırıyorlar bana. Hemşireler dışarıdaki itilmişliklerinin hıncını almak istercesine saplıyorlar uyuşturucu iğneleri kalçama ve ben uyustukça onlar zevkten çıldırıyorlar. Hepsinin gözleri kan kusuyor hapsedildiğim taştan hücrenin yosun bağlamış duvarlarına. Asıl hasta olan onlar!

Kimse duymuyor burada çığlıklarımı, çığlıklarım sadece kendi içimde yankılanıyor. İçimden kopan çığlıklar, kendi içimde içinden çıkılması mümkün olmayan sonsuz bir döngüye giriyor, hayallerim gelip beni bunalımların en büyüğüne hapsediyor... Kollarımı ve bacaklarımı iki yana açıp yere yatıyorum, gözlerimi paslı bir çivi gibi tavana çakıyorum ve görmemeye çabalıyorum dört bir yanımda fır dönen kırmızı zebanileri. O zebaniler ki, herbiri farklı bir ölüm melodisinin virtüözüdür. Kahkahaları hiç tahmin edemeyeceğin kadar çıldırtıcıdır ve durmadan kulağıma eğilip “Hadi gidiyoruz...” derler

Sen tımarhaneleri sadece kitaplardan ve izlediğin filmlerden bilirsin. Ama gerçekte burası öyle bir yer değil! Ne bir yazar cesaret edebilir tımarhanelerin kitabını yazmaya ne de bir yönetmen bir tımarhane filmi çekmeye. Bu yüzden gerçekte sen tımarhanelerin sadece hastaları iyileştirmek için kullandıklarını düşünürsün. Oysa tımarhaneler Dünya’nın en rezil, en aşağılık mezbahalarıdır ve hayvanların katledilmesine bas bas bağırarak tepki gösteren vejetaryenler bile tımarhanelerde insan duygularının göz göre göre katledilmesi karşısında sessizdir.

*Hiç kimsenin kabul etmek istemediği bir gerçektir: Tımarhanelerde delileri öldürürler. Hem de acı çektire çektire! Elbette yazmazlar bunu **Tababet-i** Ruhiye ’lerine...*

Nöbetlerim Gelir Ağlarım, Nöbetlerim Gider Kovalarım...

*Bütün yalnızlıklar benim olmuş
Nöbetlerim gelir ağlarım,
Nöbetlerim gider kovalarım...*

Kısa süren akşam yemeği faslından sonra ışıkları kapatarak odanın dört bir yanında her melankoli için hazırda beklettiğim yassı mumları bir ayine hazırlanır gibi özenle teker teker yaktım, yavaş adımlarla yatağın üzerinde oturan Selin'in yanına geri döndüm, ben de yatağa oturarak bağdaş kurdum, ellerimi yavaşça götürerek Selin'in yanağını okşadım.

“Seni seviyorum bebeğim...” dedim hüzünlü bir sesle.

“Ben de seni seviyorum aşkım...” diyerek yanıt verdi Selin, sesimden kopya çektiği her halinden belli bir sesle. Bu kadar basit kelimelerle bile anlatılabiliyordu işte sevgi, öyle şatafatlı sözlere hiç ama hiç lüzum yoktu, yeter ki yüreğinin derinliklerinden çıksındı bunları söyleyenlerin sesi.

Uykusuz bir geceye daha hazırlanan bedenlerimiz sustu ve bunalımın orta yerinde yitirilmiş bir cesaretle tırmandı hüznün göğe uzanan merdivenlerine...

Selin'in ellerini sımsıkı tutarak, bir süre onun yüzüne baktım. Sanki onun ölüsü bile tüm Dünya'ya yüz milyonlarca yıl umut saçabilirdi, o kadar sevecen bakıyordu ki gözleri, uzun süre koparamadım gözbebeklerimi onun bakışlarından.

“Ne yaptığımı ve ne yapacağımı bilmiyorum artık?” dedim, o, geceye durmadan karamsarlık tohumları eken sesimle.

“Yaptığım her şey geriye dönüp düşündüğüm zaman anlamsız bir karmaşadan başka hiçbir şey hatırlatmıyor bana. Gördüğüm hayalleri düşünüyorum da... Hayaller görüyor, gördüğüm hayallere inanıyor, ardından bunun ne kadar salakça olduğunu görüp kendimden utanıyorum!”

“Hayır bir tanem!” diyerek kesti Selin konuşmamı, “Hayallerinle birlikte seviyorum ben seni! Hayallerin de senin bir parçan! Paylaş, paylaş benimle hayallerini! Anlayamayacağımı biliyorum, ama yine de paylaş! Paylaş ki, aksın ruhun ruhuma, gözbebeklerinden bakışlarıma süzülen ruhun ele geçirsin ruhumu! Paylaş aşkım tüm hayallerini benimle, utanma seni sen yapan düşlerinden! Paylaş, paylaş ki, biraz daha artsın sana duyduğum sonsuz kere sonsuz sevgi! Paylaş ki, Dünya'nın uçsuz bucaksız topraklarına bir adım daha atabileyim! Anlat aşkım, hayallerinden bahset bana! Anlat ki, senin Dünya'n kalmasın artık, BİZİM Dünya'mız olsun! Değişsin yüreğine giden yoldaki tüm levhalar; üstlerine adımız yazılsın!”

Gülümseyerek sıkıca tuttuğum elini yavaşça bıraktım, büyük bir sevgiyle Selin'in boynunu okşadım ve gözlerindeki umuda hüzünlü bir bakış fırlattım.

“Gerçekten anlatmamı mı istiyorsun aşkım?” diye sordum, utangaç bir sesle.

“Elbette!” diye yanıtladı Selin hiç ara vermeden, “Anlatmazsan senin Dünya'n BİZİM Dünya'mıza hiçbir zaman dönmez ki!”

Uzanarak bir sigara alıp yatağın kenarındaki muma eğilerek sigaramı yaktım ve konuşmaya başladım. İndiriyordu sanki bu gece içimdeki hüznün camını çerçevesini göğün!

“Deniz, yıllardır kendimi oyalamak için, kendi kendime uydurduğum peri masallarının içerisinde bir anda çıkıp geliveriyor sanki soğuk ve karanlık odama. Bir ışık kümesi düşmüşçesine aydınlatıyor sonsuz bir alacakaranlığa mahkum olmuş hayatımı. Gülümsüyor, yalnızca bir kerecik gülümsüyor ve tüm kâbuslarımdaki karanlık birden aydınlanıveriyor... Adeta bulutlara sürükleniyorum...”

Selin dikkatle dinliyordu beni, her zamanki o yüksek inanç ve umudundan bir parça bile kaybetmeden, sahip olduğu tüm sevgiyi akıtıyordu parmak uçlarından parmak uçlarıma.

“Hep o Deniz denen lanet olasıca cadı var gündüz ve gece düşlerimde, hayalsi gerçeklerimde...” diyerek devam ettim konuşmaya. “En beklemediğim anlarda geliveriyor hep yanıma. O da en az benim kadar suskun oluyor. Konuşacak bunca şey varken ikimiz de susuyoruz. Sanki konuşsa, bir kelime düşse dudaklarının arasından, tüm melekler kendilerini bir uçurumdan aşağıya atacakmış gibi. Sanki açsam dudaklarımı, bir şeyler söylesem, yedi yılın hesabını sormak için bir tek kelime bile söylesem, tüm zebaniler yeryüzüne inecek gibi...”

Durdum sonra, sigaramdan bir nefes çekerek parmaklarımın ucundaki sigarayı Selin’in dudaklarına götürdüm. Hiç tereddüt etmeden kocaman bir nefes alarak boynumdan göğsüme doğru üfledi Selin ciğerlerine değen dumanı. Sanki güzel bir masal dinlermiş gibi dinliyordu anlattıklarımı, inanarak ve yaşayarak dinliyordu. Ben en saçma şeylerden bile bahsetsem önemli değildi onun için, Selin benim o şairane sesime ve mükemmel tanımlamalarımın âşığı. Ben ise anlattıkça rahatlıyordum, dudaklarımdan sızan her kelimenin ardından çok daha güçlü hissediyordum kendimi. Selin’in bana ne derece inandığını biliyordum. Bu inanç ayağa kaldırıyor beni, her an biraz daha büyük bir cesaret veriyordu bana! Ve ben o gece bir kez daha âşık oluyor gibiydim Selinle. Anlattıkça dirhem dirhem eriyordu Deniz’in içimdeki yalancı tanrıçılığı! Ve yerini oranın gerçek sahibi olan Selinle bırakıyordu!

“Uzatıyor bana ellerini...” diyerek sürdürdüm konuşmayı. “Ne zaman onun ellerini tutsam, ne zaman değse şu parmaklarımın ucundaki keder onun avuçlarına, gözlerimden kanlı gözyaşları damlıyor yanaklarıma ve hızla kayarak kalbimin üzerine düşüyor bu gözyaşları; durmaksızın ağlıyorum. O da katılıyor bana çok geçmeden. Ağlaşıyoruz sebepsizce. Bunca sebep varken ağlamak için biz sebepsizliğimize ağlıyoruz. Çok yorgunuz ikimiz de. Sanki Deniz, başka bir evrenden geliyor buraya, sanki başka bir alemden geliyor, etrafında kocaman, bembeyaz bir bulut kümesi dolanıyor hep ve kaşlarının arasından büyük bir ışık kütlesi sızarak aydınlatıyor Deniz’in baktığı her yeri. O ne zaman gelse bu odaya ağlayacak, ağlatacak bir şeyler arıyor gibi bir halimiz oluyor hep. O da en az benim kadar ağlamaklı...”

“Sevgimden bahsetmeye çalışıyorum ona,” diyerek oturduğum yatakta aşağıya doğru kaydım ve Selin’in dizine yasladım başımı, Selin’in parmakları saç diplerimde sevgiyle gezinirken anlatmaya devam ettim. “‘Sus!’ diyor bana, saf sevgimden ne kadar korktuğu her halinden belli ve o ‘Sus!’ dedikçe hayallerimin kâbuslara kesin dönüş yaptıklarından muhtemelen habersiz gözüküyor. Uzun uzun dans ediyoruz sonra onunla loş ışık altında. Her şeyiyle hissediyorum onu. Gerçek gibi bakıyor kakao rengi gözleri, gerçek gibi değişiyor teni ellerime, dudakları gerçek bir kırmızı sanki, gerçek uzun düz saçları! Gerçekle hayal arasındaki o ince çizgi tamamen ortadan kalkıyor o an. Hayal olmaktan sanal gerçekliğe terfi ediyor karanlık odamda. Onu sevdiğime inanmıyor, inanamıyormuş gibi bakıyor onu sevmekten yorgun düşmüş yüzüme. Ve ‘Gitmeliyim...’ diyor en ağlamaklı sesiyle, bana beni ne kadar çok sevdiğini söyleyip gidiyor ve bir de tekrar geleceğine söz vererek. O, hiçbir şey olmamış gibi, sanki hiç gelmemiş gibi gidiyor, ben yapayalnız kalıyorum karanlığın içerisinde! Kaçmaya başlıyorum o zaman! Çok... çok uzaklara...”

Başımı kaldırıp Selin’in loş mum ışığı altında bir yıldız gibi parlayan yüzüne baktım.

“Sonra,” dedi Selin, uykuya dalmak üzere olan bir çocuğun uyumak için dinlediği bir masalın devamını beklerken ki heyecanıyla, “sonra ne oluyor aşkım?”

Selin'in dizine başımı sevgiyle sürterek sağ yanıma döndüm, sonra yavaşça kalkarak tekrar Selin’in karışısına oturdum.

“Onu bir kez daha yanıma çağırdığımda ya hiç gelmiyor ya da gelir gelmez görebiliyorum

gözlerinden süzülen kandamlacıklarını” diyerek sürdürdüm konuşmamı, “Ellerimi uzatıyorum ona; şakır şakır kanayan avuçlarını göstererek, ‘Bak’ diyor, ‘Beni ne hale getirdin!’ ve hıçkırıklara boğuluyor. Sanki ona acı çektiren birileri var, başka bir yerde, benim hiç bilmediğim bir yerde onun canını acıtıyorlar sanki. Sonra da gelip herşeyin suçlusu olarak beni gösteriyor! Hiçbir şey yapmadığımı bile bile suçlu hissediyorum kendimi. Çaresizce izliyorum onu engel olamayarak gözlerimden akan yaşlara. Uzun düz saçları dağılmış ve sıırılsıklam oluyor. Diyorum ya, ona sürekli acı çektiriyorlarmış gibi bir hali var. Beyaz ama bembeyaz! Tıpkı bir melek gibi gözüküyor, ama ben ne zaman seslensem ona, boynunu eğdiği yerden güçlükle kaldırıp hıçkırıklarla ağlamaya başlıyor. Tekrar uzatıyorum ona ellerimi, bağırıp itiyor beni. ‘Beni bu hale sen getirdin!’ diye haykırıyor sürekli. Ağlıyorum, hıçkırıklara gömülüp çaresizce diz çöküyorum onun önünde ve ‘Koru beni!’ diye yalvarıyorum ona. ‘Ben seni sevmekten başka hiçbir şey yapmadım, sadece sevdim!’ Kollarını uzatıp kanayan bileklerini gösteriyor bana. Sırılsıklam olmuş saçlarından kanlar damlıyor halının üzerine...”

İyice kötüleşiyordum; anlattıkça rahatlıyordum, ama diğer yandan da anlattığım şeyleri tekrar yaşıyor gibiydim. Hüzünle boyanan gözlerimden sessiz yaşlar hızla süzölmeye başladı yanaklarıma doğru. Selin en sevecen tavrıyla uzanıp parmaklarıyla sildi yanaklarımı, bileğinden tutarak parmaklarını çekmesini istediğimi gösterdim.

“Bırak aşkım,” dedim, “aksın gözyaşlarını, aktıkça siliniyor aklımdan o lanet olasıca cadının adı! Gözyaşlarıma karışıp siliniyor hayatımızdan! Bırak bu yüzden alabildiğince hızla kanasın yüreğindeki yara!”

Bunu duyan Selin oldukça sevinmişti, ben sevmiyordum Deniz’i, bunu o an bir kez daha anlamıştı. Ben yalnızca Selin’i seviyordum, bu kadar özel anlarımı, yani kimseye anlatmadığım hayallerimi bile paylaşacak kadar çok seviyordum Selin’i.

Selin dudaklarımdan dökölen her kelimede daha iyi anlıyordu bunu, her kelimede daha çok aşık oluyordu bana! Deniz’i içten içe kıskansa da, anlatmaya devam etmemi istiyordu. Çok değişik şeylerdi çünkü anlattıklarım, gerçek Dünya’ndan çok farklıydı.

Selin’in ilgisinden cesaret alarak yeni bir sigara yaktım ve hızla sürdürdüm dünyamın kapılarını Selinle aralamayı.

“Gözyaşlarını benden bağımsız hıçkırıklara dönüşüveriyor-lar...” dedim, “Tekrar yalvarıyorum ona, ‘Koru beni...” diyerek! O ise tıpkı geldiği gibi aniden, o kocaman beyaz bulutların arasında kaybolarak çaresizliğimle başbaşa bırakıyor beni. O ne zaman gelse düşlerinle deli gibi bir yağmur yağıyor bu kente. Ben yağmurdan kaçtıkça yağmur hızlanıyor. Yalnız yapayalnız kalıyorum. Tüm ışıkları sönük odamda ölümcöl düşler kuruyorum... Gök güröltüsünün sesine karışıyor çığlıklarım.”

Sessizce dinleyen Selin, yavaşça beni yatağa doğru itti ve kendisi de yanıma uzanarak başını göğsüme dayadı.

“Kendi ağzınla söylüyorsun aşkım,” dedi sevgi dolu bir sesle, “sana acıdan başka hiçbir şey vermiyor o cadı! Peki neden hâlâ ona âşıksın?!”

Tavana bakarak sigaramdan son bir nefes aldım ve kül tabağına uzanarak yavaşça söndürdüm elimdeki sigarayı.

“Ona âşık olduğumu da nerden çıkarttın?” diye sordum dumanı üflerken, başımı hafifçe kaldırıp Selinle bakarak. “Ben sadece bir tek kıza âşık oldum hayatımda, o kız da sensin!”

Bu sözü duymak için sormuştu Selin sorusunu ve benden de beklediği cevabı aldığına memnundu.

“Nasıl aşkım?” dedi hemen konuyu değiştirerek, “biraz daha rahat mısın şimdi?”

“Sayılır,” diye yanıtladım, başımı Selin’in bulunduğu tarafın tersine çevirerek, “ama henüz tam anlamıyla herşeyi anlatmış değilim! Bunlar sadece yaşadığım halüsinasyonlardan aklımda kalanlar!”

Cesaret verici bir sesle, “Neden anlatmaya devam etmiyorsun öyleyse aşkım?” diye sordu Selin, “Benimle hissettiğin herşeyi paylaşmanı istiyorum! Her şeyi ama her şeyi! Senin bir parçan olmak istiyorum çünkü!”

“Yeni yeni çökmeye başlayan karanlığa saklamaya çalışıyorum gözyaşlarımı her gece; olmuyor, beceremiyorum. Ne zamandır yağmur yağıyor bu kente? Neden bu kadar soğuk bir ayaz var odamda söylesene? Ben mi çok üşüyorum?”

Büyük bir zarafetle usulca sokularak sarıldı Selin bedenime.

“Artık hiç üşümeyeceksin bebeğim,” dedi “sarıl tenime, tenimden fişkıran aşk, bir yangın olup yaksın üşüyen bedenini. Sarıl bana bebeğim, sil artık kafandan intiharı! Sen güçlüsün bebeğim, birlikte güçlüyüz, sarıl bana! Yıkılım tüm kanunlarını ölümler ülkesinin, terk edilmiş mezarlara dökülmesin artık bir dantel gibi işlediğin hayallerin! Sarıl bana bebeğim, yağarsa yağsın yağmur, yağmur sadece yalnız kalanları korkutur. Biz yalnız değiliz ki bebeğim, ben hep senin içindeyim.

Sarıl bana bebeğim, gözlerimin içine bak, kendini öldürmek için hazırladığın her şeyi avuçlarıma koy, bilediğin bıçakları ver bana, şarjörleri dolu silahları ver, ver ki beraber öldürelim Deniz denen yalanı! Doksan dokuz yerinden ayrı ayrı bıçaklayalım onu her sabah, on dört kurşun yetmesin onun günah tohumu fişkirtan bedenini delik deşik etmeye! Kendine değil, bize değil, ona yönelt artık sonsuz öfkeni! Bitsin artık bu yalan, yeni bir hayata başlayalım yarın sabah uyanır uyanmaz! Sarıl bana bebeğim!”

Hüzne bulanık gözlerimi Selin’in gözlerinden çekerek hızla sarıldım sevgilime. Sonuna kadar hak vermiştim ona. Haklıydı Selin, nedendi bu durmak bilmez öfke? Nedendi bu durmadan aramıza bir gardiyan gibi giren Deniz denen yalan? Bir öfke varsa ortada yöneltilmesi gereken tek insan Deniz’di!

“Sen bir tanesin aşkını,” dedim tüm samimiyetimle, “sen bir tanesin...”

Şaşırtıyordu Selin beni, her hareketiyle biraz daha şaşırtıyordu. Bu kız mucizeler yaratıyordu adeta, ben kocaman karamsarlık çölleri ekiyordum sonsuz tarlalara, Selin gözyaşlarıyla sulayıp yemyeşil bir ovaya döndürüyordu yarattığım çölleri.

Her saniye biraz daha soyutluyordum ruhumu bedenimden ve ruhumu Selin’in avuçlarına koyuyordum. Sanki anlattıkça bitiyordu Deniz, ateşin içine atılmış bir kartopu gibi eriyip gidiyordu beynimden, anlatılmaması mıydı yoksa onu böylesi büyüten? Bilmiyordum, gerçekten anlayamıyordum. Ama karar vermiştim artık, öldürecektim Deniz’i ve tarihte bir cinayetin altına ilk kez bu kadar keyifle imza atılacaktı!

Yavaşça yataktan kalktım, odada hâlâ yanan diğer mumları üfleyerek söndürdüm, yalnızca yatağın yanındaki sehpanın üzerindeki mumu yanık bıraktım ve gelip yatağa yavaşça uzanarak Selin’i yanıma çektim. Gerçek bir sevgiyle sokuldum bu kez onun gül kurusu dudaklarına, getirip bir kraliçeye sunulan mücevher gibi sundum sevgimi ona, Selin memnuniyetle kabul etti bu armağanı. Öpüşmemiz derin bir sevişmeye dönüşürken, yavaşça dudaklarından çektiğim dudaklarımı Selin’in kulağına götürdüm.

“Evet aşkım,” dedim yeni bir cinayet plânlayan bir seri katil gibi zevkle fısıldayarak, “onu birlikte öldüreceğiz...”

Gülümsemesini yüzüyle sınırlandıramadı Selin; tüm bedenine yayıldı gülümsemesi, parmak uçları bir savaştan galip çıkmanın huzuruyla dokundu bedenime. O kadar istekli gözükiyordum ki, numara

yapıyor olabileceğim aklının ucundan bile geçmedi Selin'in. Gerçekçiydim zaten, numara yapmıyordum bu kez, hiçbir şeyden utanmıyordum bu gece, zevk için değil, sevgimi katlayarak çoğaltmak için sevişiyordum onunla. Bu yüzden delirmiş bir ırmak gibi akıyordu parmaklarım Selin'in bedeninde.

Yüz milyonlarca yıldır sevişmeyi bekleyen iki sevgili gibi sevişiyorduk. Bir kraliçeye tapar gibi dokunuyordu parmak uçlarım Selin'in saçlarına... Dokunuyordum, yumuşak ve sıcak! Azılı evciliklere susamış haşarı parmak uçlarım geziniyordu tüm bedeninde sessiz ve esrarengiz! Her dokunuşum define bulan korsan heyecanıydı, her dokunuşum ilk kez âşık olma telaşı...

Sevişmemiz cinsellikten öte aşk kokuyordu, aşk akıyordu aramızdan kudurmuş bir çağlayan gibi. Aşk tüm zarafetiyle kaldırıyordu ikimizin de ruhlarına örtülen kara örtüleri, çırılçıplak kalıyordu iki ruh ve tek bir ruha doğru koşar adım ilerliyordu tarih, ilerliyordu hayaller; her şey son hızla ilerlerken duran tek şey saatlerdi! Akrepler yelkovanları yakalayıp zehirlemek için nefes nefese kalmıyorlardı, ikimiz de çırılçıplak ruhlarla sarıldık birbirimize. Dudaklarımızdan tek bir kelime bile düşmeden sabaha kadar kocaman destanlar anlattık birbirimizin bedenine...

Saatler sonra ikimiz de aşkın koynunda güzel bir uykuya bırakırken bedenlerimizi, Selin yatağın yanında hâlâ inatla yanmaya çabalayan son mumu da üfledi ve bana tüm benliği ile sarılarak kulağıma eğildi.

"Bitsin artık bu yalan, yeni bir hayata başlayalım yarın sabah uyanır uyanmaz!" diye yineledi özlemimi.

Ve ben büyük bir sevgiyle bedenimi Selin'in sımsıcak bedenine kenetledim.

İhanetin Doğum Sancıları

*ihamet rütbesini yükseltmez insanın
sırtını daha kolay döner sadece
sevgililerinin intiharına
küçük İskender*

Yaza doğru hızla koşan baharın tüm çıplaklığıyla sokakların üzerinde kendisini iyice hissettirdiği bir sabah Selin büyük bir mutlulukla gözkapaklarını araladığında saat sabahın dokuzuydu. Tüm bunların üzerinden yaklaşık yirmi gün geçmiş, takvim yaprakları ise Mayıstan Hazirana yönelmişti. Güneş, perdelerin arasından sızıp içeriye aydınlatacak kadar kuvvetliydi o gün. Besbelli güzel bir gün başlıyordu, araba gürültüleri ile kirlenen ana caddelerde bile duymasını bilen herkes kuşların ötüşünü duyabilirdi. Selin, uyanık olduğumun farkına varmadan, beni uyandırmamaya özen göstererek yavaşça yataktan kalktı, giyindi ve perdeleri çekerek, camı ardına kadar açtı. Birdenbire yüzüne Boğaz'a sığmayarak taşan rüzgârın taşıdığı yosun kokusu çarptı. Yirmi yıldır aralıksız soluduğumuz İstanbul havası bir anda değişmişti sanki, sanki dün gece biz sevişirken bütün sokaklar tümüyle taşınmış, yerine yeni sokaklar konulmuştu.

Biraz daha sokağı seyrettikten sonra lavaboya girerek yüzünü yıkayan Selin, ardından mutfığa geçerek keyifle mırıldanıp güzel bir kahvaltı hazırlamaya koyuldu. Yüzünden taşan gülümseme mutfaktan başlayarak tüm evi etkisi altına almıştı. Ben hâlâ yataktaydım, gözlerim kapalı, kulaklarımsa Selin'deydi. Bir ara odaya gelerek bana bakan Selin, yüzüme uyurken bile tatlı bir gülümsemenin hükmettiğini görerek daha da mutlu olmuştu.

Sonra çayı demlenmeye bırakarak aşağıdaki markete gitmek üzere evden çıktı, marketten taze ekmek ve birkaç gazete alarak keyifle eve döndüğünde çay çoktan demlenmişti bile. Gazeteleri mutfak masasının yanında duran sandalyelerden birinin üzerine bıraktıktan sonra yatak odasına girdi, yavaşça yatağa oturarak sevgiyle saçlarımı okşadı.

“Hadi bebeğim,” dedi, “uyan artık...”

Gözlerimi yavaşça araladım, Selin'i bile şaşırtacak bir hızla ona uzandım ve dudaklarına kocaman bir öpücük kondurup onu yatağa çektim.

“Günaydın aşkım,” dedim kocaman bir gülümsemeyle, Selin şaşkınlıktan dilini yutacak gibiydi, çok ama çok uzun zamandır bu kadar neşeli uyanmamıştım, Selin beni değiştiren şeyin ne olduğuna bir türlü karar veremedi. Günlerdir aralıksız olarak bana destek olmasından dolayı mı bu kadar iyiydim? Yoksa o çıldırasıya sevişmelerimiz mi düzeltmişti beni? Ya da hepsi birden bir araya gelince, tıpkı bazı koşulların sağlandığında bir büyüün olduğu gibi, büyülü bir etki mi yaratmıştı?

Hakan Bey bana doğruyu söylemişti; yeni yazdığı ilaçlar kaybettiğim cinsel gücümü bana geri vermişti, eski ilaçların etkisinin tümüyle kaybolmasının ardından yine o eski cinsel gücüme

kavuşarak Selin'le şehvet dolu aşk dakikaları yaşamaya başlamıştık. Bu en çok Selin'i mutlu ediyordu, surat asıp bir köşede oturmak şöyle dursun, durmadan Selinle sırnaşıyor, ayların hıncını çıkarırcasına öpüyordum onun dudaklarını. Aynı zamanda son ' yirmi gündür aralıksız içtiğim bu ilaçlar artık beni robotlaştırmıyor, hatta mantıklı konuşmamı bile sağlıyordu. Selin yeniden büyük bir aşkın başladığını düşünüyordu artık, herşey ama herşey yolunda görünüyordu.

“Hadi bebeğim,” dedi Selin, “kahvaltı hazır...”

Büyük bir hızla yataktan fırladım, banyoya girerek elimi yüzümü yıkadım ve aynı hızla mutfak tezgâhında fincanlara çay koymakta olan Selinle yaklaşarak beline sarıldım ve boynuna kocaman bir öpücük kondurdum. İkimiz de keyifle kahvaltı masasına oturduk, her zamankinden çok daha büyük bir iştahla başladım güzel hazırlanmış kahvaltıya. Bir yandan hızla atıştırırken diğer yandan da Selinle oldukça mutlu bir şekilde bir şeylerden bahsediyordum. Bir makale yazacağımı ve bu makalenin tüm dünyanın felsefecilerini altüst edeceğini, okuyan herkesin şaşkınlıktan beyin travması geçireceğini, tüm felsefecilerin kıskançlıktan aklını kaçıracağını söylüyordum. Bunları anlatırken durmadan kahkahalar atıyor, Selin'i de güldürüyordum. Buna rağmen Selin benim ne anlattığımı anlayamayacak kadar mutluydu, o hâlâ beni bu kadar düzelten şeyin ne olduğunu düşünüyordu.

“Aşkım,” dedi çayından bir yudum alıp, sevgiyle gözlerimin içine bakarak, “ne oldu dün gece, ben uyurken sihirli bir peri gelip herşeyi değiştirdi de ben mi görmedim yoksa?”

“Hayır,” dedim, yüzümdeki gülümsemeyi bakışlarımla Selin'in gözlerine akıtarak, “sanırım âşık oldum...”

Koluma yanaşarak, şımarık bir kedi gibi sırnaştı.

“Yaa,” dedi merak etmiş gibi bir sesle, “kimmiş bakalım o şanslı kız?”

Gülümseyerek çayımdan büyük bir yudum aldım, masanın üzerindeki sigara paketinden bir tane alarak sabahki ilk sigaramı keyifle yaktım, sandalyenin üzerindeki gazetelerden en üstte olanı alarak hızla açtım ve manşete baktım, sonra büyük bir merakla cevap bekleyen Selinle döndüm.

“Hımm,” dedim, “söyleyip söylememekte kararsızım...”

Ardından aldığım gazeteyi yine sandalyenin üzerine bıraktım ve arkama yaslanarak, sigaramdan bir nefes daha aldım.

“Sanırım,” dedim gülümseyerek, “sana yeniden âşık oluyorum, ya da oldum bile!”

“İşte” diye yanıtladı Selin, “duymak istediğim tek şey buydu!”

“Biliyorum,” dedim, muzip bir şekilde sırıtarak, “zaten ben de sırf bu yüzden bu yalanı söylüyorum ya..”

“Pisliksin sen...” dedi Selin, bir anda suratını asarak. Kızmış gibi yaparak omuzuma vurdu, ardından hızla kollarını birbirine dolayarak sırtını döndü. Oyunu daha fazla uzatmak istemiyordum.

“Tamam aşkım,” dedim, yalvarır gibi dudaklarımı bükerek, “şaka yaptım, biliyorsun...”

Tekrar bana dönerek gülümsedi.

“Biliyorum tabii ki bebeğim,” diyerek kollarını büyük bir sevgiyle boynuma doladı, “ama emin ol yalan bile olsaydı bu sözler hayatta duyabileceğim en güzel sözlerdi...”

Sandalyenin üzerindeki gazeteye yeniden uzanırken Selin'in dudakları ile yanağı arasında bir yerlere ufak bir öpücük kondurdum.

“Sana tüm samimiyetimle yemin ederim ki, gerçeği söylüyorum ...” dedim ve gazeteyi okumaya

başladım.

İçimde tanımlayamadığım bir sevinç vardı. Umursamaz gibi yaparak, önemsiz bir şeymiş gibi davranarak çok ama çok önemli bir şeyi açıklıyordum ona. Nedenini bilmiyordum ama mutluydum. Selinle çok fazla şey borçlu olduğumu düşünüyordum gazetenin manşetine hızla göz atarken. Eğer Selin olmasaydı bu kadar iyi hissetmeyecektim kendimi. Yeni ilaçların payı da oldukça büyüktü hareketlerimin hızlanmasında. Bedenime yeniden kendim hükmetmeye başlamıştım. Eski ilaçları beni oldukça yavaşlatarak robotlaştıran; ilaçlar bedenimi durdurmayı başarıyordu ancak düşüncelerimi durdurmaktan acizdi. Şimdi ise hem düşüncelerime hem de bedenime tek başıma hakimdim.

Ya da öyle olduğunu sanıyordum... Tüm uzman psikiyatristler çok iyi bilirler ki, şizofreni hiç aceleci değildir; derinlerde bir yerlerde sabırla gün sayar, sonra da hiç beklenmedik bir anda ortaya çıkıp iğrenç şakalar yapar. Ancak ne ben ne de Selin bilmiyorduk henüz bunu, ya da yeniden alevlenen aşkımız unutturmuştu bize bu acı gerçeği.

Son günlerde fazlasıyla iyileşme göstermemdeki en önemli faktör, tabii ki Selin'i mutlu etme isteğiydi. İçine düştüğüm şizofreninin onu mutsuz ettiğinin bilincindeydim ama elimde olmadan da olsa sürekli üzüyordum onu. Bu yüzden mutsuz olmamak için zorluyordum kendimi. Selin başarmıştı galiba beni yeniden mutlu etmeyi, kendinden vazgeçerek yapmıştı bunu. Gerçekten de iyileşme yolunda son sürat ilerliyor gibi görünüyordum.

*

* *

Kahvaltının ardından Selin son sınavlar nedeniyle okula gitmek zorunda olduğunu söyleyerek hızla hazırlanıp evden çıktı. Evde yalnız kalınca sessizce oturup düşünmeye başladım. Kitaplıkta duran darmadağın kağıtlar arasından henüz üzerine yazı yazılmamış bir tanesini seçerek hızla birkaç cümle yazdım, cümlelerin üzerini karaladım, yeniden yazdım ve kızarak bu kağıdı da diğer müsveddelerin olduğu çekmeceye attım.

Gidişinin üstünden daha henüz üç dört saat geçmiş olmasına rağmen Selin, evin kapısını her zamanki gibi yavaşça açtı ve tekrar içeriye girdi. Ama bu kez yalnız değildi, yanında, kısa boylu, ufak tefek kumral bir kız daha vardı.

“Merhaba aşkım,” diyerek boynuma sarıldı Selin daha gelir gelmez ve hızla arkasına dönüp, “Bu Demet...” diyerek tanıştırdı yanındaki arkadaşını. Büyük bir heyecanla kapı önünde sessizce duran Demetle baktım ve yavaşça elimi uzatıp şaşırdığımı belli eden bir sesle “Merhaba...” dedim. Selin hem ders çalışmak istiyor, hem de benden ayrı durmak istemiyordu, bu nedenle okuldan arkadaşı olan Demet'i alarak yeniden eve dönmüştü. Demet⁵! buraya getirmesinin bir diğer nedeni de benim diğer insanlarla olan ilişkilerimi düzeltmeme yardımcı olmaktı. Çünkü Selin'den başka hiç kimseyle konuşmuyordum. Diğer tüm insanların seslerini unutmuştum.

“Demet okuldan arkadaşım,” diyerek açıklamaya başladı Selin, oturma odası olarak kullandığımız odaya geçtiğimizde, o sırada Demet'in gözleri benim gözlerime kenetlenmişti. “Finaller çok yaklaştı aşkım, biraz ders çalışmamız lazım, hem de Demet seni çok merak ediyordu...” diyerek devam etti Selin.

Şaşkındım, uzun zamandır ilk kez Selin'den başka bir kızla göz göze geliyordum, Demet ise garip bir heyecanla durmadan titriyordu, benim üzerimdeki elektrik bambaşkaydı, bir mıknaş gibi çekiyordum sanki onu. Selin bana doğru dönerek ortamdaki bu durumdan hiç hoşlanmadığını

hissettiren bir bakış fırlattı ve hüzünle boynunu bükte.

“Ben çay demlesem iyi olacak...” diyerek mutfığa yöneldi. Onun peşinden mutfığa gideceğime emindi, ama ben yerimden bile kıpırdamadım.

“Selin senden çok bahsederdi,” dedi Demet, ellerine yayılan titremeyi benden saklamaya çalışarak, ama hâlâ gözlerini bakışlarımdan çekemiyordu. “Çok değişik bir insan olduğunu söyler hep...” Heyecanla Demetle bir sigara uzattım ve kendime de bir tane yaktım.

“Aslında,” diyerek cevapladım, “pek de normal olduğum söylenemez...”

Selin, elinde bir tepsie dizilmiş üç fincan çayla odaya girdiğinde yüzünde büyük bir matem vardı, sanki yüreği sığmıyordu göğüs kafesine. Neler oluyordu, Anlayamamıştı Selin, ama içine tarifi mümkün olmayan bir sızı saplanmıştı, Demetle çayını verdikten sonra yanıma oturarak hüzünle dudaklarını bükte ve sevgiyle bana sarıldı. Bir depremden önce panikle etrafta koşturmaya başlayan hayvanlar gibiydi sanki Selin’in yüreği, sanki bir deprem olacaktı da o bunu önceden hissediyordu. Neler oluyordu? Anlayamamıştı Selin! Ama olanlardan hiç hoşlanmadığı şüphesizdi!

Ortamın daha fazla gerginleşmesinden korkup gülümsemeye çalıştıysam da Selin’in bedeninden parmaklarıma akan hüzün buna engel oldu. Sabahki mutluluğumuzdan eser kalmamıştı şimdi her ikimizin de yüzünde. Selin kederle bir sigara yakarak bana döndü ve gülümsemeye çaba gösterdi.

“Ben gidince ne yaptın bakalım, bebeğim?” diye sordu oldukça ürkek bir sesle.

“Hiçbir şey,” diyerek yanıtladım, parmaklarımı sevgiyle Selin’in saçlarına götürerek, “sadece seni düşündüm aşkım, biraz da şiir karaladım...”

Uzun zamandır şiir yazmadığımı bilen Selin, yaratıcı gücümün yeniden ortaya çıkışma sevinerek bunun iyileşme belirtilerinden biri olduğuna karar verdi.

“Çok güzel aşkım,” diyerek gülümsedi. “Peki, ne zaman okuyacağım muhteşem şiirlerini,”

“Sanırım hiçbir zaman...” diyerek yanıtladım hızla yüzümü buruşturarak, “Çünkü yazdığım hiçbir mısra yetmiyor sana duyduğum sevgiyi anlatmaya, yetmiyor anlatmaya güzelliğini ne yirmi dokuz harf ne de yedi nota!”

Bu sözleri duyunca ister istemez yüzüne sabahkinin aynısı bir tebessüm takındı Selin.

“Sen bir tanesin bebeğim,” dedi kalbinin derinliklerinden geldiği her halinden belli olan heyecanlı bir sesle, “ve emin ol tanıdığım en iyi şairsin!”

Dakikalardır suskun bir şekilde kıskanarak bizi izleyen Demet, önündeki çay fincanından bir yudum aldı ve şaşırmış bir yüz ifadesi ile bana döndü.

“Şiir yazdığını bilmiyordum...” dedi gülümseyerek. “Ben de çok severim şiiri...”

En sert bakışlarımdan birini fırlatarak Demet’in gülümseyen yüzüne bir anda derin bir korku saldım.

“Şiir sevilmez...” dedim azarlayan bir sesle. “Olsa olsa YAŞANIR!”

Bir anda Demet’in yüreğine büyük bir acı saplandı, az önce içtiği çay sanki boğazında takılıp kalmıştı, boğazından midesine doğru inen acı bir ıstırap olup deşti sözlerim onu! Daha önce hiç kimse, ama hiç kimse, ona bu kadar net ve kararlı bir açıklama yapmamıştır şiir hakkında. Demet o kadar kötü hissetti ki kendisini, bana verecek bir cevap bulmakta oldukça zorlandı!

*

**

Şiir SEVEN kızlarla, şiiri YAŞAYAN şairler arasındaki farkı en iyi İstanbul bilir! İstanbul'un sokaklarında avare avare dolanan nice güzel kız şiir sevdiğini söyler, kareli okul defterlerine alt alta yazdıkları hasbelkader kafiyeli kelimelerden oluşan cümleleri şiir zanneder. Şiiri romantizme giden yolun etrafına dikilmiş kırmızı gül tarlası sanır onlar, ki en büyük yanılgıları da budur. Ama bu kızlar gerçekten güzeldir, güzellikleri her erkeğin bakışlarını titretir. Bu nedenle İstanbul'un sokaklarında ipini kopartmış ve başıboş dolanan nice genç erkek, saçma sapan kelimeleri yan yana dizip şiir yazdığını sanır, şiir seven bu güzel kızları etkilemek için yazdıkları zoraki akrostişlerle övünür dururlar.

*

* *

Demet de tüm şiir seven kızlar gibi, benim sözlerimi duyuncaya kadar hiç bu açıdan bakmamıştı şiire. Şiir dediğin okunurdu ona göre, okur, hüznlenirdi insan, aşkı anlatırdı elbette şiir, durmadan sevgilinin güzelliğinden dem vururdu. Ölümün ne işi olabilirdi bu tozpembe yağlıboya mutluluk tablosunda, nasıl yer alabilirdi intihar dizelerinde, nasıl girerdi şizofreni kafiyelere? Demet şiiri okurdu ancak, ben ise yaşardım!

“Haklısın...” deyiverdi Demet, sessizliği daha da fazla uzatmamak için, “Ben de yaşarım aslında şiiri...”

Elimdeki sigaradan derin bir nefes çekip aşağılayan bir tavırla dumanı dışarıya üfledim ve gözlerimi Demet'in açık kahverengi gözlerine diktim.

“Belli zaten,” dedim muzır bir gülümsemeyle başımı iki yana sallayarak, “dudakların daha kanamamış hiç, gözbebeklerin tuzla doyasıya öpüşmemiş, ellerin dokunmamış ölümün uzun saçlarına, şizofreni düşlerine daha hiç girmemiş!...”

Demet sessizliğe gömülmek zorunda kaldı bunları duyunca. Birkaç basit kelimeyle ispatlamıştım işte ona aslında şiiri hiç yaşamadığını, sessizlikten başka sığınacak şatosu da yoktu; bu yüzden sustu! Yavaşça oturduğum koltuktan kalkıp Selin'in dudaklarına ufak bir öpücük kondurdum.

“Ben yan odaya geçsem iyi olacak aşkım,” dedim, “siz de ders çalışmaya başlarsınız...”

Gülümseyerek, “Peki, aşkım,” diye yanıtladı Selin bu sözleri, ve keskin bir bıçak gibi saplayarak bakışlarımı Demet'in suskun gözlerine odanın kapısını yavaşça çektim.

Başını hızla Selinle çeviren Demet, “Gerçekten de çok değişik bir sevgilin varmış!” diyerek bozdu bozguna uğramış yüzüne hükmeden buz gibi sessizliğini. Selin ise göğüs kafesine sığmayan bir gururla gülümsedi.

“Evet,” dedi, “o gerçekten çok iyi bir şairdir, boşuna uğraşma, onunla baş edemezsin! Hiç yoktan kocaman bir kitap dolusu şiiri suratına okur, ne yapacağını şaşırırsın!”

Selin elindeki kitapları odadaki masanın üzerine bırakıp, “Hadi başlayalım artık...” diyerek onu çağırdığında? Demet giderken onun gözlerinde bıraktığım bakışın etkisinden hâlâ kurtulamamıştı.

Üç saat kadar süren dersten sonra akşam olmaya başlamıştı ve Selin, Demet'in gitmesi gerektiğini hatırlayarak yatak odasına girdi. O geldiğinde ben oturmuş, bir kitaba göz atıyordum.

“Aşkım, Demet gidiyor...” dedi.

Bu sırada, yan odada sessizce masanın üzerindeki kitapları toplayan Demet, neredeyse ona bir kelime daha söylemem için dua ederek evin dış kapısının önüne geldi. Üç saat süren ders çalışma faslında bir an olsun çıkmamıştı aklından bakışlarım ve ona söylediğim o şairâne sözler! Bu sırada

Selin'de dudaklarını dudaklarımdan hızla çekerek kapıya yöneldi. Ardından giderek kapının önünde düşünceli bir halde bekleyen Demetle dikkatlice baktım ve elimi uzattım.

“Tanıştığımıza gerçekten memnun oldum,” dedim gülümseyerek. “Her ne kadar şiirden anlamasan da iyi bir kıza benziyorsun!” Demet de heyecandan titreyen elini hızla bana uzatarak aynı şekilde gülümsemeye çalıştı.

“Ben de çok memnun oldum tanıştığımıza...” dedi. Demet’in bakışları hâlâ gözlerimdeydi. Bu sahneden hiç hoşlanmayan Selin sertçe kapıyı açtı ve Demet’i yolcu etti.

*

* *

Ardından yatak odasına geri geldiğinde kırgınlığı yüzünden rahatlıkla okunuyordu. Neden kırıldığını anlayamamıştım, daha doğrusu o sırada bunu anlayamayacak kadar masum hissediyordum kendimi.

“Demet oldukça beğenmiş seni!” diyerek çıkarttı Selin ağzındaki erimeye yüz tutmuş baklayı!

“Beni mi?” diyerek şaşkınlığımı belli eden bir gülümsemeye yanıtladım bunu, aynı zamanda Selin'i üzen şeyin ne olduğunu da anladım ve keyifle arkama yaslanarak ekledim:

“Hiç şaşırmadım!”

“Hoşuna gitti bakıyorum...” dedi daha da kırılarak ve hızla sırtını döndü!

“Saçmalama aşkım,” diyerek sırnaştım, “o senin arkadaşın! Beni kıskandığını söylemeyeceksin, değil mi?”

Selin, küçük bir çocuk gibi büktüğü dudaklarının arasından tane tane döktü hüznünü odanın ortasına.

“Tabii ki kıskandım!” dedi. “Kıza yiyecekmiş gibi bakıyordun!”

Şaşıarak, “Yapma aşkım, lütfen,” diye yanıtladım bu sitemi. “Kızı yerin dibine soktum, geri zekâlı kendisini şair sanıyordu ve izin versem neredeyse ‘Şiir yazıyorum!’ bile diyecekti!” Bunun ardından kocaman bir kahkaha atarak, Selin'i de güldürmeyi başardım.

“Hakikaten yerin dibine soktun kızı!” diyerek yanıtladı Selin, “Zaten hoşuma giden tek şey de buydu!”

Gülümsememi yüzümden silmeden, “Ne yani?” diye sordum. “Sen onu buraya beni sadakat testine tabi tutmak için mi getirdin?”

Söylediklerinden utanarak bana biraz daha sokulan Selin, “Hayır tabii ki bebeğim!” diye yanıtladı bu soruyu ve tartışmayı dudaklarıma derin öpücükler kondurarak sona erdirdi.

*

* *

Bu konuşmanın üzerinden tam bir hafta geçmişti, yine aynı odada oturuyor ve sevgiyle birbirimize bakıyorduk. Ben gün geçtikçe daha da düzeliyor, Selin'le yaşadığımız aşk günden güne daha da büyüyordu. Artık yavaş yavaş sokağa çıkabiliyor, insanlardan daha az korkuyor ve intihardan hiç söz etmiyordum; ve tabii ki Deniz'den de!

Hafta içerisinde psikiyatristim Hakan Bey ile bir kez daha görüşmüştüm ve hastalığımdaki olağanüstü düzelme onu bile şaşırtmıştı. Çünkü Hakan Bey yaşadığım bu düzelmeyi klinik etkinliği henüz tam olarak kanıtlanmamış yeni ilaçlara borçlu olduğumu düşünüyordu.

Tüm psikiyatristler, tüm duyguları biyokimyasal olarak açıklayabileceklerine inandıkları için bir insanın hayatındaki düzelmeyi de rahatlıkla ilaçların etkisine bağlarlar. Ne Hakan Bey'in ne de başka bir psikiyatristin kesinlikle aklının ucundan bile geçmez beni düzelten gerçek şeyin ilaçlar değil Selin olduğu! Selin'in etkisini de yadsımiyordu Hakan Bey, ama gerçek düzelmeyi sağlama şerefini yine de kendi yazdığı ilaçlara layık görüyordu. Garip olan diğer nokta ise bu ilaçları artık Selin ısrar etmeden içiyor olmamdı, çünkü ilaçlar artık beni eskisi kadar rahatsız etmiyordu. En azından erkekliğim benden çalınmıyordu artık! Bu nedenle ilaçlar eskiden olduğu kadar korkutmuyordu beni.

Selin yaşadığım bu olağanüstü düzelmeyi sevinçle izliyor ve artık tam olarak iyileşme için gereken tek şeyin sokağa çıkmam olduğunu düşünüyordu. Ama hiç aceleci değildi, bir süre daha sokağa çıkmamama katılabilirdi. Bunun dışında herşey ama herşey çok iyi gidiyor gibiydi Haziran'a hızla geçen takvim yaprakları, Temmuz' a doğru onu alınamaz bir çığ gibi yuvarlanıyordu ve yazın getirdiği neşe İstanbul'un tüm sokaklarını yeniyetme âşıklerle kaplamıştı.

Etrafta kime dönüp baksam hepsi âşıktı, aşk sezonu açılmıştı sanki! Yetişen âşık oluyordu birilerine, ya da işin aslını söylemek gerekirse, İstanbul'da yaşayan insanlar arasında aşklarının samimiyetine inanılabilecek tek çift bizdik galiba.

“Nasıl oluyor, gerçekten anlayamıyorum bebeğim...” dedi Selin, yumuşacık elleriyle saçlarımı okşarken, “Sanki herşey eskiye döndü, uzun zamandır yaşamadığım ne kadar mutluluk varsa hepsini yaşıyorum birbiri ardına! Ve inan çok korkutuyor bu durum beni!” Selin'in parmaklarını saçlarımdan çekip dudaklarıma götürerek öptüm gülümseyerek.

Hep böyle olacak aşkım,” diyerek yanıtladım onu, “Hep mutlu olacağız seninle, sen ki en zor anlarımda bile bir an olsun bırakmadın korkudan titreyen ellerimi, demek ki asla bitmeyecek aramızdaki tarifi imkânsız aşk!”

Ve hızla kolundan tutarak onu cama doğru götürdüm, aynı hızla perdeyi çektim.

“Bak aşkım!” dedim. Şaşkın gözlerle ne yapmaya çalıştığımı anlamaya çalışan Selin, “Neye?” diye sordu. “Şu İstanbul'a bak aşkım!” diyerek yanıtladım ve heyecanla sürdürdüm konuşmamı:

“Artık insanlar sevginin ne olduğunu bilmiyorlar bu şehirde, onlara aşkı biz öğreteceğiz! Onlar aşkı çift kişilik bir yatağa süs olarak konulan bir aksesuar sanadursunlar, biz bu şehrin tüm üniversitelerine aşkın ne olduğunu anlatan zorunlu dersler koyacağız seninle! Sen ve ben; biz! Biz göstereceğiz, aşkım, insanlara aşkın ne olduğunu! Şu arabalara bak, şu durmadan bir yerlere koşuşturan insanlara, şu aşkı unutan insanlara bak, aşkım, İstanbul şahittir seni ne derece sevdiğime!

Öyle çok seviyorum ki seni, bir sınavda ‘Aşk nedir?’ diye tek bir soru sorulsa sınav kağıdına yazacağım tek kelime adın olur ve değerlendirme için çan eğrisi sistemi uygulansa bu şehirdeki diğer on bir milyon insan sınıfta kalır! İstanbul şahittir, aşkım seni ne kadar sevdiğime, henüz yeniden sokaklarla yüzleşmediysem bu korkumdan değildir, bilirim, her deli suskunluk büyük bir fırtınaya gebe dir!”

Sevinçten gözleri buğulanan Selin, bir umutla bakan gözlerime bir de camdan görülen İstanbul sokaklarına bakıp hızla sarıldı boynuma! Evet, İstanbul şahittir Selin'i ne derece sevdiğime, ne kadar çıkarsız ve ne kadar art niyetsiz sevdiğime bir tek İstanbul şahittir!

Açık perdenin önünde deliler gibi öpüşüyorduk. Dışarıdan binlerinin bizi görebileceği endişesine kapılarak hızla perdeyi çekti Selin ve beni duvara doğru itip soluksuz bırakana kadar öptü dudaklarımı.

“Aşkım,” dedi yüreğinin sondajla çıkartılabilecek kadar derin bir yerinden çıkan yüksek titreşimle,

“sen İstanbul'a aşkı öğretmeden önce bırak da dudaklarım sana *aşkın yüksek lisans derslerini* versin!”

Her ikimiz de böyle güzel bir andayken kader bize çirkin bir oyun oynamaya başlamıştı bile. Büyük bir sevgiyle Selin'in dudaklarına değdirirken ıslak dudaklarımı Selin'in telefonu aniden çalıverdi. Telefonu açmamayı düşünse de ısrarla çalmaya devam edince açmak zorunda kaldı. Arayan Demet'ti! Klasik “Nasılsın, iyi misin?” faslından sonra Demet, Selin'den ders notlarını istediğini söyledi. Tüm finaller geçen hafta sona ermişti, bu yüzden Demet'in ders notlarını istemesi oldukça şaşırtıcıydı, Selin gelemeyeceğini, çünkü evden ayrılmasının mümkün olmadığını söylerken ne kadar büyük bir hata yaptığının elbette farkında değildi. Demet, bunun çok güzel bir tesadüf olduğunu, çünkü kendisinin de zaten Üsküdar'da bulunduğunu, hemen gelip ders notlarını alabileceğini söyledi ve on dakika sonra burada olacağını söyleyerek Selin'in karşı çıkmasına bile fırsat bırakmadan telefonu kapattı.

Yüzüne büyük bir sıkıntı düşen Selinle sevgiyle sarıldım. “Ne oldu bebeğim?” diye sordum büyük bir merakla, “Arayan kimdi?”

“Demet,” dedi Selin, yüzünü iyice asarak, “birazdan buraya geliyor...”

Şaşıarak, “Buraya mı?” diye sordum “Peki, neden?”

İyice sıkıldığı her halinden belli olan Selin beni kırmamaya özen göstererek, “Ders notlarını alacakmış, fazla oturmaz umarım...” diyerek yanıtladı bu soruyu. Daha da şaşıarak, “Ama aşkım,” dedim, “tüm finaller bitti sanıyordum!” Selin öyle kötü baktı ki, tam da bu yüzden bozulduğunu anlamak hiç de zor değildi.

“Tamam aşkım,” dedim, sevgi dolu bir sesle, “istersen arka odada oturur ve onunla hiç konuşmam!”

Selin, aslında gerçekten benim Demet'le konuşmamı hiç istememesine rağmen kıskançlığını içine gömerek sustu.

“Hayır, bebeğim,” dedi üzgün bir sesle, “mesele bu değil! Bunda senin hiçbir suçun yok ki!” Yavaşça yaklaşp onu yanağından öptüm.

“Hadi aşkım,” dedim, “asma artık güzel yüzünü, sen yüzünü asınca tüm yıldızlar intihar ediyor biliyorsun, yıldız cesedi mi yağdırmak istiyorsun bu gece Boğaz'a,” Bu sevgi gösterime tümüyle gevşeyerek ve gülümseyerek cevap veren Selin birden kaşlarını yukarı kaldırarak büktü dudaklarını.

“Ama,” dedi, “lütfen kıza yiyecekmiş gibi bakma bu sefer!”

O meşhur muzır gülümsememle Selinle bakarak, “Peki, aşkım, söz veriyorum,” dedim, “ama kız bakarsa ben karışmam!”

Ve hızla bana vurmak için hazırlanan Selin'in elinden kurtularak mutfığa doğru koştum, Selin de yatağın üzerinden kaptığı yastıkla peşimden koştu ve mutfağın kenarına sıkıştırdı beni, yastıkla omuzuma vurdu!

“Öldürürüm seni!” dedi, sonra sevinçle benim ufak öpücüklerime teslim etti dudaklarını. Mutfığa kadar gelmişken çay demlemeye koyulan Selin'in beline sarılarak, “Peki, ne zaman geliyormuş aşkım bu Demet?” diye sordum. Sıkkın bir sesle, “Bir iki dakika sonra burada olacakmış, hem sana ne ki?” diyerek yanıtladı. Çok önemli bir şey duymuş gibi şaşırmış numarası yapıp, “Ne??” diye sordum gülümseyerek, “Benim hemen hazırlanmam lazım! Jöle nerdeydi aşkım?” Selin hızla arkasına dönüp kızgınca gülümsedi, omuzuma eliyle yavaşça vurdu ve tehditvari bir sesle tek tek heceledi kelimelerini:

“Öl-dü-rü-rüm se-ni!!!”

Selin biliyordu onu kızdırmak için şaka yaptığını, ama bunun şakası bile deli ediyordu onu!

Selin'in ocağa koyduğu çay suyu daha kaynamadan kapı çalındı. İçerideki oturma odasında hiç kıpırdamadan durdum, kapıya doğru yönelmek istememe rağmen, Selin'in bu hareketi bana fena ödeteceğini bildiğim için kapıyı açma zevkini ona bıraktım. Kapıyı açan Selin güzel bir şok yaşadı ve buruk bir gülümsemeyle kapıdaki iki kızı istemeye istemeye içeriye buyur etti. Kızlardan biri Demet, diğeri de Demet ve Selin'in yine okuldan ortak arkadaşları olan Leyla'ydı. Uzun boylu, küt kesilmiş siyah saçlarını sarıya boyadığı kaşlarının renginden belli olan, gözlüklü bir kızdı Leyla. Ama daha kapıda onları görür görmez şaşırarak Selin'i asıl şaşırtan, Leyla gibi fazla samimi olmadığı bir kızın buraya gelmesinden çok, Demet'in geliş şekliydi. Demet sanki bir baloya gider gibi süslenmiş, üzerine kırmızı askılı bir bluz ve altına da oldukça kısa bir mini etek giymiş, saçlarına fon çekmiş ve yüzüne pembe tonların ağırlıkta olduğu, hafif ama gerçekten etkileyici bir makyaj yapmıştı. Leyla'nın hali de Demet'ten pek farklı değildi.

İçerdeki odaya arkadaşlarını buyur eden Selin, mecburen her ikisiyle de beni tek tek tanıştırmak zorunda kaldı. Zoraki bir şekilde “Merhaba,” dedim ikisine de ve bakışlarım bu sefer bir öncekinden çok daha etkileyici gözüken Demetle çakıldı. Hızla kendimi toparlamaya çalıştıysam da başarılı olamadım. Demet gerçekten çok çekici görünüyordu!

“Cenk benim eşim,” dedi Selin kızgın bir sesle ve “Bu böyle biline!” edasıyla! “biliyorsun Leyla, sana da bahsetmiştim.” Leyla, etrafa bakıyor, benden çok evle ilgileniyor, bu kadar sade bir evde bir insanın nasıl yaşayabileceğini düşünüyordu. Çünkü burası gerçekten çok sade bir evdi, Leyla'nın yaşadığı evle kıyaslanırsa kümes bile denilemezdi.

Selin, “Hadi bebeğim,” diyerek beni yanına çağırdı, “bana yardım et de, çay servisi yapalım...” Beraber mutfığa girdik. Selin kolumu yavaşça çııırdı.

“Gözüm üzerinde!” diyerek gülümsedi.

Ben de aynı şekilde gülümseyerek, karşılık verdim bu gereksiz görünen kıskançlığa.

“Merak etme aşkım, benden şüphlen mi var yoksa?” diye fısıldadım onun kulağına.

Selin'le birlikte odaya yeniden girdiğimizde fısıldaşıyorlardı ama aniden fısıldaşmayı kestiler ve Selin'in uzattığı tepsiden birer fincan çay alarak zoraki bir şekilde gülümsediler. Selin, benimle birlikte onların tam karşısındaki koltuğa oturdu ve kötü bir şekilde gülümsedi.

“Ne bu hal kızlar? Balo mu vardı yoksa bugün?” diyerek arkadaşlarının üzerindeki kıyafetlere ve anormal makyaja gönderme yaptı.

Demet, “Hayır canım, öylesine sokağa çıktık, Üsküdar'da gezerken ders notlarını hatırlayınca da sana uğrayalım dedik...” diyerek kızaran yüzünü saklamaya çalışırken, Selin oldukça sinirlenmişti. İçinden bir ses herşeyin planlı ve programlı olduğunu söylüyordu. Demet'i son bir yıldır tanıyordu ve onun bu şekilde sokağa gezmeye çıkmayacağından emindi, evden çıkmadan önce mutlaka buraya gelmeyi kafalarına koymuş olmalıydılar. Selin'in bütün gününü bu evde geçirdiğini de bildikleri için ders notları bahanesi ile buraya rahatlıkla gelebilmişlerdi. Selin anlamıştı tüm bunları, ama sesini çıkaramıyordu. Birkaç hatırlı sormadan sonra yatak odasında bulunan kitapların arasından bir tomar kadar ders notunu getirerek, “İstediğinizi alın ve derhal gidin!” der gibi Demetle uzattı.

“Finaller bittikten sonra ne işine yarayacaksa artık...” diye iğneleyici bir laf atmayı da ihmal etmedi. Demet gülümseyip, “Lazım...” diyerek ders notlarını hızla Selin'in elinden aldı ve içinde hangi notların olduğuna bile bakmadan kağıt tomarını çantasına koydu.

Ben sessiz bir şekilde gözlerimi Demet'ten kaçırmaya çalışırken Demet'in dudaklarından dökülen bir soru cümlesi ile irkildim:

“Leyla, çok güzel şiir yazar, biliyor musun?”

Dönüp şaşkın bir şekilde Selin'in yüzüne baktım, o da “Bilmiyorum!" anlamında dudaklarını büktü ve katran karası bakışlarımı alaycı bir şekilde Leyla'nın utangaç yüzüne çevirdim.

“Öyle mi?" diye sordum, “Ne kadar da güzel!"

Ne diyeceğini şaşırان Leyla, “Sen Demet'in dediğine bakma aslında yazdıklarım o kadar da iyi sayılmaz!" diyerek yanıtladı beni.

“Ah, çok alçakgönüllüsün Leyla,” diyerek karşı çıktı Demet, hiç zaman kaybetmeden. “Emin ol çok iyi şeyler yazıyorsun!"

Bir yandan şaşırmış, bir yandan Demet'in şehvetle bakan gözlerinden kaçmaya çalışıyordum ve bir yandan da Leyla'nın yazdığı şiirleri merak ediyordum; birden o her zamanki ukala sesimi takındım.

“Ne üzerine yazıyorsun?" diye sordum.

Kendisini sözlüye tabi tutulan bir öğrenci gibi hisseden Leyla, “Aşk üzerine..." diye hızla yanıtladı bu zor soruyu.

Gülümseyerek bir sigara yaktım ve Selin'in gözlerine baktım, Selin oldukça sinirli görünüyordu, sanki bir kelime söylese herkes bayılıp kalacaktı, o yüzden susuyor gibiydi. Biraz da onu neşelendirmek için biraz eğlenmeye karar verdim.

“Ne kadar güzel!" diyerek yanıtladım Leyla'yı, “Ben olmayan şeyler üzerine şiir yazabilen şairlere hayranımdır zaten!"

Sinirden tırnaklarını kemiren Selin, bu sözün ardından odanın ortasına düşürdüğüm aşağılayıcı kahkahanın üzerine alaycı bir gülümsemeyle iki kat cila attı. Boşlukta çarpışan gözlerimiz yalnız ikimizin anlayabileceği bir dilde “İşte bu!" diye bağırdı birbirine ve Selin arkadaşları geldiğinden beri süren sıkıntısından biraz olsun kurtuldu. Resmen aşağılıyordum karşımdaki güzel kızları, Selin, 'Belki de ben çok kıskancım...' diye düşünerek belime sarıldı ve olacakları izlemeye koyuldu.

Leyla önce Demetle dönerek onun da en az kendisi kadar şaşkın olduğunu gördü.

“Nasıl olmayan şeyler üzerine? Aşk yok mu sence?" diye şaşkın bir şekilde sordu.

Elimdeki çay fincanından bir yudum alıp fincanı yeniden bel hizama doğru indirerek bir filozof gibi gülümsedim ve bir padişah fermanı gibi döküldü kelimeler dudaklarımdan.

“Bana aşkı anlat!" dedim.

Leyla afallayarak yeniden Demetle baktı, Demet ondan önce davranarak beni kendi silahımla vurmaya denerdi.

“Aşk anlatılmaz, ancak YAŞANIR!" dedi.

Ardından orta sahadan vurarak topu kaleye sokmuş bir futbolcu gibi gerinerek arkasına yaslandı.

'İşte onu kendi silahıyla vurdum, hiçbir cevap veremeyecek buna!' diye düşünerek Leyla'nın yüzüne baktı, onun da bu cevaptan memnun olduğunu görerek gururunu biraz daha arttırdı.

Ben suskun bir şekilde bakarak, “Peki,” dedim, “sizin dediğiniz olsun!" Selin'in yanından kalkarak, Demetle doğru olabildiğince aşağılayıcı bir şekilde baktım.

“Ama lütfen,” diye ekledim, “o aşkı benden uzakta yaşayın!"

“Çünkü aşk sandığınız soytarılığı izleyemeyecek kadar hassas bir midem var!”

Ardından Demet ve Leyla’nın darmadağın olmuş yüzlerine aldırmadan hızla odadan çıktım ve arka odaya geçtim. Selinle bakarak, “Bu kadar ukala biriyle nasıl yaşıyorsun,” diye soran Demet, Selin’in verdiği “Ukala değil aslında, sadece gerçekleri söylerken kendisine engel olamıyor, bu konuda onu defalarca uyardım, maalesef gerçekleri ulu orta söylememesi gerektiğini hâlâ öğrenemedi!” cevabı ile iyice kötü olarak artık buradan gitmeleri gerektiğini anladı ve Leyla’ya “Hadi kalkalım artık...” diyerek kapıya doğru yöneldi.

Selin zevkle gülümseyerek, “Görüşürüz kızlar derken, ben içerideki odada evde hiç kimse yokmuşçasına sessizce oturuyordum. Demet bana bağırarak, “Görüşürüz Cenk!” dedi, ben hiç duymamış gibi yaptım bunu, Demet iyiden iyiye bozulan yüzünü kapıya dönerek hızla dışarı çıktı ve kapıyı kapattı.

Sevinçle hâlâ kaynamakta olan çayın altım kapatırken, iki fincan çay koyarak benim yanıma gelen Selin, tatlı bir gülümsemeyle gözlerimin içine baktı.

“Çok iyi oldu aşkım! Mükemmel bir şekilde verdin cevaplarını!” dedi. Selin’in korktuğu şey olmamıştı, iki kızı da paket yapıp ilk posta arabasıyla cehenneme göndermişim. Bunu bu kadar kısa bir zaman içerisinde ve bu kadar etkili bir şekilde nasıl yaptığımı çok şaşırmıştı Selin.

“Bir an için onlara asılacağımı sandım!” dedi gülümseyerek. Aynı gülümsemeyle sessizce cevap verdim çayını keyifle yudumlarken.

*

* *

Çok sonraları Demet’ten öğrendim: Sokağa çıkar çıkmaz yüzündeki bozulma büyük bir hırsa dönüşen Demet, reddedilme ve aşağılanmanın getirdiği eziklikle Üsküdar sokaklarında hızla yürüyormuş. Daha önce hiçbir erkek, onu bu kadar aşağılamaya cüret edememiş meğer. Şiir sevdiğini söylediği zaman erkekler ona en güzel şairlerin şiirlerini ezbere okur, onun için akrostişler bile yazarlarmış. Aşktan bahsettiği zaman her erkeğin ağzının suyu akar, onu etkilemek için yapmadıklarını bırakmazlarmış. Ben nasıl olur da bu kadar vurdumduymaz olabilirmişim onun göz alıcı güzelliği karşısında; işte en güzel eteğini giymiş, en güzel bluzu varmış üzerinde, beni etkileyebilmek için yarım saatini ayna karşısında makyaj yapmak için harcamış. Ben nasıl olur da onun yüzüne bile bakmazmışım, nasıl aşağılarmışım onu, Nasıl? Nasıl?

Bostancı’da bulunan evine girdiğinde gözlerindeki rimel, akıttığı hırs gözyaşlarıyla yanaklarına kadar taşınmış. Eve girer girmez banyoya girmiş, banyodaki aynanın önünde, elindeki pamuğa sinirle sıkıttığı tonik ile yüzünü temizlemiş. Aynaya her bakışında kendisinden nefret ediyormuş; nasıl olurmuş da bir erkek onu bu kadar aşağılayabilirmiş ve nasıl olurmuş da o hiçbir cevap veremezmiş? Neye güveniyormuşum? Nasıl bu kadar güçlü hissediyormuşum kendimi böyle güzel bir kız karşısında? Demet bu soruların hiçbirine yanıt veremiyormuş. Aynanın karşısından hırsıyla kalkıp odasına girerek yatağına uzanmış. Ne bakışlarım, ne de söylediğim o dehşet sözler bir an bile aklından çıkmıyormuş. Gözlerini kapatıyormuş, Selin’in beni öpüşü geliyormuş aklına, çıldıracak gibi oluyormuş.

“Yoksa,” diye düşünmüş, “kıskanıyor muyum Selin’i?”

Ardından inkâr etmiş, “Nesini kıskanacakmışım ki?” diye sormuş kendisine ve sinir içerisinde kıvranarak kocaman bir uykusuz gece; geçirmiş.

Bende onu çeken bir şeyler varmış sanki; büyük bir gizem akıyormuş bakışlarımdan Demet’in bakışlarına! Demet o gizemin peşi sıra koşmaya başlamış. Bunu neden yaptığını bilmeden,

anlayamadan yapıyormuş. Kahrolasıca ben bir türlü çıkmıyormuşum aklımdan! Kendisini bu kadar aşağılayan bir erkeğe normalde tokat atıp oradan uzaklaşır ve değil yüzünü bir daha adını bile hatırlamazmış! Ama benim kurduğum cümleler o kadar etkileyiciymiş ki, bakışlarımdaki o anlam o kadar değişmişti ki, Demet bir anda kaptırmış kendisini bu rüzgâra! Daha hakkında hiçbir şey bilmediği bir erkek için gözyaşı bile dökmüş! Neden ağladığını bilmeden, düşünmeden ve anlamadan ağlamış. Ağlamaya ihtiyacı varmış belki de ve benim arkama saklamış gözyaşlarını. Şeytan kanma bulaşmış sanki, durmadan ayartıyormuş onu beni düşünmesi için. Ben ne yakışıklıymışım ne de zengin, görüldüğü kadarıyla. Demet daha önce bu iki özelliğe sahip olmayan hiçbir erkeğe dönüp bakmamış bile. Ama ben! Nasıl olmuş da etkilemişim onu? Yoksa bir şeylere mi sığınmak istiyormuş? Daha dört ay önce yaşadığı o büyük travmadan, anne ve babasının aniden boşanmasından, duyduğu acıdan mı kaçmak istiyormuş? Bunların hiçbirisini bilmiyormuş Demet, bildiği tek şey aklımdan çıkmıyor oluşummuş.

Uykusuz bir şekilde geçirdiği o gecenin üzerinden üç koca gün daha geçmiş. Demet, hâlâ çıkaramıyormuş beni aklımdan. Hiç kimseye de bahsedemiyormuş bu yasak duygudan, son zamanlarda her sırrını paylaştığı Leyla'ya bile bahsedemiyormuş. Bir yandan kendi düşüncelerinden utanıyor, diğer yandan kendisini ele geçiren bu düşüncelerden bir türlü sıyrılamıyormuş. Anlayamıyormuş Demet! Anlayamamış hiçbir şeyi! Bana doğru son hızla sürükleniyormuş...

Aldanmaktan Başka Neye Yarar Aldatmak?!

Evin kapısı aniden çaldığında, saat öğleden sonra iki civarıydı. Selin'in bir arkadaş ziyareti için şehir dışına çıkışı ile bomboş kalmış olan evde oturmuş, bir şiir kitabına hızla notlar alarak çayımı yudumluyordum. Kapının çalmasını duyar duymaz tüm paranoyalarım bir anda üstüme hücum etti ve hızla mutfığa koşarak tezgahın altındaki çekmecedeki ekmek bıçağını aldım, kapının girişindeki ayakkabılığın üzerine yavaşça koydum, herhangi bir duruma karşı bunu kullanarak kendimi korumayı düşünüyordum. Bu sırada kapı ikinci kez çalındı, kimin gelmiş olabileceğini gerçekten bilmiyordum, çünkü bu eve bir tek Selin gelirdi, anahtarını unutmuş bile olsa, o da bugün şehir dışındaydı, kim gelmiş olabilirdi, Yavaşça hiçbir şey sormadan kapıyı araladığımda karşımda Demet'i gördüm.

“Hoşgeldin...” dedim, kekeleyerek, şaşkınlığımı saklamaya çalışıyordum, ama Demet rahatlıkla anlamıştı beni ne kadar şaşırttığını.

“Merhaba,” dedi, küçük bir kız gibi gülümseyerek. “Beni içeri davet etmeyecek misin?”

Heyecandan elim ayağım birbirine dolaşmıştı, hâlâ kapı önünde olduğumuzun farkına varıp, “Tabii,” dedim, “gelsene!”

İçerdeki oturma odasına geçer geçmez, Demetle ne içmek istediğini sordum, Demet çay alabileceğini söylerken gözbebeklerinden gözlerime kucak dolusu şehvet akıyordu. Hızla mutfığa giderek yeni demlediğim çaydan bir fincan doldurarak odaya geri döndüğümde, Demet, bir sigara çıkarmış ve yakılmasını bekler gibi parmaklarının arasında tutuyordu. Çay fincanını Demetle uzatır uzatmaz onun sigarasını da yaktım, arka odaya geçip çay fincanımı ve kül tablamı alarak geri döndüm ve Demet'in karşısındaki koltuğa oturarak bacak bacak üstüne attım.

“Selin bugün şehir dışında; ne yazık ki onu görmek için yanlış bir gün seçmişsin...” dedim hınzırca gülümseyerek ve çayımdan bir yudum aldım. Demet sigarasından derin bir nefes çekip dumanı bana doğru üflledi.

“Biliyorum, telefonda konuştuk,” dedi, “ama ben zaten buraya seni görmeye gelmiştim...”

Ne olduğunu anlamaya çalışarak, “Beni mi?” diye sordum merakla. “Peki, ama neden?”

Demet gülümsemesini daha da dişileştirerek, “Çünkü,” diye yanıtladı bu soruyu, “şiiirlerini gerçekten çok merak ediyorum...”

Bozulan yüzümü gizlemeye çalışarak, “Şiirlerimi mi?” diye sordum şaşkın bir bakışla. Demet yılmamaya kararlıydı; buraya gelmemek için kendisini o kadar zorlamış olmasına rağmen, yine de ayakları onu buraya kadar getirmişti. Ve amacına ulaşmak için bundan daha iyi bir fırsat olamazdı. Beni bugün etkileyemezse hiçbir zaman etkileyemezdi. Tüm dişiliğini yüzündeki gülümsemeye katıp, “Evet,” dedi, “inanamayacağın kadar çok merak ediyorum şiirlerini...”

“Bir saniye bekle lütfen,” diyerek öteki odaya gittim, hızla çekmeceyi açtım ve şiirle dopdolu, oldukça kalın, siyah bir dosyayı Demet'in yanına getirdim.

“İstediğin bunlar mı?” diye sordum kırılmış olduğumu belli eden bir sesle ve Demet'in karşısındaki koltuğa oturarak onu izlemeye başladım. Demet, elindeki dosyanın kapağını yavaşça açtı ve beyaz dosya kağıtlarına alelacele karalanmış, bazı yerlerin üstü çizik, darmadağın sayfalardan birini ürkerek yüksek sesle okumaya başladı:

“somutlaşınca erir tüm tanrıçalar...

somutlaşma sakın!

kanatlarında hüznünlü bir şarkının melodileri yankılanmalı

gözlerinden süzülen kana aşkın tarihi yazılmalı

somutlaşınca erir tüm tanrıçalar...

avuçlarında biriken kana iyi bak!

nasıl kanar kalbin üzerine düşen mateme inat

nasıl soğuk bir rüzgâr çarpar da yüzüne

anlamsızlaşır tüm kelimeler...

somutlaşınca erir tüm tanrıçalar...

ve cehenneme gül ağacı dikmeye çalışmak değil midir sanki

sevdalanmak? ”

Gözlerindeki hayranlık kokan hayreti bana çevirdi.

“Bunlar muhteşem dizeler...” dedi biranda. Gururla arkama yaslandım ve gülümseyerek yalnızca, “Biliyorum...” diye yanıtladım. Hayret dolu bakışlarını yeniden, elindeki kâğıtların üzerinde yazan

mısralara çeviren Demet sayfayı çevirdi, rasgele bir sayfa açtı ve hızla okumaya devam etti:

“Sen, tecavüze uğramış bir

Pollyanna maskesi takmışsın yüzüne

ve gözlerin bir büyüciye saçmasapan

cadı hikâyeleri anlatıyor!

Bense durdurulamaz bir erozyon olup süzülüyorum

gözbebeklerinden içeriye!”

Dönüp sigarasından son nefesi de çekerek izmariti kül tablasına bastıktan sonra, “Selin haklıymış sanırım...” dedi gözlerimin derinliklerine bakarak. “Gerçekten çok iyi dizeler bunlar...” Yeniden gülümseyerek, “Biliyorum...” diye yanıtladım bu iltifatı da.

“Ben de şiir yazıyorum biliyor musun?” diye sordu korka korka. Gülümsemem biranda kahkahaya dönüşüvermişti.

“İşte bende en çok bundan korkuyordum!” diyerek yanıtladım Demet'in sözlerini. Demet bu konuyu kapatmazsa benim alaylarıma maruz kalacağını anladığı için üstüme gitmedi ve şiirlerinin ciddiye alınmamasına bozulmasına rağmen yalnızca zoraki bir şekilde gülümseyerek karşılık verdi.

Dosyadaki birkaç şiiri daha hızla okuyan Demet, gerçekten, bu dizelerin karşısında yazdığı şiirlerin hiçbir anlamı olmadığını anlamıştı. Benim yazdıklarımın yanında onunkiler, ilkokul çocuklarının karaladığı şeylerden farksızdı. Bana kalırsa şiirleri okurken tek bir şey kafasını allak-bullak etmişti Demet'in, o da şiirlerde kafiye olmamasına rağmen nasıl bu kadar etkileyici olabildikleriydi. Demet şiir yazarken uzun uzun kafiye düşünür, bir dizeyi üst dize ile kafiyelendiremezse uzun süre kıvrırır, bazen sözlük bile karıştırırdı. Şiirlerinde kafiye hep olmasına rağmen, hemen hemen hiç kafiyesiz yazan benimle âşık atması mümkün değildi. Diğer şaşırtıcı nokta ise dizelerin uzunluğuydu. Benim şiirlerimde bir dize çok kısa iken altındaki ondan çok daha uzun olabiliyor, ya da, tam tersi, hemen göze çarpıyordu. Ve buna rağmen, şiirlerimdeki imgeler ve cümle yapısı onun yazdıklarını binlerce kez aşılıyordu. Hem de bu elinde tuttuğu kağıtlar apaçık müsveddeydi, bunları daha önce düşünüp yazmış olamazdım, çok savruk bir yazıydı çünkü, bir anda yazılmış olduklarını belli ediyordu tüm harfler! Şiirleri biraz daha okursa eve giderek yazdığı o güzel şiirlerini yakacağını hissederek hızla kapattı dosyanın kapağını ve oturduğu koltuğa bıraktı. Dosya ile birlikte şiir konusunu da kapattı.

“Bu evde yalnız mı yaşıyorsun?” diye sordu birdenbire, sanki uzun zamandır bu soruyu sormak için bekliyormuş gibi bir hali vardı.

“Evet,” diye yanıtladım onu, ve gülümseyerek “ama bu evin bir de kraliçesi var biliyorsun...” diye ekledim.

“Aman, kraliçe de kraliçe olsa bari...” diyerek şuh bir kahkaha attı Demet. Bu hareketin beni sinirlendirdiğini hissetmesi uzun sürmedi, sessiz bir şekilde kızgın gözlerimi onun üzerine çevirmiştim. Şaka yaptığını belirtmeye çalıştı, ama ben, “Şaka yapma bana bu konuda!” diyerek Selinle ne kadar önem verdiğimin bir kez daha altını çizdim.

“Bu şiirleri Selinle mi yazdın yoksa?” diye sordu Demet, aşağılayan bir ses tonuyla konuyu değiştirmeye çalışarak, aynı zamanda gerçekten Selinle âşık olup olmadığımı da öğrenmeye çalışıyordu.

“Tabii ki hayır!” diye yanıtladım soruyu ve odanın ortasına bir lav silahından parlayan alevler gibi

düştü gözlerimdeki hüznü!

“Peki hangi şanslı kız bu şiirlerle ödüllendirildi?” diye ürkek bir sesle soran Demet'i tek kelimeyle yanıtladım:

“Deniz!”

Odanın içerisindeki hüznü odaya sığmıyordu artık, ağlayacak gibi hissettim kendimi. Demet de beni ne kadar üzdüğünün farkına vardı.

Ürkek bir sesle özür diledi ve sesi daha da ürkekleşti, “Seni bu kadar yaraladığımı bilmiyordum!”

Gözlerimi halının üzerinden yavaşça koparıp yeniden Demet'in gözlerine çevirdim.

“Önemli değil!” diyerek yanıtladım bu özrü, “Bilemezsin zaten! Hiç kimsenin bilemediği gibi sen de bilemezsin!”

Demet her hareketimde bana biraz daha yaklaşıyordu. Neler oluyordu? Anlayamıyordum! Bu, yüzüne şuh kahkahalarla yalancılıktan gülen bir çocuk maskesi takmış olan fahişe, nerden düşmüştü bu cehennem yuvasına?

Neler oluyordu? Gerçekten anlayamıyordum! Demet ne yapmaya çalışıyordu? İçindeki o dişi şeytan, ne planlar kuruyordu? Bilmiyordum! Sadece izliyordum!

“Ne iş yapıyorsun sen?” diye sordu Demet, konuyu hemen değiştirmede ne kadar başarılı olduğunu gösterircesine, “Okuyor musun?”

“Okuyordum...” diye yanıtladım soruyu, hınzırca gülümseyerek, “Boğaziçi, Felsefe'de!”

“Bu, muhteşem,” diye yanıtladı Demet, gözlerindeki hayreti daha da arttırarak. “Peki, sonra ne oldu?”

“İkinci sınıfı bitirdim,” dedim, “hocalar, bendeki üstün yeteneğin farkına varmış olmalı ki, fazla üstüme gelmediler; arada bir okula gidiyordum, birkaç makale yazıp hocalara veriyordum, hocalar bu makaleleri alıp dergilerde kendi imzaları ile yayımlıyorlardı. Kendilerinin bile yazamayacağı oldukça sakat makaleler bunlar! Bu yüzden okula gelmememe seslerini çıkarmadılar. Geçen sene üçüncü sınıfa geçmiştim, şizofreni beni biraz daha az zorlasaydı, belki de bu sene üçüncü sınıfı bitirmiş olabilirdim. Belki de bitirmişimdir, bilmiyorum, haberim yok, ama sınıfta kalmış olma ihtimalim daha yüksek, çünkü bu sene okula hiç gitmedim!”

Şaşkın gözlerle beni izleyen Demet, “Boğaziçi Felsefe...” dedi kaşlarını kaldırarak. “Bildiğim kadarıyla, gerçekten çok zor bir bölümmüş, nasıl olur da okula hiç gitmeden sınıfı geçebilirsin? Nasıl olur da hocaların yazamadığı makaleleri yazabilirsin? Gerçekten etkileyici!” Gülümseyerek arkama yaslandım.

“Üniversitelerde kitleler halinde salakları eğitmeye çalışırlar,” dedim, “ama tüm profesörler salak bir öğrenci ile bilime faydası dokunabilecek bir öğrenci arasındaki farkı çok iyi bilirler. Bu, Dünya'nın en iyi üniversitesinde bile böyledir. İleride çok iyi felsefi teoremler geliştirebileceğime inandıklarından okula gidip gitmemem önemli değildi onlar için; sanırım kafamı toparlayıp yeni akademik sezon açılmadan güzel bir konuda bir makale yazarsam bu kez altına kendi imzalarını atmak yerine bana lisans diplomamı verip derhal doktoraya atlatabilirler...”

Bunları duyduktan sonra bana olan ilgisi, buraya gelmeden öncekinden çok daha fazla artan Demet, “Peki, bir işte çalışmıyor musun?” diye sordu, “Yaşamak için gereken parayı nerden buluyorsun?”

“Ben de en çok bunu merak ediyorum zaten...” diyerek yanıtladım bunu, ironik bir şekilde gülümseyerek. “Gerçekten, nasıl oluyor da para kazanıyorum, bunu bilmiyorum, paraya ihtiyacım

olduğu zaman o beni buluyor! Biraz da paraya önem vermediğimden olsa gerek, yalnızca basit ihtiyaçlar için paraya ihtiyacım var; çünkü evden hemen hemen hiç çıkmıyorum!”

“Evden hiç çıkmıyor musun?” diye sordu Demet kaşlarını yukarı kaldırarak. “Bu, dehşet bir şey, burada sıkıntıdan delirebilir insan!”

Oturduğum koltukta öne eğilerek, boynumu hafifçe yukarı kaldırdım.

“Ya da,” diyerek itiraz ettim, “dışarıdaki yozlaşmış ve çürümüş Dünya’da korkudan delirebilir insan!”

Demet evde iki gün bile aralıksız kalamayacağını düşünerek, tüm cesaretini topladı ve “Peki, ne kadar zamandır çıkmıyorsun dışarıya?” diye sordu.

“Uzun zamandır,” diye yanıtladım. “Yaklaşık üç senedir! Ama hiç çıkmıyor da değilim, arada bir doktora gidiyorum, dediğim gibi üç dört ayda bir okula uğruyorum.. Çok lazım olursa markete kadar gidiyorum, ama hepsi bu!”

Acıyan gözlerle bana bakan Demet, “Ve burada yalnız başınasın, öyle mi?” diye sorduğunda oldukça sinirlendim.

“Yalnız değilim,” dedim azarlar gibi bir sesle, “Selin de burada!”

“Peki, ailen yok mu?” diye sordu.

Bir anda tüm dünya başıma yıkıldı, Dünya’nın tüm sönmüş volkanları harekete geçti sanki!

“Var!” dedim. Öyle büyük bir acıyla söylemişim ki bunu, Demet gerçekten çok merak etmesine rağmen bu konuda başka hiçbir şey sormadı.

“Evet!” diye ekledim boynumu eğerek, “Genelde maddi olarak ailem yardımcı oluyor bana!”

Demet garip bir şekilde beni arzulamaya başlamıştı. Bakışlarından belliydi. Neler olduğunu o da hâlâ anlayamamıştı, ama kendisine engel olamıyordu. İçinden bir yangın olup fişkıran sözleri durdurmayı ne kadar istediye de başaramadı.

“Gerçekten çok etkileyici birisin...” dedi vücuduma şehvetle bakarak gözleri üzerimdeki tüm kıyafetleri soydu sanki. Bakışları omuzumdan belime doğru yavaşça süzülürken, “Seninle çok şey paylaşabiliriz...” diye ekledi, ardından sorduğum “Ne gibi?” sorusuyla irkilerek kendimi toparlamak zorunda kaldım.

“İyi arkadaş olabiliriz...” diyerek sevecen bir ses tonuyla yanıtladı beni.

“İnsanın kendisinden başka arkadaşı yoktur!”^[61] diye karşı çıktım hiç duraksamadan! Demet çaresiz bir şekilde susmak zorunda kaldı.

Demet’in gelmesinin üzerinden yaklaşık iki saat geçmişti. Muhabbet oldukça koyulaşmış, Demet benim hakkımda merak ettiği birçok şeyi öğrenmişti. Bu sırada korkulu gözlerini bakışlarımdan kaçırmaya çalışarak “Selin ne zaman dönecek?” diye sordu.

“Bilmiyorum ama bu hafta sonunu orada geçireceğini söyledi,” diyerek yanıtladım bu tuzak sorusunu.

Öğrenmek istediği en önemli şeylerden birini öğrenmiş olmanın rahatlığıyla, “Ben artık gitsem iyi olur,” diyerek ayaklandı ve “Seninle bir daha görüşebilir miyiz?” diye sordu korkakça.

“Tabii,” dedim gülümseyerek, “ama dedim ya, ben evden çıkmam, sen istersen misafirim olabilirsin.” Yavaşça evin dış kapısını açarak bana elini uzatan Demet, o tahrik edici gülüşüyle bir kez daha baktı.

“Peki,” dedi, “emin ol, seni ziyarete geleceğim. En kısa zamanda...” Elimi Demet'in elinden çekerken muzırca gülümsedim.

“Memnun olurum...” dedim, ve kapıyı yavaşça kapattım.

*

* *

Ertesi akşam, Güneş, İstanbul'un tüm sokaklarının üzerinden elini eteğini hızla çekip karanlığın krallığını yeniden ilan etmeye hazırlanışını büyük bir hüznle seyrederken, ben hüznle karışık bir heyecan içine gömülmüş, yapayalnız oturduğum odada resmen Demet'i düşünüyordum. Önce Demet'in dün neden buraya yalnız başına geldiğini anlamaya çalıştım, sonra aniden Demet'in buram buram şehvet kokan bakışları geldi aklıma, saçlarından süzülen davetkâr prensesi hatırladım. Uzun zamandır ilk kez Selin'den başka bir kızı düşünmenin beni heyecanlandırıldığını görerek önce büyük bir suçluluk duygusuna kapılıp kendimden utandım ve Demet fikrini kafamdan atmaya çabaladım, ama başarılı olamayınca düşünmeye devam ettim.

Demet her saniye biraz daha ele geçiriyordu düşüncelerimi, bir türlü anlayamasam da ne yaptığımı, bir büyüye tutulmuş gibi sürekli onu düşünüyordum. Düşünürken bir an gözlerimi yumup onu gözlerimin önünde canlandırdım, Selinle verdiğim söz yüzünden çekinerek baktığım yüzünü hatırlamaya çalıştım ve bir anda kötü bir kâbustan uyanır gibi hızla açtım gözlerimi, etrafıma baktım, bu inanılmazdı: Demet ne kadar çok benziyordu Denizle!

O ana kadar hiç fark edememiş olduğum bu düşünce, bir anda beni esir alıp bedenimi gecenin çarmihına gerdi, avuçlarıma durmadan paslı çiviler çakmaya başladı!

Demet' in bakışları ne kadar da benziyordu Denizle, boynundan omzuna doğru dizginlerini koparmış bir nehir gibi akan saçları Deniz'in saçlarıydı sanki, dudaklarından yasak bir dua eder gibi sızarak elmacık kemiğinin üzerinde muhteşem güzellikte bir gamze oluşturan gülümsemesi ne kadar da benziyordu Deniz'in gülümsemesine. Dehşet içerisinde gözlerimi yeniden kapayarak bir kez daha hayalimde canlandırdım Demet'i, dün nasıl olup da fark edememiştim o ufacık ellerin Deniz'in ellerine tıpatıp benzediğini?! Nasıl olurdu?!

Giderek artan hayretime bir gardiyan gibi eşlik eden derin bir korkuyla bunları düşünürken aslında uzun zamandır yaşamadığım bir şey gerçekleşiyordu. Yine bütün kızlar Denizle benzemeye başlamıştı!^[62] Yoksa şizofreni yeniden mi şiddetle yumrukluyordu kapımı? Ama bunun daha öncekiler gibi bir benzetme olmadığından neredeyse emindim!

*

* *

Kesinlikle, bunun kendi kuruntum olmadığını ve Demet'in gerçekten Denizle benzediğine karar verdiğim sırada saat gecenin onuydu ve evin kapısının çaldığını duyarak büyük bir telaşa kapıldım. Hızla kapıya doğru yöneldiğimde gelenin Demet olması için dua ediyordum. Yavaşça ve korkarak kapıyı araladığımda gözlerime inanamadım; gecenin onunda Demet elinde birkaç poşetle ve üzerinde oldukça çekici bir gece kıyafetiyle kapının önünde durmuş, bana gülümsüyordu. Ve ben gerçekten bilmiyordum duaların bu kadar çabuk kabul edildiğini!

Yaşadığının bir hayal olmadığından emin olmak istercesine hızla kapıyı ardına kadar açıp, “Hoş geldin Demet, içeri gelsene” diyerek onu içeriye buyur ettim. Demet, o dünden beri bir türlü aklımdan çıkaramadığım şehvetli gülümsemesini gözbebeklerime bir kez daha kazıyarak içeri girdi.

“Söz verdiğim gibi,” dedi, “seni ziyarete geldim...”

Ben hâlâ yaşadığım şeyin gerçek olup olmadığından emin olamasam da tüm bu yaşananlar gerçektir. Benim yalnız olduğumu biliyordu ve bu gece evdeki iere 'eve dönmeyeceğini' daha evden çıkarken söylemişti. Her şey planlı programlı bir şekilde ilerliyordu, tesadüf değildi!

Demet'in üzerindeki koyu kırmızı gece kıyafeti, oldukça geniş bir göğüs dekoltesi olan askılı bir elbiseydi ve minicik eteği bacaklarının tüm güzelliğini gözler önüne seriyordu. Yüzünde dünkünden daha koyu, fakat aynı zamanda daha kadınsı bir makyaj vardı. Oturma odasına geçerek oturduğumuzda ben Demet'in yüzünde bir kez daha Deniz'i görerek oldukça çekici bir gülümsemeyle Demet'i süzerken, Demet elindeki poşetlerden birinden güzel ve koyu kırmızı renkte bir şarap şişesi çıkararak havaya kaldırdı.

“Umarım kırmızı şarap seviyorsundur...”dedi keyifle gülümseyerek. Kırmızı şarap sürprizine oldukça sevinerek hiç zaman kaybetmeden, “Elbette!” diye yanıt verdim, Deniz'le karşılıklı kırmızı şarap içmenin zevkini hayal ederek mutfaktan iki tane kadehle birlikte tirbuşonu getirdim. Ardından Demet'in masanın üzerine koymuş olduğu şarap şişesini alarak havaya kaldırdım; İtalyan mali 1985 yapımı bir şaraptı bu, üzerinde güzel Gotik harflerle dizilmiş *Chianti* yazısı şarabın markasını gözler önüne seriyordu.

“Bu, muhteşem bir şeye benziyor...” dedim heyecanla, şişenin arkasını okurken. “Nerden buldun bunu?”

Şarap hakkında daha açmadan yorum yapabilmeme hem şaşıran hem de hediyesinin takdir edilmesine sevinen Demet, dayısının gemici olduğunu, bundan birkaç şişe getirdiğini ve sadece çok önemli zamanlarda açılması gerektiğini söylediğini anlatarak gülümsedi.

“Dayın haklıymış,” dedim gülümseyerek, “çok kaliteli bir şarap bu!”

Şarabı açmadan bu konuda nasıl bu kadar emin olduğuma oldukça şaşırmıştı Demet.

“Yoksa, şarap eksperisi misin?” diye sorarak ufak çaplı bir kakhaha attı. Bu şakaya gülümseyerek cevap verdim, tirbuşonu dikkatle şişenin mantarına geçirirken, “Hayır, ama birazcık İtalyanca biliyorum... Birazcık da estetik biliyorum; şişenin üstüne bakmak, çoğu zaman, içinde ne olduğunu anlamaya yeter...” dedim ve şehvetli bir bakışla Demet'i baştan aşağıya süzdükten sonra hınzır bir gülümsemeyle, “Aynı şey kadınlar için de geçerlidir, tabii...” diye ekledim.

Seri bir şekilde, özenle açtığım şişeyi eğip masanın üzerindeki iki kadehi de yavaşça doldurdum, ardından hayranlıkla beni izleyen Demetle döndüm ve kırk yıllık gurme zarafetiyle parmaklarımın arasında tuttuğum kadehlerden birini ona uzattım, kendi elimde tuttuğum kadehi yavaşça havaya doğru kaldırarak bakışlarımı Demet'in her an biraz daha artan bir şehvetle bakan gözlerine odakladım.

“Şeref!” dedim.

Demet, yavaşça havaya kaldırdığı kadehini havada kadehime doğru götürdü.

“Neyin şerefine?” diye sordu.

“Senin...” diyerek hiç beklemeden yanıtladım. Bakışlarımı, bu cevaptan oldukça hoşlandığı belli olan Demet'in bakışlarından koparmayarak kadehi yavaşça dudaklarıma doğru götürdüm ve keyifle şaraptan bir yudum aldım. Hayatımda içtiğim en güzel içkiydi sanki bu, bu düşüncenin içkinin kalitesinden mi yoksa Demet'ini Denizle bu kadar çok benzemesinden dolayı onunla kadeh kaldırmış olmanın zevkinden mi kaynaklandığına ise bir türlü karar veremedim.

“Gerçekten mükemmel bir şarap...” dedim. “Tam tahmin ettiğim gibi!”

“Beğenmene sevindim..” dedi Demet gülümseyerek. Ardından, odadaki ortamı biraz daha ısıtan bir edayla dönüp etrafına bakınarak bir şeyler arandı.

“Bir tek müzik eksik sanırım..” diyerek koltuğa oturdu ve bacak bacak üstüne atarak tüm dişiliği ile bana baktı. Zaten kısacık olan eteği iyice sıyrılmış ve güzel bacakları böylece tümüyle gözlerimin önüne serilmişti. Bir süre bacaklarına takıldı gözlerim, ardından hemen toparlanıp hızla arka odaya gittim ve müzik setiyle birlikte birkaç CD getirerek yeniden Demet’in karşısına dikildim.

“Ne dinlemek istersin?” diye sordum.

Parmaklarının arasında bir mücevher tutar gibi tuttuğu şarap kadehini dudaklarına götürüp kısa bir süre düşündü.

“Bir şair, güzel bir kızın en çok hangi müzikten hoşlanacağını en iyi bilen kişidir,” diyerek cevap verdi.

Hoşnut bir gülümsemeyle göz kırparak yanıt verip müzik setine, zaten çalmayı planladığım 80'lerin oldukça popüler romantik aşk şarkılarından oluşan bir toplama CD'yi yerleştirerek Demet'in karşısındaki koltuğa oturdum.

Şehvetle bana bakmayı sürdüren Demet, “Neden uzakta oturuyorsun?” dedi kırılmış bir sesle, “Bir sorun mu var yoksa?”

Beklediğim daveti aldığıma sevinerek yavaşça yerimden kalkıp Demet'in yanına oturdum. Artık ikimiz de birbirimize çok yakındık; dudaklarımız yakındı, yakındı göz bebeklerimiz ve kararlı bir kiralık katil gibi adım adım yaklaşıyordu ihanet! Birkaç dakika boyunca sessizce birbirimize bakarak gülümsedik ve şaraplarımızı yudumladık. Ve ardından o sırada çalan şarkının sevdiği bir aşk şarkısı olduğunu söyleyen Demet, şuh bir bakışla beni tepeden tırnağa süzdü.

“Beni dansa kaldırmayacak mısın?” diye sordu davetkâr bir sesle.

“Memnuniyetle,” diye yanıtladım bu soruyu ve elimdeki şarap kadehini hızla yere bırakarak ayağa kalktım, elimi büyük bir asaletle Demetle uzatarak onu dansa kaldırdım.

Kalkar kalkmaz hızla boynuma dolanan Demet'in beline sarılarak dans etmeye başladık. Ona artık olabilecek en yakın yerdeydim, ona yaklaştıkça onun Denizle ne kadar da çok benzediğini görüyor ve kalbim bu yüzden karşımda gerçekten Deniz varmışçasına çarpıyordu. Demet ise bundan habersiz olduğundan, bu heyecanımı benim de ona ilgi duymaya başladığıma yoruyor ve giderek daha da cesaretleniyordu.

Dansa başladığımızdan beri boynumu parmak uçlarından damlayan şehvetli dokunuşlarla okşayan Demet, durmadan gözlerimin içine bakıyor ve bakışları avaz avaz 'Seni istiyorum...' diye bağıırıyordu çocuksu masum bakışlarına. Sonra bana biraz daha yakınlaşmasına engel olan tek şeyin ortamın aydınlık olması olduğunu hissederek durdu. Yavaşça parmaklarını boynumdan omuzlarına doğru kaydırıldı.

“Ama ışık...” dedi dudaklarını bükerek. “Işık varken bu şarkının tadı çıkmaz ki...”

Ellerimi hızla Demet'in belinden çekerek ışığı kapattım ve odanın heryanında zaten hazır olan mumları teker teker yakmaya başladım. Ben büyük bir heyecanla mumları yakarken Demet de kadehinde kalmış son yudumu hızla içti. Son mumu da yakıp şarkıyı başa aldım ve yavaşça gelip hiç konuşmadan tıpkı bir asilzade gibi yeniden uzattım elimi Demetle.

Heyecanla elimi tutarak dansa kaldığımız yerden devam eden Demet, kanına karışan kırmızı şarabın tadının mı yoksa yanımda olmanın mutluluğunun mu yol açtığına karar veremediği tatlı bir baş

dönmesiyle kulağıma yaklaştı.

“Çok etkileyicisin...” dedi fısıldayarak.

“Sen de öylesin, emin ol...” diyerek hayranlığımı belli eden bir bakışla karanlıkta daha da güzelleşen gözlerinin içine baktım.

Ve ikimizin de gözkapakları yavaşça kapandı, dudaklarımız yüzyıllardır hiç öpülmemiş gibi birbirine doğru son hızla yaklaştı ve bir anda şehvetle öpüşmeye başladık. İlk uzun öpücüğün ardından adeta mest olan Demet, bana bu kez şehvet yerine çocukça bir hayranlıkla baktı.

“Galiba sana âşık oluyorum...” dedi.

“Biliyorum...” diye yanıtladım sadece, oysa konuşmaya başlayabilmek için dakikalardır bu sözü bekliyordum. Ardından tekrar yaşama dönebilmek için bir prens tarafından öpülmeyi bekleyen Pamuk Prenses gibi karşımda bekleyen Demet’in dudaklarına bir kez daha sokuldum ve upuzun bir öpüşmenin ardından ellerimi yavaşça Demet’in belinden çektim.

“Acelemiz yok, değil mi?” diye sordum hınzırca gülümseyerek ve beni aynı şekilde gülümseyerek yanıtlayan Demet’in parmaklarının arasına yeniden doldurduğum şarap kadehlerinden birini tutuşturup onu yanıma oturttum. Ardından kadehimi ona doğru uzatarak, “Şeref!” dedim.

“Aşkın ve senin şerefine!”

Büyük bir mutlulukla bu sözlerin aşkına olumlu yanıt olduğunu düşünerek gülümseyen Demet, yavaşça havaya götürdüğü kadehini tek dikişte içti, ardından boynuma sarılarak tekrar dudaklarıma yapıştı. Uzun süren bir öpüşmeden sonra biraz daha rahatladığı her halinden belli oluyordu.

“Hayatımda ilk kez bir erkek bu kadar etkiledi beni...” dedi şaşkın bir şekilde gülümseyerek.

Bunları sanki Deniz söylüyordu, Deniz’in dudaklarından süzülüyordu sanki bu güzel iltifatlar! Suskunluğumu bozmadan, kendimden gayet emin bir şekilde yalnızca gülümseyerek yanıt verdim. Daha Demet’i ilk gördüğüm andan itibaren her şeyin farkındaydım zaten, Selinle belli etmemeye çalıştıysam da, Demet’in bana âşık olduğunu hissediyor, ama bunu kendime bile itiraf etmekten korkuyordum.

“Seni gördüğüm ilk anda tutuldum sana ve o andan itibaren çıkmıyorsun bir saniye bile aklımdan...” diyerek heyecanla anlatmaya devam eden Demet’in dudaklarına hızla işaret parmağımı götürerek onu susturdum.

“Biliyorum...” dedim sadece. “Her şeyin farkındayım...”

Ve bu kez ben kadehimde kalan şarabın son yudumunu hızla içerek Demet’e yaklaştım ve onun dudaklarına gerçekten şehvetle kocaman bir öpücük kondurdum, ardından da hızla sevişmeye başladık. Çok geçmeden mumları ve hazza odaklanmış dakikaları arkadaki yatak odasına taşıyarak korkusuzca gecenin üstüne üstüne yürüdük. Her ikimiz de oldukça rahattık, hiçbir şey düşünmüyorduk ve oldukça sıradan, alelaide sevgi sözcükleri, savruk birer yalan olup durmadan dökülüyordu bedenlerimizi birbirinin önüne sunduğumuz o yatağa. O basit 'Seni seviyorum..'lar şehvetli inlemelere karışırken Demet’in şarap kırmızısı dudaklarında bir derviş sabrıyla yüz milyonlarca yıldır karşılaşmayı beklediğim Deniz’in tüm mahremiyeti ile adım adım tanışıyor gibi hissettim kendimi.

Önce Demet’in ufak ama dipdiri göğüsleri serildi gözlerimin önüne, sonra güzel bacakları ve sonunda titrek bir heyecanla dokunan parmak uçlarım çırılçıplak bıraktı Demet’in vücudunu. Durmadan öptüm onu, tüm askerlerin öldüğü bir savaştan ağır yaralı olarak tek başına dönmüş bir

askerin yıllardır görmediği karısını öptüğü gibi öptüm kana kana. Durmadan okşadı parmak uçlarım Demet'in diri ve taptaze güzelliğini ve Deniz, adım adım şeytani bir cinsel obje olup süzüldü Demet'in ojeli tırnaklarından avuç içlerime. Her ikimiz de hiçbir şey söylemedik, hiçbir şey düşünemedik, o gökyüzünü şehvetle boydan boya sarıya boyadığımız gecede susmuştu dudaklarımız, çünkü eğer bedenler konuşuyorsa yoktu hiçbir hükmü kelimelerin.

Demet, hayatında hiç yaşamadığı kadar mutluydu o gece, onu kırk yıldır tanıyormuş gibi sevişiyordum o gece. Bedenine kocaman bir çöle define saklar gibi saklanmış tüm zayıf noktalarını elimle koymuş gibi buluyordum ve şehvetli parmak uçlarımın her dokunuşu ayrı bir yangın çıkartıyordu Demet'in bakire bedeninde. Her dokunuşumda biraz daha geçiyordu kendisinden ve biraz daha aşık oluyordu bana. Bedensel, bayağı bir zevk uğruna çekinmeden ağzına aldığı *aşk* kelimesinin kutsallığına her an biraz daha darbe indirerek, '*Aşıkoldum...*' sanıyordu. Bilmiyordu Demet aşkı, aşk onun için kaliteli bir kırmızı şarabın ardından etkileyici bir erkeğin değmesi idi güzel dudaklarına, bedenini atmaktı bir erkeğin önüne, bir köpeğe et atar gibi!

Bilmiyordu Demet ne aşkı ne de Deniz'i! Başka bir kızın dublörlüğünü yaptığı bu çift kişilik yatakta başrol oynadığını sanıyordu hâlâ. En yakın arkadaşlarından birisi olan Selin'in kocasını *baştan çıkarıp* sahip olduğunu sanarak her an biraz daha kamçılıyordu içindeki iktidar hırsını. Bir şişe şarabın yanına güzel bedenini meze yapıp sunarak *tavladığını sanıyordu* beni, oysa ben onun aklını başından almıştım ve o hâlâ kendisini güçlü zannediyordu. Üç saat içerisinde dört kez arka arkaya boşaltmıştım onu ve o her boşalmanın ardından *sahip olduğunu sandığı* bana daha da büyük bir şehvetle âşık olarak teslim etmişti ruhunun her köşesini. Çünkü *aşk* ne zaman kurdukları bir cümlede özne olarak geçse Demet ve Demet gibilerinin ağızlarından aç köpeklerin ağızlarından akan salyalar gibi akar şehvet. Aşk şehvetli bir sevişmedir onlar için; bedenlerini satılığa çıkarttıkları bu açık arttırmada kim daha fazla tatmin ederse ona *âşık olur* Demet gibiler.

Biliyordum altımda yatan bu güzel kızın Deniz olmadığını, hem de çok iyi biliyordum, ama Deniz sanıyordum onu, Deniz'e dokunur gibi dokunuyordu ona parmak uçlarım, Deniz'i öper gibi öpüyordu onu durmadan titreyen dudaklarım; bu yüzden bir tanrıçaya tapar gibi sevişiyordum onunla ve Demet sırf bu yüzden bu kadar çok zevk alıyordu bu sevişmeden. Bir tanrıçaya âşık şairler tanrıçalarının zevk almasından başka hiçbir şeyi düşünmezler, adeta bir köle olup tanrıçalarını mutlu etmek için çırpınırlar. Demet, sırf bu yüzden, dişiliğinin farkına ilk kez o gece varmıştı. Bilemezdi ki ben nasıl sevmiştim Deniz'i, bilemezdi ki Deniz'e birazcık bile benzeyen biri için bile her şeyimi feda edebileceğimi! Bilemezdi Demet, bilemezdi aşkın ne olduğunu, genç şairleri her gece eter kokan bir mendille nasıl boğduğunu, onları sessizce yaklaşan bir deprem gibi nasıl korkuttuğunu!

Tan ağarırken tüm İstanbul'un üzerinde sevişmemize son verip birer sigara yaktık. Demet hayatının en güzel gecesini yaşamıştı ve deliler gibi âşık olmuştu bana. Sanki yıllardır beraberdik, sanki Demet benimle birlikte doğmuştu! Şuh bir hareketle çırılçıplak bedenini bedenime dolayan Demet, sigarasından zevkle bir nefes alıp dumanı yüzüme doğru üfledi.

"Muhteşem bir erkekmişsin..." dedi.

"Öyleyim..." diyerek yanıt verdim gülümseyerek. Demet yavaş yavaş alışmaya başlamıştı kendimden emin tavırlarıma, bu yüzden bu oldukça küstah cevap daha öncekiler gibi acıtmadı canını.

Ve bir yorgan gibi hızla çekilirken üzerimizden gecenin karanlığı, yaptığımdan çoktan pişman olmaya başlamıştım bile. İstesem de gülümseyemiyordum bu yüzden, Demet'in bakışlarıyla karşılaşmamak için gözlerimi camdan yeni yeni sızmaya başlayan gün ışığına doğru çevirip sigaramdan derin bir nefes aldım.

“Peki, Selin? Selin ne olacak? ” diye sordum, boşluğa!

Alev almış bir meteor gibi aniden düştü bu soru yattığımız yatağın ortasına, saatlerdir zevkle gülümseyen suratını bir anda astı Demet!

“Bize ne Selin’den? ” diyerek yanıtladı beni, sesini biraz daha sinirli bir şekle soktu ve tekrarladı sorusunu. “Bize ne Selin’den? ”

Uzaklara diktiğim bakışlarımı yavaşça Demet’e çevirerek, “O bunu hak etmedi... ” dedim büyük bir suçluluk duygusuyla kıvranarak. “Hem de hiç hak etmedi!”. İyice canı sıkılan Demet, kendisinden emin bir hareketle bana biraz daha yaklaşp göğsüme sarıldı, boynumu elleriyle kendisine doğru çevirip gözlerimin içine baktı.

“Selin yok artık! ” dedi, bir padişah karısı gibi emreden bir sesle. “Artık biz varız sevgilim!”

Bu sözlerle oldukça sinirlenerek boynumu tutan Demet’in bileğinden tutup kolunu hızla aşağıya attım ve kızgın bir sesle, “Bunu da nerden çıkardın? ” dedim. “Ben böyle bir şey söylemedim, söylemem de! ”

Fethettiğini sanarak herkese düğün dernek kurdurduğu ülkenin aniden bağımsızlığını ilan etmesine fena halde bozuldu Demet, kendisini kullanılmış hissetti. Kullananın kendisi olduğunu unutarak sömürü silahını benim üzerime doğrulttu.

“Bir gecelik miydi? ” diye sordu sinirle karışık bir aldatılmışlık hissiyle ve ilk kez o an anladı Selin’in benim için ne kadar önemli olduğunu!

Yüzüm giderek daha da bozuldu, ne diyeceğimi bilemedim, Demet’i üzmem istemiyordum, çünkü Deniz’e çok benziyordu ve bana çok güzel bir gece yaşatmıştı. Onun yanındayken Deniz’in yanındaymış gibi hissediyordum kendimi, öyle hissetmek istediğim için böyle davrandığımı bile bile, Deniz sanıyordum onu. Ama Selin? Nasıl söyledim ona bunu? Nasıl açıklardım? Biraz daha zaman kazanmak için, “Öyle demek istemedim.. ” diyerek sert bir sesle yanıtladım merakla cevap bekleyen Demet’i.

“Ama şunu bil ki, Selin hayatımdan gitmeyecek, hiç gitmedi. Sen istesem de gitmez, çünkü o gerçekten âşık bana! ”

“Biliyorum... ” diye yanıtladı Demet, sıkılgan ve utanmış bir sesle. “Sana ne kadar âşık olduğunu biliyorum... ”

Çaresizdik her ikimiz de! Demet, çok iyi biliyordu Selin’in bana ne kadar âşık olduğunu, daha beni tanımadan Selin’den öğrenmişti hakkımdaki her şeyi. Çaresizdik! Bulaştığımız bu yasak şehvet oyunu sabaha karşı, gayri meşru bir ihanet armağan etmişti her ikimize de.

“Olmaz! ” dedim, iyice kötüleşen sesimle, “Selin bunu asla duymamalı! ”

Bir anda hızla dönerek yanımda ağlayacak gibi duran Demet’in çıplak omuzlarından tutup yüzüne yaklaştım, birkaç dakika önceki büyük şehvetle öptüm onu, sonra hızla ve bir şeylerden kaçıyormuş gibi büyük bir panikle aralayıverdim dudaklarımı.

“Gördün mü sevgilim? ” diye sordum, “Dudaklarımdan bir ırmak olup dudaklarına akan ruhumu gördün mü? ”

Demet’in yüzündeki zehirli hüznün tatlı bir tebessüme dönüştü bunları duyunca.

“Evet! ” dedi heyecanla!

“Öyleyse, ” dedim, ellerimi boynundan yavaşça göğüslerine doğru kaydırarak, “aramızdaki herşeyin, sen birazdan buradan gidince de sürmesini istiyorsun... ” Biraz önceki heyecanın aynısıyla

aynı şekilde cevap verdi Demet bu soruya da.

“Evet, sevgilim! ”

Tekrar başımı yukarı kaldırıp Demet’in dudaklarına yaklaştım, ve fısıldar gibi bir sesle, “O zaman aramızdaki her şey, sadece ikimizin arasında kalmalı! ” dedim.

“Selin duyarsa seni tanımam! Öldürürüm seni, içimdeki *ölü tanrıçalar mezarlığına* kendi ellerimle gömerim, evet her gece hüznle dua okurum belki başında, pişmanlıktan deliririm, ama senden öncekilerin tümüne yaptığım gibi, gömerim seni de kalbimdeki mezarlığa! ”

“Yapabilir misin bunu gerçekten? ” diye sordu.

“Evet! ” diye yanıtladım, kararlı bir sesle, “Bunu Selin öğrenirse yaşayamazsın hayatımda! Şimdi ver kararımı! Ya kabullen Selin’le aramdakileri ve benimle dipsiz bir kuyu olan aşkın içine atla ya da burada hemen şimdi bitsin, hiç başlamadan bitsin! Unutalım her şeyi! ”

Bunları sessizce dinleyen Demet, sinirlense de, kadınlık gururu metresliği kaldıramasa da, yenik düştü sözlerimin büyüüne ve sadece öpülmeyi bekleyen dudaklarıma sokuldu.

“Sana âşığım... ” dedi, “Başka bir kadını bile kabullenirim, yanında bir saniye daha kalabilmek için!”

Sevinerek Demet’in dudaklarını güzel bir öpücükle ödüllendirdim.

“Ama, unutma sevgilim! ” dedim. 'Sevgilim! ' kelimesi ne kadar da basite indirgenmişti dudaklarımda, bunu düşünüp kendimden utandım. “Selin asla gitmeyecek, eğer beni ele geçirip Selin’i hayatımdan kovabileceğini sanıyorsan büyük bir yanılgı içerisinde; senden önceki hiç kimse başaramadı bunu, sen de başaramayacaksın! O benim eşim, sen ancak metresim olacaksın! O bana herkesin yanında ‘Sevgilim! ’ diyerek sarılabilir, sen yapamayacaksın! Gizli saklı yaşayacaksın benimle bu aşkı ve beni tanıdıkça benden asla vazgeçemeyeceksin, daha öncekilerin hiçbiri vazgeçemedi! ”

Hüzünle bakarak sessizce dinliyordu Demet bunları.

“Gerçekse aşkın, ” dedim, ellerimle saçlarını okşayarak, “*poligami* denen bu oyunun içerisine kendi gönül rızanla katılacaksın ve Selin bunu asla öğrenmeyecek! Anlarsa inkâr edeceksin, belki uzun süre uzak kalacaksın benden, hasretimle cebelleşeceksin! Selin beni öpecek, sevişeceğim onunla, sen uzak bir yerde hasret çekeceksin! Bunların hepsi önüne çıkacak! Eğer kaldıramayacaksan var git! Yolun açık olsun!

Dün gece seni buraya çağıran da ben değildim, seni kovacak olan da ben olmayacağım! Ben terk etmem sevgililerimi, *terk etmek korkaklıktır!* Terkedeceğim sevgilimi öldürür, içime gömerim, geri dönüşü yoktur! Gönül sarayımdan çıkan hiçbir şey bir daha geri dönemez! Çünkü böyle buyurur asaletimin töresi! ” [\[63\]](#)

Sessizce bunları da dinledikten sonra, Demet, kendisinden gayet emin bir şekilde gülümsedi.

“Her şeye razıyım, sevgilim! ” dedi.

Benim yanımda olmak başka bir şeydi, çok iyi anlamıştı Demet bunu dün gece; benimle olmak bulutlardan değil, uzaydan bakmak gibiydi Dünya’ya! Ve uzaydan bakınca Çin Seddi değil, yalnızca aşk gözüküyordu Dünya’dan! Her şeye hazırды, hazır olduğuna inanmak istiyordu. Biliyordu benden bunları duyacağını, buraya gelmek istememesinin tek nedeni de buydu, yine de hazırlıksız yakalanmıştı Eros denen lanet olasıca canavara! Üzerimde farklı bir büyü vardı, o büyü ki günlerdir uyku sokmamıştı Demet’in güzel gözlerine! Hazırды her şeye! Daha düne kadar iyi bir arkadaş saydığı

Selin'e kumalık yapmaya hazırdı! Ben onu gömene kadar gitmeyecekti, öyle söz vermişti içindeki fahişeye! Alelaide bir şehvet uğruna bulaşıyordu benimle *poligami* denen bu yasak oyuna! Yıkıyordu tüm tabularını ve bir totem gibi yükseltiyordu gözünde ulaşılmazlığını!

Kısa süren bir sessizliğin ardından dudaklarıma sokulup beni yatağa devirerek üzerime çıktı, "Seni seviyorum..." dedi oldukça yüksek bir sesle. "Duysun bütün İstanbul, seni seviyorum!"

Duydu; duydu İstanbul bu yalanı! Duydu ve secde edip yüce Rabbinden sağır olmayı diledi, artık hiçbir şey duymamayı! Çünkü bu kadar kirletmemiştir daha hiçbir fahişe 'Seni seviyorum...' sözünü, yüzyıllardır hiç bu kadar aşağılık bir yalana şahit tutulmamıştır İstanbul! Duydu İstanbul, duydu Demet'in dudaklarından fışkıran yalanı ve üzerindeki tüm insanlar yeni bir güne uyanırken tıkadı büyük bir nefretle kulaklarını!

Yavaşça üzerimdeki Demet' in dudaklarından kurtularak bu kez ben onu yatağa devirip üzerine çıktım, sevgiyle baktım gözlerinin içine; hâlâ Deniz'e benziyordu.

"Bir sorun daha var..." dedim sıkkın bir sesle yüzümü buruşturarak.

"Nedir, sevgilim?" diye sordu.

"Ben, evden çıkmam!" dedim. "Çıkamam evden, bunu sana söylemiştim, bunu biliyordun! Bu yüzden beni suçlama hiçbir zaman! Ben evden çıkmam!"

Somurtarak, "Biliyorum ve ben de en çok bundan korkuyorum, sevgilim..." diyerek yanıtladı Demet, güzel dudaklarını bükerek çirkinleştirdi. "Ama Selin sürekli burada, nasıl görüşeceğiz o zaman seninle?" diye sordu.

"Sen onu bana bırak..." dedim tekrar gülümsemeye çalışarak ve parmağımı Demet'in büktüğü dudağına sürerek bir çocukla oynar gibi oynadım onunla, sonra hızla üzerinden kalkarak banyoya doğru ilerlerken tekrar Demet'e döndüm.

"Ben bir duş alacağım..." dedim. "Sen de neden çay yapmıyorsun?"

Buna oldukça bozulan Demet, "Ben kraliçeyim," diye cevap verdi şakayla karışık yüzünü buruşturarak. "Hizmetçin gelsin, ikimize de çay yapsın..."

Muzır bir şekilde sırıtarak, "Şimdilik kraliçe değilsin ve çayı yapsan iyi olur, yoksa çayı hızlı demleyen başka biri yanımda senden daha uzun bir süre durabilir..." diyerek yanıtladım bunu ve Demet'in bu cevap karşısında daha da bozulan yüzüne hiç aldırmadan banyoya girdim. Ilık suyla kısa süren bir duş alıp banyodan çıktığımda Demet giyinerek yataktan çıkmış ve mutfaka girmişti. Saat daha sabahın altı buçuğuydu ve her ikimiz de hem oldukça yorgun hem de uykusuzduk. Mutfakta sinirli bir şekilde çay kavanozunun yerini arayan Demet'e arkadan yaklaşıp boynuna bir öpücük kondurdum ve kavanozun yerini gösterdim.

"Öğrenseniz iyi olur hanımefendi..." dedim. "Selin beni en çok hamaratlığı ile tavlamıştır!"

Gülümsemeye çalışsa da gülümseyemedi Demet. "Bari bugünlük onun adını ağzına alma!" diyerek sertçe çıkıştı, çayı demlerken. "Dayanamıyorum çünkü!"

Neşeli bir şekilde sırıtarak, "Daha yeni başlıyoruz sevgilim!" diyerek yanıtladım bu sitemi. "Daha yeni başlıyoruz!..."

Evdeki hesap çarşıya uymamıştı; ben gerçekten toz kondurmuyordum Selin'e, beni öyle kötü bir yerimden vurmalıydı ki

Demet, şimdi kendi canı nasıl yanıyorsa benim de canım yanmalıydı. Bunu düşünecek kadar acımasız bir kızdı!

“Peki” dedi, çayı demleyip, yanımdaki sandalyeye otururken, “madem bu kadar âşıksın Selin’e, neden aldatıyorsun onu güzel bir metresle?”

Zaten en çok bu soruyu duymaktan korkuyordum, heyecanlandığımı belli etmemeye çalışarak, “Çünkü,” diye yanıtladım, “böyle olmasını istiyorum!” Bu cevabın Demet’i tatmin etmeyeceğini biliyordum ama, ona şimdilik bir de Deniz’den bahsetmenin gereksiz olacağını düşündüm ve bu cevapla yetindim.

*

* *

Güzel ve neşeli bir kahvaltının ardından Demet, giderek daha fazla yakınlaştı bana. Elinde olsa buradan hiç gitmezdi ama Selin’in birazdan buraya gelme ihtimalinin yüksekliği nedeniyle büyük bir acıyı içine gömerek evden gitmek zorunda kaldı.

Demet’in gidişinin ardından yatak odasına geçerek yorgun ve uykusuz bedenimi yatağın üstüne atıp uyumaya çalıştım. Ama bu o kadar da kolay görünmüyordu, bir yandan Deniz’le geçirilmiş kadar güzel bir gecenin zevki, diğer yandan Selin’e karşı işlemiş olduğum büyük suç, rahat bırakmıyordu beni. Öte yandan da Demet’e karşı bir şeyler hissetmeye başladığımı gördüm. Demet’le gerçekten Deniz’e benzediği için mi başlamıştım bu iğrenç oyuna, yoksa Demet’in gerçekten göz alıcı güzelliği mi etkilemişti beni? Buna karar veremiyordum, sanki her iki nedenden de büyük birer dilim vardı bu ihanet denen acı pastanın içinde. Bunları düşünerek bedenimi uykuya, ruhumu ise bir işkencehaneye emanet bıraktım!

Narkoz Gibi Bir İhanet

Demet ’e

Kırmızı şarap değil narkoz gibi bir sevda damlıyor şeffaf bir şarap kadehi olmuş dudaklarından! Ve narkoz gibi bir ihanet sunuyorsun bu gece bana... “10’a kadar say sevgilim” diyorsun; derin derin nefes al...” [\[64\]](#)

bir:

Yeni bir metresle eski bir aşka başlar gibi uyanıyorum artık her sabah ve duman duman gözlerimin önünden acı dolu bir karmaşa akıp gidiyor... Gözlerimden fişkırان hiddet ve öfke sanki bir katile saplanan pis bakışlar gibi saplanıyor içime!

iki:

Tek sıra dizilmiş de Eros'un pegasuslara binmiş süvarileri, uçlarına gözyaşından barutlar sürülmüş kan okları atar âşıkların gözbebeklerine...

Sokaklarda cirit atan huzursuzluk âşıkların avuçlarını kör bir jilet gibi kesmekte... İlikleri inim inim titreten gecenin matemi kimbilir daha kaç intihara gebe?

Haykırıyorum gece gece kudurmuş varlığına! Bırak bari İstanbul tanık olsun damarlarıma zerk ettiğin ıstıraba!

Üç:

Bak, şu acının her açısını derece derece tavaf etmiş avuçlarıma bak! Şu hasretten tenime silinmez mürekkeplerle kazman kedere bak! Şimdi hangi âlim yapar suskunluğumun tabirini?!

Gözbebeklerimden tebdili kıyafet^[65] dolaşan bir kıyamet olup süzülen şu mısralar, hangi kavmin günahıdır? Hangi cesur peygamber üstlenir uyarmayı artık sesimde cirit atan kâfir zümreyi?!

dört:

Avuçlarımdaki acıya bak! Şimdi ben nereye dökeyim bu acıyı? Hangi okyanusa boşaltsam taşıyabilir bu sancıyı? Hangi yıldız şaşırmaz yörüngesini? Hangi kara delik çekebilir avuçlarımdaki kahrı?! Şimdi ben bu acıyı nereye dökeyim, nereye saçayım gözbebeklerimin hazine arazilerine durmadan gecekondur mahalleleri kuran bu mafyavari kederi?

beş:

Gözlerimden fişkıran renkli dumanların önünde acılar sanki resmi geçit yapıyor... Öyle bir bakıyorsun ki sanki gökyüzünde yeni bir yıldız doğuyor...

Kime baksam sana benziyor! Öyle kötü bakıyorum ki insanlara kimin yüzüne baksam, beni deli sanıyor!

altı:

Yitirdim yüzünü ilmek ilmek... Önce anılar yitti birer birer sonra da kırık dökük sözcükler... Üç noktalar yitti sonra, yitti gitti, yitirilen uygarlıklar gibi şiirler...

yedi:

Gözbebeklerine çöreklenen yalan sana Havva'dan, Havva'ya Âzâzil'den miras! Bakışlarında gün geçtikçe gayri meşru bir çocuk gibi büyüyor ihanet!

sekiz:

Peri perdeleri ile örtüp yarım bırakılmış şiirlerin üstünü, içimde çıkarttığın tüm yangınları gözbebeklerimde söndürüyorum!

dokuz:

Kiramen Katibin meleklerim bile ilk kez tanık oluyorlar böyle bir çıldırışa! Parçalanıyor her an biraz daha sızlaya sızlaya Cahiliye Devri putları gibi, içime zamansız çöreklenen yalancı tanrıça!

on:

Ve şimdi bir küfür olup sızıveriyor adın dudaklarımdan sokaklara! Sabah erken uyanan insanlar, ilk kez tanık oluyorlar bir şairin intiharına!

Durma! Biraz daha ölüm ver bana, biraz daha intihar koy meze tabağıma! Yetmiyor kanıma karıştırdığın narkoz bu ihanete katlanmaya...

Yalanlar Arasında Yalınayak

Yalan söyleyen, bildiğine aykırı konuşan
değildir yalnız, bilmediğine aykırı konuşan
daha çok yalan söyler.

F. Nietzsche

Demet’le olan yasak ilişkimin başladığı o gün akşama kadar deliksiz uyudum ve ancak Selin’in gelişi ile uyanabildim. Selin büyük bir özlemle geri geldiğinde, daha kapıyı açar açmaz yüzüne buz gibi bir hava çarptı. Kötü bir şeyler mi oluyordu yoksa? Selin anlayamadı! Yersiz bir kuşku olduğunu düşünerek üstüne gitmemeye çalıştığı bu düşünce, yattığım odaya sevinçle girdiğinde Selin’i yeniden esir aldı.

Etrafta garip bir koku vardı sanki; kadın kokusu vardı, buram buram ihanet kokuyordu sanki odanın içi! Ama her şeyden çok tanıyordu Selin bu kokuyu! Hem de çok iyi tanıyordu! Demet’in sürekli kullandığı parfüme ne kadar da benziyordu bu koku. Beni uyandırmamaya çalışarak yatağa dokundu, yatağı kokladı. Her yerde bu koku vardı sanki; ihanetin çirkin kokusu! Kabul etmek istemese de bir anda bu derin şüphenin içine düşen Selin, hızla perdeye yöneldi, sinirle camı açtı ve yatağa geri dönerek saçlarımı okşadı, oldukça uzun süredir aralıksız uyuyordum. Selin eve girer girmez uyanmıştım ama yataktan çıkmadan onun gelmesini bekliyordum ve daha bu ilk dokunuşta kalkarak gözlerimi araladım.

“Hoşgeldin aşkım, ” dedim isteksiz bir sesle.

Selin içindeki endişeden bana bahsetmek istemiyordu ama o büyük endişe tüm yüzünü ele geçirmişti.

“Ben bir şeyler hazırlayayım, sen de uyan artık bebeğim... ” diyerek hızla mutfığa yöneldi, yatak odasına hükmeden ihanet kokusu mutfığı baştan aşağıya kaplamıştı. Mutfak masasının üzerinde kahvaltılıklar duruyordu ama masada iki çatal vardı, biri yarısına kadar içilmiş, diğeri ise tümüyle boş iki fincan karşılıklı olarak masanın üzerine bırakılmıştı ve tezgâhın üzerinde kirli iki şarap kadehi ile birlikte duran boş bir şarap şişesi herşeyi ele veriyordu. Sessizce çayı demleyen Selin, o yokken buraya birinin gelmiş olduğundan artık emindi, ama kim gelmiş olabilirdi. Bu evin yerini bilen çok az kişi vardı, zaten senelerdir hiçbir arkadaşım ile görüşmüyordum! Biraz daha kokladı mutfığı, bu koku Demet’ in parfümüne ne kadar da benziyordu! O kuşkulu bir şekilde bunları düşünürken ben sessizce mutfığa girdim.

“Çok özledim aşkım seni... ” deyip suratı asık olan Selin’in dudaklarına ufak bir öpücük kondurdum.

“Pek sıkılmamışsın sanırım ben burada yokken... ” dedi Selin kinayeli bir sesle.

Zaten yaşadığım suçluluk nedeniyle Selin’in gözlerine bakamıyordum ve bir şeyler sakladığım her

halimden belliydi, ihaneti kanıtlayacak ipuçlarını yok etmeden uyumuş olduğumu unutarak Demet'in Selin'i arayarak herşeyi anlatmış olabileceğini düşündüm, sonra Demet'in verdiği sözleri hatırlayıp böyle bir şey yapamayacağına karar vererek Selin'e söyleyecek güzel bir yalan düşündüm.

“Seni çok özledim, aşkım!” dedim, “Gerçekten çok zor birkaç gün geçirdim!”

Suratını biraz daha asıp kırılmış ve kızgın bir sesle, “Bana verdiğin tüm sözleri çiğniyorsun!” diyerek yanıtladı Selin, tezgâhın üzerindeki şarap şişesini eline aldı ve hızla önüme koydu.

“Umarım bunun gazoz şişesi olduğunu iddia etmeyeceksin!” diyerek kızgın gözleriyle bana bakmaya devam etti.

Şarap şişesini gördüğümde bunu nasıl açıklayacağımı bilemedim, Selin'e ilaç içtiğim dönemlerde bir daha içki içmeyeceğime dair söz verdiğimi hatırlayarak yaşadığım büyük suçluluk duygusunu daha da arttırdım.

“Uzun zamandır ilk kez içtim, aşkım...” dedim, suç işlemiş bir çocuk gibi, “Söz veriyorum bir daha içmem!”

Sinirli bir şekilde sırtını dönerek çayı demleyen Selin, aynı kızgınlıkla yüzünü yeniden bana döndü.

“Dışarı çıkmıyorsun bildiğim kadarıyla ve ben bu şarap şişesini daha önce bu evde hiç görmemiştim!” diyerek içki içmemden daha da büyük bir suçtan kuşkulandığını belli etti.

“Çok bunalmıştım evde, aşkım! Biraz dışarı çıktım ve gezerken bu şarabı gördüm, alarak eve getirdim; hepsi bu!” diyerek başarısız bir yalan söylemeye çalıştım.

Selin, herşeyi bilen bir dedektif gibi gülümseyerek süzdü suçluluktan kızaran yüzünü.

“Çok sevindim aşkım dışarı çıkmana, şarap içmen de önemli değil! Affettim, uzun zamandır içmediğini biliyorum! Bir daha içmezsin, olur biter! Ama gerçekten merak ettiğim başka bir şey var bebeğim, neden iki ayrı kadeh kullandın şarap içerken?”

Büyük bir paniğe kapılarak zaman kazanmak için “Çünkü...” dedim ve ne söyleyeceğimi bilemez halde doğaçlama bir senaryo yazmaya başladım: “Bak aşkım, aslında olay şöyle gelişti! Sonuna kadar dinleyeceğine söz verirsen anlatırım! Ama dinlemeyeceksen hiç başlamayacağım!”

Bu olayın ardındaki esrar perdesini artık aralamak isteyen Selin, çayları koydu, öteki odadan sigara paketini getirerek iki sigara yaktı ve birisini bana uzattı.

Çayımı karıştırırken, “Dün akşam saat dokuz civarıydı galiba...” diyerek anlatmaya başladım, Selin'in gözlerine bakmaktan şiddetle kaçmıyordum. Gözlerimi görürse yalan söylediğimi hemen anlardı.

“Kapı çaldı, kapıyı açtım! Bir de ne göreyim?! Deniz!”

Selin, gerçekten büyük bir şaşkınlık yaşadı bunu duyunca, parmakları buz kesti sanki, her şey biraz daha ortaya çıkmaya başlamıştı artık. Selin'in ortadan kaybolduğu iki gün boyunca, şizofreni yeniden ele geçirmişti beni ve ben halüsinasyonlar görmeye başlamıştım. Bu şekilde düşünerek beni suçladığı için kendisinden utandı.

“Peki sonra? Sonra ne oldu bebeğim?” diyerek inandığını belli ederek beni biraz daha cesaretlendirdi.

“Ben oldukça şaşırdım ama gelmişti, ne yapsaydım içeri davet etmese miydin?” dedim ve çayımdan bir yudum aldım, “İçeri davet ettim, evde şarap olup olmadığını sordu. Ben olmadığını, içkiyi uzun zaman önce bıraktığımı söyledim. Bekleyebileceğini, şarap alıp gelebileceğimi, çünkü

buraya benimle şarap içmeye geldiğini söyledi! Koşa koşa evden çıkıp iki sokak aşağıdaki marketten en iyi şarabı alarak eve geldim. İçerideki odada oturmuş, hâlâ beni bekliyordu. ”

Selin anlattığım hikâyeyi sessizce dinlerken gözü şarap şişesinin üzerindeki "*Made in Italy*" ve "*Product Date: 1985*" yazılarına takıldı. İki sokak aşağıdaki küçük markette, 1985 yapımı İtalyan yapımı bir şarap bulunması Selin'i oldukça şaşırttı. Bunu bana o sırada söylemeyi düşündüyse de vazgeçti ve suskunluğunu bozmadı. O sırada yaşadığı her şeyi bana aylar sonra anlatacaktı.

“Bu bir hayal olamazdı!” diyerek heyecanla anlatmaya devam ettim, “Markete gittim diyorum aşkım, gittim ve şarap alıp geri döndüm! Mutfaktan kadehleri aldım, iki kadeh doldurdum, birini ona verdim, birini ben içtim, sabaha kadar o yalnızca bir kadeh içti, gerisini ben içtim; sürekli konuşuyorduk, ne konuştuğumuzu da hatırlamıyorum, ama konuşuyorduk! Sabaha karşı acıktığını söyledi, bir şeyler hazırladım ve çay falan içtik, sabaha kadar konuştuk, yemin ederim aşkım yalnızca konuştuk, ona hiç dokunmadım, ama o kadar gerçek görünüyordu ki, o kadar gerçek görünüyordu ki! ”

Bunları duyan Selin'in endişesi ağlamaya başlamamın ardından daha da arttı; bu senaryo hiç de inandırıcı olmasa da inanmıştı Selin, çünkü olabilirdi böyle şeyler, ben çok gerçekçi yaşıyordum zaten hayallerimi, ama şarap şişesinin burada olmasında ciddi çelişkiler vardı; ben bırak gecenin o saatini, güpegündüz bile sokağa çıkamıyordun, nasıl gidip alabilirdim bu şarabı? İki sokak aşağıdaki o ufak markette içki satılıyor muydu acaba? Şehir dışına çıktığına binbir kez pişman olarak gelip omuzuma sarıldı.

“Dürüst olduğun için sevindim bebeğim.. ” dedi sevgiyle saçlarımı okşayarak, dürüstlükten bahsederek yalan söylediğimi anladığını belli etmeye çalışıyordu, “Peki, ne zaman anladın onun gerçek olmadığını? ”

Acıyla saçlarımı geriye doğru atarak, “Bu, gerçekten çok garip aşkım, yemin ederim ki gerçek gibiydi; şarap içiyor, konuşuyor, müzik setinde çalan şarkıyı değiştiriyor ve benimle kahvaltı ediyordu. Gerçek gibiydi! Ama kahvaltının ortasında bir anda, sabun köpüğü gibi kayboldu gitti! Nasıl oldu!? Ne oldu?! Hiçbir şey anlayamadım! Yüzümü yıkadım, sakinleşemedim! Gidip bir duş aldım kendime gelmek için, ardından biraz sakinleşip oturma odasına girdim, belki de orada bulabilirim onu diye; masanın üzerinde iki kadeh vardı, biri benim kadehimdi, diğeri Deniz'in. Benim kadehim boştu ve Deniz'in sonuna kadar içtiğine emin olduğum diğer kadeh ağzına kadar doluydu ve ilk doldurduğum andan beri masanın üzerinden hiç kımlıdamamış gibi duruyordu. O sinirle tüm kadehi bir anda kafama dikip içtim, biraz da kadehin dolu olduğundan emin olmak istiyordum. Hızla mutfaka geldim, masanın üzerindeki çay fincanlarına baktım, Deniz'in çay içtiğini gördüğüm fincan ağzına kadar doluydu, elime alıp bir yudum içtim ve şeker bile atılmadığını gördüm. Oysa Deniz çayına şeker atmıştı! Çok felaketti aşkım, yemin ederim çok kötü bir hayal kırıklığıydı bu benim için! ”

Selin, artık yalnızca benden şüphelendiği için değil, aynı zamanda beni yalnız bıraktığı içinde suçluyordu kendisini, yalan söylüyor olduğumu bilse de, gerçekten burada neler olup bittiğini çok ama çok merak etse de anlattığım senaryoya tüm kalbi ile inandığını gösterdi ve bana sarılarak, “Yapma aşkım! ” dedi.

“Ne olur kendine gel! Yok Deniz! Hani öldürmüştün onu? Hani?! Hani söz vermiştin bana?! Yapma aşkım, yeniden atlama şizofreni denen uçurumdan aşağıya! ”

“Beni bırakma! ” diyerek yalvaran gözlerle baktım, Selin'in kederli gözlerine, “Beni bırakma aşkım! Yalnız bırakma beni! ” Söylediğim bu yalanlardan dolayı ihanetimi daha da büyüttüğümü düşünsem de, artık geri dönüş yoktu, eğer Selin'e gerçekleri söyleseydim elbette daha fazla

üzülecekti. Bu nedenle yalanlara sığındım! Neden yaptığımı bilmeden yapıyordum bunu! Selin’e uzun zamandır yeniden yalan söylemeye başladığım ilk dakikalardı bunlar, aramızdaki büyük aşka heran biraz daha büyük darbeler indiren bu yalanlar daha yeni başlıyordu!

*

* *

Ne zaman Deniz’in adı geçse aramızdaki konuşmalarda, ardından çok kötü olduğumu bilen Selin, benim için bu kez her zamankinden daha fazla endişelenmiş ve gerçekten çok korkmaya başlamıştı. Tam “Bitti! ” derken, şizofreni yeniden karşımıza dikilmişti! Çaresiz bir şekilde hüznünü içine gömdü ve gülümsedi.

“Gececek, bebeğim! ” dedi, gerçekten inanarak söylüyordu bunu. “Gececek! ”

Hiçbir cevap veremedim bu büyük özveriye, Selin ne kadar çok seviyordu beni, söylediğim bu savruk ve inanılması gerçekten imkânsız yalanlara bile ne kadar büyük bir sevgiyle inanıyordu, bense başka bir kızla şehvet kokan bir ihanet oyununa oturmuş, tüm mal varlığım olan Selin’i sürmüştüm masanın ortasına! Kimsesinin kazanma şansının olmadığı ihanet denen bu oyunda adeta tek başıma oturmuştum Rus ruletine! Pişmanlıktan kaldırmaya cesaret edemediğim boynumu gittikçe daha da derinleşen bir suçluluk duygusuyla biraz daha eğdim.

“Bırakma beni! ” dedim, “Bırakma beni! ”

Selin bırakmazdı ki beni, o beni mutlu etmek için yaratılmış bir melek gibi sadıktı görevine, benim mutluluğum için yakardı tüm Dünya’nın okyanuslarını, tüm yıldızları teker teker toplayıp gökyüzünden gümüş bir tepsi içinde sunardı bana, Selin bırakmazdı ki beni eğer ben itmezsem onu!

*

* *

Tüm bunların üzerinden on koca gün daha geçmiş, artık baharın hegemonyasından iyice kendisini sıyıran iklim, sıcak yazın hükümdarlığı altına girmeye başlamıştı. Bu geçen on gün boyunca yine giderek kötüleşmiştim ve Demet’le yaşadığım ilişki de iyice ilerlemişti.

Herşey çok çabuk yaşanıyordu. Selin üzerimdeki ani değişimi şizofreniye bağlıyor, gecelerdir içini kemiren o lanet olasıca aldatılmışlık hissinden hiç bahsetmiyordu bana. Biliyordu Selin, başka bir kadına dokunuyordu ellerim, çünkü artık ne zaman dokunsam Selin’in vücuduna, tir tir titriyordum suçluluk duygusuyla, öpüyordum onu ama, yalancıktan öpücüklerdi bunlar, Selin kullandığım yeni ilaçların cinsel hayat üzerinde eski ilaçlar kadar etkisi olmadığını da biliyordu, öyleyse neler oluyordu bana, neden bu kadar uzaktım Selin’den? Neden? Bilmiyordu Selin hiçbir şeyi! Çaresizce benim şizofreni içerisine yeniden yuvarlanışımı izliyor ve korkarak olabilecekleri bekliyordu. Artık ben sıcak bir ilgiyle davranmadığım için evde de fazla durmuyordu, bir arkadaşının evinde kalıyordu, ama hemen hemen her gün uğrayıp yarım saat durduktan sonra yüzümdeki kötü ifadeyi görüp hüznle evden gidiyordu. İstese kalabilirdi ama artık onu istemediğimi düşünmeye başlamıştı ve sessiz bir anlaşılmaya susarak imza atmış gibi kendi hayatımla başbaşa bırakmıştı beni. Ama biliyordu, emindi Selin, başka bir kadın kokusu vardı artık ne zaman bu eve gelse, ihanet kokuyordu her yer ve suçluluk duygusuyla boydan boya boyanmıştı tüm duvarlar! Selin büyük bir sabırla herşeyin ortaya çıkacağı o dehşet anını bekliyordu! Her şeyin ama her şeyin farkındaydı, ama o kadar seviyordu ki beni, bu ihaneti bile umursamıyor, yalnızca daha kötü olmamam için dua ediyordu sabahlara kadar!

Demet de, artık hemen hemen bütün zamanını bu evde geçirir olmuştu; kendisini bana kaptırmış, savruk hayallerimi hiç umursamıyor, adeta yürüyen bir penise bakar gibi bakıyordu bana! Paylaşmaya

çalışıyordum içimdeki yangını, ama oldukça tatlıydı Demet'in canı, uzatmıyordu bu nedenle ellerini yüreğimi kavuran alevlere! Şiirlerimi merak ettiğini söyleyerek bu eve girmeyi başaran Demet, okuduğum şiirleri bile dinlemiyordu. Yıllardır süren bir açlık yaşamış gibi, sürekli sevişmek, sevişmek ve sevişmek istiyordu! Sürekli orgazma merdiven dayayıp koşa koşa o merdivenden yukarı çıkmak istiyordu ve benden merdiveni sıkı tutmamı istiyordu. Yukarıya çıktıkça daha da yüksek bir sesle bağııyordu, "Sakın bırakma merdiveni, daha sıkı tut! Daha sıkı! " Hiçbir kez olsun, benim de yukarı çıkmak isteyebileceğimi düşünmemişti, bu yüzden hiç tutmamıştı merdiveni Demet; onun için önemli olan yukarıya çıkmaktı! Kendisi yukarıya çıkmışsa partnerinin çıkmasına gerek yoktu!

Oldukça sıkılmaya başlamış ve Demet'in Deniz'e o kadar da benzemediğine karar vermiştim. Ama bir türlü sıyıramıyordum kendimi bu saçma ilişkiden, Selin de gün geçtikçe benden uzaklaşıyordu! Korkarak başka hiçbir çarem olmadığını düşünerek yalanlara sığınıyordum!

Selin, büyük bir şans eseri on gündür bu eve hemen hemen her gün gelen Demet'le hiç karşılaşmamıştı. Ama Demet, Selin'le olan dostluk ilişkisini koparmak için elinden gelen her şeyi yapıyordu artık; Selin onu çağırdığında gitmiyor, aradığında konuşmuyor ve bir an önce aramızı açmak için var gücüyle çalışıyordu. Deliler gibi kıskanıyordu çünkü Demet, Selin'i; sahiplendiği bedeni paylaşmak istemiyordu, parmağında oynatmak istiyordu beni, bu eve, bu evdeki her köşeye sahip olmak istiyordu!

Bu kadar kısa bir sürede iyice çığrından çıkan Demet, aşk sandığı bir hırsla tam beni elde ettiğini düşündüğü sırada her şey mahvoldu! O gün, yine eve gelmiş, oturma odasında benim anlattığım saçma sapan bir şeyleri zorunluluktan dinleyerek bir an önce arkadaki yatak odasına geçmeyi planlarken aniden evin kapısı açıldı. Demet'e yakın otururken, kapının açılış sesiyle hemen karşıdaki koltuğa geçtim, oradan hızla kalkarak Selin'i kapıda karşıladım, Selin suratındaki korku ve paniğe bir anlam vermeye çalıştığı sırada oturma odasında Demet'le karşılaşarak kafasındaki bütün soru işaretlerini bir anda temizledi! On gündür saklamaya çalıştığım her şeyin cevabı işte bu kızdı!

Suratından büyük bir nefret boşaltarak, "Merhaba! " dedi Demet'e. "Hani bugün dışarı çıkamazdın? "

Demet ve Selin'in sabah yaşadıkları telefon konuşmasından o sırada habersizdim; hayretle bir Demet'e, bir de sinirli bakışlarla odayı yakıp kavuran Selin'e baktım ve sadece sustum.

"Ama çıktım! " diyerek yanıt verdi Demet, "Ve senin buraya geleceğini tahmin ettiğim için buraya geldim. Cenk'le senin gelmeni bekliyorduk! "

Selin hiç inandırıcı olmayan bu yalana somurtarak cevap verdi, söyleyecek hiçbir söz gelmiyordu aklına. Demet'in beni baştan çıkardığı belliydi, günlerdir burnuna çarpan o kokuyla bu kez biraz daha yakından yüzleşti! Ardından, Selin'in kötü bakışlarından çekinerek bir an önce gitmeye çalışan Demet, "Fazla kalamayacağım.. " dedi, çantasından birkaç hafta önce bu eve gelip aldığı ders notlarını çıkartarak Selin'e uzattı.

"Teşekkür ederim, gerçekten çok işe yaradı! Şimdi ben gideyim, siz başbaşa kalın! " diye ekledi.

Son kelimeler ağzından dökülürken kıskançlıktan çıldırmış gözleriyle bana bakan Demet'in ne demek istediğini anlamıştı Selin! Onun nasıl bu kadar yüz­süz olabildiğine şaşır­dı ve gerçekten delirdiğini belli eden bir sesle, "Sen bilirsin.. " dedi ve onu kapıya kadar uğurladı. Ben oturma odasında sinirle sigara içerken Selin evin dış kapısını hızla açtı.

"Daha sonra seninle görüşeceğiz Demet! " dedi, "Önce Cenk'le bir konuşayım da! "

Selin'in cinayet işleyecekmiş gibi bakan gözlerine alaycı bir şekilde gülümseyerek karşılık verdi

Demet. Beni etkisi altına aldığına o kadar inanıyordu ki!

“Görüşelim...” diyerek yanıtladı Selin’i.

Selin, Demet’in arkasından kapıyı hızla vurarak kapattı ve hızlı adımlarla oturduğum odaya girdi! Selin’in herşeyi anladığını biliyordum ve dahası artık bu ağır suçluluk duygusuyla daha fazla baş edemeyeceğimi düşünmeye başlamıştım.

“Cenk! ” dedi Selin, her zamankinden çok daha sinirli bir sesle, uzanıp masanın üzerindeki paketten bir sigara aldı ve hırsla yaktı, ardından kanlanmış gözlerini yeniden üzerime dikti.

“Bu kız buraya ilk kez mi yalnız başına geliyor? ” diye sordu. Bu soruyu sormasını beklediğimi belli eden bir hareketle yavaşça Selin’e sarılarak, “Gel aşkım, ” dedim, “her şeyi anlatacağım...”

Hırsla, “Bu kız buraya, ilk kez mi yalnız başına geliyor? ” diye yineledi Selin sorusunu, artık herşeyi açıklamam gerektiğini düşünürken.

“Hayır! ” dedim. “On ikinci gün bugün! ”

Kolumu hızla iterek ayağa kalktı, gözlerindeki yaşları saklamaya çalışarak, “Biliyordum! ” diye bağırdı.

“Her şeyi en başından beri biliyordum! ”

Bu tepkiye hiç şaşırmadım, kendimi affettirebileceğimi düşünüyordum; eğer her şeyi açıklarsam, Selin beni affedebilirdi ya da zaten büyük bir bataklığa saplanmıştım, oynadığım Rus ruletini kaybetme şansım yüksekti, bu nedenle her şeyi anlatmaya karar verdim. Her şeyi benim ağzımdan duyması Demet’ten duymasından daha iyiydi!

Boynumu hızla öne eğerek, ”Beni dinlemelisin, aşkım! ” dedim, “Beni dinlemelisin! ”

Sinirle, artık gözyaşlarını saklamadan, “ ‘Aşkım’, deme bana! ” diye bağırdı, “Nasıl diyebiliyorsun bunu, bu yalanı hâlâ nasıl söyleyebiliyorsun! ”

Selin’i ne kadar hırpaladığımın ilk kez o an farkına vardım, büyük bir pişmanlıkla boynumu eğerken gözlerim Selin’in alev fişkırان gözlerine çarptı. Yanıma oturmak yerine karşıdaki koltuğa oturdu, saçlarını sinirle arkaya doğru attı.

“Peki neden? ” diye sordu bağırarak, gözyaşları yanaklarına doğru hızla süzüldü, “Neden? ”

“Çünkü, ” diye bağırdım, bir ihanetle yüzleşmenin ıstırapıyla, “Deniz! Deniz’e çok benziyor o kız! Demet, evet senin arkadaşın Demet, çok benziyor Deniz’e! Deniz’in yanındaymış gibi hissediyorum kendimi onun yanındayken; bana mutluluk değil, acı veriyor, ama yine de Deniz sanıyorum onu! Deniz olmadığını bile bile sanıyorum, çünkü böyle düşünmeye ihtiyacım var Selin! Senin dışarıda da bir hayatın var! Ama benim yok! Yok hiçbir şeyim! ”

“Deniz’e mi?! ” diye sordu Selin hayretle. “Ne diyorsun aşkım sen?! Ne alakası var onun Deniz’le? ”

Derin bir nefes alıp, “Her kız Deniz’e benzer! ” dedim, büyük bir acıyla *denizden* çıkmış bir balık gibi titredi tüm bedenim, halimi gören Selin’in yüreğini parçaladı içinde çırpındığım acı!

“Her kız Deniz’dir! Onu tanıdığım o lanet olasıca Ekim sabahından beri her kız ama her kız ona benzer! ”

Hızla oturduğum koltuktan kalktım ve bağırmaya başladım, beni sessizce izlemeye devam etti.

“Elbette, benziyor Deniz’e! Her kız Deniz’e benzer o lanet olasıca Ekim sabahından beri! Tabi ki, benziyor Demet Deniz’e! Benzemese öpmezdim ki onu, yasak bir ayine mum yakar gibi değmezdi ki

dudaklarım dudaklarına. Deniz’de bulamadığım şefkati aradığım gözlerine derinlemesine bakmazdım ki! Oysa o, o ne bilir ki sevmeyi? Sevip tutuşmayı, tutuştukça gözyaşlarıyla içindeki alevi harlandırmayı! Ama tabii ki benziyor Deniz’e, yoksa bu kadar değer verir miydin sanıyorsun ona! Ölümünden, intihardan kurtulmak için sarıldım var gücümle Deniz denen yalana! Ve onun dublörliğini yapan Demet’e hayatıma girmesi için bu yüzden izin verdim! ”

Söylediğim her sözde bir yandan yaşanan ihanetle yüzleşip diğer yandan kendisini de suçlu hisseden Selin, benim zannettiği gibi zevk sefa içerisinde olmadığını ve Demet’in de hastalığının bir yansıması olduğunu çok geçmeden anladı. Gözyaşlarını yavaşça sildi ve bana doğru sokuldu. Kadınlık gururu yine de kabullenemiyordu bu ihaneti.

“Aşkım, ” dedi sitem dolu ama sevecen bir sesle, “ben korumuyor muyum seni intihardan? Ölümü kovalamıyor muyum gözbebeklerinden?! Yetmiyor muyum sana? Söylesene yetmiyor muyum? ”

Bu iğrenç soruya cevap vermek o kadar zordu ki benim için, hem dürüst olmak istiyor ve Selin’in bana yetmediğini yüzüne söylemek istiyor, hem de onu biraz daha üzmemekten korkarak susuyordum.

“Hayır! ” diye bağırdım birden fikrimi değiştirerek, “Hayır! Sen farklısın, her şeyimsin, ama yetmiyor, yetmiyor işte! Büyük bir açlık benimkisi, senin suçun değil ki bu, tatmin etmiyor beni hiçbir şey! Neden başladım bu pis oyuna bilmiyorum ama bunun sorumlusu da ben değilim; Demet ve onun aşağılık arzuları! ”

Söylediğim her kelime birer şarapnel parçası olup saplandı Selin’in sevgiyle bakan gözbebeklerine! Diğer yandan her şeyin sorumlusunun Demet olduğunu daha en başından beri farkındaydı Selin; ben evden çıkmıyordum, Demet buraya gelmese kesinlikle yaşanamazdı bunlar! Böylece Demet, büyük bir günah keçisi ilan edilip aforoz edildi Selin’in düşüncelerinden!

“Peki, aşkım! ” dedi Selin, sevecen bir sesle, “Seni gerçekten anlıyorum! ”, enseme okşadı, sonra boynumu elleriyle yukarı kaldırarak yüzümü yüzüne çevirdi.

“Ama her şeyi anlat bana! Tek bir ayrıntıyı bile saklama! Her şeyi ama her şeyi öğrenmek istiyorum! Söz veriyorum, kızmayacağım sana! Kızısam da içime gömerim, merak etme, alıştım artık! ”

Yeni bir sigara yakıp her şeyin nasıl başladığını ve nasıl buralara kadar geldiğini dürüstçe anlatmaya başladım. Demet’in şiirleri görme bahanesiyle nasıl buraya geldiğini, ertesi gece elinde bir şişe şarapla gelip nasıl beni baştan çıkarttığını, sabaha kadar nasıl seviştığımızı, ertesi sabah Selin geldiğinde ona söylediğim Deniz halüsinasyonu yalanlarını, ardından Demet’in bana âşık olduğunu, ona baktıkça hep Deniz’i hatırladığımı, günlerdir sürekli gelip beni bunalım krizlerine hapsettiğini, bedensel zevkleri için masumane duygularıyla oynadığını, her şeyi ama her şeyi sık sık ağlayarak ve durmadan sigaraların birini söndürmeden bir diğerini yakarak anlattım. Selin suskun bir şekilde dinledi hepsini! Ve benim bunların hiçbirisinde en ufak bir suçum bile bulunmadığını bir kez daha anladı; suç Demet’indi!

Kadınlık gururundan artık vazgeçerek bana sıkıca sarıldı ve deliler gibi öpmeye başladı dudaklarımı, güven veren bu öpücükten sonra biraz daha rahatladım.

“Affedildiğim anlamına mı geliyor bu? ” diye sordum kokarak.

“Hayır, bebeğim, ” diye yanıtladı Selin gerçekten samimi bir şekilde gülümseyerek. “Bir suç işlemedin ki affedeyim! ”

Rahatlamış değildim, hazır bu kadar anlatmışken Selin’den bu işi nasıl çözebileceğimi öğrenmeliydim, sıkkın bir şekilde of çekerek arkama yaslandım.

“Şimdi ne olacak? ” diye sordum.

Selin de bilmiyordu bu sorunun cevabını, az önceki gibi sıkılarak, “Bilmiyorum!” dedi.

“Tabii ki Demet’le bir daha görüşmeyeceksin, ama ben bu acıyı içimden nasıl atarım, sana eskisi gibi nasıl güvenirim, bunu bilmiyorum!”

Bu cevaptan hoşnut olmadığımı belirten bir hareketle oturduğum yerden hızla kalktım, mutfığa gidip bir bardak su içtim ve geri döndüm.

“Ama,” dedim, “bu konuda Demet’i nasıl ikna edeceğimi gerçekten bilmiyorum!”

Selin yeniden dudaklarını büküp kızgın bir sesle, “Onu bırakmak istemiyorsun!” dedi. “Samimi ol! Bari bana yalan söyleme!”

Haklıydı, bırakmak istemiyordum Demet’i ve yanlış gelmiyordu bana hem Selin’le hem de Demet’le beraber olma fikri! Öyle bir bölünmüşlük yaşıyordu ki düşüncelerim, iki insanı birden sevebileceğimi bile düşünüyordum. Selin bunu asla kabul etmezdi ama denemeye karar verdim; nasıl olsa uçuruma bir ip germiş, karşıya doğru yürüyordum, düşersem de düşerdim; attığım her adımda uçuruma düşme fikri sanki daha da az korkutuyordu beni.

“Benden onu bırakmamı isteme!” dedim aniden. Selin kendisini inanılmaz derecede şaşırtan bu cümleye, “Anlamadım!” diyerek yanıt verdi, anlamıştı elbette ama, anlamak istemiyordu; ben böyle bir şey söylüyor olamazdım!

“Onu bırakmam!” diyerek yanıt verdim şaşkın gözlerle bana bakan Selin’e, “O bir dublör sadece, ucuz ve aşağılık bir alışveriş bu; benden istediklerini veriyorum ona, o da karşılığında Deniz’e benzeyen yüzüyle gülümsüyor bana, Deniz’in saçlarını okşar gibi okşuyorum onun saçlarını, Deniz bir kâbus olup çökmüyor üzerime o hayatıma girdiğinden beri! Deniz özlemimi onun üzerine boşaltıyor, rahatlıyorum sanki! Onda eritiyorum içime sığmayan acıyı! Ona dokundukça eriyor Deniz! Ona sarılıyorum intiharı düşündükçe ve çok iyi biliyorum bana durmadan söylediği yalanları! Beni sevdiğini söylüyor, sevdiği gerçek şey onu yatakta mutlu etmem oysa! Yataktaki o basit zevke değişiyor benim her biri birer şaheser olan şiirlerimi! O ardı arkasına boşalırken benim hiç boşalmıyor oluşumun bile farkına varamıyor, bunu düşünmüyor bile! Beni mutlu edemeyecek kadar zayıf! O beni anlamaktan aciz, zavallı bir yaratık! Tıpkı dublörlüğünü yaptığı Deniz gibi! Bu yüzden Selin, onu bırakmamı isteme benden; bırakmam! Onu bırakmak istemiyorum, bırakırsam Deniz yeniden saldırır aç bir kurt gibi üzerime, bırakırsam çatırdar gözbebeklerim bu zamansız depremde!”

Garipti ama Selin gerçekten anlıyordu beni, tüm kadınsal gururundan sıyrılarak sevecen bir tebessümle baktı bana.

“Sonunda bana döneceğini biliyorsun, bebeğim,” dedi ve devam etti inanarak söylediği sözlerle. “Sonunda bana ait olduğunu biliyorsun! Yalancıkdan oyunlar oynamak istiyorsan git oyna, kaparım gözlerimi, tıkarım kulaklarımı, bu oyunlarını da yok sayarım! Çünkü gerçekten sevdim ben seni! Kimsenin kimseyi sevmeyeceği kadar sevdim! İçimdeki Selin’i öldürdüm, senin istediğin Selin oldum ben! Sen mutlu ol diye, benliğimden sıyrılıp sen oldum! Kendi yazdığın o olmayan aşkın senaryosunda başrol oynattığın Deniz’den kıskanmadım mı sanıyorsun seni? Kıskandım. İnan bana bebeğim, yine katlanabilirim! Yeter ki sen bırakma ellerimi, yeter ki birazcık daha mutlu göreyim seni! Ben Demet’e de katlanırım! Çünkü sevgilim, çok iyi biliyorsun, bana aşıksın sen, bana döneceksin! Dokundun bir kez dudaklarıma, kopamazsın! Saçlarımda gezindi ellerin, unutamazsın! Vücudumun tuzu karıştı tüm vücuduna, yok sayamazsın! Her girdiğin çıkmazda karşılayacak seni aşkım, artık benden uzaklaşamazsın! Bu yüzden, var git, aşağılık şehvet oyunları oyna Demet’le! Onun sahteliğini gördükçe bendeki gerçek, seni benim sevgi dolu kollarıma getirecek! Asla bırakmayacağım ben ellerini sen beni itinceye kadar!”

Bunları sessizce dinledim, büyük bir şaşkınlıkla, sarıldım Selin'e ve birden hıçkırarak ağlamaya başladım!

“Benim sevgilim sensin, ” dedim, hıçkırıklarına karışan sesim bir kez daha âşık etti Selin'i bana, “Ne Deniz denen yalan, ne de Demet denen ucuz fahişe hiçbir şey ifade etmiyor bana! Ben seninim, bu ağlayan gözler senin, bu durmadan haykıran dudaklar, bu her dokunduğu yerde bozuk bir dedektör gibi mutluluğu arayan eller senin! Senden başka hiç kimse sahip olamadı daha bakir ruhuma, senden başka hiç kimse bakmaya cesaret edemedi kocaman dünyama! Ben senin değilim artık, senim! Senin ruhuna boşalttım ruhumda ne varsa, ruhuna katıldım, bir çığ olup çığlık çığlığa yuvarlandım hayatına! Ne Deniz, Ne Demet denen o ucuz fahişe tutabilir mi senin yerini hiç? Ama bırak, beni bölük pörçük etmeye yeminli bu acıyı yaşayarak öldüreyim içimde! Demet ve Deniz, gün gelecek, *cürüm işlemek amacıyla teşekkül oluşturmak* ve bölünmez, bölünmesi teklif dahi edilemez bir bütün olan benliğimi bölmeye teşebbüs suçlarından yargılanıp asılacaklar gönül mahkememde! Ve sen vuracaksın elbette onlar darağacında çırpınırken can alıcı tekmeyle iskemlelerine! ”

Ardından ağlamayı bırakıp heyecanla beni dinleyen Selin'in dudaklarını öpmeye başladım. Tutup ellerinden onu ayağa kaldırdım ve dudaklarımı dudaklarından bir an bile ayırmadan onu yavaşça yatak odasına doğru götürdüm. Yatağın üzerine yatırıp öpücüklerimi daha da büyük bir ayine çevirdim ve bu ayin çok geçmeden dünyanın en coşkulu sevişmelerinden birisine dönüştü. Saatlerce hiçbir kelime söylemeden seviştik. Bu sevişme ikimize de her şeyi açıklıyordu, sevişirken bedenlerimizden sıyrılıp ruhlarımızı milyonlarca yıldır birbirine kavuşmayı bekleyen iki deli okyanus gibi yeniden birleştiriyorduk. Aşk yeniden ele geçiriyordu ruhlarımızı ve kötü bir şaka gibi sıyrılıyordu üzerimizden ihanetin derin sancısı!

Affetmişti işte kraliçem bu ihaneti bile; tek istediği benim mutluluğumdu. Herkesin durmadan birbirine söylediği yalancı aşk sözcüklerinden değildi Selin'in dudaklarından dökülenler. Gerçek aşk, işte böyle zor anlarda gösteriyordu kendisini! Selin'in yerinde hangi kadın bir saniye daha dururdu bu cehennemin bir numara küçüğü olan evde? Hangi kadın bir tokat atarak gitmezdi hüznle durup yalvaran yüzüme? Hangi kadın izin verebilirdi başka bir kadının sevdiği erkeğin koynuna girmesine? Hangi kadın sevdiği erkeğin en yakın arkadaşlarından biriyle sabahlara kadar sevişmesi karşısında sessiz kalıp buna göz yumabilirdi? İstanbul daha böyle bir kadın görmedi! Ne padişah karıları, ne cariyeler, ne sadık kadınlar gelip geçti yüzyıllar boyunca topraklarının üzerinden, o yine de böyle bir kadına rastlamadı!

Gerçek aşk bu kadar zor dayanıklılık testlerinden geçmeyi başarabilendi zaten, aşk bu acıların çemberinden geçerek alıyordu *aşk* unvanını! Herkesin durmadan birbirine anlattığı sahte aşk masalları böyle bir durumda cinayete kadar götürürdü insanları. Az mı kadın kendisini aldatan eşini, sevgilisini sırf bu yüzden öldürmüştü? Aşk, *alelade bir bedeni sahiplenmek* sanıyordu artık insanlar, ruhu başka bir ruha akıtmak hiçbiri için cesaret edilebilecek bir şey değildi. Tüm hayatını bir insanı mutlu etmeye adanmak, kalkışılacak işlerden değildi! Herkes eline geçirdiği bir bedeni sahiplenip *aşk* diyordu bu barbarlığa! Oysa aşk Selin'in ellerinde bir oya gibi işleniyordu şizofren bakışlarıma! Bedensel bir sahiplenmeden çok farklıydı yaşadığımız. Olsa olsa *ruhsal bütünleşme* denilebilirdi buna, ya da çoğu kişinin dediği gibi: *delilik*!

*

**

Selin'in anlattığına göre; ertesi gün bütünlemeler için erkenden okula gittiğinde kantinde Demet'le karşılaşacağını elbette çok iyi biliyormuş. Kantindeki bir satranç masasına tek başına oturmuş keyifle

sabah kahvesini içerken Selin'in sinirli yüzüyle karşılaşmak Demet'in hiç de hoşuna gitmemiş. Ama Selin izin isteme gereği bile duymadan onun karşısına oturmuş, kahvesini yudumlamaya başlamış bile.

İlk hamleyi mükemmel bir satranç ustası gibi yaparak piyonlardan birini ne sürmüş ve "Seni dinliyorum..." demiş Selin, bu eski arkadaşına selam bile vermeden. "Eminim açıklayacak çok fazla şeyin vardır!"

şaşırmış ve anlamamış gibi yapmaya çalışarak gülümseyen Demet, satranca yeni başlamış tüm acemi oyuncuların yaptığı gibi rakibinin ne çıkarttığı ilk taşın aynısını ne çıkarmış.

"Neden bahsediyorsun Selin sen?" diye sormuş.

"Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun," diye yanıt vermiş Selin, ikinci hamlesini yaparak Demet'in atlarından birini yemiş ve eklemiş, "Sevgilim ve aranızdaki son on üç gündür süren ilişkiden tabii ki..."

Selin'in söylediği bu sözleri duyunca kahvesini zorlukla dudaklarından çekip üzerine dökmeden masaya koyabilmeyi başaran Demet, boğazına düğümlenen sıcak kahveyi de hızla yutarak daha ikinci hamlede atlarından birini yedirmiş olmanın acemiliğiyle aniden paniğe kapılıvermiş.

"Demek her şeyi öğrendin!" demiş.

Hınzırca gülümseyerek başını sallayan Selin, "Evet," diye yanıtlamış, "her şeyi ama her şeyi öğrendim!"

Her şeyi anlattığımı öğrenmek Demet'i oldukça şaşırtsa da, şimdilik sevindirici bir srprizmiş bu onun için; Selin'e her şeyi anlatmamdan sonra Selin'in beni bırakacağından o kadar eminmiş ki, bunu sadece yaşadığımız yasak aşkı bytmek ve daha rahat yaşamak için yaptığımı bile sanmış!

Ardından, "Sana her şeyi anlattığına göre onun beni ne kadar sevdiğini de artık biliyorsundur!" diyerek veziri ile hamle yapmış ve keyifle arkasına yaslanmış. Bunu duyan Selin, aşağılayıcı bir kahkaha atarak öne doğru eğilmiş.

"O mu seni seviyor, yoksa sen mi onu seviyorsun?" diye sormuş, ardından da şahı tehdit etmek üzere fillerden birini Demet'in sahasının çok tehlikeli bir bölgesine yönlendirmiş.

Selin'in usta bir satranı gibi yaptığı bu hakareti, bir iltifat olarak algılayan Demet keyifle, "İkimiz de birbirimizi seviyoruz! Ve bunu öğrendiğine göre artık sen de aramızdan ekilirsin herhalde, öyle değil mi?" diye sormuş.

Selin derin bir nefes alıp, Demet'e şah çekerek muzırca glmseymiş.

"Onu da nereden çıkardın?" diye sormuş. "Aranızdan neden ekileyim ki?"

Bu hamle karşısında oldukça şaşıran Demet, son bir senedir tanıdığını sandığı bu kızı aslında hiç tanımadığının ilk kez farkına varmış ve şahı kurtarmak için veziri ne sürdükten sonra, "Onu bırakmayacak mısın?" diye hayretle sormuş.

Selin gülümsemesini biraz daha arttırmış ve "Elbette bırakmayacağım," demiş, "mz oldukça eğlenceli günler geçireceğiz! Nasıl olsa sana tüm gerçekleri açıkladı; ben onun eşiyim ve sen de metresi! Bir metres için eşimi terk edecek değilim! Metres gidecekse, yolu açık ola!" Ve veziri yemiş!

Vezirini kaybedeceğini hesaplayamayarak yaptığı hamleden dolayı hem vezirini kaybeden, hem de şahının konumunu tehlikeye sokan Demet şaşkın gözlerle kendisini aşağılayan Selin'e bakmış ve hızla yaptığı bir hamleyle şahın önünü tümüyle açmış.

"Ona aşığım Selin, gerçekten aşığım!" demiş, "Madem yle, ben de baştan beri kabullendiğim bu

metresliği srdreçeğim! ”

Demet’in yaptđđ bu salakça hamleye kaşlarını kaldırıp gülümseyerek, “Sen bilirsin! ” diye karşılık vermiş Selin, ardından onun kulağına doğru eğilerek bir sır verir gibi fısıltıyla, “Ama dikkat et! ” demiş.

“Sevgililerini yatakta boşaltamayan acemi metresler çabuk şutlanır! ” dedikten sonra son hamlesini yapıp rakibini mat etmiş olmanın verdiği keyifle gülümseyerek arkasına yaslanıp kollarını birbirine dolamış.

Demet, son on üç gündür yaşadığımız bunca sevişmeye rağmen benim hiç ama hiç boşalmadığımın ilk kez o anda farkına varmış ve sevişme dakikalarımızı yeniden gözden geçirmiş, düşünmüş, düşünmüş, ama benim birazcık bile mutlu grndđđm bir tek ana bile rastlayamamış. Demet, bu hazmedilmesi gerçekten zor olan düşünceyi içi yanarak kabul ederken Selin’ in usta bir satranı olarak oynadığı bu oyunda onu dokuz hamlede mat ettiğinin de farkına varmış!

Ama son ma bu değildi! Demet eski arkadaşı ve yeni rakibi Selin’i bu oyunun dışına nasıl atabileceğini düşünürken Selin yavaşca masadan kalkmış ve elini ona uzatmış.

“Sana bol şans! ” demiş, “Daha yolun başındasın! ” Ve hızlı adımlarla oradan uzaklaşmış.

Demet, Selin’in arkasından hızla dışarı çıkmış ve okulun geniş koridorlarında onu aramaya başlamış. Onu tanıyan birkaç kişi Selin’in bahçede olduğunu söylemiş. Demet gidip bahçede Selin’in sessizce sigara içtiği banka oturmuş.

“Peki, ” demiş meraklı gözlerle Selin’e bakarak, “hâlâ arkadaş mıyız? ”

şaşırtıcı bir acımayla Demet’in yüzüne bakan Selin, başını çevirip uzaklara doğru bakmış ve elindeki sigaradan derin bir nefes çekmiş. “Neden sordun? ”

Demet kendine olan güvenini biraz daha arttırarak, “Seni kaybetmek istemem Selin, ” demiş, “Cenk hangimizle beraber olmak isterse onunla olsun! ”

Gözlerindeki acımayı arttırarak sert bir şekilde ona bakan Selin, “Cenk bana şık! ” demiş.

“Hep yleydi ve hep de öyle kalacak! Onu elimden almaya çalışıyorsun, ama ben bunun aynısını sana yapsaydım sen katlanabilir miydin buna? Yani sana şık olan bir erkeğin evine gecenin bir yarısı mini etekle ve elimde bir şişe kırmızı şarapla gidip onu baştan ıkartsaydım benimle arkadaşlığına devam eder miydin? ”

Yaptđđ ucuzluğun yavaş yavaş farkına varan Demet boynunu eğerek, “Haklısın Selin! ” diye cevap vermiş bu acı dolu siteme, “Ama emin ol, ben de onu gerçekten seviyorum! Bir anda şık oldum ona ve kendime engel olamadım! Sana git demiyorum onun hayatından, sen de bana git demiyorsun; yleyse aramızdaki seçimi bırakalım da o yapsın! ”

Bu sözler karşısında aniden kızına đđt veren bir anne tavrı takman Selin, hızla dönüp Demet’in omzunu tutmuş, “şu anda, akıllı karar verecek durumda değil, ” demiş. “Onu ıldırtan şizofreniyle mücadele ediyor, öyle olmasaydı zaten bu ihaneti asla bağışlamazdım; ama ne yaptığını gerçekten bilmiyor! Seni sen olduğun için sevdiğini sanıyorsun, ama o seni Deniz sandığı için o eve girebiliyorsun; bu yüzden okşuyor senin saçlarını! Seni Deniz sanıyor! Ben başka bir kızın sevgilimin koynuna girmesine bile katlanırım, ama sevdiğim adamın beni başka bir kız yerine koyarak öpmesine kesinlikle katlanamam! Anlıyor musun Demet, o seni değil, Deniz’i istiyor! Bunu bana yıllardır söyler o zaten, sürpriz değil benim için! Bu yüzden müdahale etmeyeceğim, Cenk seni hayatımızdan kovuncaya kadar hiç müdahale etmeyeceğim, inanıyorum ki o da en kısa zamanda seni hayatından kovarak bana geri dönecektir. Arkadaşlığımız konusunda ise artık hiç iyi şeyler dřndđđm

söyleyemeyeceğim! ”

“Peki, Selin, ” demiş Demet somurtarak, “bundan sonra beni o evde gördüğünde şaşırmayacaksın umarım ve eğer bizi yatak odasında yakalarsan kıskanmayacaksın öyle mi? ”

“Evet, ” diye yanıtlamış Selin acımasızca gülümseyerek, “şaşırmayacağım, doğru, ama kıskanıp kıskanmamak bana kalmış bir şey, ona ancak ben karar veririm. Sen bunu asla hissetmeyeceğini bil, yeter! Ama emin ol ki, ben o evdeyken Cenk seninle ilgilenmez bile! ”

Demet, giderek bozulan moralini toparlamaya çalışarak gülümsemiş ve “Tamam o zaman! ” demiş, “Zaman her şeyi gösterecek, ama artık ben rahatlıkla gideceğim onun yanına! Seninle bu konuda tartışmayız umarım! ”

“Hayır! ” diyerek kendinden gayet emin bir şekilde yanıtlamış Selin, “İstediğin zaman gidebilirsin, mutlu olurum; senin yüzündeki Deniz’i görünce mutlu olduğunu söyledi, o mutlu olacaksa oraya gitmende de hiçbir sakınca yok benim için! Ama onu üzdüğünü görürsem sonu çok kötü olur, haberin olsun! ”

Selin’in aşağılamalarıyla daha fazla muhatap olmamak için yavaşça ayağa kalkan Demet, “Tamam, Selin, ” demiş, “ben yine de arkadaşlığımızı bozmayacağım! Birbirimize ihtiyacımız var! En azından Cenk’i mutlu etmek için... ” demiş ve arkasını dönerek uzaklaşmış!

Selin Demet’in söylediği yalana hınzırca gülümseyerek karşılık vermiş ve ardından yaşadıklarını gözden geçirmiş, neler yaşadığına inanmak istemiyormuş! Deliler gibi sevdiği adam en yakın arkadaşlarından biriyle metres hayatı yaşıyor ve o, yüzüne gülümseyen bir maske takarak içine gömmek zorunda kalıyormuş bu derin acısını. Bana duyduğu aşk herşeyi ama herşeyi kabullendiriyormuş ona. Demet’in belki de benim Deniz’den kurtulmama yardım edebileceğini düşünüyormuş. Bu büyük ihanetle ancak bu şekilde baş edebiliyormuş çünkü! Eğer Deniz sandığım bu kızın ne kadar basit ve aşağılık olduğunu anlarsam Deniz’den de Demet’ten de vazgeçerek sonsuza dek Selin’e dönebilirmişim. Böyle düşünüyormuş Selin! Çünkü onun tanıdığı Cenk böyle yaparmış. Sonrada cevapsız sorulara gömülüp uzun uzun bakmış boşluğa!

Sevdiğini Hor Görmemiş Kişi Ne Bilir ki Sevmeyi

*Sevdiğini hor görmek zorunda kalmamış kişi
ne bilir ki sevmeyi!*

F. Nietzsche

Selin'in yanından ayrılan Demet derse girmek yerine hızla okuldan çıkmış ve hiç zaman kaybetmeden benim yanına gelmişti. Daha yeni uyanmıştım, karmakarışık düşünceler içerisinde içine düştüğüm bu ikilemden nasıl kurtulacağımı düşünürken kapının çaldığını duydum. Demet'in bu kadar erken gelmesine oldukça bozularak, istemeye istemeye gidip kapıyı açtım. Artık kendi evimde bile rahatça düşünemiyordum! Etrafım sarılmıştı!

“Günaydın sevgilim...” diyerek gülümseyen Demet, somurtkan yüzüme aldırmadan dudaklarıma yapıştı ve hiçbir şey yaşanmamış gibi neşeyle, “Nasılsın bakalım bugün?” diye sordu. Daha odaya bile geçmeden, kapının önünde, “Kötüyüm!” diyerek tek kelimeyle cevap verdim, yüzümü biraz daha somurtarak hızla sırtımı dönüp mutfığa geçtim. Kaynayan demlikten bir fincan çay aldım ve yeniden şaşkın gözlerle bana bakan Demet'e döndüm.

“Çay ister misin?” diye sordum.

“Çay sevmiyorum aslında,” diye karşılık verdi Demet gülümseyerek, “kahveyi tercih ederim!”

Yukarıdaki raftan kahve kavanozunu alırken sert bir şekilde gülümsedim.

“Selin de sevmezdi,” diye karşılık verdim, sonra Demet için hazırladığım fincana birkaç kaşık kahve koyarak üzerine su dökerken sert bir sesle, “ama sevdi!” diye ekledim.

Bu cevap kocaman bir kaya gibi oturdu Demet'in midesine! “Benim sevdiğim her şeyi seveceksin! Buna mecbursun!” demek istiyordum resmen.

'Bu ukala çocuk kendisini ne zann ediyor?' diye düşünerek uzattığım kahve fincanını aldı ve peşim sıra mutfak masasının etrafındaki sandalyelerden birine oturdu, ardından sırf laf olsun diye, “Sinirli görünüyorsun, neyin var sevgilim?” diye sordu.

“Dün sen gittikten sonra çok kötü şeyler oldu!” diyerek yanıtladım soruyu, çayımdan ilk yudumu alırken, “Selin'e aramızda geçen her şeyi anlattım!”

Çantasından çıkarttığı paketten sigara alarak yakan ve paketi yeniden çantasına yerleştiren Demet, “Haberim var...” diyerek gülümserken, ben onun bu bencilliğinden hiç hoşlanmadım. Hiçbir şey söylemeden hızla masadan kalkarak içerideki odadan sigara paketini getirdim ve içinden bir tane alıp yakarken paketi mutfak masasının üzerine bıraktım!

“Neden benden istemedin, sevgilim? Ne gerek vardı oraya kadar gitmene?” diye sordu Demet, bunu sırf laf olsun diye sorduğu gözlerini kaçırmasından belliydi.

“Selin'den hiç istemedim, ama o hep kendisine yakmadan önce bir sigarayı bana yakıp dudaklarıma tutuşturur, bencil değildir!” diyerek yanıtladım bu soruyu da.

Bu lafla biraz daha kırılan Demet, yaptığı hatanın farkına varmakla birlikte, benim sürekli kendisini Selin'le kıyaslamama bozularak yüzünü buruşturdu ama yine de bu konuda şimdilik bir şey söylemekten uzak durdu.

“Demek Selin'le konuştunuz!” dedim güzel bir tebessümle alay eder gibi Demet'in yüzüne bakarak. “Sana söylediklerimin aynısını ona da söyledim ve o da tıpkı senin gibi her şeyi kabul etti! Ve bu günah üçgenine dahil oldu!”

Şaşırmış bir şekilde yüzüme bakan Demet, “Bunu nasıl başarabildiğine hâlâ inanamıyorum, ama Selin'i ikna etmişsin gördüğüm kadarıyla!” dedi ve “Bunun tek sevindirici noktası, seninle ilişkimizi artık daha rahat sürdürebilecek olmamız, değil mi sevgilim?” diye sordu. Başımı sallayarak gülümsedim.

“Haklısın, bir tek buna yaradı bunun açıklanması!” dedim. “Tabii, seninle bir ilişkimiz olduğundan

söz edilebilirse..." diye ekledim kaşlarımı kaldırarak ve çay fincanını masadan alarak aniden ayağa kalktım.

“Ben odaya geçiyorum, istersen sen de gel! ” dedim.

“Elbette, geleceğim! ” diye yanıtladı Demet şaşkın bir şekilde gülümseyerek, “Burada tek başıma ne yapabilirim ki? ”

Mutfaktan ayrılıp arkamı dönerek koridora çıktığımda, “Belki orgazm olabilirsiniz! ” diye bağırdım hâlâ mutfaktan çıkmamış olan Demet’e ve oldukça alaycı bir kahkaha atıp. “Genelde yalnız başına yaşıyorsun o duyguyu! ” diye ekledim.

Yatağa uzanarak yarılamış olduğum çay fincanını yatağın yanındaki sehpanın üzerine bıraktım, ardından hızla yataktan kalkıp cam kenarında duran müzik setini açtım ve yeniden yatağa dönerek uzandım ve yüzümü cama doğru döndüm. Bu sırada Demet, elinde kahve fincanıyla gelmiş, yatak odasının duvarına yaslanmış, ayakta duruyordu. Kızgınlığını belli eden bir bakışla odanın içine bakarak, “Ne demek istiyorsun sen? ” diye sordu. Hınzırca gülümsedim bu soru karşısında.

“Hiç, ” diye cevap verdim, “hiçbir şey; saçmalıyorum sadece! ”

Mutfaktan çıkarken söylediğim söz Demet’in büyük bir eziklik yaşamasına neden olmuştu. Hızla elindeki fincanı dudaklarına götürüp içindeki tüm kahveyi sinirle içti ve aynı hızla mutfığa gidip fincanı tezgahın üzerine bırakarak yatak odasına geri döndü.

Yavaşça yanıma yattı, elleriyle yüzümü okşadı, hiçbir tepki vermedim bu harekete. Ardından ellerini tüm şehvetiyle gezindirdi boynumdan göğsüme doğru, yine hiçbir tepki alamadı. Ardından sessizce duran dudaklarıma yapışıp uzunca bir süre öptü. Ama ben yine bir tepki vermedim, bir cesedi öptüğünü sandı Demet ve bu düşünceyle ürpererek biraz geri çekildi.

“Sevişmek istemiyor gibi bir halin var! ” dedi alaycı bir sesle.

“Evet! ” diye yanıtladım hiç duraksamadan, “Şaşırtıcı bir şey mi yoksa sevişmek istememek? ”

Demet’e sorarsan elbette şaşırtıcıydı; daha bugüne kadar hiçbir erkeğin *sevişmek istemediğine* tanık olmamıştı. Erkeklerin hepsi sevişmeye dünden hazırды ona göre, hele de karşılarında Demet gibi güzel ve alımlı bir kız varsa! Ama ben resmen aşağılıyordum onu, yerden yere vuruyordum!

“Peki, neden? ” diye sordu Demet, hüznle karışık bir şaşkınlıkla. “Neden sevişmek istemiyorsun? Yoksa yeterince güzel görünmüyor muyum bugün? ”

“Hayır! ” diye yanıtladım, alaycı gülümsememi bir süre Demet’in bedeninde gezdirerek, “Oldukça güzel ve çekicisin, ama sadece seni mutlu eden bir sevişme için yoramam bugün kendimi! Yorgunum! Dün Selin’le muhteşem bir sevişme yaşadım, bırak da tadı damağımda biraz daha kalsın, böylece sevişme kelimesi bana kötü şeyler hatırlatmaz belki seninle beraberken! ”

'Aman Allah'ım! Bu salak neler söylüyor böyle! Nasıl aşağılayabilir beni? Nasıl yapabilir bunu? Neye güveniyor? Elindeki o kuvvetli koz ne?! ' diye düşünüyordu Demet, hızla yataktan kalkarken. Ardından kafasındaki tüm bu cevapsız sorulardan en zorunu seçip bana yöneltti.

“Beni neden durmadan aşağılıyorsun? ”

Demet’in oldukça zor sandığı bu basit soruya pis bir şekilde sırtarak ve kollarımı birbirine dolayarak hiç beklemeden yanıt verdim.

“Sevdiğini hor görmemiş kişi ne bilir ki sevmeyi? ” dedim. Adeta Deniz’e söylüyordum bu sözleri, Deniz’i aşağılıyordum dakikalardır, ona acı çektiriyordum, Deniz’e duyduğum o derin ve dipsiz aşk, yavaş yavaş nefrete dönüşüyordu sanki ve bu nefretin ilk prova baskıları Demet’in gözlerine

yapılıyordu!

Demet'in bu aşağılanmış ve çaresizlik içinde kıvranan halini izlemekten oldukça fazla zevk alıyordum, güzel bir kızı aşağılamanın zevkini tatmamış hiçbir insan anlayamazdı bunu. Demet, hiçbir cevap bulamadı bu soruya ve tüm acemi öğrenciler gibi soruyu soruyla yanıtladı.

“Ne yani? ” diye sordu, “Seni hor mu görmeliyim sevgimi göstermek için? ”

Kocaman bir kahkahayla karşılık verdim, Demet'in ne kadar salak olduğunu düşündüm, 'Deniz'in kopyası. ' diye düşündüm sonra. 'O da en az bunun kadar salaktı! '

Ardından uzandığım yatakta doğrularak, “Gel buraya, bebeğim, ” dedim sevecen bir sesle. Demet'in bu yüce felsefeden anlamasını beklemek zaten hataydı, bu yüzden konuyu kapattım. Bu dengesizlik karşısında şaşırان Demet, yavaş adımlarla yatağa yaklaştı. Onu hızla yatağa çektim ve şehvetle öpmeye başladım. Şehvetli öpücüklerimi dudaklarından boynuna doğru kaydırduğım anda, “Az önce seni öperken öldüğünü sandım, ” dedi, “ölmediğini anladım şimdi! ” Ve isterik bir kahkaha attı!

Birkaç dakika içerisinde büyük bir sevişmenin içerisinde buldu Demet kendisini; ama bu kez kararlıydı, beni de mutlu etmeliydi, o ağır hakaretlerin altında kalamazdı! Bunu beni mutlu etmek için değil, sadece kendisini kanıtlamak için istiyordu. Beni tatmin edebileceğini göstermek için zaman kaybetmeden harekete geçti. Beni yavaşça yuvarlayarak üzerime çıktı.

“Bu kez senin mutlu olmanı istiyorum önce...” dedi. Bu isteğe gülümseyerek karşılık verdim.

“Mutlu et öyleyse! ” dedim en ukala tavrımla.

İçindeki tüm şehveti dilinin ucuna kadar getirip, “Ne yapmamı istersin? ” diye sordu. Bu soruyu onun ağzından duyan her erkek başka hiçbir şey yapmaya gerek kalmadan boşalırdı; o kadar seksi söylemişti bunu! Oysa bu sözler beni sadece heyecanlandırmaya yetti, içimdeki heyecanı bakışlarıma doldurdu.

“Selin, bu soruyu bana hiç sormadı! ” dedim, “Sadece mutlu etmeyi istemen yeter; o hep böyle yapmıştır! Ama bunu gerçekten istemelisin, o zaman beni nasıl mutlu edeceğini kulaklarına fısıldayacaktır peri kızları! Sadece onları dinle! Onlar ne yapmanı söylüyorlarsa onu yap! ”

Bu sözler Demet'e cesaret verdi ve bildiği ne kadar *aşk oyunu* varsa hepsini birer birer denemeye başladı! Şaşırtıcı olan, diğer erkeklerin tümünü delirteceğinden şüphe duymadığı bu hareketlerin beni yalnızca alaycı bir şekilde gülümsetmesiydi. Ne biliyorsa yapıyordu Demet, ama bir türlü beni etkilemeyi başaramıyordu! Oysa ben ona dokunur dokunmaz boşalıyordu Demet, ben nereye dokunacağımı çok iyi biliyordum, Demet bunu hatırlayarak iyice ezildi bu ağırlığın altında! Ben, onu tatmin edebiliyordum, hem de fazlasıyla, hem de ona tek bir kelime bile sormadan, ama o beni etkileyemiyordu bile! Bu nasıl bir işti? Nasıl bu kadar vurdumduymaz olabilirdim Demet'in yaptıklarının karşısında? Yoksa güzel değil miydi? Yolda yürürken ona bakmıyor muydu tüm erkekler sanki? Peki, bana ne oluyordu? Demet, bunları düşünerek yavaşça kulağıma doğru eğildi.

“Seni mutlu edemiyorum, değil mi? ” diye sordu büyük bir hüznle.

“Gerçeği mi duymak istiyorsun? ” diye sorarak cevap verdim.

“Evet, ” diye fısıldadı Demet, “sadece ve sadece gerçeği! ” Yatakta doğrularak, “Evet! ” diye yanıt verdim. “Mutlu değilim! Gerçek bu! ”

Suratını asarak, “Ama elimden gelen her şeyi yaptım! ” diyerek kendisini savunmaya çalışan Demet'i, “Haklısın, ” diyerek susturdum, hızla *boxerımı* giyerken.

“Ama senden elinden gelen her şeyi yapmanı istememiştim ki, sadece beni mutlu etmeyi istemen yeterdi; bunu isteseydin bir bakışınla bile beni tatmin edebilirdin, bunun yapılabileceğini bana Selin öğretmişti! ”

Ardından mutfğa giderek sigara paketini aldım ve bir tane yakarak paketi yatağın üzerine bıraktım, Demet’in büyük bir kıskançlıkla sorduğu, “Yine mi Selin? ” sorusuyla biraz daha keyiflendim.

“Evet, ” diyerek yanıtladım bunu, keyifle sigaramdan derin bir nefes çekerken gülümseyerek, “yine Selin! ”

“Beni Selin’ le kıyaslamaktan ne zaman vazgeçeceksin? ” diye sordu.

Alaycı bir kakhaha atarak, “Hiçbir zaman! ” diye cevap verdim, “Çünkü Selin senin sandığın gibi yalnızca bir sevgili değil benim için, o dünyanın en önemli öğretmenidir, bana yaşamayı öğretmiştir! Ve böyle büyük bir öğretmenden öğrendiklerimi unutmam mümkün değil! ”

Demet anlamıştı artık Selin’in benim için ne kadar önemli olduğunu ve asla beni ondan kopartamayacağını! Ve bu buruk hüznle daha fazla yüzleşmemek için hızla giyinip çıktı evden. Ben yine yalnızlığım la baş başa kaldım!

Ayrılık Bana Aşktır Artık

Unutmak o kadar kolay mı sandın?

Ayrılık bana aşktır artık...

Murat Çelik

Ertesi sabah Selin eve geldiğinde Demet’in burada olacağını düşünüyordu ve bu yüzden hüznle karışık bir korkuyla açmıştı evin dış kapısını. Ya içeri girdiğinde beni Demet’le sevişirken görürse ne yapardı? Çıldırırdı herhalde, kalp krizi geçirirdi, dayanamazdı bu acıya! Ama izin vermişti bana, içi kanaya kanaya izin vermişti bir kere! Geri dönüşü yoktu! Bunları düşünerek yavaşça açtığı kapıdan sessizce içeriye girdi Selin, kapının açıldığını duyup hızla giderek kapı önünde karşıladım onu ve her zamanki gibi dudakları yerine yanağından öptüm, tıpkı bir arkadaşı öper gibi! Anlamıştı Selin bunun ne anlama geldiğini, daha kapıdan girer girmez anlamıştı! Çünkü o benden bile iyi tanıyordu beni, önsezileri ona herşeyi anlatmıştı, ama o yine de inanmak istemiyordu kendisini daha hiç yanıltmamış olan önsezilerine.

“Merhaba, ” dedim soğuk bir sesle, “nasılsın güzelim? ”

“Nasıl olabilirim ki? ” diyerek yanıt verdi zaman kaybetmeden mutfğa girerken, asık suratını

gözlerime çevirerek. “Sadece seni merak ettim, iyi olduğunu görmek istedim. ”

Selin mutfığa girer girmez tezgâhın üzerinde yığılmış fincanlar, bardaklar ve tabaklardan oluşan kocaman bir bulaşıkla karşılaştı. Ben asla bulaşık yıkamazdım, biliyordu Selin bunu, mutfakla hiç ilgim olmazdı; bu yüzden bana kızmayı aklının ucundan bile geçirmezdi. Ama Demet’in bunları bu şekilde bırakıp buradan gitmiş olmasına şaşırarak, bulaşıkları derhal yıkamaya koyuldu.

Mutfaktaki sandalyelerden birine oturarak, “Ben iyiyim, ” diye yanıt verdim Selin’in sorduğu soruya, “fena sayılmam.. ”

“Sevindim, ” dedi Selin ve sonra alaycı bir gülüşle, “Galiba Demet hanım bulaşık yıkamaktan hoşlanmıyor! ” diye ekledi. Küçük bir kahkaha ile Selin’e katıldığımı belli ettim.

“Evet, ” dedim, yeni bir sigara yakarken, “bu yüzden yakında kavga ederiz onunla, merak etme! ”

Demet beni sadece bedeniyle etkilemeye çalışırken, Selin çok daha farklı davranıyor ve bana gerçek bir aile sıcaklığı tattırmaya çalışıyordu. Aralarındaki en önemli fark burada saklıydı. Demet benim sadece bedenimi sahiplenmek isterken, Selin tüm hayatımı sahipleniyordu. Zaten bu yüzden hayatımda bir vazgeçilmez olmayı başarabilmişti!

“İlaçlarını içiyor musun? ” diye sordu Selin, bana her zaman olduğu gibi. “Aşkım.. ” demek istedi ama diyemedi, içinde bir yerlerde düğümlendi bu kelime, bunu söylemeye hakkı olmadığını düşünerek kahroldu.

“Evet, ” diye karşılık verdim, “ilaçlarla ilgili bir sorunum yok! ” Yavaşça bana dönerek, “Peki, Hakan Bey? ” diye sordu, “Onunla ne zaman görüşmeyi düşünüyorsun? ” Bu sorudan hoşlanmadığımı belli ederek, “Onunla görüşmeyi düşünmüyorum.. ” diye yanıtladım. Kızmış gibi yaparak gözlerime bakıp, “Hayır, ” dedi, bir yandan ocaktaki kaynayan çayı demlerken, “iyileşmek için ona ihtiyacın var! ”

“Tamam, tamam! ” diyerek bu konuda tartışmak istemediğimi gösteren bir hareketle sigaramı söndürdüm, “İlaçlar bitince gitmek zorundayım zaten, ” diye ekledim.

Bu halim Selin’in yüreğine su serpti; her ne kadar kötüye gidiyor olsam da ilaçlarımı içiyordum, bu yüzden oldukça sevindi, ama gülümseyemedi, benim yanımda sevinmeye bile hakkı olmadığını düşünüyordu artık. Bir çırpıda bulaşıkları yıkayıp o arada yeni bir çay bile demleyen Selin, fincanlara çay doldurarak mutfaktan çıktı.

“Odaya geçelim istersen! ” dedi, gözlerimle karşılaşmak istemiyor gibi bir hali vardı, çünkü bakışlarımı gördüğünde dayanamıyordu, sarılıp öpmek istiyordu sevgilisini, ama sevgilisi başka birine aitti artık! Bunu kabullenmenin derin sızısıyla hızla geçti oturma odasına. Her zamanki gibi yanıma oturmak yerine bir yabancı gibi karşı koltuğa oturdu ve suskunca çayını içmeye başladı. Şimdi, iki yabancı gibi oturuyorduk yıllardır aşkımızı büyüttüğümüz bu odada.

“Konuşmak istediğim bazı şeyler var.. ” diyerek suskunluğumu bozdum. Gözlerimi Selin’den kaçırıyordum; büyük bir suçluluk duygusuyla titreyen ellerimi de saklamaya çalışıyor olmama rağmen Selin bu titremeleri fark etmiş ve çok üzülmüştü.

“Biliyorum ne söyleyeceğini, ” diye yanıt verdi Selin dolan gözleriyle. “Demet, değil mi? ”

Selin’in beni çok iyi anladığını düşündüm bu sırada, daha birkaç hafta önce perdeyi açarak İstanbul’u aşkına şahit tuttuğu günü hatırladı; ne kadar büyük bir sevgiyle sarılmıştı bana, gözlerimi o sarıldığımız yerden bir süre ayıramadım; bu odanın ve bu evin ve ruhumun her köşesine Selin hakimdi. Ama yine de kararlı bir şekilde doğrulup bir sigara daha yaktım.

“Bak, Selin, ” dedim, “yaptığım saçmalığın farkındayım! Ama sürdüremem artık bu ilişkiyi! ”

Bunları duymayı bekliyor olmasına rağmen o ana kadar onu terketmeyeceğime tüm kalbiyle inanan Selin, bir anda yıkıldı, hüznüyle dolan gözlerinden hırsa boyanmış bir damla yaş süzüldü.

“Biliyorum, terkedeceksin beni! ” dedi. Sesindeki isyan daha tarihteki hiçbir isyanda duyulmamıştı; o isyan ki İstanbul’un bağırını deldi geçti, büyük bir kararlılıkla doğrulttuğum başımı da bir anda yere eğdi, “Ama ben her şeyi biliyorum! ” dedi ve içinde bir kez daha bana “Aşkım! ” diyememenin ezikliğini hissetti.

“Sus, kıpırdamasın dudakların! Biliyorum ne söyleyeceğini, ‘Git! ’ diyeceksin, ‘Demet’le baş başa bırak beni! ’ diyeceksin! Bunları duymak istemiyorum, her şeyin farkındayım ben, kullanılmış ve eskiyerek atılmış bir eşya gibi hayatından atılacağımı biliyordum! En başından beri biliyordum! Ama şu ana kadar inandım, ‘O yapmaz bunu! ’ dedim kendime. Bak gözlerime, kaç gündür uyku uyumadım biliyor musun sen? Hasretin, paslı bir hançer olup kaç gecedir kesti bileklerimi, ama sen hangi birini biliyorsun ki? ”

Selin’in kızaran gözlerinden şiddetle kaçarak, “Tümüyle bitsin demiyorum, ” dedim, “yalnızca bana biraz zaman ver! Sadece birazcık zaman ver! ”

Hıncı gözlerine giderek daha da fazla yansıyan Selin, sessizce ağlamayı sürdürerek, “Onunla olmak için benden izin istiyorsun! ” diye bağırdı. “Nasıl veririm bu izni! Zaten onunla olmana bile katlanamıyorum! Beni hayatının dışına çıkartmamış olman son günlerde sarıldığım tek teselliydi; şimdi neye sarılırım, kim siler gözyaşlarımı! Sen seni ne kadar sevdiğimi hiç anlamadın! Biliyorum sıkıldın benden, sıkıldın, kabul et bunu artık! Yetmedim, yetemedim sana, kahretsin! Kendimi parçaladım seni mutlu etmek için! ”

Gözlerine bakmaktan korkarak, “Biliyorum, ” diye kestim Selin’in sözünü, “senin gerçekten bunda hiçbir suçun yok! ”

Selin hüznüne karışan hıncını bulamaç yapıp gözbebeklerinden yanaklarına doğru akıtırken büyük bir acıyla konuşmaya devam etti.

“Şimdi sen bana diyorsun ki, ‘Sen git, ben bir şehvet oyunu oynayayım, sonra oyundan sıkılınca sana dönerim! ’ Nasıl kabullenirim bunu! Nasıl peşkeş çekerim seni başka bir kıza? Nasıl yaparım bunu? Söylesene nasıl? ”

Verecek hiçbir cevap bulamıyordum, ama kararlıydım, içimde kopan kasırgaya aldırmayarak, “Yalnızca biraz zaman istiyorum senden! ” diyerek yerimden kalktım ve Selin’in kızaran yanaklarına doğru uzattım parmaklarımı.

“Dokunma bana! ” diyerek itti Selin ellerimi. “Dokunma artık! Ne olur, daha fazla acıtma canımı! ”

İyice kötüleştim ve konuşmayı bir an önce bitirme çabasıyla, “Biliyorsun Selin, ” diyerek sürdürdüm konuşmamı, “biliyorsun yapamayacağım, ama yapamayacağımı görüp öyle dönmek istiyorum sana! Seni daha fazla acıtmak istemediğim için bir süreliğine izin istiyorum senden, sadece kısa bir süre! Emin ol toplayacağım kendimi! Toplayacağım ve ayaklandırıp tüm içimdeki duygulan saf bir sevgiyle geri döneceğim sana! Ama şimdi içimi yıllardır durmadan kemiren Deniz denen yalanı öldürmeliyim, bu yüzden bileyledim Demet’i ve paslı bir bıçak gibi sapladım kalbimin derinliklerine! Anladım artık, aramızda Deniz varken dar bu dünya ikimize! Geri döndüğümde Deniz gerçekten ölmüş olacak ve gerçek aşk işte asıl o zaman ikimizi de kuşatacak! İnan bana! ”

“Sus! ” diyerek ayağa kalktı Selin, hızla yerden çantasını aldı, “Sus lütfen, bana ümit verme bari, beni sevdiğini söyleme artık, daha fazla öldürme beni! Biliyorum döneceğini ve adım adım öldürüyor

beni bu adım gibi bildiğim gerçek! ”

Sonra hızla kapıya yöneldi ve son bir kez daha kapı önünde hınçla baktı kanlanmış gözlerime.

“Geri döneceksin! ” dedi, “Ama acaba döndüğünde beni seni beklerken bulabilecek misin? ”

Ve ardından bakakalan gözlerime aldırmadan kapıyı hızla vurarak çıktı evden. Apartmanın merdivenlerindeki her basamağı yıkayan gözyaşlarıyla hızla apartmandan çıkıp aynı hızla sokaktaki yokuştan aşağıya indi, sahile geldi, bir sigara yakıp Boğaz’a baktı; o doğduğu günden beri âşık olduğu Boğaz’a! Ve büyük bir hüznle gözlerini gökyüzüne çevirip sordu:

“Ne yaptım ben? ” Gözlerinden süzülen yaşlar dudaklarının arasındaki sigarayı sıırıslıklam ederek söndürdü. “Ne yaptım Allah’ım ben bunu hak etmek için? ”

Selin, hiçbir şey yapmamıştı bunu hak etmek için; tek hatası şizofreninin nasıl bir oyun olduğunu bilmemesiydi. Usta bir oyuncu gibi davranamamasıydı tek suçu; ben acı çekmek istiyordum ve Selin büyük bir sevgi koyuyordu avuçlarıma! Ben acı çekmek ve acı çekerek büyümek istiyordum, Selin çocuk kalarak tozpembe bir hayat düşlemeyi tercih ediyordu! Bu iki zıt kutup nasıl olurdu da bu kadar âşık olabilirdi birbirine? Bunu hiç kimse bilmiyordu, hiç kimse ama hiç kimse açıklayamıyordu bu zıtlık ilkesini!

*

* *

Ben Selin’i nasıl terk ettiğimi anlamaya çalışırken evin kapısı çaldı. Gelen Demet’ten başkası değildi. Buraya gelirken beni mutlu göreceğini sanıyordu, ama içeri girer girmez gözlerine evin içerisindeki havayı esir almış buz gibi soğuk çarptı.

“Merhaba, ” dedi.

Ne yaptığımı şaşırmıştım, tek bir kelime bile söylemeden boynumu eğdim ve odaya geçip oturdum. Şaşıracak yanıma gelen Demet yüzündeki sevinci tüm gücüyle korumaya çalışarak, “Ne oldu sevgilim? ” diye sordu, “Bir sorun mu var? ”

“Selin... ” dedim başımı biraz kaldırıp hınçla Demet’in yüzüne bakarak. “Selin’i terkettim.. ”

“Ama neden üzgünsün? ” diye sordu Demet her zamankinden çok şaşıracak. “Tek istediğimiz şey bu değil miydi? ”

“Hayır! ” diye yanıt verdim acı dolu bir sesle ve birden oturduğum yerden kalktım, Demet’in karşısında dikildim ve bağırmaya başladım.

“Bunu isteyen sendin ve sırf sen istediğin için onu terkettim! Mutlu olmalısın artık! ”

Bu acı sözlerim bile Demet’in neşesini bozamıyordu. Selin’i bırakmış olmam onu oldukça mutlu etmişti. Okuyabiliyordum gözlerindeki mutluluğu! Onun ne kadar acımasız olduğunu bir kez daha anlayarak kendime kızdım.

“İkimiz de mutlu olacağız sevgilim! ” diyerek boynuma sarıldı bir anda Demet, *ikimiz* derken kendisini kastediyordu, ikimiz de uğraşacak ve onun mutlu olmasını sağlayacaktık. Benim mutluluğum onun umurunda bile değildi, tek düşündüğü kendi huzuruydu. Tek başına ve başka bir insana acı vererek nasıl huzurlu olabilirdi bir insan? Anlayamıyorum bunu; hâlâ Selin’i neden bıraktığımı düşünüyor, adeta kendi ölümünü kendi ellerimle hazırlıyordum. Yapmamam gereken en önemli şeyi yapmış ve Selin’i hayatımdan çıkartmıştım! Peki, ne için? Ne için yapmıştım bunu? Ne için bir cephanelik gibi infilak ettirmiştim yüreğimi? Demet için mi? Bu ucuz fahişe için mi?

Bana sarılan Demet'i hızla iterek karşıdaki koltuğa oturdum ve sinirle bir sigara yaktım! Küfür etmek istiyordum, elime geçen tüm şişeleri kırıp kesmek istiyordum bileklerimi, acım durdurulamaz bir öfke olup yakıyordu içimi. Konuşsam, bir şeyler söylesem büyük ihtimalle delirirdi Demet! Ve ona kızmaya da hakkım yoktu, bu oyuna gelmiş ve Selin'i terkederek kendi ellerimle kesmişim ölüm biletimi!

"Neler oluyor sevgilim? " diyerek yanıma yaklaştı Demet, bu sinir harbinin bir an önce bitmesini istiyordu; ne kadar mutlu gelmişti buraya oysa, kafasında beni buradan alıp dışarıya çıkarmak vardı. Sıkılmıştı artık Demet evde oturmaktan, gidip dışarıda gezmek istiyordu. Hem hava da ne kadar güzeldi!

Hiçbir cevap vermedim, gözlerim donup kalmıştı. Ağzımdan düşen sigarayı halının üstünden alarak söndüren Demet hâlâ ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Bu sırada büyük bir hata yaptı ve araladı dudaklarını.

"Sevgilim, " dedi, "sen evde sıkılmışsın; gel dışarı çıkıp biraz gezelim, emin ol ikimize de iyi gelecek! "

O kadar tepkisizdim ki, Demet sağır olduğumu sandı. Acaba söylediklerini duymuş muydum? Elbette duymuştum ve gözlerim kilitlendiği noktayı alev alev bir acıyla yakmaya başlamıştı bile! Selin'in yokluğu saniye saniye eritirken içimi bir de sokağa çıkmaktan bahsediyordu Demet! Çıkamazdım sokağa! Çıkamazdım!

Demet hiçbir tepki vermemem karşısında büyük bir telaşa kapıldı, o da eve geldiğinden beri taşıdığı gülümsemeyi bir anda kaybetmişti, korku dolu gözlerle bana bakıyordu.

"Sevgilim, " dedi korku ve panik içerisinde bir sesle, "neyinvar? "

Hiç ama hiç tepki vermedim! "Ne olur sevgilim, " dedi Demet, yalvaran gözlerle donuk gözlerime bakarak, "ne olur sevgilim bir şeyler söyle... "

Donuk bakışlarımı hiç kıpırdatmadan, peşimden "Nereye? " diye bağırان Demet'e de aldırış etmeden, oturduğum yerden kalkarak odanın dışına çıktım, yatak odasına giderek müzik setini açtım, *Düş Sokağı Sakinleri* CD'sini dokuzuncu şarkıya ayarlayarak tekrara bıraktım. Şarkının adı "*Hiç Bilemem*"di, donuk bakışlarla yeniden müzik setine uzanıp biraz daha açtım sesini! Şarkıdan yayılan koyu siyah intihar melodileri bir anda doldurdu tüm şehri! Hırsla ve sinirli bir şekilde bir sigara alarak yaktım, yere oturarak sırtımı duvara yasladım, Demet gelerek omzuma dokunduğunda sigaranın filtresini ısıırıyordum adeta. Hızlı hızlı sigaramı içiyor, şaşkın bir şekilde bir o yana bir bu yana bakıp duruyordum. Bacaklarım hızla titriyor, arada sırada ellerimle saçlarımı arkaya atıyordum.

"Ne oldu sana?! " diye bağırdı Demet. Sinirden ağlıyordu. "Yoksa Selin mi bir şey yaptı sana?! "

"Selin hiçbir şey yapmadı! " diyerek sinirle karşılık verdim. Titreyen bacaklarıma engel olmaya çalışıyor, ama bir türlü başarılı olamıyordum. Bacaklarımdaki titreme yavaş yavaş tüm vücudumu esir aldı!

"Yeter artık! " dedim, sesim bağırır gibi çıkmıştı, korkak bir halde beni izleyen Demet başını yere eğdi. Tüm umutları alev aldı, tutuşturdu Demet'in yüreğini...

"Yeter artık! " diyerek yineledim sesimi biraz daha yükselterek. Başımı ellerimin arasına aldım, hızla saçlarımın diplerini yolmaya başladım ve bağırmaya devam ettim:

"Yeter! Yeter! Yeter! "

"Dinle şunu, " dedim sonra. Gözlerimden süzülen yaşlar suratımı kıpkırmızı hale getirdi ve

hiçkırarak eşlik ettim çalan şarkıya, “*Hiç bilemem, anlayamam, anlatamam, içimde kanımı emen kahırlar var...*”

Ne söyleyeceğine karar veremeyen Demet daha fazla suskun kalmamak için, “Ne oldu sevgilim, söylesene?” diyerek hâlâ cevap alamadığı sorusunu yineledi.

“Hiçbir şey olmadı Demet!” diye bağırarak yanıtladım soruyu. Çok ama çok sinirlenmiştim, gözlerimin önüne insanların saldırgan yüzleri geliyor, bunları düşündükçe daha da sinirleniyordum. Kontrolümü kaybetmeye başladığımı görerek, “Lütfen, Demet,” dedim, “dışarıya sen tek başına çık ve beni de kahrolasınca korkularıyla baş başa bırak!”

Demet o anda yıkıldı! Daha hayatında hiçbir erkek onu kovmaya cesaret edememişti! Ben nasıl yapabilirdim ki bunu?! Demet şizofreni konusunda da hiçbir şey bilmiyordu, benim o sırada bilincimi yitirdiğimi ve biraz sonra onu öldürebileceğimi bilseydi elbette bir dakika bile beklemeden hemen bu evden kaçır, giderdi. Gitmek istememesinin nedeni benim gerçekten acı çektiğimi görmesi değildi! Kovulmayı yediremiyordu kendisine! Anlayamıyordu beni! Ben günden güne değişiyor canavarlaşıyordum sanki! Gözlerimi tek bir noktadan ayırmadan tutmayı nasıl becerebiliyordum? Nasıl söylenenlere hiçbir tepki vermeden durabiliyordum? Anlamıyordu Demet, hiçbir şeyi anlamıyordu! Umurunda da değildi zaten, tek istediği kendi mutluluğuydu ve ben artık onun canını sıkırmaya başlamıştım! Ama tam da aramızdaki en büyük engel olan Selin aramızdan çekilmişken nereden çıkmıştı bu olaylar? Bu evden derhal gitmeyi düşündüğü sırada Demet benim garip bir şekilde boşluktaki bir şeylere dokunmaya çalıştığımı gördü.

Geriye çekilerek önce “Cenk!” diye bağırdı. Onu duymamıştım sanki, hiçbir tepki vermedim. Korkuyla bir geri adım daha attı ve sessizce beni izlemeye başladı.

Ben boşlukta bir şeylere dokunmaya çalışıyor, “Uzat ellerini!” diyerek çığlık atıyordum durmadan, “Uzat ellerini Deniz!”

Demet benim o sırada ne kadar kötü durumda olduğumu umursamadı, o sırada nasıl bir halüsinasyonun içine düştüğümü, nasıl acı çektiğimi ve aslında ne kadar korktuğumu bilemedi! Bildiği tek şey, bir erkeğin onun yanındayken başka bir kızın adını sayıklamasının katlanılmayacak bir şey olduğuydu! Bu yüzden “Ben gidiyorum!” diyerek arkasını döndü ve odadan çıktı. Benim oynadığım oyunu bırakıp peşinden geleceğimi ve onu kapıdan geri çevireceğimi sandı ama ben daha büyük çığlıklarla Deniz’e yalvarmaya devam ediyordum! Kapının önüne kadar gittikten sonra, sessizce yatak odasına doğru yeniden geldi ve benim yerde sürünerek kıvrandığımı gördü! Ben onu göremiyordum, öyleyse bu numaraları kime yapıyordum? Bunu düşünerek bana acıdı ve yaptığım o numaralarla beni baş başa bırakarak evin kapısını vurdu gitti.

*

* *

Sinemada ne oynuyordu? Yoksa dondurma mı yeseydi? Hayır, sinema daha iyi bir fikirdi! Dondurma kilo aldırabilirdi! Demet bunları düşünerek Üsküdar’ın merkezine indiğinde suratında yapış yapış bir ıslaklık hissetti! O ıslaklığın yüzüne tüküren zebanilerin tükürüğü olduğunu asla bilemedi!

Demet benim numara yaptığımı sanırken aslında ben gerçek bir komaya girmiştim. Beynimdeki dopamin salgısı ani bir şekilde artmış, ölümüne bir korkuyla başbaşa kalmıştım! Uzun zamandır ilk kez bu kadar kötü olmuştum, halüsinasyonun ötesinde, bir de beynimi ele geçiren büyük sancı yerlerde kıvrandırmıştı beni! Beni o sırada kurtarabilecek tek şey Selin’di! Ama Selin de yoktu artık!

Demet gittikten sonra saatlerce evde hıçkırıklarla ağlayarak yerlerde süründüm ve yatağa bile gidemeden halının üzerinde sızıp kaldım! Evet, Demet haklıydı, ben güzel bir oyuncuydum! Rolüme kendimi o kadar kaptırmıştım ki, bomboş evde saatlerce Azrail’le kumar oynamıştım! Demet ise ne kadar zavallı bir fahişeydi; evden çıkıp gittiği sinemada oynayan filme bile ağlamıştı da, benim yürek parçalayan o kıvranırlarım onu hiç ama hiç etkilememişti!

*

* *

Ertesi gün benim artık numara yapmayı bıraktığımı düşünerek yeniden geldi Demet! Selin yoktu artık hayatımızda ve bunun tadını çıkarmak gerekiyordu. Bu düşüncelerle kapıyı çalan Demet, kapının açılışı ile birlikte perişan yüzümle karşılaştı.

“İyi misin sen? ” diye sordu.

Ona hiçbir karşılık vermeden yavaş adımlarla odaya geçtim. Demet böyle karşılanacağını bilseydi elbette bu eve gelmezdi. O Selin’den kurtulmamızın şerefine parti vermeyi düşünürken ben iyice kötüleşmişim. Oturma odasında sessizce sigara içiyordum. Gelip usulca yanıma oturarak gülümsemeye çalıştı, ama başaramadı.

“Hiç iyi görünmüyorsun! ” dedi.

“Sen gelmeden önce daha iyiydim! ” diye yanıt verdim.

Bu kadarı da fazlaydı artık! Hiçbir erkek ona böyle hakaret edemezdi. Demet, benim ne kadar kötü olduğumu bir kenara bırakarak birden bağırmaya başladı.

“Ne sanıyorsun sen kendini? ” diye sordu, “Sana mahkûm olduğumu mu? Yoksa aşkından yanıp tutuştuğumu mu? ”

Sessizce başımı kaldırarak Demet’in acınası suratına baktım. Sonra yeniden başımı eğdim ve sigaramdan derin bir nefes çektim.

“Seni buraya ben çağırmadım!” dedim, “Burası da benim evim, istediğim gibi konuşurum!”

“Ne demek 'benim evim'?! ” diye sordu Demet giderek daha da fazla sinirlenerek. “Bizim evimiz değil mi burası?”

“Hayır!” diye yanıtladım sakinliğimi hiç bozmadan, “Bizim evimiz değil, yalnızca benim evim! Bizim evimiz olsa sende de bu evin anahtarı olurdu! Tıpkı Selin’de olduğu gibi!”

İyice sinirleri bozuldu Demet’in. Şüphesiz haklıydım, neden Demet’te de bu evin anahtarı yoktu? Demet kendisini tümüyle ezilmiş hissetti ve tüm ezilenlerin yaptığı gibi saldırmayı seçti.

“Hâlâ Selin diyorsun!” dedi. “Bu evde artık onun adının geçmesini istemiyorum!”

Demet’in delirmiş gibi söylediği bu sözler, beni gerçekten keyiflendirdi; sanki Demet acı çektikçe rahatlıyor gibiydim, sanki Deniz acı çekiyordu, Deniz’in suratıydı sanki bu böylesine bozguna uğrayan. Küçük bir kahkaha atarak elimle kapıyı gösterdim.

“Burası, benim evim!” dedim gülerek, “Kimden bahsedeceğime ben karar veririm! Ama rahatsız oluyorsan elbette gitme hakkına sahipsin. Seni zorla tutmuyorum burada! Sana âşık olduğumu, sana ihtiyacım olduğunu ve sensiz hiçbir şey yapamayacağımı sanıyorsan yanılıyorsun! Ucuz bir dublörüsün yalnızca Deniz’in! Hepsi bu! Ve giderek daha fazla nefret ediyorum Deniz’den!” Demet ne yapacağını şaşırdı. Oturduğu yerden hızla kalktı ve kapıya yöneldi, arkasına dönerek sinirli gözlerle benim alaycı bir şekilde gülümseyen yüzüme baktı.

“Artık katlanamıyorum senin bu hakaretlerine!” dedi, “Ben gidiyorum..”

Gülümsememi daha da alaycı bir hale soktum ve oturduğum koltuktan hiç kalkmadan bağırdım.

“Güle güle!...”

Terk Ettiğimiz Kendimizdik

Selin'e

Evrenin en görkemli Mayıs'ı yerini yazın uzun ve sıcak günlerine bırakırken aniden bir uğultu fişkırmaya başladı, gözbebeklerimizin fay hatlarından...

Gümbür gümbür küfürler yağıdırıyordu gece içimizde gizlemeye çalıştığımız çocuğa... Sen küçük bir kız çocuğuydun daha ayrılığı *'Evcilikbitti!'* sanan! Ben, büyümekten ölesiye korkan bir çocuktum terk edilmeyi *ilk kez* tadan!

Senden artakalanları nasıl taşıydın şimdi bu şehir?

Şiddetli bir geçimsizlik sonucu boşanırken ince, mağrur yağmur kara buluttan, aşk ile intiharın nikâhını kıyıyordu çaresizce, yollara vurduğum bedenimi ıslatan sıırılsıklam bir aşktan artakalan tek yalan! Yürüdüm, hızla süzüldüm insanların arasından. Üsküdar kan kusuyordu kaldırımlarından! Soluk soluğa çöküverdim sahilde, avuçlarımda mavi dumandan bir yalan!

Islak bir kibritle yakıp sigaramı baktım *deniz'e* uzun uzun... “Sevmişsin sen...” dedi yanıma yanaşan bir çocuk. “Gözbebeklerindeki kandan belli! Sevmişsin sen!” Bu kan damlaları tıp literatürüne aşk semptomları olarak geçti!

Aylar sonra Mayıs'ın görkeminden, umuda en çok ihtiyacım olduğu anda, sen bir sepet aç yengeç gibi döktün ayrılığı kanayan avuçlarıma... Gittin bana koskoca bir Mayıs bırakarak! Gitmene neden olan korkuların değil miydi seni geceler boyunca ağlatan?

Gitmek için neden tekti, kalmak içinse milyonlarca... Gittin! Avuçlarımdan mürekkepler damladı pembe gül tadında defter yapraklarına... Gidişine isyan eden bir tek ben miydim? Oynamadı mı yer yerinden? Söyle! Aniden yıkılan uygarlıklar gibi yıkılmadı mı şehirler? Çıldırılmış bir erozyon olup yamaçlardan uçuruma yuvarlanan taşlar gibi aktım, aktım, *hayat* dediğim gözbebeklerinden içeri... Sen durmadın! Gittin!

Gözbebeklerinde kandan kurulmuş ayrılık kentleri ile dümen kırdın belki de yeni bir sevdaya... Ben

tımarhane hikâyeleri anlatırken korkak gece matemlerine!...

O görkemli Mayıs sabahında kuytu okul koridorlarında yaktığımız ateş başa çıkılmaz bir yangın olmuştu artık! Alevler yalıyordu saçlarımızı tatlı meltemler yerine ve ben elinde gözyaşlarından başka suyu olmayan cengaver bir itfaiye eriydim sen benzin bidonları boşaltırken gözbebeklerime!

Hüzünlü bir *ayrılık* şarkısını ilk kez o gün dudaklarından duyduğumda emindim şehirlerin yıkılacağından, İstanbul'u fetheden Fatih kurnazlığıyla fethettiğin kalbimin tüm surlarının darmaduman olacağından!

Giderken götürmeyi unuttuğun tek şey bendim... Korkularımıza yenik düşerdik çoğu kez, etrafımızı çepeçevre saran alevlerden korkardık! Aştı bu, bizi akrep misali intihar etmelere sevkeden keder!

Mayıs aşkları hep ölü mü doğardı? Yoksa en zor doğan çocuklar hep *en güzel* olanlar mıydı? Bunu hiç öğrenemedik!

Sen dudaklarına matemden rujlar sürdün, o, ayrılığı bir iç savaş haberi getirir gibi getiren acılı Temmuz sabahında!... Bense kanlı rimeller çektim kirpik diplerime yapışıp kalmış acılara! Ve sonunda sen de gittin!

Seni ben gönderdim! Sanki sen öldün, öldün de sanki üstünü ben örttüm!

Bir sabah vakti daha yeni yeni terk ederken denizi yakamoz ve deliler gibi öpüşürken İstanbul kalabalıkla, gittin!

Sen hiç kurulmamış hayallerini terkedilmiş bir çocuk bahçesinde sallandırırken, ben İstanbul'un orta yerinde *yakartop* oynadım hasretinle !

Ve sokaklar bomboştu, tüm insanlar yapayalnız! Sokaklarda gümbür gümbür mehteran bölükleri, yeni bir ülke fethetmiş gibi cirit atıyorlardı! Caddeler ıssızdı, kaldırımlar yapayalnız! Ve ben yokluğunun çift şeritli otobanlarında ölüme direksiyon kırdım son sürat!

Senden miras kalan kırık dökük bakışlar ve hiç söylenmemiş yalanlarla nasıl direnilirdi ki içimde çıkan yangına?

Sen prematüre aşklarımın eğik başlı küvezi! Sen olmadan ölü doğan aşklarımı nasıl yaşatabilirdim ki?

Gidişine kurban verdim bu yüzden la minör'den re majör'e akan tüm melodileri, şizofrenik bir evrende yalnız, yapayalnızdım... Bitmek bilmez geceler boyunca tüm meleklere *sadece ikimizin bildiği* aşk masalları anlattım!

Belliydi biteceği... Ölü toprağı serperek yıkamıştım o sabah yüzümü! Kırık dökük aynalara küfürler etmişti gözbebeklerim... Acı bir sigara yakmıştım o sabah uyanır uyanmaz, tütün yerine saçlarının kokusunu sardığım...

Oysa, biteceği biline biline başlanmış bir aşk hikâyesi değildi ki bizimkisi... Aniden büyük bir yangın çıkmıştı yalnızlıktan kanayan gözbebeklerimizde... Sarhoş elişi kağıtlarından yaptığımız mavi gülleri korka korka denize atmıştık... Batacaklarını bile bile çocukça bir heyecanla, yüzebileceklerine inanmıştık...

Ve gerçekleşti beklenen son; ayrılık, zehirli bir ok gibi saplandı *Ulubatlı Hasan* bakışlarımıza... Sen duyulmamış küfürler ederken şiir ekselanslarına, ben bir paratoner gibi gerdim göğsümü daha hiç tadılmamış bakire intiharlara!

Yetim aşklar kreşi kalbim ve sen değil miydin sanki zehirleyen içimdeki her aşkın anasını, babasını!

Şimdi ne bir galibi var şenle başladığımız bu yalanın, ne de boynu bükük bir suçlusu! Git bu yüzden! Git gidebildiğin yere... Dudaklarından bir yudum yakamoz süzölsün ve kurduğumuz düşler akıp gitsin parmak uçlarındaki gizemde...

Sen git, la minörden re majöre aksın yine tüm söylenmedik melodiler... Ve tüm menenjitli neyzenler ayrılığı üflesinler çatlamış gözbebekleriyle...

Selin'den Gelen Mektup

Cenk'e

Bana yalnızlıktan bahsetme bu gece, söz açma bana sakın felsefeden; hani şu her şeyden üstün tuttuğun psikopatolojik felsefeden!

İntihardan bahsetme artık bana mektuplarında; ihanetlerden bahsetme bana! Hani şu bilinmeyen adreslere yolladığın, zarfı yapıştırmak için yalarken dudaklarını parçaladığın ve yine de yapışkan diye gözyaşlarını kullandığın, içineyse büyük bir coşkuyla aşk şiirleri yazdığın ve yıllardır tanıdığını sandığın ama aslında hiç tanımadığın bir insana postaladığın mektuplarda ihanetten bahsetme bana!

İhanetin tuzu bir (k)abartma tozu olup serpilmişse tüm paranoyak arazilerimizin üzerine bu biraz da yalnızlıktandır! Doğru ya, hiç kimse inanamazdı zaten tek bir ruhun iki ayrı bedende nefes alabileceğine!

İhanetten bahsetme bana aramıza sıradağlar gibi girmişken (küflir)baz istasyonları! “Kin” diyorsun çünkü, intikamın arkasına sığınıyorsun ve ağlayarak benden af dilerken bile bir cenaze yerinde kahkaha atar gibi vuruyorsun yüzüme kirli geçmişini!

Diyorsun ki: “Sen anlamadın beni.. .Birlikte yürümeye başladığımız o uzun yolda bambaşka bir yöne saptın! Ve ben yapayalnız kaldım! Sağım solum acıydı, önüm arkam sahte şizofreni nöbetleri; döndüm arkamı, gözümü yumup yüze kadar saydım: Bir, iki, üç, dört... yüz!.. Ve hızla vurdum duvara: Sobe, sobe, sobe! Saklambaç bile en az iki kişiyle oynanıyordu! Ve ben yapayalnızdım! Sevdiğim insan bana sırtını dönünce beni sevenin peşine düştüm! Düştüm; gerçeklere uzak gizemli bir tanrıçaya aitti gözbebeklerim! Düştüm derin bir uçurumdan gökyüzüne! Gök yüz kızartıcı bir suç işlemişçesine kıpkırmızıydı! Gök gözbebeklerimden damlayan kanla boyanmıştı! Yalnızdım! Kimsesizdim! Kahretsini!”

Bana ihanetten bahsetme, ruhlarımızı esir almışken bilinmeyen şehirlere giden yol levhaları! Gözyaşlarına boğulup hıçkırı hıçkırı karanlığın orta yerine kusma tüm kusurlarını!

“Aldattım seni!” diyorsun, “Buna mecburdum! Beni buna sen mecbur ettin! Üşüyen ufacık ellerimi

tutacak, bana güzel aşk sözcükleri fısıldayacak, iki kadeh kırmızı şarabın ardından dudaklarıma yapışacak ve titreyen çıplak tenimi sevgiyle saracak birisine ihtiyacım vardı! Şizofreni dediğin yazın sıcağında tiril tiril bir kıştı! Kıştı; kanlı bir kasırga gibi geçip gitmişti üzerimizden Ekim ve Kasım! Giderken seni de götürmüştü, aç kalmıştım, açıkta kalmıştım, çırılçıplaktım, üşüyordum!

Kıştı; hayatımın en soğuk kışıydı; beni ısıtacak bir soba aradım durdum gecelerce! Ve ümitsizce çaktım kibriti, alevinde ısıtmak için düşlerimi! Kibritçi Kız'ın donarak öldüğünü bile bile sıcacık bir şömine sandım, ufacık bir kibriti!”

Biliyorum, ihanetin okkalı bir şamar gibi indi her gece gözyaşlarını bir nehre çeviren yüzünün her santimetre karesine!

Oysa şimdi, hâlâ bir *Tabula Rasa* [\[66\]](#) değil mi göğün görkemini geride bırakan gözbebeklerin? Ah, gizemli Tanrı! Ben gözbebeklerine kazıdım adımı! Artık tenine kim dokunacak olsa elleri alev alır! İhanetin sana her dakika yedi milyon meleğin dilinden haykırılır!

Ah, gizemli Tanrı'm! Melekler gönderdim yatağının başucuna! Seni öpsün, seni okşasınlar diye! Sana yaşadığın ihanetin acısını unuttursunlar diye! Seni senden alıp yine bana getirsinler diye! Yine sürdüm beyaz unicornlarımı aşkının üstüne üstüne! Unutma gizemli Tanrı'm: Hiç kimse ihanet edemez ki kendisine!

Bilirim Anlamaz Beni Senden Başkası

*Başlamadan ötmeye gece kuşları,
ses ver gündüz gözüyle...
Çünkü beni sana her şeyi sunuyorum...*
İlhan İrem

Demet'le o gün son kez kavga ettim ve daha sonra o geldiğinde bu konuyu hiç açmamaya çalıştım. Madem Demet evcilik oynamak istiyordu, öyleyse ben de onun istediğini verecek ve yavaş yavaş Deniz özlemimi de giderecektim. Öyle de oldu!

Günler hızlı geçti, hızlı döndü Dünya kendi etrafında, o kadar ki Dünya'nın bile başı döndü. Selin ayrılık denen ayrıkotunun zehrini tadalı bir haftayı geçmişti artık. Gerçekten aramızdaki her şey bitti! Her şey biter miydi? Her şey gerçekten *bitter* miydi? Defalarca sordu Selin bu soruları kendisine ama

hiçbir cevap veremedi!

Her gece 4444 salavat getirip, 4444 damla gözyaşı döktü yastığına; sayı saymayı unutmuştu oysa Selin, her ikisini de etrafında nöbet bekleyen melek sürüleri saydı! Bu bir hafta boyunca ne uyku girdi gözlerine, ne bir lokma yemek geçti boğazından! Adeta yanıyor, kül oluyordu. Artık eve de gelemiyordu, hiçbir şekilde haber alamıyordu benden, ne yiyordum, uyku giriyor muydu gözlerime, Demet’le şehvetli dakikalara mı dalmıştım, yoksa ben de onun hasretiyle yanıyor muydum? Demet avutuyor muydu beni, öpüyor muydu, sarılıyor muydu bana onun gibi? Bir bebek gibi besliyor muydu beni? Dinliyor muydu anlattığım savruk hikâyeleri? Hiç mi özlememiştin onu? Hiç mi yakmamıştı aramıza düşen ayrılık ateşi benim de canımı? Bilmiyordu Selin, hiçbir şey bilmiyordu! Durmadan sorularla kemiriyordu gecelerce beynini, duvarlara vuruyordu kafasını, eline geçirdiği her şeyi parçalıyor, gözyaşlarına katık ediyordu öfkesini, yine de bir an bile dayanamıyordu bu tahrip gücü yüksek acıya!

Kendi hasretinden çok, eminim, benim için telaşlanıyordu. İyi miydim? Yoksa büyük bir komaya girmiş, kendimi suskunluğa mı hapsetmişim? Hayaller görüyor muydum? Deniz boğuyor muydu beni zehirli bir yılan gibi? İçiyor muydum ilaçlarımı? Yoksa onları da mı bırakmışım? Bırakmışsam elbette çok kötü olmuştu!

*

* *

Selin tüm gururunu çiğneyip evin kapısına kadar geldiğinde bile kulakları hâlâ tüm bu sorularla çınlıyordu. Çantasından çıkarttığı anahtarları aynı hızla yeniden çantasına koydu ve büyük bir reddedilme korkusuyla çaldı kapıyı.

İki gündür süren uykusuzluktan iyice serseme dönmüştüm kapının çaldığı sırada, yavaşça gidip kapıyı açtım. Demet sanıyordum geleni ve bu yüzden kapıyı açmamayı bile düşünmüştüm. Kapıyı açtığımda bunu düşündüğüme binbir kez pişman oldum; gerçekten beklediğim, özlediğim Selin’di karşımdaki...

“Gelsene,” dedim, çocukça bir heyecanla. “Sen anahtarını hiç unutmazsın...”

“Rahatsız etmek istemem,” dedi Selin utanarak, kapıdan girmek istemediğini belli eden bir bakışla. “Anahtarla açabileceğim bir kapı değil artık bu!”

“Saçmalama!” dedim kolundan çekerek hızla içeriye soktuğum Selin’e. “Gir içeri!”

Selin biraz da Demet’le karşılaşma korkusu ile girmek istemiyordu içeriye, ama benim iyi olduğumu öğrenme zorunluluğunu hissetmişti. Yoksa dayanamayacaktı, asacaktı kendini bir gece vakti hayatın korkuluklarına! Anadolu Hisarı’ndan denize sallandıracaktı bedenini! Benim yıllardır kanımı emen intihar bu kez Selin’in yakasına yapışmıştı. Ya benim iyi olduğumu öğrenecekti, ya da öldürecekti kendisini...

Az önceki konuşmalar hiç yaşanmamış gibi birden “Hoş geldin!” dedim.

“Sadece seni merak ettim! Gerçekten çok merak ettim!” diyerek oturma odasına doğru yöneldi Selin ve “Ne olur kızma bana!” diye ekledi, utançtan kızaran yüzünü saklamaya çalışarak. “Seni gerçekten çok merak ettim! İyi olduğunu görmek istedim! Korkma fazla oturacak değilim, senden sevgi dilenmeye de gelmedim!”

Gitgide daha da üzülerek, sevgiyle baktım bir yabancı gibi oturan Selin’e ve sitem dolu bir sesle, “Burası benim evim değil!” dedim. “Burası senin ve benim evim! Bizim evimiz!”

Hiç beklemediği bu sözcüklere oldukça şaşırın Selin, “Hâlâ böyle düşündüğünü bilmiyordum!” dedi yüzündeki kızarıklık ve ezilmişlik yerini güzel bir tebessüme bırakırken, gelip yanıma oturdu ve hararetle tuttu titreyen ellerimden.

“Uyku girmiyor gözüme gecelerdir!” dedi.

Ne olduğunu, nerede olduğunu ve ne yaptığını unutmuştu artık Selin! Tek istediği benim iyi olmamdı! Ne olursa olsun yapardı bunun için! Ben ne istersem yapardı!

Kafamı sallayarak utançla onayladım, “Biliyorum..” dedim. Biliyordum Selin’i ne kadar üzdüğümü, ama öyle bir bataklığa ki içine düştüğüm, tutamazdım onun ellerini, tutarsam benimle birlikte Selin’i de yutardı bu içine düştüğüm *çamur deryası*!

Birden korkuya kapılıp ellerini ellerimden çekerek, ”Demet ne yapıyor?” diye sordu Selin.

Sinirlendim ve neredeyse bağırarak, ”Demet’in canı cehenneme!” diye karşılık verdim, “Sen buradayken bana ne Demet’ten ya da başka herhangi bir şeyden?”

Selin, gerçekten, bu cevabı aldığı için çok mutlu olmuştu, dudaklarının arasından taşan mutluluk bir anda tüm yüzünü kapladı.

“Bunu duyduğuma gerçekten çok sevindim,” dedi. Sonra güzel dudaklarını hüznle büktü. “Buraya gelirken beni kovacağından neredeyse emindim!”

“Neden kovayım ki seni?” diye sordum. Selin’le hiçbir şey yaşanmamış gibi konuşuyordum. “Bak şu eve, her yanında sen varsın, bu evin tek bir köşesi bile yok seni şiddetle öpmediğim, sana sarılmadığım tek bir yer yok bu evde! Bak şu duvarlara, hepsi şahit sana ne kadar değer verdiğime, neden kovayım ki seni? Ayrıca kovsam da gitmezsin ki bu evden; gitmez kokun, gitmez her nereye baksam gördüğüm güzel hatıralar!”

Selin, gerçekten çok şaşırmıştı; düzeliyor muydum, yoksa sıyrılıyor muydum yeniden şizofreninin pençelerinden? Onun o ilk âşık olduğu Cenk geri mi dönüyordu yoksa? Beyninde dolanıp duran bu sorular fazlasıyla heyecanlandırmıştı onu.

“Bunlar hayatımda duyduğum en güzel sözler!” dedi gülümseyen gözlerle ve heyecandan dudakları titremeye başladı, “Gerçekten en güzel sözler bunlar!”

Diğer yandan Demet’le ilişkimin ne âlemde olduğunu gerçekten çok merak ediyor, garip bir kıskançlıkla kendi kendine senaryolar yazıyor, bunları Demet’e sormaya da cesaret edemiyordu. Bu yüzden tüm cesaretini yeniden topladı.

“Ben varken Demet’in önemi yok biliyorum, ama eğer gerçekten değer veriyorsan bana, anlat aranızdakileri!” dedi yalvaran gözlerle. “Bari mutlu olduğumu bileyim! Rahat değsin saçlarım yastığa, her sabah büyük bir hüznle uykusuzluktan çatlamasın artık dudaklarım.. Anlat bana ne olur!”

“Mutlu değilim ki Selin!” diye cevap verdim bu serzenişe ve başımı eğdim. “Mutlu değilim ki onunla, neyi anlatayım sana?”

Bu cevabı aldığına hayatında ilk kez sevinmişti Selin; doğrusu, ben mutlu olduğumu söyleyecek olsam bu evden çıkar çıkmaz intihar ederdi, katlanamazdı benim başka biriyle mutlu olmama.

Ardından benim mutsuzluğuma sevinmesinden utanarak gülümseyen suratını yeniden astı ve titreyen ellerimi tutarak, hüznle baktı yüzüme...

“Anlat,” dedi, “belli ki konuşmayalı çok uzun zaman olmuş; anlat, ben tanıyorum seni, senin dudakların sessizlikten kurumuş...”

Her saniye Selin’e doğru son hızla sürükleniyordum. Bir yanda deliler gibi âşık olduğum bu genç

ve güzel kadın, bir yanda Deniz, bir yanda onun üçüncü sınıf bir dublörü olan Demet denen ucuz fahişe ve diğer yanda şizofreni! Nereye adım atacağımı bilmiyordum; eğdiğim başımı yavaşça kaldırıp Selin'in güzelliğine ve şefkat fişkırان gözlerine bir anlık bakıyor, sonra ona yaptıklarımın acı utancı altında ezilerek yeniden eğiyordum başımı. Ne yapmam gerektiğini gerçekten bilmiyordum!

“Demet,” dedim, sabırla konuşmamı bekleyen Selin'e dönerek, “biliyorum beni anlayamayacak kadar basit! Seni hayatımdan çıkarmamı sağladıktan sonra hiç ilgilenmemeye başladı benimle! İstediği bana sahip olmaktı! Bunu başardığını sandı! Şimdi de ona kul köle olmamı istiyor! Durmadan onunla ilgilenmemi, onun güzelliğini övmemi, ona şiirler yazmamı ve her şeyden önemlisi sokağa çıkmamı bekliyor benden! Anlamıyor beni, anlamıyor şizofreniyi!”

Selin, hüznünü mutluluğa çeviren bir gülümsemeyle bir sigara yaktı ve dudaklarına tutuşturdu. Demet'i hâlâ onunla kıyasladığımı görerek bir çocuk gibi sevinmişti. Gerçekten iyileşmeye başladığımı düşündü bu sırada ve sessizce dinlemeye devam etti.

“Acemi bir çocuk o sadece,” diyerek devam ettim. “Ufacık bir çocuğun eline servet versen ne olur ki; en kısa zamanda tüm serveti batırır! Servete sahip olmayı işin en önemli kısmı sanan bir çocuk o daha, asıl önemli olanın serveti elinde tutmak ve büyötmek olduğunun bilincine varabilmiş değil! Bana değer vermiyor o, her şeyi ona değer vermem için yapıyor, karşılık bekliyor her şeyden! Bana sahip olduğunu sanıyor! Senin gibi değil Selin, benim için yaptıklarını adeta veresiye defterine yazıyor! Senin gibi hibe etmiyor bana sevgisini!”

“Peki, sen ne yapıyorsun?” diye sordu Selin. Amacı beni kendimle yüzleştirip ne kadar büyük bir hata yaptığımı bana hissettirmekti.

“Hiçbir şey!” diyerek yanıtladım bu soruyu, “Hiçbir şey yapmıyorum! Zaten ne yapabilirim ki? Acımı çoğaltmaktan başka hiçbir işe yaramadı Demet! Deniz adını duyduğu zaman deliriyor, senin adını ağzıma alacak olsam bu evin kapısını hızla vurup gidiyor! Dinlemiyor beni! Yalnızca ona iltifat etmemi istiyor. Evden dışarı çıkmamı istiyor Selin! Düşünebiliyor musun?! Evden çıkmam için baskı yapıyor bana!”

“Seni anlayamaz o, bebeğim!” dedi Selin. Bana uzun zamandır yeniden samimi bir şekilde hitap edebilmiş olmak onu oldukça rahatlattı, anlattıklarım ona bunu söyleme konusunda oldukça cesaret vermişe benziyordu. “Sokakların senin için ne kadar ürkütücü olduğunu bilemez! Ama doğrusunu istersen, sokağa çıkmamı ben de isterdim, sokağa çıksan iyileşmen daha da kolaylaşacak çünkü!”

Bir feryada dönüştü aniden, suskunluğun trampeleninden *gözyaşları denizine* balıklama atlayan sesim. “Sokağa çıkamam Selin” dedim hızla arkamdaki duvarı yumruklayarak. “Anlıyor musun beni, çıkamam, ne istersen iste benden, her şeyi yaparım, ama sokağa çıkamam! Kıramam beni boydan boya kaplayan kabuğumu! Dışarısı korkunç, dışarıdaki sokaklara cehennem ekmişler, ateşle suluyorlar günde beş vakit! Durmadan duyulmamış küfürler ediyor insanlar yüzüme! Çıkamam dışarı! Çıkamam! Yıkamam duvarlarımı, güçsüzüm, korkağım; saldırganlığım korkumdan! Korkuyorum, deli gibi korkuyorum yaşamaktan!”

“Tamam!” diyerek sevgiyle saçlarımı okşadı Selin. “Seni üzmem istemezdim! Sen ne zaman istersen o zaman çık! Ama merak ediyorum, gerçekten, madem sana sadece acı veriyor, neden kovmuyorsun Demet'i hayatından?”

“Bilmiyorum,” diyerek ıslanan gözlerimi sildim, “Hiçbir şey bilmiyorum!”

“Peki!” dedi Selin, “Ama ne olur aklım sende takılı kalmasın artık! Benden seni unutmamı, senden vazgeçmemi isteme, ne olur! Yapamam bunu! Senin iyileştiğini görünceye kadar buraya gelip seni

kontrol etmeme izin ver! Gerçekten hiç iyi görünmüyorsunuz!”

“Burası senin evin!” diyerek yanıtladım bu şefkat gösterisini. “İstediğin zaman gelebilirsin, ama ben düzeleceğime inanmıyorum artık! Gerçekten tüm inancımı kaybettim. Sen sadece beni mutlu etmeye çalıştın, biliyorum bunu, ama artık lütfen beni korkularıyla baş başa bırak! Ne korkularımı yenebileceğim, ne de mutlu edebileceğim seni! Bu yüzden, lütfen toparla artık kendini; bırak beni şizofreninin orta yerinde, bırak esir alsın korkularım cesedimi, bırak paranoyalar sabah akşam falakaya çeksın gözbebeklerimi, ama sen git artık. Git artık, Selin!

Git artık! Ortak olma bu işkenceye! Gençliğinin orta yerinde şizofreni denen bir yalanla uğraşma daha fazla! Ben seni mutlu etmeyi bırak, sokağa bile çıkamayacak kadar güçsüzüm! Benim için yaptıklarının karşısında mahcubum! Lütfen git, git artık! Eziliyorum bu büyük sorumluluğun altında!

Hayatla yüzleşmemiş bir çocuksun daha sen! Kıramam seni, incitemem! Avuçlarımda yuva kurmuş, ölümü bekleyen yaralı kelekleri sana gösteremem! Sen mutluluğa çevir artık kıbleni, hüznüme el sürme! Zehirli bir alevdir benim yüzüm, bakanı yakar! Çocuksu yalnızlığım her seher vakti Kuran’a el basar! Tabağıma kovalar dolusu acı koymuşlar benim, yemezsem arkamdan kovalar! Bu yüzden git artık, Selin, beni şizofreniyle baş başa bırak!”

“Hayır,” diyerek susturdu Selin beni, “tabii ki düzeleceksin, sadece düzelmeyi istemelisin bebeğim, sadece bunu istemelisin. İnanıyorum, atlatacaksın bu karmaşayı, bu bilinmezliklerin hepsi kalkacak ortadan, tedavülden kalkacak bir gün şizofreni; hiçbir geçerliliği kalmayacak hayatımızda!”

Selin ne kadar da inanarak söylüyordu bunları, ne kadar çok seviyordu beni! Hâlâ hayatın değil hayatımız diyordu! Hiç ikinci tekil şahıs kullanmamıştı zaten Selin bu ilişkide, kurduğu her cümlemin öznesi birinci çoğul şahıstı! Bunları düşünüp bir kez daha kahroldum. Uzatsam ellerimi tutacaktı Selin, dünden razıydı her şeyi unutup yeni bir hayata başlamaya, ama utandım, uzatamadım ellerimi. Dudaklarımı aleve veren aşkı, efkârlı bir sigara dumanı gibi ciğerlerime çektim. “Seni seviyorum Selin, kal burada!” diyemedim.

“Ben artık gitsem iyi olacak!” dedi Selin. “Demet beni burada görmesin, eminim senin canını sıkır bu yüzden!”

“Sen bilirsin,” diye yanıtladım gülümseyerek. “Her zaman olduğu gibi benim için en iyi olanı her zaman sen bilirsin!”

Bunları duyarak daha da keyiflenen Selin’in kapıya doğru ilerlerken yüzünden akan mutluluk, tüm evin havasını bir anda değiştirmeye yetmişti.

“En kısa zamanda geleceğim,” dedi kapıdan çıkarken. “İstediğin bir şey var mı?”

Gülümseyerek, “Sağ ol,” diye yanıtladım. “Senin gelmen yeterli!”

*

* *

Selin’in yaptığı bu özverili hareket aklımı başıma getirmeye yetmişti.

“Ne yapıyorum ben?” diye düşündüm kapıyı yavaşça kapatırken. “Ne yapıyorum bu evde aylardır?!”

Ardından hızla mutfığa girerek kendime bir fincan çay doldurdum ve oturma odasına geçtim, bir sigara yakarak hızla yatak odasına yöneldim, birkaç beyaz kağıt ve kalem alarak geri döndüm, bir şeyler karalamaya çalıştım. Sonra karaladığım bu kağıtları bir kenara bırakarak düşünmeye başladım.

Derin bir nefes alıp korkularımın üzerine yürüdüm. Dışarıdaki hayatla yüzleşmek! İşte en çok

bundan korkuyordum, dışarıdaki katillerden, insanların yaşadığı cinnetten ve herkesin üzerime boşalttığı nefretten korkuyordum! Selin de sokağa çıkmamı istiyordu benden! Sokaktaki insanların yüzüne bakmamı ve gülümsememi bekliyordu. Yapamazdım bunu, bunu yapamayacak kadar güçsüzdüm. Bu yüzden içime sivri bir bıçak gibi saplandı Selin'in sözcükleri ve sustum.

Nasıl yüzleşirdim hayat denen yalanla! Nasıl çıkardım sokağa? Bütün insanlar cellattı, bütün insanlar adam öldürmeye yemin etmiş seri katiller gibi bakıyordu yüzüme! Nasıl çıkardım dışarıya? Hem de hangi kızı görsem Deniz ile karşılaşacağımı bile bile? Bir kez daha nasıl atardım kendimi hayat denen gayya kuyusuna? Kimse anlamayacaktı beni, saldıracaktı tüm insanlar, durmadan jilet atacaklardı korkak bakışlarıma! Yıldırımlar düşecekti o kalabalık sokaklarda yüreğime, Richter'in anasına bacısına söven depremler bir tek beni enkaz altında bırakacaktı!

Bu yüzden sokaklardan korkuyordum, Deniz ile karşılaşmaktan korkuyordum. Bir deli gibi dört dönüp Üsküdar meydanında önüme gelen herkese onu sormaktan korkuyordum. Sokaktaki her kızın yüzünde Deniz ile bir kez daha karşılaşmaktan korkuyordum! Çünkü Deniz ile her karşılaşmam hiç yapılmamış bir *boğa güreşiydi* ve artık yaşlı bir matadordum! Katlanamazdım, dayanamazdım Deniz'i görmeye!

“Neler oluyor?” deyiverdim gözlerimi boşluktan koparmaya çalışarak. “Neler oluyor bana aylardır tıklılı kaldığım bu evde?!”

Korkak olduğumu ilk kez o an kabullendim ve bir an önce dışarıya çıkmaya karar verdim! Ve kabullendiğim bu korkaklığı hiç yokmuşçasına söktüm attım bir anda içimden! Ama dışarıya çıkmadan önce halletmem gereken önemli bir şey daha vardı: Demet!

Demet köşe bucak kaçtığım Deniz değil miydi sanki? Onun dublörlüğünü yapmak için girmemiş miydi hayatıma? Deniz'den kaçmaya çalışıyorsam Demet'in bu evde ne işi vardı? Yüzleştim kendimle! Gerçeklerle yüzleştim o anda ve Demet'i de paket yapıp cehenneme göndermeden rahat nefes alamayacağıma karar verdim.

Selin'in konuşmalarını, sesindeki sıcaklığı, bakışlarını ve evin içine getirdiği mutluluğu bir kez daha hatırladım. Ben Selin'e aittim! Selin'e aitti ellerim, gözlerim ve parmaklarımdan kalemin ucuna dökülen tüm mısralar! Hepsi Selin'e aitti! Nasıl yapmıştım peki tüm bunları? Nasıl ihanetin buz tutmuş mağaralarına kilitlemişim Selin'i? Nasıl yapabilmişim bunu? Giderek daha da hınçlandım! İçimden bir ses, “Ayağa kalk!” diye bağıırıyordu sanki!

“Sık yumruğunu ve vur duvarlara, seni kendi içine hapseden duvarlarını yık! Kır kabuğunu yumruklarınla! Güçlüsün sen! Dışarıdaki herkesten daha güçlüsün!”

*

* *

Selin'in bu eve gelmiş olduğundan haberi olmayan Demet, büyük bir sevinçle kapıyı çaldığında saat öğleden sonra üç civarıydı. Selin'in gidişinin ardından kendimi baştan aşağıya sorguya çekmiş, çok önemli kararlar almış, cesaretini toplamış ve kararlılığımı yüzüme takınmışım. O kadar güçlü hissediyordum ki kendimi, sabahki o bitkin ve hayat yorgunu gözlerim şimdi yeniden doğmuş gibi parlıyorlardı! Çalan kapıyı hızla açtığımda Demet'le karşılaşacağımdan emindim, soğuk, buz gibi bir sesle, kurbanını bekleyen bir katil gibi, “Merhaba!” diyerek içeri davet ettim onu. “Ben de seni bekliyordum!”

Soğuk tavrımdan hoşlanmayan Demet suratını asarak geçti oturma odasına. Bu sırada mutfaktan kendime bir fincan çay aldım, Demet'e kasti olarak çay koymadım ve oturma odasına gelip Demet'in

karşısına oturarak bacak bacak üstüne attım. Saçlarımda ipekten örümcek ağları ve ruhuma ipek bir ten giyerek son kez çıkmıştım o gün Demet'in karşısına!

“Seninle konuşmak istediğim çok önemli şeyler var!” diyerek anlatmaya başladım. Sesimdeki azarlama tonu Demet'in canını iyice sıkıyordu!

“Buraya kadarmış!” dedim, zevk aldığımı belli eden bir sesle. “Game over!”

Şaşırmış gözlerle alaycı bir şekilde bakan gözlerime baktı Demet.

“Anlamadım.” dedi.

Gayet iyi anlamıştı anlamasına, ama anlamazlıktan geliyordu. Zaten, yalnızca işine gelen şeyleri anlamak İstanbul sokaklarında moda olmuştu artık.

“Anlaşılmayacak bir şey yok!” diye yanıtladım çayımдан büyük bir yudum alarak, “Bu bir oyundu ve bitti!”

Demet'in şaşkınlığı, bir sancı olup yüreğine saplandı bunu duyunca gözbebeklerini büyütüp kaşlarını kaldırdı.

“Aramızdakileri oyun olarak adlandırdığına inanmak istemiyorum!” dedi.

Afallamış ve elinden oyuncağı alınmış küçük bir kız çocuğu gibi zırlamaya başlamıştı. Gözyaşı ve duygusallık silahını üzerime doğrultmuş ve beni bu silahla tehdit ediyordu, ama her şey için artık çok geçti! O derece kararlıydım ki, sanki günlerdir üzerinde düşündüğüm şeyler kabuğunu kırarak dışarı çıkmışlardı. Demet bu düşünceyi bir anda oluşmuş sansa da akli başında tüm filozoflar çok iyi bilir ki, **hiçbir düşünce bir anda oluşmaz!**

İçindeki aldatılmışlık ve kandırılarak elinden oyuncağı alınmışlık hissi ile düşünüyordu şimdi Demet uzun uzun, sigaraları birbirine ekleyerek... Nasıl olmuştu, ben hani ona teslim etmişim tüm ruhumu, nerede yanlış yapmıştı, sevmemiş miydi beni? Hak etmemiş miydi hiç? Beni dinlemiyordu bile, onu tek ilgilendiren terk ediliyor oluşuydu! Yaşadığımız o muhteşem şehvet dakikalarını bile oyun olarak adlandırıyordum! Bu kadar büyük bir hakaret olmazdı! Demet bu hakaretleri hak etmeyecek kadar güzeldi, çekiciydi, onunla yatmak için erkekler birbirine bıçak çeker, ana bacı söverlerdi uzun ve karanlık okul koridorlarında! Öyleyse ben neyime güveniyordum da oyunu bitiriyordum? Peki, kim galipti bu oyunda? Demet, içinde cevapsız sorulan birbiri ardına sıralarken avuçlarına tutuşturulan hazine sandığının hızla avuçlarından kayıp gidişini ilk kez görerek kahroldu!

O yalnızca reddedilmenin ve oynanmışlığın acısını yaşıyordu. Aşk mı? Demet ne bilirdi ki aşkı?! Bedenini bir kalkan gibi kullanıp üzerine yürüdüğünü sandığı hayat kahkahalar atıyordu onun suratına bakıp bakıp! Acıyordu ona herkes, acıyordu zebaniler, “Ne kadar da güzel bir bedeni var...” diyordu tüm melekler. “Yazık ki, içinde onu taşıyacak bir ruh yok!” Bunları yalnızca İstanbul duyuyordu ve itiraf etmek gerekir ki, ilk kez bir ayrılığa alkış tutuyordu, bir bando borazanını üfler gibi üflüyordu rüzgârı kalabalık meydanların üzerine! İlk kez bir ayrılık, İstanbul'un topraklarının üzerindeki kurumuş ağaçları canlandırıyor. Ah, ne kadar da güzel bir gündü!

Sessiz bir şekilde hırsıyla sigarasını içen Demet'e dönerek büyük bir kararlılıkla devam ettim sözlerime.

“Hepsi yalandı!”

“Peki her şey mi?” diye sordu yalvaran gözlerle. “Her şey mi yalandı?”

Hiç duraksamadan Demet'in karşısındaki koltuğa otururken, gevrek bir kahkahayla ısıttım odanın her yanını, “Elbette yalan!” dedim, “Elbette bir oyundu seninle başladığımız bu *yalatıl* Her şeyimi

sundum sana.” Bu sırada ellerimi iki yana çaresizce açtım ve dudaklarımı büktüm. “Ama sen beni mutlu etmeyi beceremedin! Bedensel zevklerin için kullandın beni yalnızca! Yalnızca bana sahip olmanın keyfini sürmek istedin! Oysa ben bana sahip olmanı değil, **ben olmanı** istemiştim! Sen anlamadın, anlamadın, anlamadın! Yazık!”

Utandı Demet, vücuduna bakan gözleri kendi vücudundan ilk kez bu kadar tiksindi, hak verdi bana, bedeniydi onun için tek önemli olan, o değersiz bedeni! Oysa ben inanılmayacak derecede değerli bir ruha sahiptim, kendisine lütfedilen bu ruhu hak ettiğini sandı Demet, hiç hak etmemiş olmasına rağmen! Bunları anlamıştı artık, ama her şey için çok geçti ve Demet ilk kez o an âşık oldu belki de bana, yani beni kaybettiğini anladığı anda!

Gülümseyen yüzümü biraz daha hüznün kıblesine döndürerek dökmeye çabaladım içimdekileri; anlattıkça açılıyordu içimdekiler, anlattıkça Dünya daha az korkunç olmaya başlıyordu gözümde. Sokaklar daha az korkutuyordu beni. Demet’in yüzüne bir kez daha dikkatle baktım; Deniz’den eser bile yoktu!

Sonra yeniden, oturduğum koltuktan kalktım, cama doğru yöneldim, perdeyi aralayıp biraz sokağa baktım, sonra da hızla Demet’e döndüm.

“Ama,” diye bağırmaya başladı Demet, başını eğdiği yerden hiddetle kaldırarak, “beni neden terk ettiğini açıklamayacak mısın?! Selin, değil mi? O *kaltak* gelip seni ayarttı, değil mi?” Acıyarak güldüm yalnızca Demet’in bu isyanına yavaşça koltuğa otururken. “Çok aşağılıksın!” dedim ve arkama yaslanarak kollarımı bağladım, “Gerçekten ‘kaltak’ sıfatını hak eden sen olmana rağmen Selin senin için bir kez bile bu sıfatı kullanmadı! Şimdi sen bunu kullanarak ancak gözümde kendi zayıflığını kanıtlıyorsun! Olsaydı yüzüne böcek ilacı sıkamak isterdim! Yazık ki, evde böcek ilacı yok! Çünkü senden önce hiç böcek girmemişti bu eve!” Pişman olduğu her halinden belli olan Demet, “Özür dilerim!” dedi utangaç gözlerle kızgın suratına bakarak. “Gerçekten ne yaptığımı bilmiyorum, daha dün her şey çok güzel ilerlerken bugün bana her şeyin *yalan* olduğunu söylüyorsun! Sen gerçekten *dengesizsin* Cenk! Biliyorum, yarın gelip bana âşık olduğunu söyleyeceksin!”

Neşeyle kocaman bir kahkaha attım, “Unutma” dedim, “ben asla gelmedim senin ayağına! İlk kez gelen de sendin, son kez gidecek olan da!” Demet, utancının ağırlığı altında biraz daha ezildi.

“Her ne olursa olsun, seni sevdim!” dedi. Söylediklerine kendisi bile inanmıyordu. “Beni kovuyorsun yani, öyle mi?” diye sordu ardından iyice hınçlanarak.

“Evet,” diye yanıtladım, gururla arkama yaslanarak. “Sana ihtiyacım yok ki benim! İnsan yalnız da mutsuz olabilir çünkü. Hem böylesi daha bile kolaydır. Ahh! Yalnız mutsuz olmak!..”

“Beni kovduğuna pişman olmayacak mısın peki?” diye sordu. Kendimden emin tavırlarım onun canını hiç olmadığı kadar sıkıyordu; zayıflığı kabullenemiyor, hâlâ benim ona muhtaç olduğumu düşünüyordu. Öyle ya, ben bir daha bu kadar güzel bir kızı nereden bulacaktım? Pişman olacaktım elbette! Şehvet beni yeniden Demet’e getirecekti! Ah, zavallı ucuz fahişe, gerçekten böyle düşünüyordu!

“Hayır!” diyerek yanıtladım keyifle yeni bir sigara yakarken...

Demet, kararlı bir sesle söylediğim bu sözlerden etkilenmiş, karşımdaki acizliğini yavaş yavaş kabul etmeye başlamıştı!

Bu nedenle hiçbir cevap veremedi bu sözlerime, yavaşça oturduğu koltuktan kalkıp kapıya yöneldi, kapının önüne geldiğinde kovulmuş olmayı hâlâ kendisine yediremiyor, sessiz gözyaşlarıyla ağlamayı sürdürüyordu. Bense ilk kez bu kadar keyifle açıyordum evin kapısını. Yüzümde alaycı bir

tebessümle, “Hoşça kal!” dedim. Demet, kapının önünde son bir kez daha gülümseyen yüzüme baktı.

“Pişman olursan, beni mutlaka ara!” dedi.

Şiddetli bir kahkahayla karşılık verdim buna. “Arayamam,” dedim, “çünkü telefon numaranı bana hiç vermedin, artık vermene de gerek kalmadı!”

Demet, geçmişi hatırladığı o birkaç saniye içerisinde bana telefon numarasını gerçekten verip vermediğini düşündü; vermemişti! Büyük bir acıyla arkasını döndü, başını eğdi ve merdivenlerden inmeye başladı. Bense hızla kapıyı kapattım ve bir keyif sigarası daha yaktım! Demet nedeniyle mutlu olduğum ilk ve tek gün buydu; yani onu yaşamımdan kovduğum gün!

Ölümsüz Sevgiler Sunağı

Selin'e

Giderken bana bıraktığın yalnızlık kudurmuş bir sarmaşık^[67] gibi hızla tırmanıyor şimdi içimi de! Ve ben tüm şehirlerin adlarını unutmuş bir gezgin gibi ardı ardına başıboş çağrışımlar sıralıyorum...

Dört dörtlük yazdım gidişine... Tüm dörtlüklerin üstü örtük, tüm mısraların baş harfleri küçük! Dört örtü örttüm yüzümdeki kedere, dört nala saldırırken gözyaşlarını bakışlarında sakladığın o eski Mezopotamya şehrine... Dört ömür törpüledim bakışlarında, dört dönüp ölümsüz sevgiler sunağında susuzluğumun suçsuzluğuyla yapıştım dudaklarına...

Bilmezsın, ah, bilemezsın ki, nasıl titredim geceler boyu!.. Nasıl sarılıp sarılıktan beter yokluğuna darağaçlarında sallandırdım incecik boynumu! Ne zaman ansam adım dudaklarına yapışıp kalmış katran rengi gözyaşı kanayan bir kargaşa olup döktü içime nehirlerini... Senin nehirlerin çağlayan bir korku oldu, benim bakışlarım çıldırmış bir öfke...

Gittin! Sana beni sevmen için emanet ettiğim sihirli kristal küreyi kırdın; delirmiş kahinlerin cenazelerini kaldırırken yüzündeki eski Türkçe gülümseme... Yarım bırakılmış bir şiir gibi yarım bırakıp gittin içimdeki gökdelen inşaatını! Şimdi başıboş bıraktığın kalbimin şantiyesinde şehvet oyunları oynamakta eli yüzü çamura bulanmış küçük kız çocukları!

Özlemedim seni desem büyük bir yalan olacak, belli. Her yanımız karanlık ve yalnızlık ve ıssız sokaklar ve yine yağmur

gibi yağın gözyaşlarıyla bezenmiş kutsal mağaralar... Yalnızlık... Suskunluk ve şizofreni... Kopuk kopuk çağrışımlar... Özlemedim seni desem, yalan olacak...

Kim bilir kaçınıcı vazgeçiş bu, kim bilir kaçınıcı intihar? Soğuk, buz gibi bir yalnızlığa hapsedilmiş sanki tüm duygular... Ve terk edilmiş bir çocuk bahçesindeki salıncaklara asılmış çocuk cesetleri gibi damlıyor gözlerimden kanlar... Unutamıyorum seni... Vazgeçemiyorum... Kahretsin...

“Git buradan!..” diye bağırışım en büyük yalanı evrenin ve tütsüler yanan odamın ortasına atom bombası gibi düşen bir yalnızlığa karşı giriştiğim amansız bilek güreşini kaybetmemek için kalkışılmış iftiralar bunlar... Yalan... Yalan... Yalan... Vazgeçemiyorum varlığından...

Anbean öldüren suskunluklar ve yalanlar, şehvetli öpüşmelerimizden hatıra kalmış bir tutam hüznün gibi yapıyorlar dudaklarıma... Özlemedim seni, desem, yalan olacak... Ak kanatlarımız akbabalara yem edilmiş iki ayrı şehirde... Üç noktalar terminalinde soru işaretleri otobüslerine binip dört nala sonsuzluğa dümen kırmışız. Dönüş yok ki geri... Uzun upuzun bir yalnızlığın senfonik geri bildirimlerinde çırpıyoruz...

Yalnız kalmaktan korkuyoruz... Utanıyoruz yüzümüze radyasyon gibi vurulan kimsesizliğimizden... Kaçıyoruz... Çil yavrusu gibi dağılıyoruz birbirimizin zıt yönlerine... Bir hidrojen bombası gibi

aniden ve büyük bir hınçla patlıyoruz... Geceyarısı uzak ve bilinmez ülkelere giden başıboş trenlere [68] binip aldatıyoruz birbirimizi... "Seni çok özledim..." diye başlayan başıboş yalanlar söyleyerek aldatıyoruz kendimizi...

Özlemek? Bu değil, elbet! Aşkın ve yalnızlığın alacakaranlığında özlemek bu değil! Aramıza giren bu büyük ihanetle yüzleşmek her şeyden zor geliyor bize! Ben yüzleşiyorum artık! Tüm iftiralar sonu gelmez itiraflara kesin dönüş yaparken yüzleşiyorum içimdeki yetim ve o kimsesiz çocukla!

Senin de yalanlarla avutabileceğin tek şey kendi içindeki o küçük kız çocuğu artık ve ben içimdeki çocuğu seninle öldürmüş azılı bir çocuk katiliyim, biliyorsun!

Kimseye anlatmadığım sırları paylaştım ben seninle! Basit bir beden miydi yüz milyonlarca yıldır şehvetle bölüştüğümüz? Aşkın ve acının kimsesiz yıldırımlarına paratoner gibi direnmedik mi seninle yüz milyonlarca yıl? Sorular zor ve cevapsız! Soru işaretleri hüznü ve çocuk katili! Ama basit değildi hiçbir şey!

Koptun benden; denedim, yapmadık şey bırakmadım belki! Zaman azdı, sabır hiç yoktu! İhanet kara bir leke olup sürülmüştü alınlarımıza! Sen başka bir şehirde gözyaşlarından okyanuslar yaptın bir buçuk milyon yıl, ben on beş milyon yıl hasret büyüttüm sürgün bir şehirde... Aramızda sadece yüz elli km!

Şimdi ben kopuyorum Dünya'dan... Hep olduğu gibi, hani ilk karşılaştığımız o buhran günlerindeki gibi... Dalıp dalıp gidiyorum... Tutmuyorsun ellerimi... Kahretsin! Yoksun ve korkarım bir daha asla olmayacaksın da! Şimşek şimşek çakan gözlerimden şelale gibi akan gözyaşlarımın seline kapılıyor tüm şehir... Ölüyor tüm duygular, can çekişiyor aşk ve sen yoksun, anlamıyorsun da üstelik!

"Sürgünde iki ayrı şehirde yaşatalım bu aşkı..." diyorsun! Neden ve nasıl geldik buraya kadar? Cevabı belli bir soru, ama cevabını vermesi güç! Hani bazen hafızasını kaybediverir ya insan, [69] bilir de söyleyemez ya hani en sevdiğinin öldüğünü bir başkasına, onun kadar zor itiraf etmek ihaneti!

"Bitsin!" Ne kadar kolay söyleniyor! "Bitsin!" Ne kadar zor yaşanıyor oysa! Biten ne? Bölüşülen yalnızlık mı? Yine karşımıza Azrail gibi dikilen yalnızlık ve karanlık ve intihar mı?

Akıyorum şimdi şimşek şimşek, bir şelale olmuş gözpınarlarından yanaklarına, yüz milyonlarca yıldır hükmeden utangaç peri masalına:

"Bitmesin!... Bitmesin!... Bitmesin!..."

Yanlış Bir Öyküdeyim; Beni Yeniden Yaz

Dönmiyor epeydir başım; Deniz'ler yalan

Sevmek ateş olurmuş derler... Yanmak yalan!

Şimdi öyle uzak ki geldiğim yollar,

Yanlış bir öyküdeyim beni yeniden yaz!

Murat Çelik

Demet'in gidişiyle yeniden doğuşuma hazırlanarak güzel bir uykuya yattım ve ertesi sabah erken saatlerde her zamankinden daha güçlü uyandım.

Hızla tüm evin perdelerini çektim, vişne çürüğü rengindeki perdeler benim ilk kez sabahın erken saatlerinde kendilerine dokunmamı ciddi bir kıyamet alameti saydılar. Yoksa bugün cuma mıydı? Peki Doğu neresiydi? Batı neresi? Perdeler bu soruları birbirlerine sorarken aylardır hiç açmadığım pencereleri de ardına kadar açtım aynı hızla, mutfak camından dışarıyı seyrettim; ne kadar da güzel bir gündü! Ilık rüzgâr neşeyle doluyordu evin içine. Arabalar daha yavaş gidiyorlardı sanki, sanki insanların hepsi birbirine gülümsüyordu o sabah sokaklarda.

Keyifle kahvaltımı yaptıktan sonra üzerime sevdiğim gömleklerden birini giyip aynanın önünde saçlarımı taradım, baktığım aynada ilk kez bir kurbağaya benzemediğimi gördüm, belki de çirkin bir cadı olan Deniz'in yaptığı büyü bozulmuştu dün gece ve yeniden yakışıklı bir prens olmuştum! Gerçekten de çok etkileyici buldum aynadan yansıyan yüzümü! Ardından çalışma masasının çekmecesinde uzun süredir hapis tutulan evin anahtarlarını alıp pantolonumun cebine koydum, bir sigara yakarak neşeyle dudaklarımın arasına yerleştirdim ve evin kapısını çekerek çıktım. Apartmanın merdivenlerini büyük bir hızla inip sokağa çıktığımda yeniden doğuşumu kanıtlayan en önemli olayı gerçekleştirmek için ilk adımları atıyordum. Ama korkak değildim, panik akımıyordu ayak parmaklarımdan kırık dökük asfaltların üzerine. Sokaktaki insanlara o kadar güzel gülümsedim ki, beni görenler deli sandılar ya da âşık olmuş genç bir delikanlı olduğumu düşünüp neşemi önemsemediler, ama ben herkese gülümsedim. Sokaklarda gezindim uzunca bir süre. Üsküdar'ın merkezindeki çınarların altına kurulmuş çay bahçesine doğru ilerken yol üzerindeki büfeden birkaç gazete ve bir paket sigara aldım.

Çınarların etrafına sürüler halinde inen güvercinleri izledim bir süre, ardından ahşap masa ve sandalyelerden oluşan çay bahçesine takıldı gözlerim. Masalardan birine oturup koltuğumun altındaki gazetelerden birini açarak okumaya başladım, diğerlerini de masanın üstüne bıraktım. Ne içmek istediğimi soran garsondan elbette büyük bir fincan çay istedim. Ardından gelen güzel ve taze çayın sıcaklığını dudaklarımda hissedip bir sigara yaktım ve meraklı gözlerle etrafı seyretmeye koyuldum. Ne kadar da uzun zaman olmuştu insanlarla göz göze gelmeyeli! Dışarıdaki hayatı özlediğimi hissederek hapisten çıkan bir düşünce suçlusu heyecanıyla gülümsedim yükselen güneşin olabildiğince aydınlattığı sokaklara. Sanki eskiden suç sayılan düşüncelerim ani bir anayasa değişikliği ile affa uğramıştı ve o şekilde düşünmek artık suç değildi! Hissettiklerim bunlardı.

Bir iki saat boyunca Üsküdar'da gezdim, etrafa durmadan gülümseyen bakışlar fırlattım ve insanların aslında hiç de korkutucu olmadıklarının yeniden farkına vardım. Özellikle genç kızların gözlerinin içine içine bakıyordum, ama hiçbirisi Deniz'e benzemiyordu; zaten o sırada Deniz gelip karşıma otursa, *'Ben Deniz'im!'* dese onu tanıyabileceğimden de pek emin değildim. Sokaktaki kızların ona benzememesine sevinerek Deniz'in komik bir olay olduğunu düşünmeye başladım. Sokakta bir şeye şaşırarak olsam sürekli içimden, *'Ben güçlüyüm!'* diye tekrarlıyordum ve bu bana

gerçekten güç veriyordu.

Güneşin İstanbul’un tepesinde iyice yükselerek kendisini hissettirmeye başladığı sıralarda Selin’i aramaya karar verdim. Zaten saatlerdir aklımdaydı bu düşünce; dışarıya Selin’le görüşmeyi planlayarak çıkmıştım, ama saatin ilerlemesini ve biraz daha dışarıya uyum sağlamayı bekliyordum. Bir telefon bularak, Selin’in cep telefonu numarasını hiç duraksamadan tuşladım ve telefonu açan Selin büyük bir sürprizle karşılaştı.

“Merhaba Selin, ben Cenk!”

“İnanamıyorum,” dedi Selin. “Sen tek başına dışarıya mı çıktın?”

“Bugün konuşmamız lazım seninle,” diye gülerek yanıtladım. “Ne zaman gelebilirsin?”

Selin iyice şaşırmış, bunun bir rüya olduğunu düşünmeye başlamıştı.

“Hemen geliyorum eve!” diye cevap verdi titreyen sesini saklama gereği bile duymadan.

“Tamam ama,” dedim, “evde konuşmayalım, Salacak’ta Kız Kulesi’nin tam karşısındayım. Buraya gelsene...”

Selin şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı, bu sözleri ben mi söylüyordum?

“Çok sevinirim, bebeğim!” dedi sevinçle. “On beş dakika kadar sonra oradayım,” diyerek telefonu kapattı.

*

* *

Selin, on beş dakika sonra Salacak’a Kız Kulesi’nin tam karşısına geldiği zaman beni görene kadar hâlâ burada olacağıma inanmıyordu. Kötü bir şaka gibi geliyordu tüm bunlar ona. Ama çok geçmeden kendisini beklediğimi gördü. Büyük bir sevgiyle bana sarılmak istediye de bunu yapamadı; ben artık onun eski sevgilisiydim sadece, bu yüzden elini uzatarak bir arkadaşı selamlar gibi selamladı beni.

Beni uzun zamandır bu kadar mutlu görmemişti Selin, neler olduğunu bilmiyordu ve meraktan delirmek üzereydi. Onun gelişiyile birlikte garsonu çağırıp iki çay söyledim.

“Ne oldu sana?” diye sordu bu sırada Selin, şaşkın gözlerle. “Nasıl çıktın dışarıya?”

Kendime olan güvenimi göstermek istercesine arkama yaslanıp gülümsedim.

“Senin sayende!” diye yanıtladım, “Haklıymışsın, isteyince oluyormuş!”

Selin, tarif edilemeyecek kadar çok sevindi ve dün bana söylediği sözleri hatırladı.

“Gerçekten senin adına çok sevindim, evdekinden bile daha rahat görünüyorsun şu anda!” dedi heyecanına engel olmaya çalışarak ve etrafına bir şeyler aranmış gibi göz gezdirerek. Alaycı bir sesle, “Demet nerede?” diye sordu.

“Son gördüğümde cehenneme doğru son hızla gidiyordu,” diye yanıt verdim, sıcak bir gülümsemeyle. “Dünden beri varmıştır herhalde!”

Şaşkınlığı artan Selin, “Bana Demet’i terk ettiğini söylemeye çalışmıyorsun, değil mi?” diye sordu.

“Tam da bunu söylemeye çalışıyorum,” diyerek yanıtladım ve keyifle bir sigara yaktım. Selin neler olduğunu gerçekten anlayamıyordu. Bu sırada beklenmedik bir hızla onun masanın üzerinde duran ellerini tuttum ve yalvaran gözlerle ona bakmaya başladım.

“Yanlış bir öyküdeyim Selin,” dedim, “beni yeniden yaz!”

Gözleri doldu Selin’in, bir anda sevinçten darmadağın oldu ufacık yüreği, ne diyeceğini bilemeden

çocukça bir sevinçle gülümsedi.

“Bunu sen mi söylüyorsun?” diye sordu.

“Evet!” diye yanıtladım. Büyük bir mutluluk okunuyordu gözbebeklerimden, “Sana sözverdiğim gibi, bu seher vakti hem Deniz’i, hem de onun dublörü olan Demet’i idam ettim, cesetlerini de yakıp küllerini Boğaz’a savurdum! Ve öyle çıktım karşına! Şimdi saf ve tertemizim, yalnız başınayım artık; geçmişim kirli, intiharlara gebe hikâyem, ama sen sil tüm satırları, yırt at tüm mısralarımı, beni yeniden yaz! Yeniden âşık oldum sana dün! Hiç olmadığı kadar temiz, hiç olmadığı kadar çocukça! Şimdi hayatımın kalemini senin parmaklarının arasına tutuşturuyorum, tutuşturuyorum geçmişi ıslak bir kibritle ve aleve veriyorum, hiç anlatılmamış bir hikaye yaz sen tertemiz sayfalanma!”

“Bir tanem!” dedi Selin sessizliğine son vererek. “İşte benim âşık olduğum adam bu!”

“Sen haklıydın, Selin!” diyerek devam ettim. “İstersem çıkabilirim sokağa, istersem öldürebilirim Deniz’i. Bak, ne kadar rahatım, burası yatak odamız değil, sokağın göbeği! İnsanlardan korkmuyorum artık, onlar aşkımın dehşetinden korkmalı! Şizofreniden korkmuyorum artık, tüm akıl hastaneleri cesaretimin depremiyle yerle bir olmalı! Söylemişim aşkım, biz öğreteceğiz insanlara aşkın ne olduğunu! Yalancı bir heves koması değil yaşadığım, inan, kararlılığım korkutuyor gökyüzündeki tüm zebanileri! Ama bir tek sana hazırladım kendimi, yıllardır aramızda bir gardiyan gibi duran şizofreniyi de Deniz’le birlikte gönderdim cehennemin en ücra köşesine!”

“Ben biliyordum,” dedi Selin, gözlerinden süzülen mutluluk yaşlarını silerken, “ben biliyordum başaracağını bebeğim, ama şimdi bu kararlı halin çok daha büyük başarılarla gebe! Yıktın işte duvarlarını, yumruklayarak kırdın seni boylu boyunca kaplayan kabuğunu, şimdi karıştın gerçekten kanıma! Şimdi yuvarlandı alyuvarların akyuvarlarıma! Sana hiçbir zaman olmadığı kadar çok aşığım şimdi, alnımıza bir kara leke olup sürülen ihaneti yazmaya gücü yetmeyecek hiçbir tarihçinin, çünkü gözbebeklerimdeki inançla tutuşturdum geçmişimizin tüm seyir defterlerini.

Mademki sen coşkun bir nehir olup yıktın önündeki tüm barajları ve durmadan bana akıtıyorsun ruhunu, öyleyse ben de öyle bir öyküye yazacağım ki ikimizin adını, biz bile şaşıracağız!”

“Her zaman güvendim sana!” dedim, “Ve bundan sonra oynadığım hayat oyununun tek senaristi de sen olacaksın! Yeniden âşık et beni kendine her sabah uyanır uyanmaz, boz Deniz denen cadının yaptığı *kara büyüyü*; otur o tozlu büyü kitabının başına, hiç yapılamamış yeni bir büyü tasarla; adı bu kez *aşk* değil *oşk* olsun! Çünkü *aşk* yitirdi tüm imgelerini, söylenecek ne varsa söylendi, tüm şairler eskitti bu kelimeyi bir kurumuş gül yaprağına şiir yazar gibi. Aşk söyleyebileceği tüm sözleri söyledi; şimdi sıra *oşka*! *Oşk*, bizim için bir dil sürçmesi belki, belki uzun bir şiirde yalnızca tashih hatası şimdilik. Ama sen otur tozlu rahlenin başına, kırarak saçından bir tutamı kalem eyle, batır gözyaşlarının mürekkebine ve yeni bir büyü tasarla eski Türkçe harflerle; adı *oşk* olsun! Topu topu iki harf; bir şın bir de kaf! Otur, beni benden çalan şu kederli bakışlarımı iki harfin üzerine bir hareke eyle! Ötre mi olsun cinsim, esre mi? Buna sen karar ver, otur sen yeni bir büyü tasarla ama; adı *aşk* değil, *oşk* olsun!”

“Öyleyse *oşk* nedir?” diye sordu Selin, büyük bir heyecanla.

“*Oşk* nedir, bilmiyorum!” diye yanıt verdim, “Onu bana sen öğret! Sen de bilmiyorsun, bırak sana da yaşam öğretsin! Aşk olmasın ama başladığımız bu yeni hayatın adı; ille de bir adı olacaksa eğer kirlenmiş *aşk* kelimesini layık görme ikimize! Aşk, bir çocukluk masalı olarak eski hatıralarımızda sürdürsün yaşamım, biz seninle yeni bir büyüye başlayalım; adı *oşk* olsun! *Oşk*, çocukça bir dil sürçmesi olup güzel pembe rujlar gibi sürülsün dudaklarımıza ve yeni bir efsane başlatsın aramızdakiler! Yırılsın tüm tarih kitapları, yakılsın tüm haritalar ve padişah fermanları! Her şeyi

unutalım! Yeniden yazılmaya başlansın tarih! Yeni bir büyüye başlayalım seninle, ben tüm kanımı katarım ortadaki gümüş tepsiye, sen yalnızca sevgini akıt! Kaldır gözbebeklerimin önündeki kara perdeyi, saf sevgini avuçlarıma sarkıt!”

“Madem öyle,” dedi Selin, “tümüyle sana vereceğim hayatımı, ama başlayacağımız oşk aşabilir mi sence içine düştüğümüz bu günahkâr dik üçgenin iç açıları toplamını?” Deniz’i kastediyordu elbette! Hâlâ inanmak istemiyordu benim Deniz’i öldürdüğüme!

Bense bu soruyu beklermiş gibi hızla, “İçimizdeki başıboş enerji” deyiverdim büyük bir filozof gibi, “dönüşecekse eğer sevgiye ve kendisine katılarak büyüyecekse oşk gitgide, en az bir üçgene ihtiyaç vardır şimdilik! Gökyüzüne boylu boyunca çizilmiş, boynu bükük iki düz çizgiysek eğer sen ve ben, Deniz bir yüksek gerilim hattı gibi germiş bedenini aramıza, benden sana akan enerjiyi taşıyor durmadan! O aramızdan çekilirse birbiriyle sadece tek noktada kesişen iki ayrışık doğru olur, savruluruz uzayın bilinmez bir köşesine! Eğer çekilecekse Deniz, seni bana bağlayan o günahkâr dik üçgenden, büyük bir acıyla 180 derece eğmelisin kendini ve 180 derece eğilip öpmeliyim seni, çünkü ancak o zaman bir daire olabilir iki ayrışık doğru!”

“Haklısın,” diyerek yanıt verdi Selin. “Eğiliyorum o zaman sana, gel sen de karış karış kanıma karış, dudaklarından akan sevgi tenimde tenor bir tutsaklık yaşasın! Gel, eğiliyorum işte sana, eğilerek öp sen de beni; içine atladığımız dairenin açısı 360 dereceyi aşsın!”

“Ama, zordur buna katlanmak,” dedim, “zordur bir doğrunun uzayda bükülerek başka bir doğru ile birleşmesi ve böylece bir daire oluşturmak! Daha hiç kimse başaramadı bunu! Ama bugün son kez Deniz’in adını andım senin yanında! Bitti Deniz denen yalan, bozuldu artık onun yaptığı büyü!”

Selin’in yüreği sığmıyordu göğüs kafesine. Hayatının en mutlu günüydü bu! Duydukları gerçekten en güzel sözlerdi ve gerçekten Deniz’in öldüğüne ilk kez inandı Selin!

Bu sırada aniden Selin’in telefonu çaldı. Çantasından çıkardığı telefona baktığında Demet’in aradığını gördü.

“Demet arıyor, açayım mı?” diye sordu yüzünü buruşturarak.

Şaşırmış gibi yapıp, “Cehenneme giderken dinlenme tesislerinde takılmıştır; aç bakalım, derdi neymiş?” diyerek Selin’i gülümsetmeyi başardım.

Selin telefonu açtığında Demet’ in ağlayan ve haykıran sesiyle karşılaştı.

“Memnun musun şimdi?” diye sordu Demet selamsız sabahsız.

“Neden bahsediyorsun?” diye yanıtladı Selin hiçbir şeyden haberi yokmuşçasına.

“Cenk beni ter ketti!” diyerek sesini biraz daha yükseltti Demet. “Ve birazdan asacağım kendimi! Senin yüzünden oldu hepsi! Hepsi senin yüzünden!”

“Kendini mi asacaksın?” diye sordu Selin dehşete kapılmış gibi yaparak. “Dikkat et de ipe bir şey olmasın!”

“Öyle olsun Selin!” diyerek telefonu Selin’in suratına kapadı Demet.

Selin az önce Demet’e verdiği cevap nedeniyle kocaman bir kahkaha attı ve ben de bir kahkaha atarak ona eşlik ettim, “İpe yazık hakikaten!” dedim, Selin’e bakarak ve ikimiz de mutlu bir şekilde uzun süre Demet’in haline güldük.

*

* *

Oradan ayrıldıktan sonra eskisinden çok daha büyük bir aşkla birbirimize bağlandık ve gerçek aşk her ikimizi de yeniden yaşamın hakimi yaptı. O günün sevinci, bir hafta daha sürdü. Artık hiç ama hiç korkmuyordum sokaklardan, aylardır dinlediğim bunalım kokan CD'ler tozlu raflara kaldırılmıştı, oldukça heyecanlı ve mutlu bir şekilde sürüyordu yaşam.

Selin bir çocuk gibi mutluydu artık. Ne Demet'in mektubu okunuyordu bu evde, ne de Deniz'in adı geçiyordu. Mutluluğum davranışlarıma yansıyor, hiç ama hiç saçmalamıyor, eskisinden onlarca kat daha fazla ve daha hızlı konuşuyordum ve ilaçları da tümüyle bırakmıştım.

İlaçların bırakılmasıyla birlikte o eski cinsel gücüme de tümüyle kavuşmuştum ve Selin'le yeniden başlayan aşkımızı durmadan oynadığımız şehvet oyunları ile daha da büyütüyorduk. İlaçlara bile ihtiyaç duymayacak kadar güçlü hissediyordum artık kendimi. Ve ne keder, ne suskunluk ne intihar! Beni mutsuz edecek hiçbir şey kalmamıştı hayatımda.

Peki tüm bunlar nasıl olmuştu? Nasıl yenmiştim şizofreniyi bir anda? Yenmiş miydim, yoksa yendiğimi mi sanıyordum? Ya da şizofreni bir yalan mıydı? Bir yalanla yüzleşen insan nasıl artık saklanamazsa o yalanın arkasına, aynı şekilde bir yüzleşme mi yaşamıştım yoksa? Bunların hiçbirinin önemi yoktu artık, ortada bir mutluluk vardı ve Selin beni tanıdığı ilk günden beri hiç bu kadar iyi ve bu kadar kararlı görmemişti.

Demet'i, Deniz'i öldürmek için kullanmıştım! Gerçekten Deniz'i öldürmüş ve tüm samimiyetim ile tutuşturmuşum yaşamımın senaryosunu yazacak o kalemi Selin'in parmak uçlarına...

Aşk Karadan Yürütür Gemileri

*Aşk imiş her ne var âlemde
İlm bir kıyl ü kal imiş ancak...* [\[70\]](#)

Fuzuli

Son bir aylık süreçte her geçen gün daha da güzelleşiyordu yaşam... Selin'le başladığımız bu yeni ve tutkulu aşk, her şeyi değiştirmiş, sokaklara kurulan cehennemleri söküp atmış ve tüm sokakları neredeyse cennete çevirmişti. Artık her zamankinden düzenli uyuyor, çok iyi bir iştahla yemek yiyor, durmadan okuyor ve bir şeyler yazıyordum. Yaşamımı yavaş yavaş şizofreninin hakimiyetinden kurtararak bağımsızlığımı ilan ediyordum.

Geçmiş, komik ve salakça bir anı olarak canlanıyordu hafızamda. Yaptıklarımı hatırlıyordum, ama neden yaptığımı gerçekten bilmiyordum. Bu zayıflığı, bu dayanıksızlığı anlayamıyordum. Artık o kadar güçlü hissediyordum ki kendimi, buna Selin bile şaşıırıyordu.

Bu bir aylık süreçte ne Selin, ne de ben Demet'ten hiçbir haber almamıştık. Ve bir daha da hiç haber almayacaktık! Demet onu kovmamın üzerinden dört gün geçtikten sonra Berk adlı yakışıklı bir çocukla birlikte olmaya başlamıştı, benim adıma bile hatırlamıyordu. Aşk sandığı, aşk diyerek kendini parçaladığı şey, topu topu dört gün yakmıştı ciğerini. Ardından hiç beklemeden kendisine yeni bir av bulmuş ve bedensel zevklerini tatmin etmeye devam etmişti. Bunu kulaklarıma İstanbul fısıldadı...

*

* *

Aşk ne kadar da farklı bir şeydi! Aşkın gücüne ikinci kez tanık olmanın şerefini taşıyordu artık İstanbul. İlk tanıklığı, Sultan Mehmet'in gösterdiği azim dolu başarıyla olmuştu.

O işgal günlerinde, Bizans komutanları şehrin kuşatıldığını görerek Haliç'in girişine Sarayburnu'ndan Karaköy'e uzanan bir zincir germiş, gemilerin girişine engel olmuşlardı. Haliç ki en lanet, en rezil oğludur İstanbul'un; nefret ettiği çocukları bile emzirmişti İstanbul; ama o öyle adi bir oğlandı ki anasına sırtım dönüp meme bile emmemişti doğduğunda. Tüm zamanlarda bu yüzden sırtını döndü İstanbul ona, bir kez olsun eğilip okşamadı koylarını rüzgârla! Ancak, o isyan günlerinde, Sultan Mehmet etrafını kuşattığında dönüp sayıkladı adını, yalvardı, yalvardı ona!

“Kır!” dedi, “Kır şu bedenine gerilen zincirleri, yol ver Osmanlıya, geçsin!”

Durup kahkahalarla küfretti Haliç onun yüzüne, ondan emanet aldığını unuttuğu toprağına biraz daha güç verdi, biraz daha sıkı tuttu zincirlerin uçlarından ve hınçlanarak gemileri dövmeye başlayan dalgaları kendi avuçlarıyla durdurdu. Bu büyük ihanetin ardından çaresizce izlemek zorunda kaldı İstanbul Sultan Mehmet'i. Çıkar yol yoktu! Ya Haliç'i boylu boyunca saran zincirler kırılacaktı ya da vazgeçilip gidilecekti. Ama İstanbul son ana kadar hiç kaybetmedi umudunu, rezil kahkahalarla yüzüne küfürler yağdıran oğlu Haliç'e yalvardı! Utanmadı yalvarışlarından! Utanmadı direnişinden!

Yıkılmadı zincirler, ama genç Sultan Mehmet İstanbul'a olan aşkı ve içinde taşıdığı görülmemiş dehayı aynı kaba koyup heyecanla karıştırdı. Ve 21 Mayıs'ı 22 Mayıs'a bağlayan gece cüretkâr bir planla araladı dudaklarını.

“Kızaklara bağlana tüm gemiler!” diye ferman verdi. “Donanma kızaklara bağlanıp Dolmabahçe'den Kasımpaşa'ya indirile!”

Tarih bu fermanla birlikte aşkın insana neler yaptırabileceğine de ilk kez şahit oluyordu! Bu büyük deha, yetmiş iki parça gemiyi, karadan yürütüp indirdi o gece Kasımpaşa'ya! Herkes bu iş yarım kalır diye düşünürken Sultan Mehmet, çoktan Bizans'ın Haliç'te demirlemiş gemilerine ve karadaki surlara şiddetli bir top ateşi açtırmış, tüm dikkatlerin oraya çekilmesini sağlamıştı bile. Sabah ezanı vaktinde Osmanlı donanmasını Haliç'te gören Bizans öyle bir çöküntüye uğradı ki, tarihin yeniden yazılmasına neden olacak bu olayı basit bir *büyük* sandılar. En az Bizans kadar, o lanet olasıca Haliç de şaşırmış, hâlâ bunun mümkün olamayacağını sayıklıyordu. Ama Sultan Mehmet, şafak sökmeden namazını kılıp şükür secdesine varmış ve avuçlarını açıp yüce Rab'dan yine yalnızca İstanbul'u dilemişti!

Aşkın neler yaptırabileceğini yalnız İstanbul değil, tüm Dünya görmüştü 22 Mayıs sabahı.

*

* *

Ve şimdi ben tüm insanlığa bir kez daha göstermiştim aşk uğruna neler yapılabileceğini! Eğer Selin en başından beri tutmasaydı ellerimden elbette savrulup gidecektim şizofreninin sert rüzgârında. Biliyordu Selin bunu, beni ilk tanıdığı günden beri dehşetle bekliyordu ruhumu intihara teslim

edeceğim dehşet saatini. Ama Selin hiç bırakmadı direnişini! Hep direndi! Kalktı, duyulmamış küfürler etti sabah akşam şizofreninin yüzüne! Çünkü gerçekten âşıktı Selin, aşk zehirli bir *sarmaşık* olup dolanmıştı bir kez tertemiz ruhuna!

Aşk da deliliği de en iyi İstanbul bilir! Ve en başından beri merakla izlediği bu hikâye tek bir şey öğretti ona: Aşk hariç her şey boştur!.. Öylesine kirli ki artık İstanbul’un sokakları, ruhunu şeytana ucuza satmış milyonlarca insan arasında vicdanı olan hiç kimse bir dakika bile nefes alamaz. Öyle ucuz ki artık bu şehrin sokaklarında aşk, her önüne gelen el koyduğu bir bedeni bedavaya kapatmış!

Haddi hesabı yok genç delikanlıların, güzel kızların bedenlerine sahip olmak için söyledikleri şehvet kokan yalanların! Ve İstanbul tüm bunları sessizce izleyerek, aşkın artık yeryüzünde bulunamayacağını, varlığım sürdüremeyeceğini düşündüğü bir anda bizimle tanıştı.

Biz öğrettik İstanbul’a aşkı! Biz öğrettik umudu! Yalana yalanla direnmeyi! Çivi ile çivi sökmeyi! Yaşamayı bu iki genç insandan öğrendi! İstanbul ki kaç bin yıl önce doğduğunu unuttu, öğrenememiş bizimle tanışmaya kadar hayatı! Hiç öğrenememiş meğerse ne deliliği ne de aşkı!

Aşkımız ne zaman başladı kimse hatırlamıyordu! Belki Mayısı belki Ağustos! Neydi günlerden? Kaçı gösteriyordu saatler? Kimse bilmiyordu! Ancak yeni bir çağ başlatan iki aşktan biriydi yaşadığımız! İlki genç hünkâr Sultan Mehmet ile İstanbul’un yaşadığı aşkı ve ikincisine de biz vücut vermiştik.

Çağlar Deviren Aşklar

Tüm bu olayların ardından, iki sene kadar sonra Selin’le evlendik ve nikah masasında iki kişinin yanında oturan üçüncü nikah şahidimiz de bizzat İstanbul’du.

Selin çok geçmeden bir oğlan doğurdu ve adını Mehmet koyduk. Peki, bu ismi neden istedim? İstanbul bunu öğrendiğinde altüst oldu! Elbette her şeyin farkındaydım, biliyordum en başından beri İstanbul’un bizi izlediğini, biliyordum en tatlı rüzgârları Karadeniz’den getirip yüzlerimizi onunla okşadığını; bizi en iyi anlayanın İstanbul olduğunu biliyordum.

Çocuğumuz doğduğunda büyük bir sevinçle kucağıma alıp besmeleyle yüz sürdüm bu nur topuna ve sabah ezanında “Mehmet” diye fısıldadım kulağına.

Ardından sevgiyle Selin’e döndüm. “İki aşk var güzelim,” dedim. “Yalnızca bu iki aşk çağlar devirmiştir. Birincisi nazlı bir prenses olan İstanbul ve dahi bir genç hünkâr olan Sultan Mehmet’in aşkıdır, yani imkânsızın aşkı; diğeri ise seninle benim aramdaki yine bir imkânsızın aşkı! Bu yüzden sevgilim, oğlumuza genç hünkârın adı yakışır. İstersen başka bir isim daha koyabilirsin, ancak ben onu hep genç hünkârın adı ile çağıracağım!”

Gülümseyerek cam gönülden kabul etti Selin sözlerimi. İstanbul ise şaşkınlıktan küçük dilini yuttu! Nereden biliyordum tüm bunları? Kimden öğrenmişim? Bunu hiçbir zaman bilemedi İstanbul, öğrenemedi!

O günlerden sonra bir daha asla hayal görmedim! Ve herkesin yenilmez sandığı şizofreniyi tümüyle yaşamımdan çıkarttım! Peki nasıl başarmıştım, nasıl kırmıştım beni boydan boya saran zincirlerimi? Gemileri karadan nasıl yürütmüştüm?! Psikiyatristlerin '*Olmaz!*' dediğini nasıl '*Olur!*' kılmıştım? Nöroleptik hapların, elektroşokların ve çok iyi eğitilmiş terapistlerin senelerce yapamadıklarını ben kendi başıma nasıl başarmıştım?

Her şey Selin'in eve geldiği o gün başlamıştı. Hani ben onu terk etmişim ve Selin buna rağmen beni merak ederek yanıma gelmişti. İşte o gün gerçek bir dönüm noktasıydı yaşamımda! Çünkü o gün Selin şizofreninin ne kadar büyük bir yalan olduğunu göstermişti bana. Şizofreni aslında hiç yoktu! Göstermişti Selin'in sevgiyle yalvaran gözleri bu gerçeği bana! Gururunu bile ayaklar altına alarak geldiği o evde, sessizce baktığı gözlerime dünyanın en uzun destanını yazmıştı Selin!

Hiçbir kadının yapamayacağı şeylerdi onun kalkıştıkları! O günlerden sonra senelerce bedenine dokunan parmak uçlarımda, Demet'in parmak izini hissetmesine rağmen bu acıyı asla belli etmedi bana. Sustu, kabullendi, içine gömdü o çağlar deviren acıyı. Dünyanın en büyük sabır gösterisine sessizce tuğrasını bastı. Tarih ne Leyla gibi hatırlayacaktı onu ne de Asli kadar değeri olacaktı insanların dillerine destan olan aşk hikayelerinde. O diğerleri gibi kendini öne sürmek yerine benim arkama gizlendi, adını unuttu, sıyrıldı tüm özlemlerinden, son hızla ruhuma karıştı. Ve kabullendirdi bu büyük özverisi bana şizofreninin aslında hiç olmadığını!

Kabul edilmesi zor ama büyük bir gerçektir bu! Tüm gerçekler gibi yüzleşilmesi oldukça sancılı bir yalandır şizofreni! Şizofreni hiç yoktu! Hiç girmemişti hayatıma! Hiç uyutmamıştı beni gecelerce koynunda! Yalnızca doktorlar öyle olduğuna inandırmışlardı beni! Ve ben gönüllü olarak inanmıştım bu yalana! İnanmak zorundaydım çünkü, sığınmak zorundaydım savruk bir yalana! Artık İstanbul sokaklarında hayal kurmak anayasal suç kapsamına alınmıştı çünkü, âşık olmak ise delilikti! Bu yüzden bir armağan gibi giydim üzerime o buruşuk deli gömleğini! Bir kravat gibi değil, yağlı bir ilmek gibi taktım Deniz'i bu gömleğin üzerine! Deli gömleği giydirilerek idama götürülen ilk suçluydum ben!^[71] Kabullendirilmişti bana deliliğim; kabullendirmişti avuçlarıma tutuşturulan o en iyisi en beter zehirden daha beter olan *kimyasal zebaniler*, kabullendirmişti yıllarca insanlara eziyet etmek için psikiyatri kürsülerinde dirsek çürüten hekimler! Çünkü daha hiçbir ders kitabına girmemişti aşk; aşkı şizofreni sanan bu doktorlar, yaşadığım o büyük aşkı DSM-VI tanı ölçütlerine göre tanımlayabileceklerini sanıyorlardı hâlâ!

Tüm kutsal kitaplar bile aşktan bahsederken neden şizofreniden hiç söz etmemişlerdi?! Ne önemi vardı ki psikiyatristler için kutsal kitapların? Onlara göre 'Toplumsallaşmış psikoz, psikoz olmaktan çıkardı!'^[72] ve kutsal kitaplar da ancak bir psikozu toplumsallaştırırdı! İnsanın maymundan geldiğini iddia eden bu bilim adamları, daha bilmiyorlardı hiçbir maymunun başka bir maymuna elektroşok yapacak kadar acımasız olmadığını!

Yaşamımın ilerleyen kısımlarında şizofreni diye bir hastalığın bile bulunmadığını öğrenecektim! Bunun **Bleuer** adlı gözü dönmüş bir hekimin uydurduğu kocaman bir yalan olduğunu öğrenecektim! Söylediğim bu gerçekleri kimsenin kabul etmeyeceğini bilebile bas bas bağıracaktım. "Bleuer dünyanın en büyük yalancısıdır!" diye bağıracaktım yılmadan. "Yok dementia praecox diye bir şey! Silin tüm tıp sözlüklerinden **şizofreni** maddesini!"

Peki, neydi öyleyse beni bu kadar hırpalayan ve bana bunca acı çektiren şey? Mademki şizofreni

hiç yoktu, nereden çıkmıştı bunca kahır, bunca acı?!

Acı çekmeliydi insan! Var olmak için, var olduğunun bilincine varmak için! Havva'nın Adem'e uzattığı o elmanın kabuğundaki tattı beni durmadan içine çeken acımasız deprem! İnsanın cennetten kovulmasına neden olan acının tadıydı bu! İnsan dünyaya zevk sefa için değil, acı çekmek için gönderilmişti! Çünkü insanın cennete layık olmadığına karar verilmişti, otuz üç yaşında yaratılan insan, büyük bir bedene sahip ancak ufacık bir çocuktan daha o zamanlar! Acılardı büyüten insanı, ne kadar çok acı çekilmişse o kadar olgunlaşır insan ve ne kadar olgunlaşırsa o kadar layık olurdu cennete.

Bu yüzden acılara sevdalanmışım, bilgeliğin cam kırıklarıyla dolu uzun otobanlarında yalınayak yürümüşüm bu yüzden! Acı çekmeden büyüeyebilen şey bedendi ancak! Ama ruh çocuk kalırdı bu büyümenin karşısında! Bir çocuğun eline servet geçse ne olurdu? Hemen batırırdı o serveti! Önemli olanın servete sahip olmak değil, onu elinde tutmak ve büyütmek olduğunu bilemezdi! Tıpkı Demet'in bilemediği gibi! Tıpkı artık İstanbul sokaklarında aşk hâzinesini bir bedenle kısa süreli bir zevk yaşamak için gözünü bile kırpmadan satanların bilemediği gibi! Tıpkı aşkı öldürüp sonra da sokaklara çıkan ve toplu halde, "Yaşasın aşk öldü, köpekler ve kediler gibi özgürce çiftleşebiliriz artık!" diye bağırarak gözü dönmüş kalabalıkların bilemediği gibi!

Büyümek istiyorsa eğer bir çocuk, ruhunu psikiyatristlerin şizofreni dediği o acılar okyanusuna atmalıydı! Yetmezdi çünkü Ümit Yaşar'ın tanımladığı "*Acılar Denizi*" bir çocuğun büyümesine, sırf bu yüzden Ümit Yaşar da çocukken ölen şairlerdendi. O acılar okyanusuna atlayan çocuk ya boğulurdu, ya da yüzmeyi öğrenirdi. Eğer korkup kaçarsa hep çocuk kalırdı insan! Bu yüzden İstanbul sokaklarında hali hazırda on iki milyon çocuk yaşar, nereye baksan elma şekeri peşinde koşan zavallı yumurcaklar, nereye baksan terk edilmiş çocuk bahçelerinde kibritle oynayan kocaman kocaman bedenler!

Ben ve Selin, XXI. yüzyılda o okyanusa atlamayı göze alabilen yegâne çocuklardık! Bu yüzden yıktı ve büyük bir öfkeyle devirdi çağları bizim aşkımız! Bu yüzden aşk bir tek bize layık kılındı! Aşk hak etmek için, *acıdan geçip güzelleştik*.^[73]

Acının çemberinden geçmeyen aşk, aşk olamazdı zaten! İstanbul yüzyıllarca Bizans'ın kahrını ciğerlerine çekmeseydi tadamazdı ki aşkı. Topu topu yirmi sekiz yıl süren bir mutluluktan sonra, kıyamete kadar sürecek büyük bir hasrete gömülmezdi ki! Evet, en iyi İstanbul bilir, aşkı da deliliği de! Sultan Mehmet, bir imparatorluk, on dört devlet ve iki yüz şehirle daha öpüştü ondan sonra ve bu nedenle verildi ona şerefli *Fatih* unvanı! İstanbul acı çekerek kıvrandı o her fethe çıktığında, Selin'in Demet'i düşünerek çıldırdığı gibi o da çıldırdı! Ama bir kez olsun söylemedi Sultan Mehmet'e bu acıyı, yedi tepesini her an yedi bin kez döven bu azabı hep sakladı ondan! Sultan Mehmet biliyor muydu İstanbul'un onu ciğerlerine dolan havadan bile kıskandığını?! Gerçekten kimse bilmiyordu bunu! Ama o büyük bir dehaydı; tüm dehalar gibi suskundu, susarak gösterirdi her şeyi bildiğini. Ve İstanbul'un ruhuyla bugüne kadar karşılaşan tek insandı! Tıpkı benim Selin'i her zaman anladığım halde sustuğum gibi, o da İstanbul'un ıstırabını bildiğini susarak göstermeyi tercih etmişti!

*

* *

Aşk Selin'in eve geldiği o gün başlamıştı! Yani her şeyin bittiği yerde! Tüm umutların tükendiği ve artık sığınacak tek bir limanın bile kalmadığı yerde! Acı okyanusunun ortasında şiddetli bir kasırga gibi eserken şizofreni denen yalan ve yırtılmışken Selin'le birlikte sürdüğümüz geminin tüm yelkenleri, alabora olmaya saniyeler kala başlamıştı asıl aşk! Yani her şeyin bittiği yerde!

En baştan beri tüm tabiatın sabırla beklediği o gün gelip çatmıştı! Başlamıştı işte gerçek İkinci Rönesans, mutlulukla aralamıştık yeni bir dünyanın kapılarını!

*

* *

Peki, Deniz’e ne oldu?!

Deniz mi?!

Deniz, hiç yoktu! Hiç olmamıştı, doğmamıştı karanlık bir Mart sabahı işgal altındayken tüm Dünya! Tıpkı şizofreni gibi Deniz de hiç yoktu! Çünkü asla okunmazdı aşkın hüküm sürdüğü yerde yalanın ve şehvetin mektubu!

10 Ekim 1996 / 12 Temmuz 2005

Notlar

[←1] Dementia Praecox: Şizofreninin ilk tanımlanması sırasında bu hastalığa Kraepelin tarafından verilmiş ad olup *erken bunama* anlamına gelir. (Lat.)

[←2] İçine biraz delilik karışmamış olan bir büyük zekâ yoktur.

[←3] *Rossinante*: Don Quijote'un atı. *Dulcinee*; Bolgosalı hayali sevgilisi, *Sanço Panza* ise yaveridir. Bu kısacak paragrafın metinlerarasılık açısından incelenmesi çok önemli bir gerçeği ortaya çıkartacaktır: Bu hikayeleri ilk uyduran ben değilim; *Cervantes*'in izindeyim!

[←4] Bkz. küçük İskender.

[←5] Burada Yılmaz Erdoğan'ın şu dizelerine gönderme vardır: “*kutsal kitabimdi ziyan edilmiş sevgililer atlası*

ben sevmeyi beceremedim, belki de sevilmeyi benim sevmeye engel evcil acılarım vardı... ”

[←6] Taht kavgaları nedeniyle kardeş katli yasal olsa bile, gayri meşru olsalar dahi asil oldukları için Osmanlı'da şehzadelerin kanları akıtılmazdı. Bu nedenle boğdurularak öldürülürlerdi. Öyküde geçen şehzadenin boynunun kesilmesi vakası tamamen imgesel bir çarpıtma olup tarihsel bir gerçekliği yoktur.

[←7] Kum falı.

[←8] Yıldızların konumlarını gösteren cetvel, almanak.

[←9] Colomb sefere çıkacağı zaman devrin Osmanlı padişahı olan Kanuni Sultan Süleyman'dan kendisine gemi ve mürettebat verilmesini, böylece yeni bir kıta keşfedeceğini anlatır. Durumu Şeyhülislam'a danışan Kanuni “Ahir zamanda yeni kıta olmaz...” cevabı alır ve Colomb'a istediklerini vermez. Bunun üzerine İspanyol'lardan istediğini alan Colomb bilindiği üzere Amerika kıtasını dünyanın gündemine taşır.

[←10] Yeşil Reçete: Psikiyatristlerin içildiği zaman bağımlılık yapma ihtimali bulunduğu için normal reçetelere yazılamayan uyuşturucu içerikli ilaçları yazmak için kullandıkları özel bir reçete türüdür.

[←11] DSM - IV : Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders, fourth edition, Amerikan Psikiyatrik Bozuklukların Tanısal ve Sayımsal El Kitabı, Dördüncü Basım, Amerikan Psikiyatri Birliği, Washington DC, 1994'ten çeviren Köroğlu E, Hekimler Yayın Birliği, Ankara, 1994. (Bu eser, 1994 yılında Amerikan Psikiyatri Birliği tarafından yayınlanmıştır ve tüm dünyadaki psikiyatristler için en önemli teşhis kitabı olarak kabul edilmektedir.)

[←12] Bkz. *k.İskender*; “Hangi as sahte, ben de bilmiyorum... ”

[←13] Tababet-i Ruhiye: Türkiye'de yayınlanmış ilk (1909) psikiyatri eserlerinden biri olup, Bakırköy'ün kurucusu olan Ord. Prof. Dr. Mazhar Osman'ın imzasını taşıyan bir kitaptır. Mazhar Osman ise aldığı eğitimden dolayı elektrikle tedavi uzmanıdır..

[←14] Uçurum, uçurumu çağırır. (Lat.)

[←15] Ok yaydan çıktı. (Lat.)

[←16] Okur, okuyucu. (Osm.)

[←17] Cebrail, Kur'an'ı vahyeden melektir ve çok büyük bir kademeye sahip olduğu Kur'an'da apaçık bildirilir. Sağlam kaynaklara dayanmayan bir efsaneye göre ise, Cebrail fiziksel olarak da o kadar büyük bir melekmiş ki, kanadının ucu yanlışlıkla Dünya'ya çarpsa, Dünya uzayda savrulurmuş.

[←18] Kıyamet İsrail'in suru üflediği anda kopacaktır. İsrail'in en önemli görevi bu suru üflemektir.

[←19] Pegasus: Mitololojide geçen kanatlı at.

[←20] **Diazem:** Sakinleştirici olarak kullanılan bir ilaçtır. Çok kısa bir zamanda hastayı uyuşturması nedeniyle sıklıkla tercih edilir.

[←21] H'eroine: Kadın kahraman. (İng.)

[←22] **Golden shot:** Altın vuruş. Yüksek dozda eroin alarak komaya girme durumu. (İng.)

[←23] Gerçekte **Galileo** Dünya'nın döndüğü şeklindeki savından tövbe ederek engizisyonun elinden kurtulmuştur. Hikâyedeki **Galileo'nun** balmumu içirilerek idam edilmesi olayı tümüyle imgesel bir **çarpıtmadır**.

[←24] Köpeköldüren; kalitesiz şarapların tümü için kullanılan argo bir tabirdir. (Argo.)

[←25] Psykhe, ruhun kişiselleştirilmiş biçimidir ve Eros'un sevgilisidir. Burada halk masallarına konu olan alegorik öyküye gönderme yapılmıştır. Psykhe, büyülü bir sarayda her gece Eros'u kabul eder. Eros, sevgilisine kendisini görmek için herhangi bir girişimde bulunmaması şartıyla sonsuz mutluluk vaatlerinde bulunur. Psykhe dayanamaz, bir gece Eros uyurken yağ kandilini yakar. Ancak Eros'un omzuna bir damla kızgın yağ damlar. Bunun üzerine Eros uyanır ve kaçır, saray da yok olur. (Yunan Mit.)

[←26] Çekim alanının kuvantonunu açıklayan kanun.

[←27] **Hack etmek:** Bir bilgisayar terimidir; bir bilgisayara erişim izni olmayan birinin o bilgisayara izinsiz bir şekilde girerek verileri tahrip etmesi olarak açıklanabilir.

[←28] Tuzun kimyasal bileşik adı.

[←29] **Düş Sokağı Sakinleri:** Murat Çelik ve Murat Yılmazyıldırım tarafından kurulmuş, oldukça melankolik bir tarzı olan müzik grubu. 2000 yılında grup dağılmıştır.

[←30] **Akineton:** Şizofreni tedavisinde kullanılan diğer ilaçların yan etkilerini azaltmak amacıyla kullanılan bir ilaçtır. Tek başına kullanılmaz. Genellikle Norodol'le karıştırılarak kullanılır.

[←31] **Norodol:** Haloperidol. Sakinleştirici ve sanrı önleyici etkileri nedeniyle şizofreni tedavisinde 90'lı yıllarda en sık kullanılan ilaçlardan biridir. Nöroleptikler sınıfından olup, yan etkileri normal bir insanı bile delirtebilir. Yan etkilerini azaltmak amacıyla hastaya 1/5 oranında Akineton verilerek kullanılır. 5 mg Norodol + 1 mg Akineton şeklinde...

[←32] Mikail'in Allah'ın emriyle doğa olaylarını (yağmuru, depremi vb.) yöneten bir melek olduğu rivayet edilir ve dört büyük melekten biridir. Adı Kuran'da da geçer (Bakara / 98). Hatta geçtiği yerde Allah, Mikail'e düşman olanın Allah'a da düşman olduğunu bildirerek bu meleğin ne kadar önemli olduğunu bildirir.

[←33] Bu paragrafta k. İskender' in şu dizelerine gönderme vardır: “*tutkuların çözüldüğü, buzun erimeden buharlaştığı ülkelerin karada giden narin gemisi!*”

[←34] *Burada Ahmed Arif'in şu dizelerine gönderme vardır: "Nasıl da yılları buldu, / Bir mısra boyu maceram... Bilmezler nasıl aradık birbirimizi,*

Bilmezler nasıl sevdik. "

[←35] *Marjinal Sözlükler*, R. VİDİNLİOĞLU tarafından yazılması planlanan bir sözlüktür.

[←36] Bkz. Nedim :

"Kâlâ -yı maârif satılır sûklarında Bâzâr - hüner ma 'den - i ilm ü ulemâdır "

[←37] Burada bahsedilen ukala felsefe öğretmeni F.Nietzsche'dir.

[←38] Bir rivayete göre, serçelerin gözlerinden bir damla yaş düşse ölürlermiş...

[←39] Kadında cinsel ilişkinin aşırı derecede sıklık kazanması ile karakterize olan durum.

[←40] Takıntı ve saplantıların ciddi boyutlara varması durumuna obsesyon denir.

[←41] Özellikle şizofrenide görülen psikomotor sendrom. Bu sendromdayaışatkan ve endokrin bozukluklar (akrosiyanoz, sebore, siyalore, amenore) ve birlikte hareket yeteneği kaybı, bazı durumlarda donup kalma (katalepsi), nedeni anlaşılmayan ve çoğunlukla şiddetli itkiler, jestlerde ve konuşmalarda stereotipler, olumsuzculuk (reddetme davranışları, konuşmama) görülür. Şizofrenide genel katatoni tablosuna (hasta bir heykel gibi boylu boyunca yatar ya da dölüt durumunda donakalır) seyrek rastlanırsa da ufak tefek olumsuzculuk belirtileri ve özellikle en sıradan davranışlarında bile tiyatro yapmacıklığı veren maniyeizm bütün şizofreni türlerinde görülür.

[←42] Bkz. k.İskender, "Gözlerim Sıgımyor Yüzüme "

[←43] Bkz. Murat Yılmazyıldırım, "Ölümler çıplak gelir /geceyi indirir yavaşça gözlerime... / Benden geçmek kolay değil /feryat eder ateş gözlerime... "

[←44] Rüyada diş dökülmesini görmek ölüme yorumlanır.

[←45] Arifane cehalet: Bilip de bilmezden gelme sanatı.

[←46] Cinler ulvi ve süfli olarak ikiye ayrılır. Ulvi cinler insanları korurken, süfli cinler insanlara zarar verir.

[←47] Adem'in cennetten kovulmasına neden olan meyvenin elma olduğu iddia edilse de buna dair elde yeterli kanıt yoktur. Kur'an sadece bunun bir meyve olduğunu söyler.

[←48] İtalik dizilen kısım bir şarkı sözüdür. Bkz. Murat Yılmazyıldırım, "Hiç Bilemem"

[←49] **Nöroleptikler:** Şizofreni ve diğer psikozların tedavisinde kullanılan, dopamin salgısını düzenlemeyi amaçlayan ilaç grubunun adıdır. En yüksek yan etkilere sahip ilaçlar bu gruptadır.

[←50] Küstüm çiçeği mimozanın bir diğer adıdır.

[←51] Koç takımyıldızının Latince adı

[←52] Efsanelere göre, kıyamet, Güneş'in batıdan doğduğu bir Cuma günü kopacaktır.

[←53] Okyanusun dibine gömüldüğüne inanılan kayıp kıta.

[←54] F.Nietzsche'nin *Böyle Buyurdu Zerdüşt* adlı eserinin 3. bölümünün sonunda yer alan "*Yedi Mühür*" adlı şiiri okuyunuz.

[←55] Sokrates baldıran zehri içirilerek idam edilmiştir. Hatta kendisini idam edecekleri sırada alıp kavanozu başına dikerek intihar ettiği de söylenir.

[←56] mA = Mega Amper ; Elektroşok tedavisinde 50 mA ile 250 mA arasında değişen akımlar kullanılır, ama 250 mA imgesel bir abartıdır.

[←57] "Bir çocuktum, sevmiştim, avuçlarımda aynalar... /Gayret et güzelim elini uzat..." (*Murat Çelik*)

[←58] Pessimizm: Karamsarlık. (İng.)

[←59] Doktor, sen önce kendini iyi et! (Lat.)

[←60] Burada bahsedilen bilimsel derginin adı *Klinik Psikofarmakoloji Bülteni'dir*.

[←61] Hermann Hesse.

[←62] Bkz. "Her Kız Sana Benzer" *adlı bölüm*.

[←63] Osmanlı hanedanında uygulanan bir töreye göre saraydan çıkan her ne olursa olsun (mal, eşya, ganimet ya da insan) saraya bir daha asla geri dönemezdi.

[←64] Anestestiler ameliyata alman hastalara, anestezi için narkoz verildiği sırada, uykuya dalmaları için "10'a kadar say.. derler, hasta genellikle 6'ya bile gelemeden bayılır. Burada bu duruma yapılan bir gönderme söz konusudur.

[←65] Tebdili kıyafet: Farklı bir kıyafet giyerek kişinin kendi önemini diğerlerinden gizlemesi. (Osm.)

[←66] Üstüne yazılmaya hazır boş levha.

[←67] Aşk'ın lügattaki kelime manası "sarmaşık"tır.

[←68] Bkz. Bu kitabın "Şizofreni Trenleri" bölümü.

[←69] Burada k.İskender'in şu dizelerine gönderme vardır:

"bazı sevdalarda hafızasını kaybeder ya insan / telaşlanır, ağlar / babasını sorar çevresindekilere / öldüğünü bildiği halde..."

[←70] Dünyada ne varsa aşktan ibaretmiş, (b)ilim ise sadece bir kuru dedikoduymuş.

[←71] Şizofreni ağır dereceden bir akıl hastalığı olduğu için şizofrenlerin çoğunun cezai ehliyeti bulunmaz. Yani yargılanamazlar, yargılansalar dahi mahkûm edilemezler. Bu nedenle bir şizofrenin asılması hukuken mümkün değildir. Burada geçen "*deli gömleği giydirilerek idama götürülen ilk suçlu*" imgesi bu durumu vurgulamak için kullanılmıştır.

[←72] Bkz. Sigmund Freud

[←73] *Murat Yılmazyıldırım*: "Varlığın cennetimdir / sevgilerin bekçisiyim / acıdan geçtim güzelleştim / zamanı yine sen belirledin. "